

MIURA SHION

*khúc
ngẫu
hưng
trước ga
Mahoro*

NHÁT AN dịch

MAHORO EKIMAE KYOSOKYOKU
Copyright © 2013 MIURA Shion
All rights reserved

Thông Tin Ebook

Tên sách:
Khúc Ngẫu Hứng Trước Ga Mahoro

Nguyên tác:
Mahoro Ekimae Kyosokyoku

Tác giả:
MIURA Shion

Dịch giả:
Nhật An

Phát hành:
Cty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

Xuất bản:
NXB Dân Trí

ISBN:
978-604-356-880-6

Số trang / Khổ giấy:
468 / 14 x 20.5 cm

Giá bìa:
180.000đ

Ngày phát hành:
29/06/2022

Tạo Ebook:
@huyetleid0907, 01/2024

Giới Thiệu Tác Giả

MIURA Shion sinh tại Tokyo, Nhật Bản, ra mắt vào năm 2000 với tác phẩm *Kakutousurusha ni maru* (Phong thái của một đấu sĩ - tạm dịch).

Đến năm 2006, Tiệm bá nghệ *Tada trước ga Mahoro* đã giúp Miura Shion đoạt giải Naoki lần thứ 135.

Ngoài ra, bà còn là chủ nhân của nhiều giải thưởng văn học như giải *Honyataisho* lần thứ 9 với tác phẩm *Fune wo amu* (Người đan chũ xếp thuyền - tạm dịch), giải *Oda Sasunoke* lần thứ 32 với tác phẩm *Anoie ni kurasu yonin no onna* (Bốn người phụ nữ sống trong ngôi nhà ấy - tạm dịch) cùng vô số những tiểu thuyết, tùy bút khác.

Tiệm bá nghệ *Tada trước ga Maboro* cũng đã được chuyển thể thành phim điện ảnh vào năm 2011.

Giới Thiệu Sách

Dù không ai nói ra, nhưng bóng đen quá khứ vẫn lẩn khuất trong lòng mỗi người. Với Tada đó là nỗi đau mất đi đứa con bé bỏng vừa chào đời và cuộc hôn nhân tan vỡ trong buồn bã. Với Gyoten, là ký ức u tối về năm tháng tuổi thơ bị đối xử bất thường bởi chính mẹ mình.

Tiệm bá nghệ trước ga Mahoro của hai người cứ thế cần mẫn nhận làm mọi việc vặt mà khách yêu cầu. Ngày mai nào đang chờ đợi họ? Cho tới khi bé Haru bỗng nhiên xuất hiện, như ánh sáng rạng ngời xua tan hiu quạnh. Và độc giả sẽ muốn biết, liệu Tada sẽ có đủ dũng cảm tiến lên giành lấy tình yêu mới? Và Gyoten đủ tự tin rằng mình có thể mở cửa trái tim?

"Được yêu thương nuôi nấng cẩn thận thì người ta không tàn nhẫn đâu."

"Chúng ta lần tìm trong bóng tối, theo cách của mỗi người và đang dần tiến gần đến hạnh phúc của riêng mỗi chúng ta."

**Khúc ngẫu hứng
trước ga Mahoro**

Chương 1

Tiệm bá nghệ Tada suôn sẻ bước sang năm mới, nói cách khác thì chẳng có biến chuyển gì đặc biệt cả.

Tiệm bá nghệ, do Tada Keisuke gây dựng tại thành phố Mahoro, không bị làn sóng phát triển kinh tế xô đẩy, chỉ là bay ở tầm thấp nhưng vẫn tăng được chút lợi nhuận. Không trúng được quả đấm nào song cũng chiếm được lòng tin nhờ cung cách làm việc cần mẫn, chậm mà chắc.

Bằng chứng là, trên chiếc bàn tiếp khách của văn phòng nằm trong tòa cư xá xập xệ đã chất đống đủ loại rau củ thập cẩm hầm, giò cá, rượu sake...

Những món đồ ấy được khách hàng khắp nơi mang tặng kèm thêm một câu đại để như: "Cậu Tada này, hai ông đực rựa chắc chưa sắm sửa Tết nhất đâu nhỉ? Ăn mấy cái này đi, ngày Tết cũng phải xả hơi chứ. Chúc mừng năm mới nhé!" Cảm giác giống được thương hại hơn là bằng chứng của lòng tin, nhưng thôi, thế vẫn còn tốt chán.

Mahoro nằm ở phía Tây Nam Tokyo, là thành phố vệ tinh lớn nhất ôm gọn cỡ ba mươi vạn dân. Ga Mahoro, nơi giao thoa giữa tuyến JR Hachioji và tuyến tốc hành tư doanh Hakone (tên thường gọi là Hakokyu), với những trung tâm mua sắm nằm san sát nhau trước cửa ga, khu phố thương mại cũng khá sầm uất. Đi bằng Hakokyu đến Shinjuku mất ba mươi phút nên những tòa chung cư lớn dành cho gia đình trẻ làm nhân viên văn phòng cũng thi nhau mọc lên.

Và đi xa ga một chút nữa thì trải dài những khu dân cư với nhà cửa dày đặc. Đó là những ngôi nhà được xây trên đồng ruộng hay đồi được cải tạo thành đất ở vào thời kỳ đỉnh điểm của nền kinh tế bong bóng nên có nhà tuổi đời cũng phải hơn ba mươi năm. Đa số giờ đây, sống ở đó là những cặp vợ chồng đã ở cái tuổi hưu trí, con cái đều đã tự lập.

Nơi Tada sinh ra và lớn lên cũng là khu nhà xây sẵn trong thành phố Mahoro. Khi Tada vào làm tại công ty ô tô thì bố mẹ hẳn bán nhà để trở về Nagano, nơi chôn rau cắt rốn của cả hai. Giờ họ vẫn khỏe mạnh với việc canh tác thửa ruộng nhỏ.

Mối quan hệ giữa Tada và bố mẹ không xấu cũng chẳng tốt nhưng hiếm khi có liên lạc gì. Lâu lâu thì hẳn báo cáo tình hình qua điện thoại, hoặc nhận được thùng rau củ sài đẹn bố mẹ gửi cho. Tada không nấu nướng mấy nên rau chủ yếu làm xa lát. Mấy củ cải ròm ròm lẫn bắp cải không chịu cuộn lá cho ra hồn, tất cả chỉ việc thái ra, rưới sốt mayonnaise và chén. Cảm giác như sắp biến thành con sâu rau đến nơi nhưng nghĩ tới tấm lòng của hai cụ thì lại chẳng nổi vứt đi. Còn rau cải thảo và bí đỏ thì tất nhiên là luộc lên rồi.

Ngày xưa, Tada từng sốc tới mức tưởng chừng không vực dậy nổi sau khi ly hôn. Tưởng là tưởng vậy thôi chứ giờ vẫn sống trơ trơ ra đây, nhưng có thể nói mối quan hệ với vợ là nguyên nhân gián tiếp khiến hẳn bỏ công ty và bắt đầu nghề bá nghệ. Hồi vừa trả lại căn hộ sống cùng vợ ở quận Suginami và quay về thành phố Mahoro, hẳn chẳng muốn qua lại thân thiết với bất cứ ai. Ngay cả song thân biết chuyện ly hôn chắc cũng thông cảm cho Tada, nên ông bà cũng chỉ âm thầm tỏ ra lo lắng và không có ý định can thiệp thô lỗ gì.

Mà ở cái thành phố Mahoro này không chỉ có chung cư và nhà đất. Phía vùng ngoại ô vẫn còn rừng tạp chủng và đất nông nghiệp. Tuy cũng đang dần bị biến thành đất ở nhưng vẫn còn thấy thấp thoáng chuồng bò và trang trại. Cũng có vài trường đại học đóng đô ở đây và vô số nhà trọ dành cho sinh viên đang trong quá trình xây dựng.

Kết nối vùng ngoại ô cùng khu dân cư với ga Mahoro là tuyến xe buýt thuộc công ty Giao Thông Vận Tải Trung Ương Yokohama (gọi tắt là Yokochu). Với người dân Mahoro, các tuyến xe giảng như màng nhện trong thành phố với những chiếc xe màu cam đã quá đỗi quen thuộc.

Ở Mahoro có đủ kiểu người với đủ loại hoàn cảnh mà chỉ gọi là thành phố vệ tinh thôi thì không thể nào diễn tả hết được. Có

vợ chồng trẻ nuôi con nhỏ, người già, sinh viên. Có người kế nghiệp tại mảnh đất của tổ tiên nhiều đời để lại, cũng có người vào tận trung tâm để làm nhân viên văn phòng.

Và đa số họ thường ngày bận bịu lắm rồi, nên chỉ mong sao có ai đó làm giúp đỡ ba chuyện vặt. Chẳng hạn lúc đánh rơi số lương hưu xuống sau tủ, lúc phải dọn sân vườn mà không có hứng hay lúc muốn đi siêu thị mua đồ ăn mà lại xui xẻo bị bại hông.

Đây chính là lúc tiệm bá nghệ Tada có mặt.

Nhờ tình huống đa dạng vô vàn và con người luôn có đủ loại lý do, Tada mới sống được bằng nghề bá nghệ ở Mahoro này.

Năm nào cũng vậy, cuối năm là lúc đầu tắt mặt tối với đơn hàng thuê dọn dẹp đến dồn dập. Song vừa sang năm mới thì năm nào cũng như năm nào, lại vắng như chùa bà Đanh. Với tiệm bá nghệ, cứ ra Tết là không có việc. Năm nay chỉ có một yêu cầu trông trẻ đột xuất vào ngày mừng bốn Tết, còn lại ngày nào cũng chỉ mỗi việc hâm nóng cơm đông lạnh lên mà ăn thôi. Tết ngủ nướng năm nay với lời cầu mong "Ra Tết thật suôn sẻ" cuối cùng cũng được thỏa nguyện. Nếu hôm nay, ngày mừng bảy tháng Giêng kết thúc êm đềm thì nghĩa là lời mong ước nhỏ của Tada đã tới được tai thần phật.

Thế nhưng ở đây lại có một kẻ phá bình tâm trạng bình yên của Tada.

"Tada, hâm nóng rượu đi!"

Là Gyoten Haruhiko. Cậu ta đang nằm kênh cang trên xô pha, nghiêng cốc nhấp từng ngụm rượu với mỗi là món rau củ hầm. Chắc định tái hiện bằng hình thể một cái Tết ngủ đúng điệu nên cả mấy ngày nay chưa thấy cậu ta đứng lên ngoài trừ những lúc đi vệ sinh.

"Sao cậu sai tôi? Cứ uống nguội vậy đi!"

"Lạnh chứ sao, cái phòng này này. Cứ một tiếng cậu lại tắt máy sưởi đi là thế nào hả?"

"Cắt giảm chi phí!"

"Nghèo ngấm vào máu rồi!"

Tada mạnh tay ném cái chần rơi dưới sàn vào người Gyoten, cái kẻ ăn nhờ ở đậu mà còn dám lên giọng. Gyoten uốn éo cuộn chần quanh mình rồi vẫn tiếp tục nằm uống rượu đầy mãn nguyện. Cậu ta khéo léo chỉ ngóc mỗi đầu dậy, hớp từng ngụm rượu từ trong cốc mà không để rớt giọt nào. Thật chỉ giỏi những việc không đâu.

Tada thả người xuống ghé xô pha đối diện ngăn giữa là chiếc bàn thấp chân, thở dài.

"Này nhá, Gyoten! Từ hồi cậu tới đây ám quẻ tính đến Tết này đã là năm thứ ba rồi đấy!"

"Đã từng ấy thời gian rồi cơ à!"

"Cậu không tính đi à?"

"Tính đi là sao?"

"Là tìm một công việc hay chỗ ở nào ấy!"

Gyoten ngồi dậy với lấy đôi đũa dùng một lần, vừa vươn đũa tới đĩa rau củ hầm vừa kinh ngạc nói.

"Việc thì tôi đang làm phụ cho cậu đấy thôi, chỗ ở thì đây chứ đâu!"

"Đây là văn phòng kiêm chỗ ở của tôi! Ngoài ba mươi rồi mà vẫn cái kiểu ấy cậu không thấy xấu hổ à, hả?"

"Chả thấy gì sất!"

"Tôi thì thấy thật xấu hổ. Lúc nào cũng phải đau đầu không biết giải thích sao với khách hàng về ông tướng lù lù ở đây."

"Thì cứ bảo là bạn học cấp ba thôi!" Gyoten chỉ đũa lần lượt vào bản thân và Tada.

"Chỉ là bạn học cấp ba thôi thì bình thường chả ai cho một gã đàn ông trời ơi đất hỡi ăn nhờ ở đậu tới ngần ấy năm cả!"

"Nhưng thực tế thì cũng chỉ có thể nói tôi và cậu là bạn học cùng thôi chứ biết nói sao!?"

Gyoten rót rượu từ chai lít tám ra cốc. Cậu ta cũng biết ý rót cả vào cốc của Tada nhưng đánh đổ phần lớn ra bàn khiến hẳn lại phải cuống cuống lấy khăn lau. Ấy thế mà Gyoten cũng chẳng bận tâm, vẫn tiếp tục nhấm nháp rau củ hầm và uống

rượu.

"Nếu cậu sợ khách hàng đánh giá đến thế thì cứ nói 'Thực ra là em sinh đôi bị chia cắt từ nhỏ' chẳng hạn?"

"Có giống nhau quái đâu!"

"Nó bằng này tuổi rồi mà ăn không ngồi rồi nên bị gia đình nhận nuôi đui đi. Tôi cũng không biết làm sao với nó đây. Ha ha ha!"

Gyoten vẫn đang diễn giả thuyết anh em sinh đôi. Tada bóp trán, uống cạn một hơi cốc rượu.

Hồi còn học ở trường cấp ba Mahoro thì hẳn đúng là bạn cùng lớp với Gyoten. Đã gần hai mươi năm trôi qua rồi. Nhưng hồi đó cả hai nào có chơi với nhau, thậm chí nói chuyện cũng không.

Thế rồi hai năm trước tình cờ gặp lại vào đúng dịp Tết, rồi chẳng hiểu sao cậu ta tới ám quẻ, ở lì đây cho tới tận bây giờ. Suốt hai năm qua, Tada luôn bị xoay như chong chóng bởi lời nói lẫn hành động điên cuồng của Gyoten.

Gyoten kêu không có chỗ nào để đi nên lúc đầu Tada chỉ đơn giản là đồng ý cho ở nhờ. Có một chuyện xảy ra hồi cấp ba khiến hẳn có đôi chút áy náy với Gyoten. Hẳn cũng nghĩ chẳng có gì mà thó nên để cậu ta muốn làm gì thì làm. Vả lại, cú sốc vì chuyện với vợ khiến Tada chỉ muốn vứt bỏ mọi thứ, mặc kệ tất cả ra sao thì ra.

Dạo gần đây hẳn mới bắt đầu cảm thấy thực sự muốn bước tiếp về phía trước. Cảm thấy có thể cho phép bản thân mong muốn thứ gì đó tươi sáng, ấm áp. Có được sự thay đổi tâm lý như vậy có thể nói một phần cũng là nhờ sự điên cuồng của Gyoten, ở điểm này thì Tada mang ơn cậu ta.

Nhưng thời gian ăn nhờ ở đậu bước sang năm thứ ba thì thực sự là quá dài.

Tada lại thở dài một tiếng thật lớn. Cảm giác bất lực khi không thể chỉ cho Gyoten biết thế nào là thường thức, chính nó mới đang ngấm vào máu. Nhờ sống chung với Gyoten mà hẳn bắt đắ dĩ nuôi dưỡng được lòng khoan dung, biết buông bỏ,

nhưng cứ nghĩ đã đón ba cái Tết với tên đàn ông không phải ruột thịt, cũng chẳng phải người yêu hay bạn hữu thì khó mà tránh khỏi thờ dài.

"Thôi nào thôi nào, để ý mấy chuyện lật vật đó làm chi!"

Gyoten tay này cầm cốc tay kia đưa đũa qua lại liên hồi từ đĩa rau củ hầm lên miệng.

"Người mà luôn nghĩ phải có một lý do dễ hiểu hay mối quan hệ nào đó thì mới sống cùng được với nhau, kẻ đó có thể coi là may mắn đấy. Hẳn là họ không thể tưởng tượng nổi lại tồn tại những người không có thể diện lẫn tài sản cần giữ gìn, nguyên lý hành động chẳng có gì ngoài *theo cảm hứng*. Nếu kiểu gì cũng phải có lý do thì cứ trả lời quách là 'anh em sinh đôi' cho xong!"

Gyoten nói đúng nhưng Tada từ khi nãy đã thốc mác sang một chuyện hoàn toàn khác.

"Gyoten! Sao cậu toàn chọn ăn mỗi khoai nửa thế hả?"

"... Dễ nuốt chẳng...?"

"Nhai cho kỹ vào!"

Bỗng cửa văn phòng bật mở mà không hề có dấu hiệu gì báo trước.

"Chúc mừng năm mới!"

Hai người phụ nữ ồn ào bước vào. Là Lulu và Hicy hành nghề bán phần buôn hương sau ga Mahoro. Lulu quá phì nhiêu với thân hình như "nữ thần tự do thời Jomon" mặc chiếc đầm đính chi chít hạt kim sa vàng óng trông giống một tấm áo giáp, bên ngoài khoác áo lông thú dỏm. Giày cao gót thì màu bạc. Trên tay ôm con chihuahua thắt nơ trắng đỏ thay cho vòng xích cổ. Ban ngày Lulu đã diêm dúa lòe loẹt thì cũng là chuyện thường tình, nhưng đóng bộ chủ đề Tết như hôm nay thì thật kinh dị.

Hicy biết chừng mực hơn Lulu, ăn vận không chút điệu đà với áo len màu đen và quần jeans xanh khoác trên thân hình mảnh khảnh. Tay cầm hộp đựng đồ ăn bự chẳng.

"Hai anh đúng là, lại chỉ ăn Tết tẻ nhạt hai người với nhau thôi phải hờm!"

Lulu lướt mắt qua mặt bàn rồi cô tình ngồi xuống bên cạnh Tada. Con Hana ngoan ngoãn nằm phủ phục trên đùi Lulu.

"Ai bảo tẻ nhạt?!" Vừa nhích mông ra nhường chỗ cho Hicy ngồi Gyoten vừa cự lại. "Đang ăn cả đồ hầm đây này!"

Gyoten, *cậu trật tự giùm cái coi*, Tada thâm ước. Nếu cậu đang nói tới món ăn tối qua thì đó không phải món hầm mà là cháo đây. Do chính cậu mua ngoài cửa hàng tiện lợi chứ đâu.

"Sao lại có tới hai cái bánh giầy?"

Hicy ngồi xuống cạnh Gyoten, nghiêng đầu lấy làm lạ. Trên mặt bàn có bánh giầy hút trong túi chân không. Không hiểu sao lại có hai chiếc. Và đây cũng là đồ Gyoten mua ở cửa hàng tiện lợi về.

"Cho các cô một chiếc đây!"

Gyoten xởi lời nói, ánh mắt dòm lom lom vào hộp đồ ăn của Hicy đầy thèm thuồng.

"À quên đó, bọn em có làm nộm mang tới đây!"

Hicy mở nắp hộp rồi đặt lên bàn. Màu trắng lẫn màu cam khá bắt mắt.

"Hùng hục thái sợi đám rau củ này mà giờ cả cánh tay ê ẩm luôn đây nè!"

Lulu hát cao mặt đầy tự hào.

"Nào, ăn đi ăn đi!"

Tada nói cảm ơn và dùng đũa gấp lấy một miếng. Vị ngọt chua làm cả hàm ê buốt. Cảm giác cả khoang miệng đang nóng rực vì rượu được giải tỏa rất dễ chịu. Gyoten cũng ngoạm soạt một miếng nộm rau củ như húp mì. Chắc cậu ta cũng đang tận hưởng cái cảm giác dễ nuốt chửng?

Lulu và Hicy tự đi lấy cốc trong bếp và cũng bắt đầu nhâm nhi.

"May mà hai anh thích nộm rau củ." Hicy tủm tủm. "Vì em thấy nhiều đàn ông ghét vị giấm chua lắm nên cứ lo không biết hai anh thế nào."

"Hai anh bá nghệ mà không ăn cho, thì bọn em chắc chết

ngộ vì đồng nộm này mất!" Lulu ngoảnh mặt tránh hộp thức ăn. "Từ mừng một Tết em với Hicy liên tục phải xơi nộm á, nên giờ nhìn thôi cũng phát ớn rồi!"

"Sao mà làm nhiều tới mức ấy hả?"

Tada hỏi thăm. Ngon thì ngon đấy nhưng đây không phải món nên làm nhiều tới mức muốn ngộ thờ.

"Bọn em bị trúng kế 'Cô bé bán diêm'!" Lulu uốn éo.

"Biết làm sao được Lulu. Đêm ba mươi mà!" Hicy giọng náo nê.

Theo hai cô nàng giải thích thì vào thời khắc chuẩn bị bước sang năm mới, sau khi xong việc và trên đường đi về nhà trọ thì họ gặp xe bán rau lưu động.

"Bán rau vào đêm hôm khuya khoắt thế á?" Tada hơi bất ngờ.

"Đêm hôm thế ai còn có nhu cầu nhỉ? Lại là đêm giao thừa nữa chú!" Gyoten tỏ vẻ sửng sốt. Nhưng sự sửng sốt ấy có vẻ dành cho Lulu và Hicy chứ không phải với gánh hàng rau.

"Ô hay, từ ngày xưa người ta vẫn bảo cái nghề này năm hết tết đến hoặc thời tiết xấu mới vào cầu mà." Lulu ưỡn ngực đầy khoa trương. "Ngày ít người qua lại thì mới vắng khách, mà như thế sẽ chắc chắn vượt được người con gái mình muốn, hẳn là họ nghĩ vậy đó!"

Lulu là người nhiệt tình với công việc, lúc nào cũng trang điểm kỹ càng để đợi khách. Kỹ quá đâm đạt tới ngưỡng bôi trát như "mặt nạ". Đáng ra cũng cần nghiên cứu về xu hướng của khách hàng mới phải.

"Hiển nhiên, ai cũng nghĩ thế đấy!" Hicy tiếp lời nói. "Nên rút cuộc năm hết tết đến và ngày xấu trời người lại đông hơn bình thường chứ lị!"

Cũng bởi trái tim của những gã đàn ông lóng ngóng không phân biệt nổi giữa sự nhiệt tình và ngu ngốc nên khu sau ga Mahoro mới có bao nhiêu màn bi hài kịch. Người chẳng biết cóc khô gì về chuyện làng chơi như Tada chỉ đành gật gù "Ra là thế!"

"Thế là đêm giao thừa hai cô cũng phải làm tới đêm muộn

sao?"

"Chứ sao ạ! Mồng ba xong sớm nhưng tính ra là mấy ngày liền làm việc liên tục đó anh!"

Lulu ra điều than thở bận rộn nhưng chẳng qua muốn ngầm chứng tỏ "bản thân là một gái bán hoa có giá". Cô nàng chớp chớp liên tục hàng mi giả trông hết con rết. Có vẻ cô nàng định nháy mắt với Tada. Nhưng cả hai mắt đều nhắm tịt lại thật mắc cở.

Tada và Lulu quen biết nhau từ quan hệ giữa tiệm bá nghệ và khách hàng. Giờ đây, thêm cả Hicy họ có thể chia sẻ với nhau không khác gì những người bạn thân. Nhưng Lulu là người có cá tính giống một con tắc kè bảy màu còn Tada thì lại không có gan tiến tới. Hắn chỉ gật gù kiểu vô thưởng vô phạt "Vất vả thật!", tặng lời cái chớp mắt rất khơi gợi của Lulu.

"Cho nên phải xả hơi chút không là hỏng hết da!"

Ôi dào, lúc nào chẳng trát phấn như mặt nạ cần gì để ý da xấu với đẹp. Tada nghĩ thế nhưng tất nhiên là hắn im lặng.

Hicy thản nhiên đưa câu chuyện quay về quỹ đạo.

"Túm lại là cái xe bán rau đậu bên vệ đường ấy. Trên thùng xe có căng bạt, nó là loại xe tải hạng nhẹ màu xanh."

"Sau ga thì lấy đậu ra mấy người mua rau nhỉ!"

Sau tuyến JR ga Mahoro ngày xưa vốn là khu phố Đèn Xanh. Chẳng hiểu do tàn dư hay sao mà bây giờ nơi đây vẫn là khu phố bán hoa có phần hơi hiu quạnh. Dọc bờ sông Kameo

chảy song song với tuyến đường sắt là những căn nhà gỗ cấp bốn mờ ám xây liền nhau, ở đó có những cô gái bán hoa như Lulu và Hicy đứng đợi khách. Băng qua con sông Kameo là sang luôn tỉnh Kanagawa. Bên đó có những nhà nghỉ lớn nằm san sát, hút bước chân quần quýt gấp gáp của những đôi trai gái.

Nếu không có việc gì đặc biệt người dân ở Mahoro chẳng mấy khi đặt chân tới khu sau ga. Việc đặc biệt tức là tất tẩn tẩn

Khu phố Đèn Xanh

Là khu mại dâm bất hợp pháp khi đó.

những thứ liên quan tới nhu cầu sinh lý. Chắc chắn luôn một điều là những gia đình nói chuyện với nhau theo kiểu "Mẹ ơi mẹ, em bé từ đâu tới ạ?" "Là do con cò mang tới đó con!" thì không bao giờ tới khu sau ga này làm gì.

"Nhưng ngày ba mươi Tết đúng là đông người qua lại hơn hẳn mọi khi đấy. Không chỉ có mấy ông tìm gái đâu mà cả người đi lễ đêm giao thừa cũng đi qua đường sau ga." Hicy vừa nhấp môi một ngụm rượu vừa nói. "Trên thùng xe lắp giá bày rau củ và có vẻ đã bán được hơn phân nửa rồi!"

"Rau này rẻ lắm hả?" Gyoten im lặng nãy giờ đột nhiên buông đũa đặt câu hỏi. Dường như cậu ta đã ăn sạch bách món khoai nửa trong đĩa rau củ hầm.

"Cũng chả biết đắt hay rẻ nhỉ!"

Lulu và Hicy quay sang nhìn nhau.

"Vì bình thường bọn em cũng chẳng mấy khi mua rau nên không rõ. Nhưng có vẻ không đắt hơn giá ngoài chợ chẳng?"

"Chắc thế. Thấy có cờ ghi *Rau sạch không thuốc* nên chắc mất công chăm sóc lắm!"

Nói vậy rồi Hicy bất giác quay sang nhìn Tada như nhớ ra điều gì. "Này, anh nhớ không? Là mấy người phát tờ rơi ở quảng trường cửa Nam trước ga mấy bữa trước ấy!"

"À ừ có!" Tada gật đầu. "Tôi cũng từng nhận tờ rơi rồi!"

Quảng trường bùng binh cửa Nam trước ga là nơi đông người qua lại nhất trong nội thành Mahoro. Giờ nào cũng đông đúc chen chúc người đi làm, học sinh rồi khách đến mua sắm. Lại có cả chim bồ câu, mấy người vô gia cư nghỉ chân trên ghế băng, và cả người biểu diễn nghệ thuật đường phố hay âm nhạc, người phát giấy ăn bỏ túi mà không xin phép.

Ở đó dạo gần đây có thêm tốp người rao giảng về an toàn thực phẩm nhập hội. Tada không nhớ tên của tổ chức đó là gì, chỉ nhớ là một nhóm nam nữ ăn vận khá giản dị. Họ nói ra rả qua loa phóng thanh những điều đại loại như "Sức khỏe và an toàn của gia đình bắt đầu từ thực phẩm an toàn". Có vẻ là một tổ chức tròng và bán rau củ. Họ nhiệt huyết nhưng không đáng tin

cho lắm, mỗi lần nhìn thấy họ là Tada lại nghĩ vậy vì hẳn tự tin mình là người không rượu chè thuốc lá, không sinh hoạt vô độ. Hẳn tránh xa tổ chức đó và cũng chẳng mấy để tâm tới.

"Nghe phong thanh từ khách hàng chỗ tôi thì hình như vì họ ca ngợi thái quá tầm quan trọng của bữa ăn tự nấu tại nhà mà thành ra gặp rắc rối với những nhà hàng ăn uống ở Mahoro."

"Ôi trời, thế cơ à!" Lulu lấy làm lạ. "Người chủ xe bán rau là cặp vợ chồng trông hiền lành, chất phác lắm mà. Đúng không Hicy?"

"Em thấy so với bọn mình thì quá nửa xung quanh trông đều hiền lành chất phác chị ơi!"

Hicy đáp lời, mắt nhìn đĩa rau củ hầm. Cũng tại Gyoten mà không còn một miếng khoai nữa nào, tổng thể đĩa rau củ trông lại càng nâu xỉn. Tada gấp khoai sọ, thịt gà chia ra đĩa giấy, cô tình xếp đặt những miếng cà rốt vào để tạo chút màu sắc ít ỏi. Hicy phấn khởi bắt đầu ăn món rau củ hầm nhấm nháp cùng rượu.

Gyoten châm một điếu thuốc, vừa nhả khói như thác trào ra từ miệng và mũi vừa hỏi.

"Ban nãy mấy cô nói trúng kể 'Cô bé bán diêm' nghĩa là thế nào vậy?"

"Phải rồi phải rồi, chuyện đó nữa!" Lulu đang định chôm miếng thịt gà trong đĩa của Hicy liền huơ huơ đôi đũa hứng phần như một chỉ huy dàn nhạc. "Cặp vợ chồng đó dắt theo một bé gái cỡ 5 tuổi để bán rau nữa chứ!"

Thế thì làm sao? Như đọc được thác mắc của Tada, Hicy nói thêm vào luôn.

"Vấn đề là vào giữa đêm giao thừa ấy! Trời thì rét căm căm nên con bé được quần bằng chiếc khăn quàng của mẹ. Nhưng cả cô bé đó và bố mẹ đều tươi cười mời chào 'Mời quý khách mua rau tươi ngon!'"

"Thật biết thương bố mẹ lắm luôn!" Lulu chỉ nhớ lại thôi mà nét mặt trông ghen ngào lắm. "Được đưa bé tí tẹo như thế mời mọc thì ai chẳng muốn mua cho ba bốn cây củ cải luôn chứ!"

Có hai người thôi mà mua những ba củ thì nhiều quá, Tada nghĩ.

"Đáng lẽ phải báo luôn cảnh sát cái tội ngược đãi trẻ em!" Gyoten nói. Tada phải giật mình trước sự lạnh lùng ấy.

"Thế thì làm lỗi quá!" Hần nạt lại.

Gyoten hơi nhếch cơ má.

"Bắt trẻ em lao động đến tận đêm khuya chẳng rõ là ngược đãi!"

Giọng nói và nét mặt của Gyoten chẳng có cảm xúc gì nên Tada phải mất một lúc mới nhận ra cậu ta đang đùa.

"Bọn mình thương người quá mà!" Hicy khoanh tay nói có phần tức tối. "Nghĩ kỹ em cũng thấy biết đâu cặp vợ chồng đó đang lợi dụng sự hiện diện của đứa trẻ. Thủ đoạn thật!"

"Cứ nghĩ 'Không bán hết hàng thì đứa bé này không được về nhà nên đâm ra càng mua nhiều cho họ.' Lulu than thở nhưng cô nàng có vẻ không lấy làm hối hận mấy về việc đã mua rau. Chắc là đứa trẻ phải ngây thơ và đáng yêu lắm.

"Thế nên các cô mới gọi là kẻ 'Cô bé bán diêm' ấy hả!"

"Nhưng mà nhá..." Tada đã hiểu ra vấn đề nhưng Gyoten thì móm lại. "Cô bé bán diêm vì không ai mua diêm cho nên chết cóng cơ mà nhỉ!?"

"Phải rồi. Mỗi diêm thôi mà cũng không mua cho người ta, đúng là keo kiệt!"

"Chả hiểu nổi ý nghĩa của mấy que diêm trong câu chuyện đó luôn. Hay thời đó diêm không phải là đồ dùng thiết yếu. Hay cô bé bán với cái giá trên trời?"

Lulu và Hicy hưởng ứng đề tài Gyoten vừa quảng ra. Đến nước này thì chẳng ai có thể ngăn nổi óc tưởng tượng phong phú của họ. Tada im lặng theo dõi diễn biến câu chuyện.

"Chắc là kiểu bán giống ép người ta mua dây giày chẳng?"

"Nói mới để ý dạo này ít thấy kiểu bán hàng đó nữa nhỉ!"

"Tôi thì thấy là sao cô bé không dùng những que diêm thật hiệu quả. Quẹt hết que này đến que khác lên để ngắm làm cái gì

chứ. Đã có diêm rồi thì sao không đốt một đồng lửa này, hay đốt luôn nhà cái bọn ép mình bán diêm mà sưởi ấm có hơn không!"

Ý tưởng của Gyoten vẫn cái kiểu thiên về bất hảo.

"Rõ ràng là một cô bé thiếu sự mạnh mẽ để tồn tại!"

"Con người ở thành phố đó cũng quá đáng! Bán đất cũng được chứ sao! Thấy trẻ con có hoàn cảnh là phải mua giúp hàng chứ!"

Đang đến đoạn cao trào của nàng Lulu tràn đầy sức sống và tình người thì điện thoại văn phòng đổ chuông.

Từ một câu chuyện giả tưởng mà nói được từ đông sang tây, bất bình ra mặt giống bọn Gyoten thì Tada không làm được. Hẳn nghĩ dù có rượu vào mẩy đi chẳng nữa thì người lớn đang hoảng rồi cũng không nên như thế.

Tada nhân cơ hội này đứng lên khỏi xô pha, bắt lấy ống nghe.

"Vâng, tiệm bá nghê..."

"Tôi Oka bên phường Yamashiro đây!" Giọng nói của đối phương làm màng nhĩ Tada rung mạnh. "Tôi chịu hết nổi rồi!"

Rồi, đến rồi đó, yêu cầu quen thuộc vào dịp Tết hằng năm từ lão Oka.

Tada nén tiếng thở dài đáp lại lời lão Oka đang tuôn hàng tràng qua điện thoại.

Một bộ phận người dân thành phố Mahoro được nhận xét là nhiệt tình, nghe thì bùi tai chứ ý thực là dạng người dị biệt. Người tự thấy bản thân hoàn toàn bình thường như Tada thì ngày nào cũng cảm thấy mòn hết cả dạ dày.

Xoa dịu được phần nào cơn phẫn nộ của lão Oka, "Cháu tới ngay ạ!" Tada nói rồi gác máy. Quay lại, Tada đồng dục thông báo.

"Ê Gyoten! Có việc rồi!"

Cuộc tọa đàm "Cô bé bán diêm" nghe chừng cũng đã lắng xuống, Gyoten đang phồng mồm ăn một miếng nộm rau củ rõ to. Cậu ta chỉ tay vào đám sợi cà rốt và củ cải lòi ra từ miệng cười nham nhở "Ừa ào à ỉ ấy".

Sống chung với Gyoten đã khá lâu nên rất tiếc Tada hiểu được lảng máng điều cậu ta muốn nói. Là "cửa vào nhà nghỉ đây". Đúng là có nhà nghỉ treo rèm nhựa tua rua ở cửa ra vào bãi đỗ xe. Có thì có đây nhưng kiểu so sánh này hơi có vấn đề.

Còn chưa qua mừng bầy mà đã phải làm việc không mấy hứng thú rồi. Lại còn cùng với tên ăn nhờ ở đậu lập dị.

Mình chỉ mong ước đơn giản có một cuộc sống bình yên mà thôi. Tada thở hắt ra tiếng thở dài kìm nén bấy giờ. Vẫn như mọi năm, dường như ông trời lại không nghe thấy lời thỉnh cầu của Tada.

Con chihuahua Hana đang ngủ mơ màng, đứng đưa cái đuôi bé tí như muốn nói "Cố lên!" Còn Lulu và Hicy cũng là phường buôn bán đã ngấm vào máu nên đồng thanh chúc mừng tiệm có đơn hàng.

"Tiệm bá nghệ cũng ăn nên làm ra rồi đấy nhỉ? Thật không mong gì hơn!"

"Thời buổi bây giờ có được miếng ăn là may mắn lắm rồi. Đừng làm bộ mặt ỉu xìu thế nữa, mau đi thôi hai anh!"

Gyoten nhai thật kỹ món nộm xong thản nhiên nói.

"Đi cũng được thôi. Nhưng cả tôi và Tada đều uống vào rồi. Ai sẽ là người lái xe đây?"

"Em có bằng lái đấy!"

Phát ngôn của Lulu hơi bất ngờ nhưng Tada tảng lờ đi. Dạ dày mà bị bào mòn thêm nữa thì chắc đi tong luôn mất thôi.

"Đi bằng xe buýt thôi!"

Sự tồn tại của tuyến xe buýt Yokochu, đôi chân đáng tin cậy của người dân thành phố, là để cho những lúc như thế này đây.

Tada cùng Gyoten đi cắt ngang qua quảng trường cửa Nam để ra bến xe buýt trước cửa ga Mahoro. Ở đây họ chia tay Lulu và Hicy, hai người sẽ quay về khu nhà trọ phía sau ga.

"Nếu muốn ăn nộm rau củ nữa thì cứ bảo bọn em nhé!"

"Bọn em mang tới liền!"

Lulu và Hicy tươi cười vẫy tay. Chắc vẫn còn thừa nhiều

nguyên liệu lắm.

Quảng trường cửa Nam tập nập những thanh niên đang đứng đợi ai đó và khách mua sắm qua lại. Một nhóm người cầm cờ phướn đang chiếm lĩnh khu trung tâm. Trên lá cờ phướn viết dòng chữ "Hiệp hội gia đình và thực phẩm sức khỏe - Home & Healthy Food Association". Hicy sắp đi xuyên qua nhà ga quay lại ra hiệu bằng mắt với Tada. Tada gật đầu đáp lại.

Phải rồi, tên viết tắt của hiệp hội này là "HHFA". Tờ rơi lần trước Tada nhận được và xe bán rau Lulu và Hicy đã mua chắc là của tổ chức này rồi. Hôm nay họ cũng đang nhiệt tình quảng bá trước ga.

Một vài người mặc áo khoác màu đen và tím than phát tờ rơi cho người đi bộ và dùng loa để kêu gọi. Một gia đình khỏe mạnh bắt đầu từ bữa ăn an toàn. Mấy đứa trẻ trông như học sinh tiểu học đứng ngoan ngoãn bên cạnh cha mẹ mình.

"Thật khó hiểu!" Tada lẩm bẩm. "Đang cái tuổi nhạy cảm thế mà chịu theo bố mẹ ghê. Ở quảng trường cửa Nam này dễ bị bạn bè nhìn thấy lắm chứ!"

"Là cậu thì cậu chống đối lại được à?" Gyoten nói kiểu châm chọc. "Cậu có dám nói 'Con không thích rau đậu. Cho con ăn thịt cơ' với cha mẹ đang cần cù làm việc thiện không hả?"

Gyoten chẳng thèm liếc nửa con mắt tới nhóm người đó, chỉ nhìn xuống mặt đường mà đi. Cứ như thể dưới chân cậu ta là cái hố tối om om.

Cái hố phát ra một lực hút mạnh vô tận. Mà không phải, sở hữu lực hút có lẽ là ánh mắt Gyoten đang nhòm xuống hố thì đúng hơn. Một ánh mắt tối tăm. Vì thấy quá rõ quá khứ, phải giằng co với quá khứ nên rất dễ rơi xuống hố đen nếu chẳng may lỡ nhịp bước chân.

Gyoten ghét tiếp xúc với trẻ con và luôn tìm cách né tránh tới mức dùng từ "sợ trẻ con" thôi chưa đủ. Lý do thì Tada đoán lờ mờ chắc do hồi bé đã có chuyện gì xảy ra với Gyoten. Sống cùng những hai năm tròn trĩnh thì ít nhất cũng phỏng đoán được từ việc này việc kia rằng "Gã này chắc không hòa thuận với cha

mẹ".

Song hấn lại chưa từng một lần hỏi Gyoten rõ ràng về chuyện này.

Tada và Gyoten không thân thiết gần gũi tới mức có thể dốc bầu tâm sự chuyện ngày xưa. Thậm chí một ngày ba lần Tada còn nghĩ "Cậu ta định cù nhây ở đây tới bao giờ nữa không biết!" Còn Gyoten thì cũng ngày ba bận rủ rê "Này, Tada! Hôm nay nghỉ làm một buổi đi!", nên rõ ràng là cậu ta chẳng hề bận tâm tới mối quan hệ với Tada là nồng ấm hay lạnh lùng. Gyoten hầu như không đả động gì tới chuyện hỏi bé mà phía Tada cũng chẳng có cơ hội lần động cơ để hỏi han về điều đó.

Nhưng hơn hết, Tada cảm nhận được Gyoten cầu mong "đừng hỏi han gì cả!" nên hấn cũng nín lặng, nuốt lại và ghì thật sâu những lời đang dồn ứ lên cổ họng như "Sao cậu lại ghét trẻ con đến vậy?", "Cứ coi như tôi là bức tường rồi kể cho tôi nghe xem nào, biết đâu cậu lại thấy nhẹ nhõm hơn". Ôm đồm là cái tật của Tada. Hấn tự kiểm chế mình rằng không cần thiết phải gặng hỏi điều người ta không muốn nói.

Thường thì đàn ông đã bước qua tuổi 30 từ lâu có còn day dứt mấy chuyện kiểu "không hòa thuận với cha mẹ" rồi thì "sợ trẻ con" không nhỉ? Phải thừa nhận rằng trong lòng Tada cũng có suy nghĩ "ai thềm quan tâm!" và trên thực tế thì Gyoten chẳng hề có biểu hiện gì là day dứt cả. Chỉ là tự Tada cảm nhận thấy có nỗi niềm bất ổn từ đôi mắt và nét mặt mỗi lần Gyoten thần thờ.

Nhưng liệu cứ như thế này có ổn không?

Tada thấy bất an. Cứ mặc kệ như không trông thấy, không chạm vào tâm khảm của nỗi đau có thể đang hiện hữu liệu có ổn không?

"Này, Gyoten!"

Thoát ra khỏi vực sâu suy nghĩ, Tada bắt chuyện với Gyoten. Thế nhưng Gyoten không biết đã mất dạng từ khi nào thành ra Tada vừa nói chuyện với một phụ nữ chẳng hề quen biết. Cuồng cuồng xin lỗi người phụ nữ đang ném ánh nhìn nghi hoặc về phía mình, Tada nhìn khắp xung quanh, "Biến đâu rồi không

biết!"

Gyoten đang đứng cùng với một người đàn ông trung niên cầm tấm biển quảng cáo cho thuê phòng khép kín xem băng đĩa, tay ném cho lũ chim bồ câu tập trung ở quảng trường những mẩu vụn bánh mì, trong khi ngay trước đó lù lù tấm biển cảnh báo "Không ném thức ăn cho bồ câu!"

Tada bực mình tiến lại gần, nhưng bị lưỡng tâm của một con người lịch sự nhắc nhở nên hắn gật đầu chào người đàn ông cầm biển rồi mới nạt Gyoten.

"Cậu đang làm cái trò gì đấy!?"

Lũ chim bồ câu giạt mình bay vụt đi.

"Chúng ta đang trên đường đến nhà ông Oka gấp đấy. Thế mà cậu còn có thể nhỡ nhớ với lũ chim. Cậu tự do tới mức nào đây hả?"

"Cần gì phải gấp gấp thế chứ. Kiểu gì cũng lại bị sai canh chừng giờ chạy xe buýt thôi mà!"

Gyoten càu nhàu nhưng cũng ngừng cho chim ăn, lại rảo bước đi cùng Tada.

"Dù có là yêu cầu gì đi chẳng nữa thì việc của tiệm bá nghệ là tiếp nhận nhanh chóng, ân cần!"

"Mà nói mới nhớ lúc nãy cậu nói gì lạ lắm à nha!"

"Chuyện gì?"

Tada thắc mắc. Gyoten cố bắt chước kiểu nói của Tada.

"Giữa tổ chức tôn sùng rau xanh và ngành dịch vụ ăn uống có mâu thuẫn. Tôi nghe khách hàng nói vậy."

"Chuyện đó thì lạ ở chỗ nào?"

"Người cung cấp thông tin đó chẳng phải là cái cô mà cậu lúc nào cũng ước ao được kết mối thân tình hay sao?" Gyoten cười nhả nhở. "Thế mà còn cố giả bộ công với việc rồi kêu là khách hàng!"

Bị nắm đúng thóp khiến Tada bước nhanh chân hơn. Nhảy tưng tưng theo sau Tada, Gyoten bồi thêm.

"Cậu ấy à, khéo đổi tên thành 'Tada Cây Si' lại hay. Rồi phát

minh thêm 'đai luyện tính kiểm chế thép' luôn đi."

Thề từ giờ sẽ không lo lắng cho cậu ta hay thử nói chuyện nghiêm túc với cậu ta nữa! Tada hạ quyết tâm sắt đá rồi ngoảnh mặt lại.

"Cậu định chọc tức để tôi nói ra câu 'Ở yên trong văn phòng đi!' chứ gì, đừng mơ nhé!"

"Ái chà chà. Không lẽ Tada đang mang 'đai luyện tính kiểm chế thép' rồi sao?"

Tôi vốn dĩ đã vô cùng biết kiểm chế rồi. Chính cậu mới nên đeo giùm cái đai đó.

"Thôi mau đến nhà lão Oka!"

"Rồi!"

Đi hai mươi phút bằng xe buýt Yokochu từ bến Mahoro. Xuống ở bến khu 2 phường Yamashiro là thấy nhà Oka ngay trước mặt.

Bên cạnh trụ cổng là cây du Nhật Bản tán vườn rộng, trước gian nhà chính hai tầng có sân khá lớn. Một kiểu kiến trúc điển hình của nhà nông. Nhưng chủ căn nhà này bây giờ không làm nghề nông nữa. Họ phá hết những tác ruộng đang có để xây dựng nhà chung cư, nhà cao tầng, sống cuộc sống an nhàn thoải mái bằng thu nhập cho thuê nhà.

Nhìn thấy Tada và Gyoten vừa xuống khỏi xe buýt là lão Oka đầu hói nhăn nhó thín hùnh hổ đi ra tận cổng.

"Mấy cậu bá nghệ trẻ thế!"

"Xin lỗi bác. Bọn cháu còn mải mê bia rượu nên có lái được ô tô đâu!"

Bao nhiêu bực bội vì mới đầu năm đã bị réo đi làm Tada dồn cả vào trong câu nói có xen chút mát mẻ nhưng tất nhiên lão Oka chẳng bận tâm tới điều ấy. Lão dắt ngay Tada và Gyoten ra vườn.

"Sư bố bọn xe buýt Yokochu năm nay cũng vẫn chạy bốt chuyến rần rần kia kìa!" Lão vào luôn vấn đề.

Lão Oka có cái tật rất kỳ cục. Đó là thích theo dõi tuyến xe

buýt của công ty Giao Thông Trung Ương Yokohama chạy qua trước cửa có vận hành đúng bảng giờ xe hay không, không là lão đứng ngồi không yên. Đã thế, chẳng hiểu làm sao lại cứ nhè đúng dịp nghỉ hè hay tết nhất là lão lại có chiều hưởng tăng tần suất giám sát.

Với Tada, lão Oka là khách hàng ruột lâu năm. Lão thường định kỳ thuê dọn vườn hoặc sắp xếp lại nhà kho. Cũng nhờ lão mà có doanh thu nên hẳn không muốn lạnh lòng từ chối nhưng thật lòng mà nói chỉ mong lão thôi cái kiểu yêu cầu theo dõi lịch vận hành xe buýt này đi. Đang ngày nghỉ mà ùng ùng bị gọi đi rồi phải ngồi một đống trên ghế băng ở bến xe buýt nghĩ tủi lắm chứ. Đã thế lại còn toàn vào đợt nóng đổ lửa, lạnh thấu xương nhất nên cũng là cái cơ khiến hẳn thấy mình thật đáng thương.

Phải! Cảm giác đáng thương. Lão Oka cứ một mực "Chúng chạy ăn gian chuyén!" nhưng qua mấy lần Tada quan sát từ trước tới giờ thì tuyến xe buýt Yokochu vẫn chạy xe chuẩn chỉnh đúng bảng giờ không sai một phút. Bởi vậy lần nào Tada cũng thấy khốn khổ khốn nạn: *Cả ngày nay tôi làm gì thế này...* Cái cảm giác vô dụng xâm lấn đến nỗi chẳng vực nổi người lên khỏi ghế băng.

Nghe nói Tết năm nay lão được vợ chồng con trai mời đi nghỉ dưỡng suối nước nóng nên những tưởng sẽ thoát được việc giám sát theo lệ, thế mà... Thật hết cách, Tada xui lợ. Chắc chân ướt chân ráo đi chơi về là lão Oka lại sấm soi ngay tình hình vận hành của tuyến xe buýt đây mà.

"Ông ơi là ông, ông thôi đi cho tôi nhờ!"

Gyoten nhìn lão Oka khó chịu ra mặt. Gyoten và lão Oka ky rơ nhau nên hễ chạm mặt là đấu khẩu như nhi đồng.

Lão Oka phớt lờ Gyoten, dúm tài liệu ghi chép cho Tada. Bên trong có kẹp mảnh giấy viết tay bảng giờ xe buýt. Việc của Tada là tích vào tờ giấy này mỗi lần có xe buýt chạy tới bến khu 2 phường Yamashiro. Một công việc đơn thuần nhưng vấn đề là làm sao chống chọi được với sự buồn tẻ.

"Ta cũng chẳng rảnh mà dính dáng tới bọn xe buýt Yokochu

mãi đâu!" Lão Oka nói với vẻ mặt đầy quyết đoán. "Coi như đây là lần cuối nên giám sát cho cẩn thận vào!"

"Cụ bị sao rồi hả cụ?" Trước khi Tada định lên tiếng thì Gyoten đã chọc ngoáy. "Lần cuối, không lẽ ông bị bệnh gì rồi hả?"

Tada cũng đồng tình. Lão Oka mà không dính dáng tới tuyến xe buýt Yokochu thì chẳng phải là lão Oka nữa.

"Chả sao cả. Nhưng ta cũng ở cái tuổi gần đất xa trời rồi!"

Lão Oka quay cái đầu nhăn nhó lại giục Tada và Gyoten ra bên xe buýt "Nào, đi đi, đi đi!" Còn bản thân lão thì quay trở vào gian nhà chính. Ánh mắt hần thoáng chạm phải khi ấy lóe lên tia sáng cũng tựa tựa như cái đầu hói bóng vậy.

"Diễn biến tâm lý gì đây ta?" Gyoten xui lơ nói.

"Chịu!"

Nhưng do tuổi tác mà lão già dầm tính lại thì tốt quá. Tada cấp nách kẹp tài liệu rồi ngồi xuống ghế ở bên xe. Gyoten cũng ngồi xuống bên cạnh.

Lượng xe cộ qua lại trên đường không thua gì ngày thường. Ba con quạ bay ngang qua khung trời giăng mây xám xịt. Một buổi chiều mà cái lạnh vẫn ngấm vào da thịt cho dù cổ áo khoác đã được kéo cao. Gyoten mặc áo khoác đen chỉnh lại khăn quàng cổ rồi tựa người tênh hênh ra ghế.

Bàn tay sao thừa thãi quá. Tada và Gyoten gần như cùng lúc lôi ra từ trong túi bao thuốc lá. Lucky Strike và Marlboro Menthol. Gyoten châm điếu thuốc của mình bằng bật lửa mua ở cửa hàng 100 yên. Tada thì vẫn đang lúng lúng trong túi áo nhưng không thấy bật lửa đâu. Hắn lơ đễnh nhìn chăm chăm đầu lọc màu nâu của điếu Lucky Strike.

"Cậu bị gì vậy!?"

Gyoten chìa điếu thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay ra. Vết sọc sâu vòng quanh gốc ngón út đập vào mắt. Hồi cấp ba, ngón út của Gyoten bị đứt lìa trong một tai nạn vào tiết học thủ công. Nó bay lên không trung rồi rơi xuống sàn, Tada được chứng kiến từ đầu chí cuối.

Thật may đã gắn liền lại được. Cả người và bộ phận bị cắt rời được chở ngay tới bệnh viện. Vừa gặm nhấm lại bài học ngày xưa Tada vừa ngậm điều thuốc vào miệng rồi thành tâm nhận lấy môi lửa.

Hai làn khói trắng mỏng bay lên trời tan dần vào mây.

"Menthol làm yếu sinh lý phải không nhỉ?"

"Mê tín thôi. Mà tôi vốn ít nhu cầu nên cũng chẳng rõ!"

Xe buýt đến, chẳng có ai lên hay xuống nên lại chạy đi luôn. Tada đánh dấu vào tờ giấy. Trên đường chẳng một bóng người qua.

"Vô vị nó là thế này đây, nhè!"

"Trên đời này có thứ gì con người làm mà không vô vị không hả?"

"Tôi không nói mấy chuyện rối rắm ấy: Ngay bây giờ, ở đây, tôi đang phải nếm cái sự vô vị này đây!"

"Khắc khắc khắc!" Gyoten cất tiếng cười khó hiểu.

"Hay hát một bài nhá!"

Bài gì mới được chứ? Cả hai cùng im lặng, như đang ngóng chờ được nghe thấy một giai điệu đẹp từ trong luồng khí thải ô tô.

Xe buýt lại đến, lại đi. Cặp vợ chồng dắt chó đi ngang qua nhìn Tada và Gyoten ngồi bất động trên ghế băng đầy kính ngạc.

Cho tới khi mặt trời ngã về hướng Tây, Tada tiếp tục đánh dấu còn Gyoten thì chỉ có mỗi việc ngồi. Thỉnh thoảng họ thay phiên nhau đi tiểu trong nhà vệ sinh của nhà Oka và hút thuốc cho tới khi gạt tàn di động đầy ắp lên.

Chẳng có một chuyến xe buýt nào không tới.

Khi bóng chiều nhập nhoạng chuẩn bị chiếm lĩnh, Gyoten nói.

"Này Tada, cậu thấy gì không?"

"Có!"

Phía bên kia đường, bốn người nam nữ đang làm ruộng. Một

khoảnh ruộng không quá lớn nằm kẹp giữa nhà chung cư và rừng. Suốt từ lúc Tada và Gyoten ngồi ở bến xe buýt, họ đã làm việc không ngơi nghỉ.

"Chỗ đó là ruộng à?"

"Hình như trước đây là bãi để xe thì phải!"

Nhập nhoang nên phải nhờ vào ánh đèn đường và căng mắt ra nhìn họ mới thấy được nhóm bốn người ấy. Bóng người đàn ông cao lớn cúi đầu chào. Tada và Gyoten cũng bất giác theo phản xạ chào đáp lại hết như hai con rùa rụt cổ.

Dường như có lệnh của người đàn ông nên những người còn lại ngưng làm, cất cuốc xẻng vào nhà kho dựng ở góc ruộng. Họ vừa phủi bùn đất bám trên quần áo vừa băng qua con đường một làn xe. Hai nam và hai nữ, tuổi chừng từ 25 tới 60, trông không có vẻ gì là vợ chồng hay cha con cả.

"Chào hai anh!"

Người đàn ông khoảng 30 có vẻ là thủ lĩnh bắt chuyện với Tada và Gyoten. Chính là người đàn ông cúi đầu chào khi nãy. Trên ngực bộ quần áo lao động có dính mác "HHFA Sawamura".

"Xin chào, mọi người làm việc hăng quá nhỉ!"

Tada liền đứng lên trả lời người đàn ông. Gyoten thì vẫn ngồi nguyên một chỗ.

"Vâng. Làm đất trong vụ đông là việc tối cần của nghề nông anh ạ!"

Người đàn ông có tên Sawamura nói lịch thiệp cùng nụ cười không một điểm trừ. Ba người còn lại cũng rạng rỡ với sự mãn nguyện sau lao động, theo cuộc hội thoại của Sawamura và Tada. Chắc họ sắp lên xe buýt ra ga Mahoro kết thúc một ngày làm việc.

"Các anh cũng đang làm việc đấy ạ?"

Không kiềm chế nổi sự tò mò, Sawamura hỏi. Chắc trong lúc làm ruộng họ cũng thắc mắc Tada và Gyoten đang làm gì.

"Chúng tôi giám sát tình hình vận hành của tuyến xe buýt!"

"Trời, lạnh thế này cũng mệt đấy nhỉ!"

Ánh mắt Sawamura lướt nhanh từ trên xuống dưới toàn thân Tada đang mặc áo khoác, bên trong là bộ bảo hộ lao động. Trông có đôi chút băn khoăn khó hiểu vì không biết người này là nhân viên của công ty Giao Thông Trung Ương Yokohama hay nhân viên thời vụ điều tra lưu lượng giao thông. Cảm thấy không có nghĩa vụ phải xưng danh "tôi ở tiệm bá nghệ" nên Tada im lặng.

"Người của hội ở quảng trường cửa Nam chứ gì?"

Vừa nghịch cái bật lửa 100 yên, Gyoten vừa hỏi bằng quơ chẳng nhằm vào ai. Lần này cũng vẫn là Sawamura trả lời.

"Đúng vậy! Anh cũng biết ạ?"

"Bán rau đúng không? Tôn giáo gì à?"

Gyoten quá đường đột khiến Tada suýt thì sặc. Ba người nam nữ, ngoại trừ Sawamura vẫn không mất đi vẻ mặt tươi tỉnh, nhìn nhau như đang rất bối rối. Song họ vẫn không có ý định mở miệng. Sawamura cũng mất mấy giây im lặng nhìn Gyoten rồi cuối cùng lại mỉm cười điềm đạm.

"Đôi lúc chúng tôi cũng bị hiểu lầm thế đấy!" Dường như trong nhóm chỉ có Sawamura là có quyền phát ngôn. "Chúng tôi chỉ đang kinh doanh bằng việc trồng và bán rau sạch không phun thuốc. Vì hiện giờ nhu cầu đang khá cao."

"Ra là thế!" Gyoten thân thiện gật gù, vươn vai đứng lên.

Xe buýt ra ga Mahoro chạy tới quét ánh sáng đèn pha lên con đường tối đen. "Xin phép!" Sawamura đại diện cúi nhẹ đầu rồi cả bốn cùng bước lên xe.

Tada đánh dấu xác nhận xe qua. Gyoten vẫy tay theo xe buýt.

"Ừm... Người này hình như đã gặp đâu đó rồi!" Gyoten lẩm bẩm. Thật hiếm khi cậu ta quan tâm tới người khác như vậy.

"Chắc ở quảng trường cửa Nam chứ gì?" Tada đưa ra suy luận của mình. "Chắc cậu nhìn thấy lúc họ phát tờ rơi."

"Tôi chẳng nhìn kỹ thế bao giờ!" Suy luận của hắn ngay lập tức bị phủ định.

"Thế chắc nhầm rồi!"

"Ờ... chắc vậy!"

Gyoten nhanh chóng thay đổi thái độ. Chẳng đếm xỉa gì tới Tada đang muốn nổi đóa, cậu ta đưa luôn ra câu hỏi khác.

"Mấy lời người đó nói, cậu nghĩ sao?"

"Ai biết! Họ nói là kinh doanh thì là thế chứ sao!"

Tada trả lời, xóc xóc điều thuốc lá ra khỏi bao. Vừa đúng lúc Gyoten trao cho chiếc bật lửa 100 yên, hắn nhận lấy rồi châm lửa.

Cùng với âm thanh "xì phực phực", ngọn lửa đỏ cao chừng 20 centimét phụt lên, tóc mái của Tada cháy sém.

"Khắc khắc khắc, trúng bẫy trúng bẫy!"

"Chơi ngu vậy! Cậu chính nó khi nào hả!?"

"Lúc chả có việc gì làm!"

Rốt cuộc, dù có ngồi canh tới chuyến xe buýt cuối cùng thì số chuyến chạy ăn bớt vẫn là số 0 tròn trĩnh.

Họ báo cáo kết quả với lão Oka đang đứng ở hiên gian nhà chính. Oka sẫm soi tờ giấy đánh loạt dấu xác nhận.

"Hìm..!" Lão thốt lên. "Này cậu, chắc không có chuyện các cậu để lộ thông tin giám sát cho xe buýt Yokochu đâu nhỉ?"

"Bọn cháu chả có tình cảm với xe buýt Yokochu đến mức ấy đâu!"

"Không có tình cảm tôi mới thấy phiền đấy!"

Cái đầu hói của Oka dù trong bóng tối cũng thấy đang đỏ gay lên vì giận.

"Với người già như chúng tôi thì xe buýt là phương tiện quan trọng để đi bệnh viện, đi chợ đấy!"

Hình như "tình cảm" được đánh tráo khéo léo từ "xe buýt Yokochu" sang "người già" thì phải, nhưng Tada chỉ nhu mì chêm vào câu "Phải ạ!"

"Nhưng lần này cũng vẫn chỉ ra kết quả 'không bớt chuyến' thôi!"

Gyoten nhòm vào tay của Oka, gí gí chỉ vào tờ giấy kẹp trên

file bìa cứng.

"Rồi lần giám sát này là lần cuối như lời ông nói sáng nay đây nhé!"

Loại ăn nhờ ở đậu như cậu ta mà dám vượt quyền thỏa thuận với khách kìa. Chả ngó ngang gì tới Tada đang định chinh đốn mình, Gyoten đẩy tiếp câu chuyện.

"Ông bắt Tada ngồi lâu ở ghế kia là làm bệnh đau lưng kinh niên tồi tệ thêm đó!"

Cao xanh ời có ngày Gyoten biết quan tâm tới mình thế sao! Tada cảm động như lúc dõng theo chú bò sơ sinh đang cố gắng đứng lên.

"Còn nữa. Cái này mới đáng nói!" Gyoten tiếp tục. "Làm cho tôi phát ngán là không xong đâu!"

Niềm xúc động liền bị phủ luôn đám mây đen, một dự cảm chẳng lành bắt đầu xâm chiếm.

"Khí mạch giăng dưới lòng đất khắp Nhật Bản, à không, khắp thế giới sẽ bị đảo lộn. Và rồi, bao nhiêu tai họa như đại địa chấn tấn công Tokyo, núi lửa Vesuvius phun trào, rãnh Mariana bị vùi lấp, đỉnh Chomolungma mòn đi!"

Tâm trạng của Tada giờ đây u ám như lúc chỉ biết đứng nhìn con ngựa vằn con bị xử tử bao vây.

Gyoten hạ chốt danh thép.

"Chính vì thế, từ giờ hãy thôi việc bắt tôi ngồi dài cổ ở bên xe đi!"

"Được thôi!" Rõ ràng là không muốn chút nào nhưng lão Oka cũng gật đầu. Không hiểu lão "được thôi" cho đoạn nào của Gyoten.

"Bác không phải vội đâu!" Tada vội vàng hòa giải.

Nhờ đâu thực sự có bớt chuyện vào ngày Tada không giám

Núi lửa Vesuvius

Núi lửa nằm ở Italia.

Rãnh Mariana

Rãnh nằm ở phần đáy khu vực Tây Bắc Thái Bình Dương, được coi là nơi sâu nhất trái đất.

Đỉnh Chomolungma

Tên gọi khác của đỉnh Everest.

sát, hay lão Oka chỉ nhằm lẫn gì thôi thì sao. Không rõ là lý do nào nhưng bao năm nay lão Oka vẫn khẳng định "xe buýt Yokochu chạy ăn gian!" Và Tada thì không nghĩ đó là đặt điều có ác ý. Kể cũng mừng vì đỡ phải làm cái việc giám sát vô vị nhưng hẳn lại lo nhờ làm thui chột đi sự si mê với xe buýt Yokochu, lão Oka lại đâm lắm cảm thì sao.

"Kệ tôi đi, cậu bá nghệ!"

Oka lắc đầu yếu ớt. Thái độ như thể lão binh đã đến hồi giải ngũ. Song thực tế lời thốt ra từ miệng lão Oka lại là, "Tôi có cách chiến đấu của tôi!"

"Há?"

Quá choáng váng, Tada một lần nữa nhìn lão. Trong mắt lão Oka đâu đó vẫn vẫn lên tia cố chấp. Phải nói đó là dáng dấp của một chiến binh đặc vụ có dã tâm chứ lão binh già gì chứ.

Đoán được suy nghĩ của Tada, lão Oka cười giả lả.

"Đùa thôi, nói cho vui ấy mà. Nghe oách giống trong phim nhỉ, hà!"

Rõ là nói dối. Nhưng Tada coi như không thấy gì và chào rút lui.

"Thế thôi cháu xin phép. Có việc gì bác cứ gọi nhé!"

Sợ lại bị gọi vì mấy việc vợ vẫn nên hẳn không quên nói thêm, "Lúc có việc dọn vườn hay xếp lại nhà kho ấy a!"

"Rồi! Thế nhé!" Oka lạnh lùng đóng cửa kéo lại như mọi khi.

Làm cái nghề bá nghệ này quan trọng là phải biết tránh để không giẫm vào mìn. Tada một hai ba quay đầu, bước trong khoảng sân tối đi ra cổng.

Nghề bá nghệ là bước vào nhà người ta để làm việc. Nên tất yếu sẽ mắt thấy tai nghe được về gia chủ cũng như chuyện riêng của gia đình đó.

Chẳng hạn như lần được thuê dọn dẹp cuối năm ở nhà ông bà già nọ. Tada phát hiện được vài tấm ảnh đằng sau tủ quần áo. Bà vợ ngả ngớn thân mật với một ông cao tuổi khác rõ ràng không phải ông chồng.

Tada len lén nhìn bà vợ đang ngồi trong phòng khách bên cạnh ông chồng. Như cũng đã để ý được hành động của hắn, ánh mắt bà chạm phải ánh mắt Tada. Thấy Tada cầm mấy tấm ảnh trên tay, cơ mặt bà hơi giần giật. Trông giống hệt ma nở canh cười.

Tada bỏ đám ảnh lại sau tủ vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Nơi làm việc của Tada chôn đầy thuốc nổ. Có những chỗ được giấu tinh vi nhưng cũng có chỗ như thể muốn được tìm ra ngay vậy.

Nếu cứ giẫm bung bét mọi chỗ để làm nổ tung tất cả thì chỉ tổ hại thân. Ta đây chỉ muốn nhón chân đi bình thường, với vẻ mặt bình thản để vượt qua bãi mìn lạnh lặn. Tada nghĩ thế.

Lão Oka có mưu tính gì hay không cũng chẳng liên quan tới Tada. Không nhúng mũi vào chuyện của khách là phép làm việc lịch sự của tiệm bá nghệ.

"Nhưng mà này..." Gyoten cắt ngang dòng suy nghĩ của Tada. "Chuyến xe buýt cuối cùng đi mất rồi thì tôi với cậu về kiểu gì bây giờ?"

Ờ ha. Hôm nay có đi bằng xe tải nhẹ đến đâu. Quên khuấy cả đi.

"Tất nhiên là đi bộ!" Tada quả quyết dứt khoát để không mất thời gian với việc đã quên.

"Ừm... đi bộ đến ga phải mất gần 1 tiếng đồng hồ đấy. Đi taxi thôi!"

"Leo lên taxi là ngón hơn 5100 yên."

"Lâu lâu cũng được chứ sao. Tôi thấy mệt lắm rồi!"

"Chỉ có ngồi thôi cũng mệt à?"

Nói thì nói thế chứ thực lòng Tada cũng cạn kiệt tinh thần lẫn thể lực để đi bộ về rồi.

"Mà đường này có mấy xe taxi chạy qua đâu!"

"Cậu có di động để làm gì hả? Tra số rồi gọi là xong!"

Ừ cũng phải. Tại chẳng mấy khi dùng taxi nên cũng chẳng

nghĩ ra.

Đứng loay hoay giữa sân một hồi thì cửa nhà mở ra.

"Mất trật tự!" Lão Oka thò mặt ra. "Hai cậu, vẫn còn ở đó làm gì hả?"

"Xin lỗi bác. Cho bọn cháu đợi tới lúc taxi đến được không ạ?" Tada nói.

Dù có suy nghĩ một cách nghiêm túc về triết lý của tiệm bá nghệ, thì lần nào cũng kết thúc với một kết quả ngớ ngẩn. Lúc nào cũng vậy.

Họ gọi điện cho công ty taxi thuộc hệ thống của Giao Thông Trung Ương Yokohama thì nhận được câu trả lời "Xin đợi 10 phút!" Quá đen đủi là xe taxi chạy qua khu Yamashiro chẳng có lấy một chiếc. Xung quanh chỉ toàn nhà dân với ruộng nên cũng đành chịu.

Tada và Gyoten cùng ngồi xuống bờ hiên lát gỗ của nhà Oka. Chẳng hiểu lẽ gì mà lão Oka cũng ngồi đó cùng hai người.

"Lạnh đấy bác cứ vào trong đi ạ!"

Tada khấn khoản nhưng lão Oka không nhúc nhích.

"Bọn Giao thông Yokohama, đến taxi chúng cũng làm biếng!" Lão làu bàu.

Vợ lão Oka tinh ý pha cả trà nóng. Đặt ba chén trà trong khay xuống bậc hiên gỗ, bà cười lỏn lẻn, rồi lại lẳng lặng rút vào trong phòng. Ánh mắt của bà như đang nói "Ông nhà tôi làm phiền các cậu quá!"

Một người phụ nữ hiểu chuyện, nhẹ nhàng đến thế mà sao đại dột lấy lão Oka cơ chứ? Câu hỏi dấy lên trong lòng Tada mỗi lần đến nhà Oka tối nay lại trở lên trong đầu hẳn. Mà đâu chỉ đơn giản là lấy nhau, Oka và vợ lão vẫn đang duy trì được cuộc sống gia đình viên mãn.

Sự kết nối giữa người với người quả thực muôn hình vạn trạng và đầy bí ẩn. Tiệm bá nghệ đã vào bao nhiêu gia đình, đã chứng kiến mối quan hệ của đủ loại vợ chồng, người yêu, cha mẹ con cái nhưng chẳng ai giống ai.

Nó giống như loài nấm nhầy. Mỗi giây trôi qua lại thay đổi hình dạng, chập vào nhau rồi lại tách rời ra. Thậm chí có loài vẫn đang lúc nhúc nhưng đến giờ vẫn chưa được phát hiện ra ấy chứ.

Tada, Gyoten cùng lão Oka vừa nhấp trà vừa ngắm khu vườn. Nhưng khu vườn chìm ngấm trong đêm tối, hầu như chẳng nhìn thấy gì cả.

Ánh đèn lọt ra từ cửa sổ phòng khách khiến thảm sỏi trắng lên lợt lạt. Cây cối đã trút lá trong vườn vươn những cành như ngón tay khẳng khiu lên bầu trời đen. Có vài vì sao sáng nhấp nháy. Hơi thở màu trắng phả ra từ miệng ba người bay lảng bẳng rồi biến mất.

Cũng đã muộn nên chỉ thi thoảng mới nghe thấy tiếng ô tô chạy trên đường quốc lộ. Trong không khí lạnh lẽo tĩnh mịch, họ ngồi với hơi ấm duy nhất từ cốc trà đang được ấp trong lòng bàn tay.

"Ừm bác này.." Cứ im lặng mãi cũng ngọt nhạt nên Tada gợi chuyện. "Bên kia đường là ruộng bác nhỉ? Lần trước đến cháu tưởng là bãi đỗ xe?"

"À à," lão Oka chớp chớp mắt như vừa trở về từ cõi mơ. "Đó là đất nhà tôi đấy!"

"Cả chỗ đó ạ? Quanh đây chẳng chỗ nào không phải đất nhà Oka bác nhỉ?"

"Ngày xưa thôi. Giờ tôi bán đi nhiều rồi."

Lão Oka bỏ cốc trà vào lại khay.

"Đất bên kia thì tôi đang cho thuê."

"Cho 'Hiệp hội gia đình và thực phẩm sức khỏe' á?" Gyoten hỏi chen ngang xươg.

"Phải phải. Hình như là thế, cái tên dài dài kiểu đó!"

Theo trí nhớ của lão Oka thì họ thuê đất để làm ruộng khoảng vào mùa thu năm ngoái.

"Làm bãi đỗ xe thu về cũng chẳng là bao nên tôi đã định xây nhà chung cư cho thuê đấy chứ!"

Đã nghĩ là làm, lão Oka liên lạc với bên xây dựng để lột nền xi măng bãi đỗ xe, trong khi thậm chí còn chưa có bản thiết kế nhà chung cư và chưa biết tiền vốn để xây phải huy động ra sao. Tada ngán ngẩm nghĩ đúng là cái kiểu sồn sồn của lão mà.

"Chẹp chẹp, xây nhà thú nhất là cái lúc tính 'sẽ làm như thế nào đây ta' ấy!" Oka bao biện. "Đã nhảy lên lưng cọp rồi mà không đủ tiền thì phải trồng hạt để trồng mơ mạn thêm vào thôi!"

Bãi đỗ xe bị bỏ mặc đó một thời gian trong tình trạng trơ mắt đất. Lão nói mùa hè thì đến khổ vì dọn cỏ dại. Tada nghĩ, thay vì gọi đến giám sát xe buýt Yokochu lúc đó lão gọi chúng tôi có phải hơn không.

"Thế rồi tổ chức rau cỏ đó tới đặt vấn đề 'cho chúng tôi dùng làm ruộng'. Họ cũng bảo sẽ tự chở đất trồng đến, giá thuê họ đưa ra cũng tốt nên tôi cứ là 'xin mời' thôi."

"Bao nhiêu dợ?" Gyoten hỏi một câu vô duyên.

"Cũng cỡ bằng khi bãi đỗ xe được thuê kín!" Lão Oka tùm tùm. "Bãi đỗ xe vốn chỉ được thuê khoảng 20% nên thế này lại tốt gấp vạn!"

"Trồng rau hời thế cơ à?" Gyoten tỏ vẻ không phục.

"Chắc với họ vấn đề không phải là lời lãi chẳng!" Tada nói.

"Phải phải!" Lão Oka lại gật đầu trong khi miệng vẫn tùm tùm. "Họ cháy bỏng nhiệt huyết vì lý tưởng cao cả và triết lý của mình. Cảm phục cảm phục!"

Hằng tháng cứ trả đủ tiền thuê đất thì lý tưởng với triết lý hay rau cỏ thế nào mà chẳng hay.

Tâm can không nói ra của lão Oka lộ rõ qua nét mặt. Rõ tới mức tưởng có thần giao cách cảm vậy.

Lên taxi, hai người trở về văn phòng trước ga Mahoro.

Lúc ngồi trong xe Gyoten tựa vào cửa kính để ngắm cảnh bên ngoài. Ánh đèn đường như vô số bóng người lướt qua bên ngoài cửa kính tối đen.

Nhiệt độ trong văn phòng lạnh cóng chẳng thua gì ngoài

trời. Gyoten đi thẳng tới ghế xô pha, quán chần quanh người. Tada thì dọn chỗ cốc và đĩa đang bữa bộn trên bàn tiếp khách. Hắn đặt ấm đun nước nhân tiện hơ hai tay lên hơi ấm của bếp để sưởi ấm đầu ngón tay.

Vừa lục lọi trong giá bếp gắn trên bồn rửa, Tada hỏi từ sau lưng Gyoten.

"Cậu ăn vị xì dầu hay hải sản?"

"Không bật máy sưởi à?"

"Chỉ ăn rồi ngủ còn gì. Chịu khó đi!"

"Thế thì... cả hai!"

"Cái gì?"

"Không ăn cả hai để bù đắp năng lượng chắc tôi chết công trong lúc ngủ chứ sao!"

Ăn nhờ ở đậu còn chảnh chọe nữa. Tada lấy ba hộp mì ăn liền mua sẵn từ trên giá và rót nước. Hai hộp vị xì dầu, một hộp vị hải sản.

Ngồi trên ghế xô pha ngăn giữa là bàn tiếp khách, Tada và Gyoten xì xụp cốc mì.

"Hiện tại ngày mai có đơn hàng đi dạo với con Megu nhà Okumura sáng và chiều. Giữa đó thì có một yêu cầu thay giấy dán tường và dọn vườn."

"Cái con cầu lông xù mì ấy hả? Con ấy đi là không chịu về nhà nhỉ!"

Gyoten vừa ăn xen kẽ mì vị xì dầu và vị hải sản vừa nói. Tada sợ huyết áp nên chỉ uống một nửa cốc nước xúp.

"Hy vọng là không có yêu cầu nào đột xuất!"

"Vì sao thế?"

"Phải xong việc trước khi nhà tắm công cộng đóng cửa chứ không thì bốc mùi lên như thế!"

"Còn may là đang mùa đông đấy!"

Gyoten hít ngửi quanh cổ tay áo mình.

Dọn đồng đồ đã ăn xong, Tada đánh răng luôn ở bồn rửa. Vừa mới ăn xong thế mà Gyoten đã tập cơ bụng trên sàn được

rồi. Vừa nói "hôm nay lỡ không tắm được rồi" thế mà lại đi làm cái trò mướt mát mồ hôi cơ chứ.

"Tôi ngủ đây!" Tada tắt điện và kéo tấm rèm ngăn chỗ tiếp khách và không gian ở.

"Ừ, chúc ngủ ngon!" Gyoten đáp.

Tada gieo người xuống giường, nằm ngấm trần nhà. Lâu lâu lại có tiếng xe chạy ngang qua con đường nhỏ trước cư xá. Mỗi lần như thế, trần nhà lại được chiếu sáng lập lờ bởi ánh đèn ô tô.

Hắn không thể tưởng tượng mình lại có cuộc sống được ai đó nói "chúc ngủ ngon!", càng không hình dung nổi cái thân này lại nói lời chúc ngủ ngon với một tên ăn bám lập dị.

Liệu tình cảnh này có được gọi là hạnh phúc không nhỉ? Hay phải chăng, Tada nghĩ, đôi lúc ta cảm thấy cuộc sống này êm đềm chỉ đơn giản vì tâm buông bỏ quá cao mà khả năng nhận biết bị cùn đi.

Phía bên kia bức rèm, Gyoten hét gập bụng lại hít đất một lúc lâu.

Trước khi đồng hồ điểm sang ngày mới, Tada đã chìm vào giấc ngủ mà vẫn chưa đưa ra được câu trả lời.

Mỗi ngày của tiệm bá nghệ Tada trong thành phố Mahoro cứ trôi qua với nhịp điệu như thế.

Chương 2

Qua khung cửa sổ lớn được lau sạch bong, những cánh hoa anh đào đang rơi rụng tươi tắn. Những mảnh nhỏ màu trắng chao nghiêng qua tầm mắt không ngớt. Cảm giác như bị bưng kín trong bão tuyết nhưng nét mặt những người qua đường trông lại rất nhẹ nhõm.

Thành phố Mahoro vào xuân rồi mà vẫn mơ màng như đang còn ngủ gà ngủ gật. Không hiểu do phấn hoa hay do khói xe mà không khí như có làn khói mỏng bao bọc.

Tada cũng đang sưởi ấm dưới ánh nắng chiếu qua cửa sổ và đợi suất cơm thịt bò viên sắp được mang tới. Hắn một mình chiếm lĩnh cái bàn bốn người trong Kitchen Mahoro, mắt thì hóng vào bếp với một chút căng thẳng.

Kitchen Mahoro nằm trên đường Mahoro, chuỗi cửa hàng đồ ăn kiểu Âu ra đời từ chính con phố này. Không hoàn mỹ và toàn diện như các nhà hàng cho gia đình khác nhưng bên trong quán lúc nào cũng sáng sủa, sạch sẽ, món ăn khá ngon. Với người dân Mahoro, nếu nói "cả nhà ra ngoài ăn" thì nơi họ nghĩ tới đầu tiên chính là Kitchen Mahoro.

Đã qua giờ cao điểm buổi trưa nên trong quán khá vắng khách. Có hai nhân viên vẫn phòng ăn trưa muộn. Đôi vợ chồng trung niên đang say sưa nói chuyện với nhau, trước mặt là suất bánh ngọt. Một cụ già đang đọc báo giết thời gian.

Ai ai cũng đều thư thái trong một buổi chiều mùa xuân vẫn còn nhạt nhòa.

Kashiwagi Asako xuất hiện từ trong khu bếp, Tada ngồi ngay ngắn lại. Ghế xô pha giả da đột nhiên mềm oặt ra ngồi mới khó chịu làm sao.

Asako mặc tạp dề màu đen, tóc buộc gọn một túm đằng sau. Làn da sạch sẽ. Má hơi ửng đỏ chắc vì phải chạy vòng vòng khắp

quán.

Khuôn mặt thanh tú nhưng không lộng lầy đến mức thu hút được ánh nhìn khi ở trong đám đông. Tuy nhiên nếu đã nhận ra thì sẽ không thể rời mắt, giống như đăm đuổi với dòng suối trong vắt phun lên trong sa mạc trắng mịn. Ít ra thì với Tada, Asako là một người như vậy. Lùa tay vào làn nước ấy, nếu được hẳn sẽ vốc một ngum tưới mát cổ họng, nhưng tất nhiên hẳn sẽ chẳng dám hành động như thế mà chỉ biết đứng ngây ra ngắm mà thôi.

"Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu. Suất cơm thịt bò viên đây ạ."

Trên khay nướng còn đang nóng rẫy, thịt, khoai và súp lơ đang tỏa ra âm thanh lẫn mùi vị ngon lành.

"Xin mời!" Tada khẽ cúi đầu rồi lấy đĩa và dao trong giỏ mây.

"Món tặng thêm đây ạ!" Asako đặt đĩa xa lát lên bàn.

Hắn nhớ cảm giác hồi hộp với từ "tặng thêm" như thế này có lẽ chỉ từ khi hắn còn là một thằng nhóc. Tada ngắm nghía lá rau sống xanh mướt và cà chua bi đỏ cuồng nhiệt với tâm trạng như khi mở hộp quà đi kèm gói bánh.

"Chắc lại có dịp tôi phải nhờ tới anh Tada."

Đĩa xa lát hóa ra chỉ là tặng thêm cho người quen chứ chẳng phải thể hiện ý tứ gì. Chứ còn gì nữa. Asako là giám đốc tập đoàn Kitchen Mahoro trong khi Tada chỉ là kẻ kinh doanh tiệm bá nghệ cỏn con. Hắn chỉ là người từng nhận yêu cầu của Asako. Mà lại còn là yêu cầu dọn dẹp di vật của chồng cô nữa chứ.

Đáng lẽ không nên nuôi hy vọng hão huyền. Tada giấu đi chút thất vọng nhỏ nhoi và nói lời cảm ơn.

Nghe nói đang trong kỳ nghỉ xuân nên không có đủ sinh viên làm thêm khiến chính giám đốc Asako phải ra quán tiếp khách. Biết thế nên dạo này Tada hay lui tới Kitchen Mahoro. Hắn cũng cẩn thận đến "chỉ với tần suất không bị nghi ngờ".

Asako không lui vào bếp ngay mà đứng bên cạnh bàn. Tada khố sở cắt miếng thịt viên đưa lên miệng.

"Cô có việc gì khó khăn phải nhờ đến tôi sao?"

Một câu hỏi xuất phát từ sự lo lắng đơn thuần nhưng khi cất thành lời thì nghe mới lạnh lùng cục cằn làm sao, trong lòng Tada lại nảy sinh một mối lo khác. Trong giây lát Asako tỏ vẻ suy nghĩ.

"À không!" Song cô lại nhoẻn cười ngay. "Chắc chỉ có việc 'đào tạo nhân viên mới có suôn sẻ không đây thôi'. Vì tuần sau sẽ có sinh viên làm thêm mới vào anh ạ."

Thế có nghĩa là cơ hội gặp Asako ở quán chẳng còn mấy nữa. Văn phòng của Kitchen Mahoro nằm trước ga Mahoro nhưng hần chẳng có việc gì mà đến, mà hần cũng chẳng dám nói mời cô đến tiệm bá nghệ Tada chơi. Người ta ở tòa nhà 5 tầng hiện đại của công ty. Mình thì chỉ có một gian phòng nhỏ trong tòa cư xá tường bao đã bong tróc. Các cửa tiệm thuê trong đó cũng rất dị thường. Tỷ dụ như cùng tầng với văn phòng của Tada có tiệm mát xa châm cứu tên Nguyên Khí Đường. Phải nói là vắng tanh như chùa bà Đanh, Tada chưa từng trông thấy bóng dáng một vị khách nào. Biết là, chuyện của người ta nhưng không hiểu họ duy trì kinh doanh kiểu gì nữa.

"Hôm nay anh Gyoten không đi cùng anh sao?"

Asako đổi chủ đề như không nhận ra tâm tư của Tada.

"Cậu ấy ở nhà trông nhà!"

Thực ra là hần bắt cậu ta ở lại văn phòng thì đúng hơn.

Tất nhiên Gyoten đã cần nhằn rằng "Ơ hay... tôi cũng muốn được ăn cơm ở chỗ cô Asako!" Song cả ngày 24 giờ phải đụng mặt với Gyoten hại thần kinh lắm. Đôi lúc hần muốn được ở một mình.

Thực lòng thì là vì mỗi lần bám càng tới Kitchen Mahoro, Gyoten lại nhe nhe nhớn nhớn. Cậu ta luôn cột nhả kiểu trẻ trâu dưới bộ mặt của tên dê già kiểu "Hôm nay cô Asako có ở đây nhỉ? Kia Tada, không gọi thêm gì à?"

Hần chỉ muốn nói mặc xác tôi. Lâu lắm mới lại thấy trái tim rung động, hãy để cho tôi được âm thầm nhấm nháp nó đi.

Có khách gọi nên Asako rời khỏi bàn của Tada. Cuối cùng Tada mới cảm thấy bình tĩnh để ăn món thịt viên cùng xa lát.

Thật khó chịu với một bản thân như vậy.

Hắn có khác nào như vừa trở về thành đứa học sinh cấp hai vụng về ngớ ngẩn chứ. Dù đã từng yêu và có cả vợ con rồi cơ mà, thế mà tại sao giờ đây, mỗi lần nhìn trộm là tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tay vã mồ hôi bất thường. Học sinh cấp hai còn chấp nhận được chứ tầm trung niên thế này chỉ thấy nổi da gà.

Tada len lén lấy khăn giấy lau lòng bàn tay.

Đã từ lâu hắn khóa trái tận đáy tim mình cảm giác thích một ai đó nên mới lúng túng với cảm xúc đang âm thầm dâng lên giống hệt như lần đầu tiên biết thương nhớ một người.

Rồi sẽ quen thôi. Quen rồi sẽ tỉnh bơ như chưa từng có cảm xúc ấy. Giống như bao nhiêu người trong đó có cả Tada của ngày xưa đã viện cớ công việc bận rộn hay những vụn vặt của cuộc sống gia đình mà coi tình yêu và tham vọng chỉ là thứ yếu.

Điện thoại đổ chuông. Đúng lúc như căn ly được việc Tada đã làm sạch suất cơm thịt viên. Trên màn hình hiển thị dòng chữ "Văn phòng".

Vừa bấm nút nghe thì giọng nói kèm tiếng cười của Gyoten vang lên.

"Xin lỗi đang lúc mùi mẫn nhé nhưng có việc khẩn cấp!"

"Sao thế?"

"Chăn ơi chăn hời chăn hời. Chăn bay đâu mắt không rời biệt ly!"

"Này nhá!"

"Không phải chăn của tôi mà cũng chẳng phải tôi nổi hứng thi sĩ đâu. Có người đặt việc nói trong điện thoại vậy mà. Nghe nói chăn bay mất rơi xuống mái nhà hàng xóm!"

"Mái nhà mấy tầng?"

"Chịu, tôi không hỏi."

Tada nhấp một ngụm nước để kìm lại câu "Này nhá!" khi này đã nói.

"Cậu mang cái thang to nhất ở văn phòng đến đây!"

"Gì? Vác đến tận Kitchen Mahoro á? Xa vãi!"

"Đến đường lớn Mahoro được rồi. Giờ tôi lái xe tới đó!"

"Biết rồi!"

Hắn nhét điện thoại đã tắt vào túi áo bảo hộ lao động. Đã tính gọi cà phê sau bữa ăn nhưng chẳng còn thời gian dừng đỉnh nữa rồi.

Asako tiến lại gần định rót thêm nước. Song Tada từ chối rồi đứng lên tay cầm phiếu thanh toán.

Tada thanh toán xong, Asako nhẹ nhàng nói.

"Mời anh lại tới ạ!"

Bài bản đúng theo hướng dẫn chứ cũng chẳng phải chào hỏi xã giao gì. Vừa mở cánh cửa kính thì cơn gió mạnh lẫn với cánh hoa ào tới. Tada đưa điều thuốc lá lên môi để giấu đi cái miệng đang méo xệch.

Cả mặt kính trước xe tải màu trắng đậu trong bãi đỗ xe dính bết đầy cánh hoa. Thế này bảo sao chặn lại chẳng bay.

Lúc lái xe tải nhẹ qua ngã tư trên đường lớn Mahoro, Tada như không tin vào mắt mình.

Theo lời dặn, Gyoten đã mang từ văn phòng chiếc thang lớn nhất dài 6 mét lúc duỗi ra hết cỡ. Là loại thang chữ A có thể gấp làm hai. Song cậu ta đang lom khom trên chốc cái thang chữ A đặt ở vỉa hè.

Nói cách khác, Gyoten đang nhìn xuống con đường người người qua lại từ độ cao gần 3 mét.

Cậu ta là nhân viên giám sát bể bơi chắc.

Người đi đường liếc nhìn Gyoten với vẻ đầy khó chịu lẫn kinh ngạc không thể che giấu. May cho cậu ta còn chưa bị người ta gọi cảnh sát.

Tada đậu xe vào lề đường, khẽ bấm còi. Gyoten nhận ra ngay nên nhảy phốc xuống đất. Sau khi chuyển cái thang đã được gấp lại lên thùng xe tải, cậu ta chui tọt vào ghế phụ.

"Nhanh góm!"

"Quá muộn ấy chứ!" Bởi Tada đã lại không thể ngăn được

hành động quái gở của Gyoten. "Địa điểm đâu đây?"

Gyoten đọc to thông tin ghi trên mu bàn tay mình.

"Phòng 304, tòa số 3 khu chung cư Morisaki."

"Chung cư à? Nghĩa là phơi chần ở chung cư rồi bị bay lên nóc tòa bên cạnh hả? Gặp phải luồng khí cao gì không biết."

"Chịu, tôi cũng không hỏi."

Tada ngán ngẩm, hấn bật xi nhan rồi bẻ vô lăng.

Khu chung cư Morisaki cách ga Mahoro khoảng 10 phút đi ô tô. Trong thành phố Mahoro có rất nhiều chung cư nhưng đây là khu thuộc đời đầu trong số đó.

Dù đã được làm chống động đất và tu sửa nhưng dễ phải được gần 40 năm rồi.

Có khoảng mười tòa nhà 4 tầng cái nào trông cũng bé bé xinh xinh. Thang máy thì có vẻ về sau mới được lắp. Trong khuôn viên hoàn toàn không thấy bóng dáng đồ chơi ngoài trời và xe đạp của trẻ con. Bọn trẻ ngày xưa đã trưởng thành và rời khỏi đây, hiện tại chỉ còn lại thế hệ cha mẹ đã cao tuổi sinh sống mà thôi.

Chẳng buồn liếc mắt đến đám chậu hoa có phần xơ xác trong sân và cây hoa anh đào đã trở mã, Tada đi lên tầng 3 tòa số 3 bằng cầu thang bộ. Bởi cái thang chữ A quá to không chui lọt vào thang máy, chỉ còn cách vác nó lên thôi. Gyoten thì tay không tung tẩy theo sau.

Gyoten ở đằng sau lên tiếng gần như cùng lúc Tada ấn chuông cửa phòng 304.

"Cứ để cái thang ở thùng xe có phải hơn không!"

Cũng phải. Sau khi gặp Asako tâm trạng vẫn còn đang trên mây thì lại phải chứng kiến Gyoten trong tư thế người giám sát bể bơi nên hình như Tada bị mất luôn khả năng nhận thức bình thường.

"Sao không nói sớm!" Vừa cự nự lại Gyoten thì cánh cửa trước mặt mở ra.

Ló mặt ra là người đàn ông đeo kính hơi đậm người. Chắc cỡ

ngoài 50 tuổi. Mái tóc đã điểm bạc hoàn toàn không có chút bóng khỏe, sắc mặt cũng kém. Hoa anh đào đã nở tung bừng mà anh ta vẫn mặc được áo len dày bự xù lông tùm lum.

Tada xưng danh thì người đàn ông nói "xin chào" lúng búng trong miệng rồi thụt luôn vào trong nhà. Tay vướng cái thang nên Tada phải dùng chân để chặn cánh cửa sắp sập lại.

"Trông hình thù như mê cung nhỉ!" Gyoten thì thầm.

Cậu ta đang nói gì thế không biết, Tada thoáng nghĩ và nhận ra Gyoten đang nói tới cái áo len của người đàn ông. Bất giác hắn phì cười. Quả thực chiếc áo len với những múi lông màu nâu và xanh đan xen thành hoa văn kỳ quái giống xoáy nước.

Không được mời vào nhưng đoán được ý nói vào đi nên Tada và Gyoten cởi giày ở bậc cửa. Thang thì đặt xuống hành lang bên ngoài. Người đàn ông đứng ở lối đi ngăn có vẻ thông với phòng khách để đợi hai người.

Phòng khách rộng khoảng 6 chiều nối liền với bếp. Ngay trước mặt là cửa sổ trở ra ban công. Còn một phòng chắc làm phòng ngủ nhưng cửa ngăn đang đóng kín.

6 chiều

Tương đương gần 11 mét vuông.

Trong phòng được sắp xếp gọn gàng. Nhưng trông là biết không phải lúc nào cũng được giữ sạch sẽ mà vừa trải qua một cuộc tổng vệ sinh. Bằng chứng cho việc đó là không khí trong phòng phảng phất bụi, trong bếp thì chất một đồng túi rác lớn. Túi rác nilon trong suốt nên nhìn thấy rõ bên trong. Không chỉ có rác giấy và rác tươi mà còn ních đầy cả quần áo, văn phòng phẩm và chén bát nữa.

Nhờ thế mà trong phòng cực kỳ ít đồ đạc, trông tẻ ngắt tẻ ngắt.

Từ sáng một ngày bình thường người đàn ông trung niên đã làm tổng vệ sinh. Tada có linh cảm không ổn. Vì sao lại phải vứt những thứ vụn vặt tới mức kia chứ? Để chuẩn bị chuyển nhà ư? Thay đổi không khí? Hay không lẽ... sắp xếp cho bản thân lần

cuối?

"Ở đây này!" Người đàn ông vẫy Tada rồi mở cửa bước ra ban công. "Định thu chặn vào thì tôi tuột tay mất..."

Theo đúng như người đàn ông chỉ, Tada thì người vào lan can ban công nhòm xuống dưới.

Tòa nhà của anh ta nằm ở vị trí góc khuôn viên khu chung cư. Bên kia tấm rào mắt cáo là khu nhà riêng nằm san sát. Trong số đó, trên mái căn nhà ở vị trí chính diện phòng người đàn ông đang phủ tấm chắn tai họa. Tuy hơi ố vàng nhưng bên trong trông bông vẫn còn dày dặn.

Tada vừa nheo mắt áng chừng cơn gió đang mơn man vừa nghĩ. Trọng lượng cũng kha khá thế mà tự đứng lại bay được mới tài?

"Tôi chẳng quen biết gì nhà đó mà lại trên mái tầng hai nên không biết làm sao!"

Người đàn ông rút rè giải thích chen vào.

"Chúng tôi mang thang đây rồi nên không vấn đề gì. Cứ nói với người nhà đó một tiếng để chúng tôi leo lên mái thôi!" Tada nói chắc nịch.

Gyoten cũng đứng cạnh Tada nhìn xuống tấm chắn.

"Thay vì dùng thang thì nhảy luôn từ đây xuống mái lại nhanh hơn ấy. Có luôn cái chắn làm đệm rồi!"

Miệng nói cậu ta thực hiện luôn điệu bộ như muốn nhảy qua lan can khiến Tada cuống cuồng kêu "Thôi đi!" để giữ Gyoten lại.

"Cậu làm lung mái nhà người ta thì sao hả?"

"Ra là cậu lo cho cái mái nhà!"

Mặc kệ Tada và Gyoten đôi co, người đàn ông giữ nguyên nét mặt cứng đờ lui từ ban công vào trong phòng khách.

"Này, cậu thấy sao?" Gyoten thẽ thọt thăm dò.

"Chẳng thấy gì cả. Chúng ta chỉ việc thu cái chắn về là xong!"

Có suy đoán, nói đúng hơn là nghi hoặc về hành động của người đàn ông nhưng Tada cố không cho óc tưởng tượng của

mình làm việc.

Tại chiếc bàn nhỏ đặt trong góc phòng khách, Tada đưa các giấy tờ cần thiết cho người đàn ông. Anh ta điền vào đơn đặt hàng và bản hợp đồng bằng những nét chữ nắn nót. Tsuyama Shigekatsu, 51 tuổi. Ô, nhìn bề ngoài hơi trẻ hơn tuổi. Tada nghĩ lan man. Khung điền nghề nghiệp bị bỏ trống.

"Tôi hút thuốc được chứ?"

Gyoten vẫn đứng ngoài ban công hỏi. Thấy Tsuyama đã gạt đầu yếu ớt, Gyoten mới lôi từ trong túi ra bao Marlboro Menthol. Cậu ta phải châm mấy lần mới được vì gió.

"Cảnh đẹp phết nhỉ!"

Cả Tada và Tsuyama cùng quay đầu ra cửa sổ theo lời Gyoten. Trước mặt Gyoten là bầu trời giăng một lớp màn màu xanh nhạt. Chắc khung cảnh lớp lớp mái nhà bọc nắng xuân ấm áp và những nhánh anh đào chỉ chít hoa không một kẽ hở đã lọt vào tầm nhìn của Gyoten.

"Cảm giác sắp bay lên được đến nơi! Trên tám trăm thân kỳ chẳng hạn!"

Nhả một vệt khói thuốc dài, Gyoten từ ban công trở lại phòng khách. Tada lôi từ trong túi ra gạt tàn di động luôn chuẩn bị sẵn để hứng lấy điếu thuốc vừa rời khỏi đầu ngón tay Gyoten. *Đã hút thì cũng phải biết nghĩ đến việc xử lý sau đó đi chứ!*

Trong khi Tada đập nắp gạt tàn thì Gyoten cướp lấy đơn đặt hàng. Tsuyama cũng chẳng phản nản nửa lời, cứ nem nép quan sát hành động của Gyoten.

"Hừm... Thất nghiệp à! Mất 2.000 yên đó, trả nổi không anh giai?"

Tsuyama đứng phắt ngay dậy. Tada vào tư thế sợ ông ta nổi giận xông tới nhưng Tsuyama chỉ đi qua ngay bên cạnh Tada và Gyoten rồi biến mất vào trong bếp. Dường như anh ta không biết cách thể hiện cơn thịnh nộ. Hay người này giỏi chịu đựng?

Gyoten chẳng bận tâm gì tới tâm trạng của Tsuyama mà di chuyển đến trước tủ kê sát tường. Tay tự tiện cầm khung ảnh đặt ở đó lên.

"Mặt người ấy mà, công hay quạ chẳng qua là khác nhau vị trí các bộ phận trên mặt thôi nhĩ!" Nói rồi cậu ta chìa khung ảnh ra phía Tada.

Bức ảnh chụp một phụ nữ trung niên trông giản dị, tốt bụng và một bé gái dễ thương cỡ học sinh cấp hai. Có vẻ được chụp tại công viên và cả hai đều nở nụ cười tươi. Vợ của Tsuyama chẳng? Hẳn cả gia đình đã có một ngày nghỉ vui vẻ.

"Đừng có tự tiện xem thế. Cậu muốn nói gì?"

"Vợ chồng quạ mà cũng sinh được con công nhĩ!"

"Cậu vô duyên quá đấy!"

"So sánh cha mẹ với con cái cũng là một thú vui mà. Như gia đình này, có di lạc thành công và di lạc hơi thất bại nhĩ?"

"Cậu thực sự quá vô duyên! Mau để khung ảnh về chỗ cũ đi!"

Trong khi Tada và Gyoten thì thầm to nhỏ thì Tsuyama nãy giờ lạch cạch gì đó trong ngăn kéo bếp đã quay trở lại, tay cầm ví.

"Tôi vẫn đang tìm việc nhưng có tiết kiệm đây!"

Rồi lặng lẽ đặt 2.000 yên lên bàn.

"Cám ơn!" Gyoten nhanh chân rời ngay khỏi kệ tủ, cuộn hai tờ tiền lại rồi bỏ vào túi. "Chuyển nhà phải không ạ? Vợ với con gái không giúp gì sao?"

"Liên quan gì tới chuyện này chú!" Nét mặt Tsuyama rõ là thấy bực. Song Gyoten vẫn cứ khời khời.

"À... họ bỏ đi rồi chứ gì? Ngay sau khi ông anh bị đuổi việc!"

Tada chỉ muốn kêu trời. Tsuyama dường như cũng đã nguôi giận, chỉ còn sợ hãi như vừa gặp phải một sinh vật lạ.

"Cậu ta là kiểu người gì vậy?"

Người đàn ông thì thào hỏi Tada. Tada không thể bảo cậu ta đang lo cho anh theo cách của cậu ta đấy mà chỉ nói được câu "Xin lỗi ạ!"

"Anh đừng để ý tới cậu ta làm gì. Tôi đi lấy cái chăn về đây!"

Tada huých nhẹ vào lưng Gyoten rồi ra khỏi nhà để Tsuyama ở lại. Gyoten bước những bước nhẹ bằng xuống cầu thang.

Vác cái thang xuống tầng một cũng là nhiệm vụ của Tada.

Chủ căn nhà bị chặn rơi lên mái không có ở nhà. Bất đắc dĩ, Tada đành bám chuông nhà bên cạnh, kể sự tình với người phụ nữ trung niên từ trong nhà đi ra. Bởi khơi khơi trèo lên mái mà bị hàng xóm báo cảnh sát thì toi luôn.

Người phụ nữ trung niên hết nhìn tâm danh thiếp được đưa cho lại nhìn mặt Tada.

"Tờ rơi quảng cáo của tiệm bá nghệ thì tôi nhận mãi rồi mà gặp người thật thế này mới lần đầu đây!"

"Có gì cần chị cứ gọi ạ!"

Lần này người phụ nữ nhìn lần lượt Tada và Gyoten đang nở nụ cười câu khách rồi nói.

"Yên tâm, tôi sẽ gọi điện nói với nhà anh chị Yamazaki cho!"

Nhìn ánh mắt hẩn đoán chừng chị ta chắc đã bị hớp hồn bởi nụ cười câu khách của Gyoten. Bản tính lập dị nhưng tốt mã thì vẫn có lợi. Tada cảm thấy không chấp nhận được nhưng nhờ thế có thể yên tâm giải cứu cái chặn từ mái nhà nên coi như tạm ổn.

Hắn vác chiếc thang vào nhà Yamazaki đang vắng chủ. Vườn nhà Yamazaki không rộng lắm nhưng được chăm sóc cẩn thận nên cũng may không phải đau đầu chuyện kiếm chỗ đặt thang. Nhiều nhà để chậu cây bỏ không bữa bãi, hoặc toàn đá với cỏ dại nên đầu tiên còn phải dọn cả vườn nữa.

Thang chạm được đến tận tầng hai luôn.

"Giữ cho tôi đi!"

Nói với Gyoten vậy rồi Tada trèo lên mái nhà. Mà sau đó không hiểu sao cả Gyoten cũng trèo lên khiến Tada quỳnh quáng tóm lấy phần trên của thang giữ thật chắc để nó không đung đưa hay xô lệch đi.

Cái chặn rơi trải rộng phủ vừa vắn mặt nghiêng gần chóp mái. Tada chống hông bò lại gần. Ngay bên cạnh là Gyoten đang bước đi thoăn thoắt. Bước chân của cậu ta chẳng khác gì lúc đi dưới mặt đất.

"Cậu đổi sang nghề thợ làm việc trên cao mới phải!"

"Đúng là tôi chả sợ gì độ cao cả!"

"Cậu thì có biết sợ cái gì?"

"Có chứ. Ký ỨC!"

Câu trả lời bất ngờ khiến Tada bất giác ngẩng mặt lên. Gyoten đã nhanh chân tới chỗ cái chần, đang nhòm sang Tada. Nhưng bị ngược sáng nên không trông rõ vẻ mặt của cậu ta.

"Ấm thế chứ Ự!" Gyoten nói rồi hạ mông xuống cái chần. "Không khéo cái ông kia định bay từ ban công xuống ấy chứ!"

"Cũng có thể nhỉ!" Tada trả lời. Nhưng trong đầu hẳn thì đang băn khoăn "sợ ký ỨC, ý cậu ta là sao nhỉ?"

"Lần này cậu lại không nhúng mũi vào chuyện người đứng à?" Gyoten thắc mắc.

"Nhảy từ tầng ba xuống cũng chẳng chết được. Chắc thế!"
Mãi Tada cũng tới được chỗ Gyoten và cái chần.

Có lẽ Tsuyama đã mất việc, vợ thì bỏ đi. Rồi trong lúc nổi hứng tổng vệ sinh phòng ốc, không biết tự khi nào tâm trạng anh ta lại như đang sắp xếp xung quanh chuẩn bị cho sự ra đi, thế rồi thần thờ đi ra ngoài ban công.

Rơi vào trong gió tựa những cánh hoa anh đào. Nếu có tấm thảm thần kỳ thì va chạm lúc tiếp đất cũng nhẹ nhàng hơn.

Chuyện chỉ đơn thuần là đánh rơi cái chần. Hay chán chường tất cả nên cố tình ném cái chần đi. Hay định gieo mình xuống nhưng cái chần đang phơi lại rơi xuống trước. Hay sức mạnh vạn năng từ trên trời rơi xuống khiến anh ta bay lên trời cùng với cả cái chần...

Tưởng tượng ra hàng tỉ tỉ tình huống song vẫn không rõ chân tướng sự việc là gì. Ngày hôm nay cũng mới là lần đầu tiên hẳn gặp Isuyama. Chắc về sau khó có khả năng gặp lại. Tada cũng muốn hỏi han chuyện trò, nếu cần thì khuyên giải dù việc này không phải đến từ lòng tốt hay nghĩa khí gì. Làm sao thì làm miễn là đừng rơi vào tình huống dở khóc dở cười, đó chính là kiểu tùy tiện của Tada.

Cái tính tùy tiện nhúng mũi vào chuyện của người khác giờ đang bị thử thách.

"Hẹn hò với Asako thế nào rồi?"

"Hẹn hò cái khỉ mốc. Chỉ là đến ăn như khách thôi!"

"Vậy là không có tiến triển gì cả!" Gyoten thở dài nằm còng queo xuống cái chăn. "Ui cha, trời ấm chỉ muốn đánh một giấc ngủ trưa nhỉ!"

Tada cũng ngồi xuống mép tấm chăn. Từ chỗ đặt mông xuống, hơi ấm lan tỏa.

Ký ức nào đang làm cậu phải khổ sở hả Gyoten? Tada muốn hỏi nhưng lại thôi. Gyoten đang nằm nhắm mắt lim dim trên tấm chăn, vẻ mặt vẫn như mọi khi, chẳng có chút lo lắng hay bất an nào.

"À này, số tiền khi nãy..." Tada trọt ngón tay vào Gyoten đang nằm chèo queo.

"Cậu vẫn nhớ à. Tưởng được giữ luôn chứ!" Gyoten nhồm dậy, tay lục túi quần, miễn cưỡng móc ra 2000 yên. Thật, sênh ra là mất mà. Tada nhận tờ tiền rồi cất vào túi mình. Tiếp đó Gyoten đưa ra một phong bì màu trắng.

"Gì đây?"

"Di chúc!"

"Há? Của cậu á?"

"Gì mà của tôi. Của ông anh mê cung kia kìa!"

"Của Tsuyama? Thấy ở đâu? Sao cậu lại lấy?"

Tada nhìn xuống tấm phong bì trong tay Gyoten.

Mặt trước lẫn mặt sau đều không viết chữ nào và không được dán kín.

"... Rồi sao? Đúng là anh Tsuyama đó đang bết tắc thật à?"

"Chịu, tôi đã xem bên trong đâu. Nó được đặt ngay bên cạnh khung ảnh nên tôi chỉ mượn tí thôi!"

"Thế thì chắc gì đây đã là di chúc!"

Tada nhẹ cả người. Nhưng hẳn vẫn tò mò. Sau một hồi lưỡng

lự hấn cũng lôi lá thư ra khỏi bì thư và mở ra đọc.

"Viết sao?" Gyoten lom lom nhòm vào.

Lá thư kín mít chữ bé lí nhí. Vẫn là nét chữ vừa thấy khi nãy của Tsuyama. Đọc lướt sơ sơ thì có vẻ là thư gửi vợ, thư biên những lời đại khái là do bị sa thải nên định quay về bên gia đình, nhưng nếu vực lại được thì sẽ thử tìm việc ở Tokyo một lần nữa.

"Anh giai không phải bị vợ bỏ mà đơn thân đến Mahoro này làm việc nhỉ!" Gyoten nói. "Hóa ra không phải di chúc!"

"Cũng khó nói lắm. Vì anh ta còn viết rằng 'Cảm thấy đau lòng mỗi lần nghĩ mình đang làm khổ gia đình!' đấy!"

"Giờ tính sao?"

"Tính gì mà tính. Giờ cậu có dám cầm cái thư tự tiện lấy của người ta mà nói 'Thôi thôi, anh lạc quan lên đi!' không hả? Cậu tính sao với bức thư này?"

Tada nhét thư trở lại phong bì rồi dúi vào tay Gyoten.

"Cậu phải có trách nhiệm trả lại bức thư về phòng Tsuyama!"

"Dễ ợt. Chỉ việc nhét vào đây là xong!"

Nói rồi Gyoten nhét phong bì vào mép vở chặn.

"Gì chứ, nó đáng lẽ phải ở trên mặt tủ thì lại nằm trong chặn, nực cười quá! Không lẽ bức thư biết chuyển dịch không gian?"

"Yên tâm đi! Cậu lúc nào cũng để ý tiểu tiết thái quá đấy!"

"Đây mà là tiểu tiết à!"

Tada giằng co với Gyoten để lấy lại bức thư. Theo đà chạm luôn phải ánh mắt Tsuyama đang đứng nhìn từ ban công.

Thôi xong. Chắc anh ta sẽ tưởng họ đang trốn việc. Không, tình trạng này rõ ràng là đang cúp việc còn gì nữa.

"Thôi nhanh nhanh hạ cái chặn xuống đất đi!"

Bức thư đành để giải quyết sau vậy. Tada thúc Gyoten đứng dậy khỏi cái chặn. Gyoten cũng nhận ra Tsuyama, cậu ta tỉnh queo quay lại vẫy tay về phía ban công. Tất nhiên, Tsuyama đang đeo bộ mặt cau có. Nhìn là biết anh ta đang muốn nói kiểu "mất công thuê mấy người đến đây mà còn cúp việc làm trò

nữa!"

Song Gyoten chẳng để ý đến Tsuyama đang thế nào. Cậu ta vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, hai tay tóm lấy mép chăn rồi bắt đầu lắc lư người ra trước sau.

"Ơ, cậu làm gì đấy?"

Lúc Tada cất lời thì tấm chăn đã bắt đầu trượt xuống mặt nghiêng mái nhà như một tấm ván trượt chở theo Gyoten.

"È ông anh! Làm như thế này này, coi đi!"

Gyoten gào lên với Tsuyama đang đứng ở ban công rồi nhảy xuống khỏi mái nhà cùng với cả tấm chăn.

Trong tích tắc trông Gyoten cùng tấm chăn như dừng lại giữa không trung. Giây tiếp theo Gyoten cùng tấm chăn biến mất khỏi tầm nhìn của Tada, đồng thời, có tiếng nện xuống đất trong sân nhà Yamazaki.

"Gyoten!"

Quên cả chứng sợ độ cao, Tada chạy đến mép mái nhà. Dè chừng nhìn xuống dưới đất đã thấy Gyoten đang nằm sóng soài trên tấm chăn.

Tada vội tụt xuống thang, chạy ra sân theo một đường vòng ôm quanh nhà. Trên ban công chung cư, Tsuyama tóm lấy tay lan can đầy lo lắng.

"Anh bá nghê, có cần gọi xe cấp cứu không?"

"Không, để tôi xem tình hình thế nào. Anh cứ đợi chút!"

Trả lời vậy rồi Tada còn nhìn lên Tsuyama nhắc nhở.

"Anh đừng có nhao ra quá, nguy hiểm đây!"

Từ trong túi áo Tada, điện thoại đổ chuông báo có cuộc gọi đến. Khách cứ nườm nượp là thế này đây. Ai mà lại gọi vào đúng lúc này chứ! Tada theo phản xạ rút di động ra, bấm nút đàm thoại mà chẳng thèm ngoái nhìn màn hình.

"Vâng, tiệm bá nghê Tada xin nghe!"

Bên kia đầu dây là giọng nữ khá bình tĩnh.

"Tôi là Suzaki, y tá bệnh viện Mahoro!" Chưa kêu xe cấp cứu mà bệnh viện đã gọi sao? Đầu óc Tada bấn loạn nhưng vẫn cứ

đáp lại xã giao: "Cám ơn chị đã gọi điện!"

"Giờ anh có nói chuyện được không ạ?"

Không. Vì có người vừa ngồi lên chần nhảy từ mái nhà xuống và đang ngất xỉu. Nhưng thế thì khó nói quá.

"Vâng, chị cứ nói!"

Tada kẹp điện thoại bằng vai và má, quỳ gối xuống đất. Bị rơi xuống sân, Gyoten đang nhắm mắt trong tư thế nằm ngửa rất đẹp trên tấm chăn.

Hắn thử sờ tay lên gân cổ Gyoten. Cậu ta vẫn còn sống. Nghĩ không nên di chuyển người Gyoten song Tada vẫn đặt hai tay lên vai cậu ta lắc nhẹ.

"Chẳng là tình trạng bà Soneda Kikuko không được khả quan lắm!"

"Gyoten à, Gyoten!"

Tiếng cô Suzaki và tiếng Tada gọi nhỏ Gyoten đang ở trước mặt gần như đồng thời. Sau giây lát tĩnh lặng, cô lên tiếng.

"Vâng, đường đột thế này anh thấy bất ngờ cũng phải!"

Lời của cô Suzaki và thông tin từ cô giờ mới thấm vào não Tada.

"Gì cơ?"

Nên tiếng hét của Tada cũng gần như phát ra cùng lúc.

Xin lỗi cô, là tôi gọi cái thằng tên "Gyoten" chứ không phải nói "Quy tiên". Tất nhiên hắn cũng chẳng dám nói vậy. Khổ quá, cái đồ họ gì mà rối rắm, lúc nước sôi lửa bỏng thì lại lẩn ra đây. Tada trong lòng rửa sả nên thành ra lại càng lắc Gyoten mạnh hơn. Trong đầu hắn cố sắp xếp lại sự việc.

Soneda Kikuko, tên thường gọi là bà Soneda, do tuổi cao nên từ lâu đã phải nằm trong bệnh viện Mahoro. Tada nhận lời yêu cầu từ con trai bà, thay mặt anh ta đến thăm nom. Bà Soneda hơi lẩn nên khi Tada giả làm con trai đến thăm thì bà vui lắm. Họa hoằn có lúc các góc gác trong đầu bà kết nối chuẩn xác thì bà cũng nhận ra Tada chính là Tada. Những lúc như thế Tada lại lắng tai nghe những câu chuyện ngày xưa về thành phố

Mahoro do bà cụ kể.

Hắn cũng cảm thấy khổ tâm lắm khi phải xưng danh người con trai để lừa cụ. Song Tada vẫn tích cực nhận công việc đi thăm nom thay này. Bà cụ Soneda có cả sự dễ thương lẫn khái tính. Nếu nhờ việc đến thăm nom mà khiến bà cảm thấy an tâm thì có nói dối cũng cam lòng, Tada nghĩ.

Nhưng không hiểu bà cụ có chuyện gì đây? Lúc đến thăm hồi cuối năm bà cụ khá khỏe, lại còn ăn cả bánh Tada mang đến nữa cơ mà.

"Bà cụ khó ở ở đâu ạ? Có trầm trọng lắm không chị?"

"Cũng không rõ ràng là ở đâu nhưng chắc bệnh người già nên mấy hôm nay bà cứ ngủ suốt thôi. Nếu đến thăm bà được thì anh thu xếp đến sớm, thế nên tôi mới mạo muội gọi điện!"

"Cám ơn chị! Tôi sẽ đến ngay!"

Tada tiếp tục nói chuyện với Suzaki và tiếp tục lay Gyoten. Mau tỉnh lại cái coi!

"Nhưng sao lại báo cho tôi?"

Tada không nhớ ra có quen với người tên Suzaki. Hắn từng nhiều lần lui tới bệnh viện Mahoro. Vì ngoài việc thăm nom bà cụ Soneda còn có cả lần Gyoten phải nhập viện vì bị bọ ma cô chém. Chắc là một trong những cô y tá đã quen mặt do duyên nợ này kia, nhưng chỉ nghe tên thì mãi không hình dung ra là ai.

"Như chị cũng biết đấy, tôi thực ra chẳng có quan hệ họ hàng gì với bà cụ Soneda cả..."

"Bà Soneda lúc nào cũng mong anh Tada tới lắm đấy!"

Giọng Suzaki tươi tỉnh hơn chút.

"Nói nhỏ với anh này, bà còn mong anh hơn cả vợ chồng con trai đến ấy chứ. Cho nên tôi mới tự mình tìm số của anh trong sổ danh bạ. Bí mật đấy nhé!"

Tada nói cảm ơn thêm một lần nữa rồi cúp máy.

Việc ở tiệm bá nghệ hầu như toàn việc vặt và khách chỉ đặt một lần rồi thôi. Cũng có khách đặt liên tục nhưng phần lớn là việc vặt vãnh nhỏ nhặt trong gia đình. Tada cũng có sự tự phụ

và tự hào riêng với công việc bá nghệ nhưng ít có cơ hội cảm nhận hay thấy rõ được sự tồn tại của bản thân lại thành chỗ dựa cho một ai đó.

Hắn vui lắm. Thật không ngờ bà cụ Soneda lại mong hắn tới thăm đến thế.

Phải đến bệnh viện sớm giây nào tốt giây đó. Vấn đề là Gyoten giờ vẫn đang nằm bất tỉnh. Không lẽ cậu ta thật sự bị va vào chỗ hiểm nào rồi.

Tada cảm thấy lo lắng hơn, nhòm Gyoten lom lom.

"Anh ta sao rồi?"

Tada quay lại vì có giọng nói phía sau lưng. Từ lúc nào Tsuyama đã vào trong sân nhà Yamazaki. Chắc anh ta cũng lo quá nên cất công chạy từ khu chung cư xuống xem tình hình ra sao. Mái tóc vốn đã xơ xác giờ càng rối tung xù lên một đồng.

"Vẫn chưa tỉnh. Phải gọi cấp cứu thôi!"

Tada toan bấm số 119 bằng di động đang cầm sẵn trên tay.

"Không cần đâu!"

Bàn tay lạnh toát chạm vào mu bàn tay của Tada. Là Gyoten. Gyoten mở mắt, cậu ta nằm yên trên chăn, miệng nở nụ cười.

"Cậu có sao không?"

"Ừm. Hình như ngủ lịm đi thì phải!"

Ngủ cái đầu! Sự giận dữ lẫn nhẹ nhõm cùng lúc xâm chiếm cảm xúc khiến vai Tada run lên. Tsuyama cũng như trút được lo lắng, buông một tiếng thở dài thật lớn sau lưng Tada.

"Thôi tốt rồi. Mà vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra cho chắc. Cũng vừa có điện thoại tới..."

"Biết rồi!" Gyoten cắt ngang lời Tada, buông một câu tỉnh queo như nhân vật trong một vở kịch. "Tôi nghe hết câu chuyện rồi!"

"Không phải cậu ngủ lịm đi à?"

"Bà Soneda đang có chuyện chứ gì. Thôi đi nhanh đi!"

Chẳng đoái hoài gì tới Tada còn chưa hoàn hồn, Gyoten đứng phắt lên không chút lảo đảo. Cậu ta cuộn tấm chăn vừa

nằm lên ngủ lại rồi đưa nó cho Tsuyama.

"Cái này không biến thành tấm thảm bay được đâu. Đau phết đây!"

Nói rồi Gyoten bước nhanh ra khỏi khuôn viên nhà Yamazaki, đi về phía bãi đỗ xe của khu chung cư. Chỉ còn lại Tsuyama đang kinh ngạc ôm cái chăn và Tada cảm thấy đầu đau như búa bổ.

"Cậu ta bay đẹp nhỉ!" Tsuyama lẩm bẩm bằng giọng điệu vừa cảm kích vừa ngán ngẩm. "Tự dưng tôi cũng thấy nhẹ hết cả người!"

Tada lén nhìn cái chăn có nhét bức thư.

"Vâng.." Hấn chỉ biết đáp lại vậy.

"Để tôi trả cả phí kiểm tra nhé!" Tsuyama nói như vừa sực nghĩ ra, mắt vẫn nhìn về hướng Gyoten biến mất.

"Là cậu ta tự bay mà!" Tada đang day trán vội lắc đầu. "Mà anh mang chăn về phòng giúp nhé. Có thông báo người quen của tôi sắp hấp hối nên giờ tôi phải đến bệnh viện ngay."

Từ "sắp hấp hối" nghe hơi kỳ cục nhưng chẳng còn từ nào khác vì cũng không rõ tình hình bà cụ Soneda thực tế xấu đến mức nào.

"Không vấn đề gì!"

Tsuyama mạnh tay xốc lại cái chăn rồi bước ra khỏi cổng nhà Yamazaki. Còn bức thư coi như là biết dịch chuyển không gian đi vậy. Tada tự nói với mình và thu thang lại.

Tada vác thang lên vai sau khi đã thông báo qua chuông gọi cửa cho người phụ nữ trung niên nhà bên cạnh rằng đã xong việc. Hấn rảo nhanh bước chân ra bãi đỗ xe. Ở cổng vào khu chung cư thì đuổi kịp Tsuyama đang sắp ngửa vác cái chăn.

"Anh có cần hóa đơn không nhỉ?"

"Không cần đâu!"

Tsuyama vừa đi vừa hướng ánh nhìn sang Tada.

"Ừm... gì nhỉ... cảm ơn nhiều nhé!"

Chỉ ngượng ngùng nói vậy rồi Tsuyama cụp ngay mắt xuống,

đi vào tòa nhà số 3. Nét mặt có gì đó thật tươi vui.

Có lẽ Tsuyama đã ổn. Chẳng có bằng chứng gì chắc chắn song Tada nghĩ vậy.

Trên ghế phụ chiếc xe tải nhẹ, Gyoten uể oải hút thuốc và đợi Tada. Tada khởi động xe và đầu tiên là hạ kính để xua khói thuốc ra ngoài.

"Anh Tsuyama nói cảm ơn đó!"

"Vì sao vậy?"

"Nhìn thấy cú phi thân của cậu, anh ta thấy đã quá chứ sao!"

"Thế sao!"

Lời nói hành động của cậu ta không biết được tính toán tới đâu nữa. Vẫn như mọi khi, khó lòng mà đoán được ý thực của cậu ta.

Cài dây an toàn, Tada cho chiếc xe tải nhẹ chạy về hướng bệnh viện Mahoro.

Bệnh viện thành phố Mahoro đang trong đợt cải tạo cơ nới lần thứ mấy gì đó. Theo tiến độ vị trí bãi đỗ xe cứ bị di chuyển hết chỗ này sang chỗ kia. Quang cảnh lại khác so với lúc đến hồi cuối năm ngoái nên Tada phải chạy mất nửa vòng khuôn viên bệnh viện để tìm lối vào bãi đỗ xe. Vào đúng lúc đang vội thế này thì thật chỉ muốn chặt lưỡi.

Lao chiếc xe vào bãi đậu mãi mới tìm thấy, cả hai tiến đến tòa nhà nơi bà cụ Soneda đang nằm.

"Gyoten, cậu đi đăng ký kiểm tra luôn đi!"

"Há... Thôi, phiền phức quá! Nhỡ trong lúc đang làm cái việc đó bà lão chết ra đấy thì tính sao?"

"Phỉ phui cái mồm cậu!"

Cả hai đi như thi chạy bộ vào hành lang của bệnh viện.

"Anh tiệt bá nghệ!"

Quay đầu lại hướng có tiếng gọi thì đúng lúc cô y tá ra khỏi

Chặt lưỡi

Hành động này của người Nhật thể hiện sự bức bối cao độ.

quầy trực. Là một phụ nữ tầm 40 tuổi, đã từng có lần gặp mặt.

"Chị là chị Suzaki?"

"Vâng. Ôi... anh đến hơi muộn rồi!"

Suzaki lắc đầu nói như than trách rồi sải bước đi trước.

Không lẽ bà cụ Soneda đã... Tada cố khích lệ hai cái đầu gối đang run rẩy, đuổi theo Suzaki. Gyoten cũng im lặng đi theo.

Phòng bệnh vẫn không có gì khác so với lần trước tới. Bà cụ nằm ở chiếc giường chính giữa phòng 6 người nằm. Suzaki rón rén mở tấm rèm ngăn.

"Vừa mới khi nãy..."

Bà cụ nằm như đang ngủ rất say trong chăn đệm trắng tinh. Hai mắt nhắm nghiền, nét mặt hiền hòa.

Hai đầu gối Tada không còn chút sức lực, hấn gằn như quy xuống ở đó.

Có thể đột ngột như thế này được sao? Không, rõ là bà cụ đã già rồi nên đáng lẽ không cần đợi con trai bà thuê hẳn cũng phải chăm đến thăm bà hơn nữa mới phải. Từ hồi đầu năm nếu muốn thì cũng có khá nhiều cơ hội. Thế mà Tada dù trong lòng vẫn luẩn quẩn nghĩ đến bà cụ nhưng lại lần nữa "bận quá, để lần tới vậy" tối rời việc đến bệnh viện lại sau.

Bận chỉ là cái cớ. Những lúc không có yêu cầu công việc thì hẳn cũng chỉ ngồi đờ ra ở văn phòng tiệm bá nghệ Tada.

"Bà Soneda!"

Ôm sự tiếc nuối, Tada khẽ gọi bà cụ Soneda. Bên cạnh, Suzaki lại lắc đầu.

"Lúc nãy bà ấy còn ăn thạch mà. Nhưng ngủ rồi thì chắc còn lâu nữa mới dậy đây!"

"Gì cơ?" Tada chuyển ánh mắt sang Suzaki. "Bà Soneda, ừm... chỉ là đang ngủ thôi hả?"

"Vâng!"

Chứ còn gì nữa? Ý Suzaki như muốn nói vậy.

Giờ ạ. Lần này thì Tada muốn quý thật sự nhưng cố trụ lại.

Gyoten đặt bàn tay lên miệng bà cụ, "Đang ngủ say không

biết trời trăng gì rồi!" cậu ta nói. "Người ta bảo lúc ngủ cũng phải cần có năng lượng nên chắc không sao đâu!"

"Nhưng tuần trước đúng là bà cụ đã nguy kịch lắm!"

Ở đây không tiện, Suzuki nói rồi mời Tada và Gyoten sang phòng tọa đàm cùng tầng. Đó là phòng đặt hai chiếc tivi cỡ đại và vài bộ xô pha. Vài cụ già đang chăm chú xem tivi hay tán gẫu với nhau.

Cả hai hạ lưng xuống xô pha để nghe câu chuyện của Suzuki. Theo đó thì tuần trước bà cụ Soneda bị đi ngoài.

"Người già thường hay bị táo bón do ít vận động. Nên bà Soneda cũng được kê đơn thuốc xổ loại nhẹ và bà đã tự uống sau bữa tối."

Rồi lơ đễnh thế nào trước khi đi ngủ bà lại uống thuốc xổ tiếp nên thành ra bị đi ngoài.

"Vì chuyện đó mà thể lực bà yếu đi, bụng đã khởi nhưng ngủ nhiều hơn trước."

Bệnh viện đã liên lạc với anh con trai bà. Những mong anh ta sẽ đến thăm và mang tới món bà thích nhưng lại nhận được câu trả lời thật lạnh nhạt.

"Anh ta bảo 'Lúc nào sắp đi thì tôi đến!' đấy!"

Suzuki không giấu giếm sự phẫn nộ. Chính vì thường xuyên tận mắt chứng kiến giây phút sinh tử của con người mà chị hiểu rõ có những thứ có thể để sau nhưng cũng có những thứ không thể để sau được.

"Mà chắc họ cũng có lý do!" Suzuki thở dài cố thay đổi tâm trạng. "Tôi thấy bà cô đơn nên cũng chẳng làm ngơ được. Anh tiem bá nghệ, anh làm ơn hãy tiếp thêm sức mạnh cho bà!"

"Tôi hiểu rồi! Hôm nay chúng tôi cũng không có việc gì nữa nên sẽ đợi một chút xem bà Soneda có tỉnh dậy không."

Có đồng nghiệp gọi nên Suzuki vội vã đứng lên. Tada và Gyoten cũng quay về phòng của bà cụ.

Cả hai bê chiếc ghế gấp đến ngồi bên cạnh giường. Bà cụ vẫn nhắm nghiền mắt hệt như khi nãy.

"Không biết vì sao nhỉ?" Vừa ngấm khuôn mặt bà cụ Soneda đang ngủ, Tada lầm bầm nói.

"Chuyện gì?" Gyoten hỏi kiểu tỉnh queo.

"Lý do con trai bà không đến thăm ấy. Bà Soneda là người bị con của mình ghét đến thế sao?"

Bà cụ Soneda lúc nào cũng cầu mong vợ chồng anh con trai bỏ nhau. Mà lời cầu nguyện lại ám theo chiều hướng khác khiến mối quan hệ giữa bà, con trai và con dâu rất tệ. Nhưng chỉ vì thế mà từ chối luôn việc đến thăm người mẹ sắp hấp hối ư?

"Tôi nghĩ chắc có nhiều lý do, công việc bận hay quan tâm mẹ quá vợ lại khó chịu chẳng hạn."

"Hồi cậu lấy vợ không phải đau đầu chuyện mẹ chồng nàng dâu à?"

"Cũng chả rõ!" Tada thoáng suy nghĩ. "Tôi còn không nhận ra sự tồn tại của chuyện ấy. Cậu thì sao hả?"

"Đã bảo tôi là kết hôn giả mà lị!" Gyoten nói vậy rồi đột nhiên nhe răng cười nhạt. "Với lại từ hồi tốt nghiệp cấp ba tới giờ tôi có gặp lại bố mẹ đâu. Nên đào đầu ra chuyện mẹ chồng nàng dâu."

Đứ lưỡì trước phát ngôn của Gyoten, Tada cố vắt trong não ra một câu khẩu hiệu ngu ngơ. "Không quan hệ, không mâu thuẫn". Nói thì nói vậy chứ làm sao mà sung sướng nổi khi tuyên bố "Nhờ mối quan hệ hời hợt mà đỡ phải đau đầu về chuyện mẹ chồng nàng dâu!"

"Hay chính vì là cha mẹ mình nên mới không tha thứ được chẳng!?" Gyoten nói khe khẽ, nhòai đầu về phía giường. "Ô, bà lão dậy rồi này!"

Bà cụ Soneda nằm mở mắt trong tấm chăn trắng. Tada nhòm mặt bà cụ với một chút hồi hộp. Hôm nay bà cụ sẽ nhận thức Tada là "cậu Tada bá nghệ" hay "con trai" bà đây. Tùy vào đó mà Tada mới có kế hoạch diễn xuất.

"Bà thấy trong người thế nào?"

Anh thận trọng hỏi với giọng khá to để bà cụ nghe thấy

được.

Bà cụ chớp mắt vài lần. Vẻ mặt như muốn nói, tôi nghe thấy giọng nói từ thiên đàng đấy ư? Bà cố gắng một lúc để nắm bắt tình hình và có vẻ đã nhận ra có người bên cạnh giường.

"Ô, bác sĩ Sasaki. Bác làm việc vất vả rồi ạ!"

Thôi xong. Miệng bà cụ vừa thốt ra một cái tên hẳn hoàn toàn không quen biết. Tada lúng túng. Giờ phải vào luôn vai bác sĩ Sasaki nào đó ư? Chắc là bác sĩ điều trị chính của bà.

Tada, tất nhiên đang không mặc áo blouse trắng nhưng ít ra hẳn vẫn có thể tự tin rằng trông mình khá đáng tin cậy.

"Bụng bác có vẻ đã ổn, tốt quá rồi. Từ giờ bác *an dưỡng* tiếp nhé!"

Cái từ "an dưỡng", không biết bác sĩ giờ còn dùng không nhỉ? Thật chả khác gì ông bác sĩ thời Taisho làm việc ở những khu an dưỡng.

Vai bác sĩ quá lệch rơ của Tada khiến Gyoten đứng bên cạnh phì cười, bà cụ cũng cười theo.

Thời Taisho

Thời kỳ từ năm 1912 đến năm 1926.

"Thôi đi mà, tôi nhận ra rồi!"

Bà cụ Soneda nói. "Cậu là... ừm... cậu Tada tiệm bá nghệ chứ ai!"

Ô, hôm nay bà cụ đã nhận ra mình là "Tada" rồi lại còn chơi khăm cả mình nữa. Mà đó, cái khoảnh khắc đợi người già nhận thức được đối phương sao thật khó tả. Mỗi lần tới khoảnh khắc đó là cảm thấy bất an không thể lý giải, tựa như đang bị hút vào cái lỗ sâu hoắm, hay bị đẩy ra ngoài vũ trụ đen thẳm vậy.

Vừa nghĩ như thế, Tada vừa trả lời.

"Đúng ạ! Xin lỗi bác lâu lắm rồi chúng cháu mới vào được!"

"Không sao không sao. Các cậu cũng bận mà. Xin lỗi lại bắt các cậu phải tới!"

Bà cụ Soneda xoay nghiêng người trong chăn. Cánh tay chống vào tấm đệm khiến cơ thể run lẩy bẩy. Nhận ra bà định ngồi dậy nên Tada và Gyoten liền giúp bà một tay. Được đỡ vai

và lưng, bà cụ phần nào có thể giữ được tư thế ngồi trên giường. Gyoten chèn gối vào giữa đầu giường và tấm lưng còng của bà cụ.

"Bà muốn ăn gì để cháu đi mua!" Tada nói.

"Ta không ăn gì đâu!" Bà cụ lắc đầu. "Dạo này làm ăn sao?"

"Cũng tạm tạm ạ!"

"Giờ các cậu nên tích trữ sức lực thì hơn. Năm nay tiệm bá nghệ để vướng phải mấy chuyện ồn ào đấy!"

Bà cụ Soneda đôi lúc vẫn nói kiểu tiên đoán như thế. Tất nhiên chẳng có bằng chứng gì cả. Tada cũng không để ý, nghe rồi để đấy thôi.

Bà cụ uống miếng nước trắng đặt trên bàn cạnh giường. Tada thì ăn chiếc bánh bà cụ vừa cho. Là bánh thạch rau câu màu sặc sỡ gói trong giấy gạo. Gyoten nhận lúc bà cụ không để ý cũng dúm luôn cả phần thạch rau câu của mình cho Tada. Tada không còn cách nào khác đành ăn cả phần của Gyoten. Vị ngọt truyền từ chân răng lên đến tận óc.

Trong lúc ba người nói chuyện rồi im lặng thì chiều tà đã ập tới. Nghe thấy bên ngoài hành lang âm thanh chuẩn bị phát cơm tối.

Có lẽ không nên để bà cụ Soneda phải mệt quá.

"Chúng cháu sẽ lại tới. Bà phải ăn uống đầy đủ và giữ gìn sức khỏe đấy!"

Bà cụ gật đầu nhìn Tada. Màu mắt của bà cụ nhạt như thế này sao? Nhạt tới mức trông như trộn thêm màu xanh.

"Này cậu Tada!" Bà cụ nói. "Liệu có thể giới bên kia không nhỉ?"

Tada ghen lời. Với Tada, hẳn luôn nghĩ làm gì có thể giới bên kia. Chết là hết. Suy nghĩ ấy luôn mang đến cho Tada sự chống chọi đến run rẩy lẫn cảm giác tự do dễ chịu. Song hẳn lại ngập ngừng không dám trả lời "Cháu nghĩ là không" với bà cụ Soneda trông đang khá yếu lòng. Hẳn bất lực vì không nghĩ ra được câu nào để động viên bà cụ.

"Làm gì có thể giới bên kia bà ơi!"

Gyoten bô bô thốt ra một câu thay cho Tada đang chần chừ. Bà cụ Soneda mặt thẳng thốt.

Sao phải nói thẳng tuột việc khó nói ra như thế chứ? Tada lấy làm khó chịu.

"Gyoten!"

Hắn nạt lại. Thế nhưng Gyoten chẳng đoái hoài mà vẫn tiếp tục nói.

"Nhưng cháu sẽ nhớ về bà. Dù bà có chết. Nhớ đến khi cháu chết ấy. Thế có được không?"

Tất nhiên là không được rồi. Chẳng phải gia đình thân thuộc, chỉ đơn giản là gã trợ lý tiệm bá nghệ mà dám nói "Nhớ về bà!" Tada nghĩ vậy nhưng chẳng hiểu sao vẫn bị phong thái tự tin không phô trương của Gyoten áp đảo. Lén dò xem phản ứng của bà cụ ra sao thì bà đã nhoẻn cười.

"Được đấy nhỉ!"

Bà cụ Soneda nói. Nghe như bà đã chịu nghe lời và được tiếp thêm quyết tâm.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, để cho chắc Tada đã đặt hẹn kiểm tra cho Gyoten. Đã quá giờ đăng ký nhưng cô y tá Suzaki vẫn nhập lịch đặt hẹn vào máy tính cho.

"Nhờ chị để ý tới phần đầu giúp nhé!"

Tada đưa ra yêu cầu. Không kể tới vụ ngã từ mái nhà hôm nay thì thường ngày hắn cũng đã mang mỗi nghi hoặc về vấn đề đầu óc của Gyoten rồi.

"Vì sao chứ hả?" Gyoten tỏ ra bất mãn.

Đường lớn Mahoro gần về đêm có hơi tắc nghẽn. Chiếc xe tải nhẹ tiến chậm chậm nhằm hướng ga Mahoro.

Mở hé cửa sổ xe, Tada và Gyoten làm một điều thuốc.

Sẽ cố gắng để nhớ, Gyoten đã nói vậy. Quả thật chỉ có cách đó thôi, Tada nghĩ. Cách để đối phó với cái chết sẽ đến với bất kỳ ai.

Tada cũng mang trong lòng ký ức không thể quên và cũng không muốn quên, cho đến giờ hắn vẫn kết nối với người đã

chết. Lần theo ký ức để khơi gợi sự tồn tại của người chết cũng xót xa lắm nhưng đó cũng là khoảnh khắc quãng thời gian hạnh phúc mà hẳn tưởng đã để vụt mất lại hồi sinh.

Không thể nói chuyện, chạm vào người đã chết, không thể làm gì cho họ lần được nhận lại từ họ. Nên người sống phải luôn tiếp tục ghi vào ký ức. Có lẽ đó là cách duy nhất để chống chọi lại sự tàn khốc của cái chết, để người chết không đơn giản là người chết.

"Cậu quý bà cụ Soneda đấy nhỉ!"

Đặt nhẹ tay lên vô lăng, Tada thì thào. Gyoten ngồi ở ghế phụ vừa kéo gạt tàn gắn trong xe vừa nói.

"Ừ. Nhưng không dám phủ định biết đâu tôi sẽ bị đấng trí sớm hơn mình tưởng, đến lúc sắp chết thì đã quên sạch quên tiệt rồi!"

"Dù có thế thì cậu vẫn nghĩ tới bà Soneda thôi!"

"Thế sao!?"

Gyoten lại đưa điều thuốc vừa gạt bớt tàn lên miệng.

"Thế thì tôi cũng cố nhớ về cậu nhé!"

Cậu định sống thọ hơn tôi chắc, đồ khôn lỏi. Tada nhăn mặt. Khi đã biết cậu ta là cái đồ điếc không sợ súng dám nhảy từ trên mái nhà xuống thì hẳn lại thấy không biết nên vui hay buồn với lời đề nghị này nữa.

"Thôi xin khiêu. Để được ai đó nhớ tới thì thà chọn một cô em xinh đẹp còn hơn!"

"Nói như mấy ông già!" Gyoten cười ha hả. "Tôi ấy mà, chẳng muốn ai nhớ đến mình hết. Kể cả gái xinh đến đâu cũng vái!"

Tada lờ mờ thấy khoảng không gian đen tối bất định đằng sau nụ cười của Gyoten. Bỗng dưng cảm thấy gió đêm mùa xuân lành lạnh, Tada kéo kính cửa sổ lên.

Vậy cậu định nhấn chìm toàn bộ ký ức đang có vào bóng tối vô tận sao? Để không bị ai nhận ra mình đã chết, chỉ một thân một mình thôi?

Tada muốn thử hỏi vậy song lại thôi. Vì hẳn có thể đoán

được câu trả lời chắc chắn là khẳng định.

Tada lại nhớ ra lời Gyoten đã nói "sợ ký ức". Hẳn nghĩ liệu ký ức đáng sợ tới mức muốn bản thân hoàn toàn biến mất là ký ức như thế nào nhỉ?

Về đến văn phòng là Gyoten đi thẳng đến chỗ ghé xô pha. Cậu ta biết tranh thủ cho cơ thể nghỉ ngơi thế này không khéo sống lâu hơn mình thật. Tada ngán ngẩm nhìn Gyoten đang nằm khèo.

"Này, không đi mà chuẩn bị bữa tối đi!"

"Chuẩn bị á? Tối nay ăn gì?"

"Cơm xốt cà ri hay xốt thịt bò băm, cứ chọn cái cậu thích!"

"Lại đồ chế biến sẵn à! Thế thì chỉ việc đun nóng lên là xong chứ gì đâu!"

"Thì ý tôi là cậu đi đun đi đó!"

Bị Tada giục, Gyoten lờ đờ đứng trước bồn rửa bát. Còn Tada thì dựng cây thang vừa dùng vào góc phòng.

Điện thoại văn phòng đổ chuông. Đúng lúc Tada đang thay quần áo, vừa kéo vạt áo ra khỏi quần. Trong bộ dạng xộc xệch, hẳn nhắc ông nghe.

"Vâng, tiệm bá nghệ Tada xin nghe!"

"Tôi là Mitsumine Nagiko đây!"

Là người vợ cũ mà Gyoten vẫn rêu rao là kết hôn giả. Tada bất giác ngó sang Gyoten. Gyoten đang đứng khoanh tay trước cái ấm đợi nước sôi.

"Chào chị, lâu rồi không gặp!" Bất ngờ với cú điện thoại từ nhân vật không ngờ tới nhưng Tada vẫn nói.

"Xin lỗi vì gọi muộn thế này. Giờ Haru-chan ở đó không ạ?"

"Có đây!"

Còn chưa kịp nói Gyoten đang đun nước, thì Nagiko đã chặn lại.

"Suyt! Anh hãy trả lời 'vâng' hoặc 'không' thôi để cậu ấy không biết tôi đang gọi đến nhé!"

Gì đây, trong đầu đầy thắc mắc nhưng Tada vẫn ngoan ngoãn

đáp.

"Vâng."

"Chẳng là tôi có việc muốn nhờ anh Tada. Tôi muốn nói chuyện mà không để Haru-chan biết nên anh có lúc nào tiện gặp được không ạ?"

Trước tiên phải biết nội dung câu chuyện là gì đã chứ. Nhưng lại đang ở thế chỉ được nói "vâng" hoặc "không" nên Tada giữ im lặng. Nagiko dường như băn khoăn không biết Tada còn ở đầu dây bên kia không.

"Anh Tada?" Cô rụt rè gọi.

"Vâng!"

"Bây giờ tôi sẽ đưa ra ngày tôi thu xếp được. Ngày nào ổn thì anh hãy nói 'vâng' nhé!"

Tada chưa kịp trả lời "vâng" lẫn "không" thì Nagiko đã bắt đầu nói một tràng những con số như niệm Phật. *Thôi đành vậy.* Tada nhắm ngày đã đặt hẹn kiểm tra tại bệnh viện thành phố Mahoro của Gyoten mà nói "vâng!" Phải phản ứng như chơi trò cướp bài karuta vậy. Gyoten đang nhòm sang đây thắc mắc. Tada hắng giọng quay lưng lại phía cậu ta.

"Vậy thứ Sáu tuần này ạ!"

Nagiko xác nhận lại. Hình như cô đang lật sổ tay. Hẳn nghe loáng thoáng tiếng giấy loạt soạt.

"Khoảng quá trưa tôi sẽ đến văn phòng. Được không ạ?"

Được thì được nhưng tôi muốn biết có việc gì mà phải đến tận văn phòng ấy. Tada một lần nữa chỉ im lặng. Nagiko cuối cùng cũng đã nhận ra.

"À à. Anh có thể nói những câu khác ngoài vâng và 'không' được rồi. Nhưng anh nói lái lái đi để Haru-chan không nhận ra là được!"

"Ngày giờ thì không vấn đề gì nhưng nội dung công việc là gì thưa quý khách?"

"Tôi muốn anh trông giúp Haru, con gái chúng tôi một thời gian!"

"Cái gì?" Tada quá bất ngờ nên thành ra nói nhịu. "À, ý là sao ạ?" hấn chỉnh lại.

Haru về mặt di truyền là con của Nagiko và Gyoten, hiện đang sống cùng Nagiko và bạn đời đồng tính của cô. Gyoten vẫn nói chưa từng một lần gặp con gái. Tada thì có gặp Nagiko và bé Haru một lần.

Thế mà cô ấy lại muốn gửi đứa con gái quý báu ấy cho Tada, thật chẳng hiểu điều gì đang xảy ra?

"Anh thấy bất ngờ cũng phải thôi ạ!" Nagiko nói với phong thái rất bình tĩnh. "Để gặp rồi tôi sẽ nói chuyện cụ thể ạ!"

"Không không, việc này khó quá. Tôi không dám nhận đâu!"

"Vì sao ạ? À, anh làm ơn nói tránh đi giúp tôi!"

Nagiko kiêu gì cũng muốn nói chuyện tiếp mà không bị Gyoten phát hiện. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Tada chần chừ.

Gyoten ghét trẻ con.

Mấy người tự xưng là "ghét trẻ con" chắc thường dùng từ "ghét" để diễn đạt sự bôi rôi do không quen chơi với trẻ. Tada thấy nó giống hệt mấy vị không có cơ hội làm quen với loài bò sát thì luôn miệng nói "Tôi ghét cái bọn rắn, nhìn ghê cả người!" Chắc chắn có nhiều trường hợp thực tế nuôi rồi thì lại thấy "cũng đáng yêu ra phết!"

Nhưng cái kiểu "ghét trẻ con" của Gyoten thì khác một trời một vực. Khi nhìn thấy con rắn, dù kích cỡ tựa con giun đất đi nữa, cậu ta sẽ chạy thục mạng không cần hỏi cùng với tiếng hét long trời lở đất. Sẽ phản ứng dữ dội như thể không muốn để lọt vào tầm mắt dù chỉ một tích tắc hoặc chớ có mà lại gần đây, người ta vẫn gọi đó là sự hoảng sợ sinh lý và chán ghét.

Phản ứng đối với con rắn thì còn chấp nhận được chứ với một đứa trẻ thì thái độ như thế hơi tệ. Cha mẹ của đứa trẻ chắc sẽ nổi giận mắng cho là "Vô duyên!" và hơn hết đứa trẻ đó sẽ run sợ. Đặc biệt với trẻ nhỏ, chúng sợ phản ứng của Gyoten và cứ khóc nấc lên. Rồi chúng sẽ rơi vào trạng thái hoảng loạn, không còn có thể kiềm chế được cảm xúc bằng lý tính.

Chủ trương của tiệm bá nghệ Tada là cố gắng nhận tất cả mọi yêu cầu của già trẻ gái trai. Nhưng Tada cũng đã hứa với Gyoten, rằng "Sẽ từ chối yêu cầu có dính dáng đến bọn lít nhít". Không chỉ vì Gyoten mà còn vì tên tuổi của cửa tiệm cũng như ảnh hưởng tới tâm lý trẻ nên Tada thấy thế lại hơn.

Biết giải thích với Nagiko về lý do này như thế nào bây giờ? Tada hết đóng vào lại mở ra kho từ ngữ trong não. Kết cục hẳn chẳng thể tìm được cách nói nào để lảng tránh.

"Vì không có kinh nghiệm!" Hẳn chỉ biết nói có vậy. Hy vọng cô ấy hiểu được ý là "không có kinh nghiệm nuôi trẻ con".

"Kinh nghiệm ấy ạ!?" Nagiko khẽ cười. "Anh không làm thì sao mà có kinh nghiệm được chứ!"

"Đúng là vậy nhưng chưa biết ý đôi tác ra sao thì đâu dám đột nhiên làm liều."

"Tôi sẽ nói trước với Haru. Vì tôi chỉ biết nhờ anh Tada thôi!"

Gyoten kêu lên "ái ui!" Tada vẫn giữ ống nghe quay đầu nhìn ra bếp. Gyoten đang mở nắp ấm đun nước, đánh vật với hơi nước nóng để lôi túi đồ ăn chế biến sẵn ra.

"Thôi thế hẹn anh hôm đó a!" Tranh thủ lúc Tada không để ý, Nagiko nhanh miệng nói.

"Ơ, từ từ! Alo!" Tada gọi nhưng điện thoại đã bị dập. "Khổ không cơ chứ!"

"Sao đây?" Gyoten hai tay bưng cái đĩa sứ lớn, ngón tay thì kẹp đĩa giấy và thìa cho hai người đi lại chỗ ghế xô pha.

"Cậu mới làm sao ấy!"

Tada bất giác nhìn chăm chăm không rời cái đĩa lớn được đặt lên bàn. Chính giữa đĩa là ụ cơm, bên trái và bên phải được chia đều rưới sốt cà ri và sốt thịt bò băm. Cái kiểu trình bày thật không thể cảm nổi.

"Làm kiểu này thì ăn được cả hai bên luôn còn gì!"

Ra là thế à!? Tada nghĩ, song hẳn chỉ đón lấy đĩa giấy rồi ngồi xuống ghế xô pha. Gyoten cũng ngồi xuống ghế đối diện.

Hai người im lặng ăn một lúc. Mạnh ai nấy xúc phần cơm sốt

cà ri và cơm xốt thịt bò băm từ đĩa lớn. Vạch chính giữa đĩa giờ lẫn lộn xốt cà ri và xốt bò băm, nên không còn phân biệt được là cay hay ngọt nữa.

"Ơ Tada, cậu đừng có chỉ ăn cà ri thế đi!"

"Tôi định ăn cà ri đấy. Thế mà cậu lại tự tiện hâm nóng cả hai rồi bày ra cái kiểu chẳng giống ai."

Gyoten cảm thấy đuối lý.

"À mà sao?" Cậu ta liền chuyển đề tài ngang xương. "Có yêu cầu công việc gì à?"

"Làm gì có!" Tada cố tập trung ánh mắt bối rối vào cái đĩa.

"Công việc thân xác chẳng?"

"Sao cậu lại nghĩ thế?" Tada ngạc nhiên hỏi.

"Thì thấy cậu nói kinh nghiệm với làm liều gì đó!"

Chỉ có thể thôi mà sao cậu ta nghĩ ra được là việc thể xác cơ chứ. Tada đưa miếng cơm vào miệng đáp.

"Làm gì có!" Hấn nhắc lại. Phải làm sao lấp liếm qua chuyện này thôi. "Ừm... là việc đó đó, sơn sửa nhà ấy mà!"

"Thế thì làm rồi còn gì!"

"Có nhà kho với chuồng chó thôi. Nhưng nhà ở chắc hơi khó. Có phải việc chính của bọn mình đâu."

"Vậy sao!"

Gyoten miệt mài nhai đống hỗn hợp cơm xốt cà ri và thịt bò băm.

"Cậu đang giấu chuyện gì phải không?"

"Không, làm gì có!"

Tada nói đến lần thứ ba.

Cũng tới ngày Gyoten phải đến bệnh viện.

Có vẻ không đến mức phải chụp chiếu gì. Vì đã mấy ngày trôi qua kể từ vụ "chấn bông bay" Gyoten vẫn khỏe như vâm. Bản thân cậu ta cũng thoái thác "Ôi dào, thôi cũng được mà, chụp chiếu làm gì!"

Tuy vậy, cậu ta không đi thì không được. Tada liếc nhìn đồng

hồ cổ thuyết phục. Cuối cùng hẳn phải mua bánh castella trong trung tâm thương mại Hakokyu rồi giao nhiệm vụ không liên quan gì đến việc chụp chiếu cho Gyoten.

"Cậu đi thăm bà Soneda đi!"

Phải đưa tên bà cụ Soneda ra cuối cùng Gyoten mới khởi sự chuẩn bị đi. Nhưng cũng chỉ là rửa mặt và cạo râu qua loa.

"Thế cậu thì sao?"

"Hôm nay tôi có hẹn bàn công việc ở văn phòng!"

Tada lại cảm thấy mắt mình đang hấp háy.

"Đó, là cái việc sơn nhà đó!"

"Vậy sao!"

Gyoten quẳng lại một ánh mắt đầy nghi ngờ rồi ra khỏi văn phòng. Vẫn chưa được khinh suất. Tada nhìn xuống mặt tiền từ cửa sổ. Gyoten đang nhún nhảy bước trên con đường nhỏ ra đường lớn Mahoro.

Ok. Tada khẩn trương dọn dẹp lại văn phòng, chạy ra con phố buôn bán Nakadoori mua trà và đánh gọn bữa trưa bằng cơm hộp của tiệm Irori.

Trước 1 giờ chiều Nagiko đã có mặt.

Cô vẫn chẳng thay đổi gì, trang phục giản dị, mặt không trang điểm nhưng có làn da đẹp. Trông điềm đạm và thông minh. Nhưng không được khinh suất. Dù là kết hôn giả đi nữa nhưng đã là vợ của Gyoten thì Nagiko cũng là một con người kỳ lạ. Trong lời nói luôn có điểm khó hiểu, hoặc lệch pha, luôn giữ thái độ bình thản về việc mình làm. Trong thâm tâm Tada nhận xét Nagiko là "máy ủi không tiếng ồn ngang hàng với xe chạy nhiên liệu sạch".

Tada thầm lo lắng lần này có thể Nagiko lại đột nhiên dắt bé Haru đến. Việc đó mà xảy ra thì thật không biết giải thích ra sao với Gyoten. Song Nagiko đã đến một mình. Tada tạm thời yên tâm mời cô ngồi xuống xô pha. Hẳn pha ấm trà bằng thứ trà rẻ tiền vừa mua tức thì, chuẩn bị sẵn tinh thần bình tĩnh nói chuyện.

Cầm ly uống nước dành cho khách lên tay, Nagiko thở dài. Trên bờ vai có vương đài hoa anh đào màu đỏ thắm. Nhìn theo ánh mắt của Tada, Nagiko cũng nhận ra, cô nhón lấy rồi bỏ vào rìa đĩa lót cốc.

"Bạn đời của tôi hiện đang làm việc ở nước ngoài."

Còn chưa biết được mục đích thì câu chuyện dường đột bắt đầu, Tada hấp tấp đáp "Ồ!"

Nagiko nói một tên nước vùng Trung Đông đang có xung đột từ mấy năm trước. Bạn đời của Nagiko đang ngày đêm tham gia chạy chữa cho người dân sống ở ngôi làng không có bác sĩ lần thiết bị y tế. Hắn biết Nagiko là bác sĩ nội khoa nhưng không ngờ bạn đời của cô cũng là bác sĩ. Nagiko ngày xưa từng nói "Cả hai bọn tôi đều có công việc nên không cần nhận tiền nuôi con của Gyoten!" Giờ thì Tada lại một lần nữa phải công nhận rằng "Mitsumine và bạn đời của cô ấy còn kiếm được gấp mười lần mình ấy chứ!"

"Thế hả, vậy công việc cũng vất vả lắm nhỉ!"

"Thỉnh thoảng cô ấy mới gửi thư điện tử nhưng có vẻ rất hài lòng với cuộc sống ở đó!"

Nagiko mỉm cười. Có thể cảm nhận cô ấy rất tin tưởng và tự hào về người bạn đời của mình.

"Thời gian biệt phái là một năm, dự kiến sẽ về nước vào tháng Chín. Tôi và bé Haru đang đợi cô ấy trở về nhưng..." Nét mặt Nagiko chùng xuống. "Có phát sinh một chút rắc rối!"

Chắc giờ cô ấy mới bắt đầu vào chuyện chính đây. Tada nhiệt tình hơn lúc nãy, giục cô nói tiếp "Có chuyện gì sao?" Không kết thúc cuộc gặp gỡ này sớm thì Gyoten và Nagiko sẽ chạm trán nhau mất.

"Tôi có quyết định đến trung tâm nghiên cứu ở Mỹ khoảng một tháng rưỡi từ tháng Bảy đến cuối tháng Tám!"

"Vì sao thế?"

"Giáo sư của tôi có lời mời rằng 'Thí nghiệm sắp vào giai đoạn hay nên muốn em tới giúp'. Hồi viết luận văn tiến sĩ tôi đã được thầy giúp đỡ nhiều, hơn nữa tôi cũng khá thích nội dung

thí nghiệm vì nó trùng với lĩnh vực chuyên môn của mình. À, đề tài nghiên cứu của tôi là 'Điều khiển tính năng của tế bào nhìn từ chuyển hóa lipit...'"

"Ôi không cần giải thích về nội dung cụ thể của nghiên cứu đâu!"

Tada vội chặn lời Nagiko.

"Túm lại là chị phải đến cơ sở nghiên cứu ở Mỹ phải không?"

"Vâng!" Nagiko gật mạnh. "Tất nhiên tôi cũng nghĩ đến việc đưa cả Haru đi. Nhưng lúc ấy tôi sẽ phải tập trung vào phân tích số liệu thí nghiệm đang tồn đọng và tổng hợp thành luận văn nữa. Nên tôi đã rút ra kết luận rằng sống cùng Haru ở một phương trời xa lạ lại phải đương đầu với một cuộc chiến thần tốc là điều không thể!"

"Vậy là chị muốn tôi trông bé Haru trong khoảng một tháng rưỡi để tập trung vào công việc phải không?"

"Tôi rất hiểu mình đang đưa ra một yêu cầu vô lý và ích kỷ. Nhưng tôi cũng không thể nào bỏ lỡ cơ hội này được." Nagiko cúi đầu thật sâu. "Mong anh giúp cho!"

Tada đắn đo không biết nên trả lời sao.

"Chị hoàn toàn không còn ai có thể nhờ chăm sóc Haru được sao?"

"Bố mẹ tôi thì đã mất, bạn đời tôi thì cũng đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với gia đình bên đó. Tôi gửi Haru ở nhà trẻ nhưng mùa hè tôi định cho cháu tạm nghỉ. Chứ nghỉ luôn thì lại khó xin quay lại anh ạ!"

Nagiko và bạn đời, chỉ hai người cố gắng nuôi nấng Haru mà không còn cha mẹ lẫn họ hàng để nhờ vả. Hết cách, Nagiko nói muốn gửi nhờ Haru để tập trung vào công việc. Tada làm sao có thể phê phán Nagiko là ích kỷ được chứ?

Trong quá trình nuôi con thế nào chẳng có lúc hoàn cảnh và môi trường xung quanh có những thay đổi không thể dự đoán. Dù người ta có không hết lòng vì con vì cái thì cũng không thể bảo người ta là cha mẹ chẳng ra gì. Cha mẹ cũng có công việc, sinh hoạt và cuộc đời của mình.

Tada cũng biết loáng thoáng bình thường Nagiko yêu Haru tới mức nào, biết suy nghĩ hành động ra sao để Haru luôn là ưu tiên số một. Chắc nghĩ nát nước rồi và khó khăn lắm cô mới đưa ra được quyết định "Gửi Haru". Ngay cả lúc này, bàn tay Nagiko đang đặt trên đùi cũng đang tóm chặt lấy váy như kìm nén nỗi đau.

"Tôi sẽ trả lời sau khi bàn bạc với Gyoten!"

Tada vừa nói Nagiko đã lắc đầu lia lịa.

"Không được. Anh mà nói với Haru-chan chắc chắn cậu ấy sẽ từ chối thôi!"

Nhưng dù vô cùng không mong muốn thì giờ hẳn đang sống cùng Gyoten. Hẳn nhận coi Haru thì tất yếu Gyoten cũng sẽ phải chăm cho Haru.

Gyoten Haruhiko cũng được gọi là Haru-chan, con gái của Nagiko cũng là Haru. Tada nghĩ thật không biết đang nhắc đến ai nữa và nói tiếp.

"Chắc chắn phải có sự đồng ý của Gyoten chứ!"

"Biết là thế nhưng..." Nagiko thông vai xuống. "Hồi kết hôn và nhận tinh trùng từ Haru-chan tôi đã hứa với cậu ấy rồi. Rằng 'Sẽ không làm phiền vì chuyện con cái!' Tôi sẽ phá vỡ lời hứa ấy mất."

"Tôi thì lại nghĩ lời hứa ấy bị phá vỡ cũng chẳng sao cả!"

Tada vươn tay lấy chén trà, nhấp một ngụm trà đã nguội.

"Vì về mặt di truyền Gyoten cũng là cha của Haru. Chị và bạn đời của mình đang tạm thời gặp khó khăn trong việc chăm sóc bé Haru. Thế thì Gyoten đứng ra chăm con âu cũng là điều tất yếu!"

"Anh sẽ thuyết phục Haru-chan cho tôi chứ?"

Nagiko hỏi, ánh mắt đầy khẩn khoản nên Tada chỉ còn cách gật đầu.

"Để thử xem sao!"

Với người luôn nói năng hành động cảm tính như Gyoten liệu có thể chỉ cho cậu ta biết thế nào là đạo lý được không đây,

Tada cảm thấy không tự tin lắm.

Chắc Gyoten còn lâu mới về. Tada đun nóng lại nước, pha trà mới.

Nghe nói Nagiko phải thương lượng với đồng nghiệp để giúp cô một phần công việc của ngày hôm nay.

"Nên tôi vẫn còn một chút thời gian." Cô nói và uống tách trà thứ hai.

"Vấn đề thực tế là." Tada nêu vấn đề đang băn khoăn. "Tôi lo không biết có chăm được Haru trong tầm một tháng rưỡi hay không. Gyoten và ngay cả tôi hầu như không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ!"

Hầu như ư? Tự nói ra như vậy mà Tada cảm thấy đau nhói ở ngực. Phải rồi, mình đâu phải hoàn toàn không có kinh nghiệm nuôi con đâu. Đáng lẽ giờ này hẳn đang có một đứa con lớn hơn cả bé Haru ấy chứ.

Nghĩ tới đứa con trai đã mất ngay sau khi sinh Tada bỗng cảm thấy sợ. Nhờ có chuyện gì xảy ra trong lúc trông con bé thì biết làm sao. Tại mình bất cẩn mà bé Haru bị thương hay bị bệnh gì thì sao. Mà không, vấn đề không phải ở chuyện bất cẩn hay không. Tóm lại là không biết làm sao khi đứa trẻ ở bên cạnh bị đau, khóc lóc hay mất mạng vì tai nạn vô tình.

Nếu lần này lại xảy ra thì mình không thể vực lại nổi. Chắc đầu óc sẽ phát điên lên mất.

Gyoten ghét trẻ con một cách dị thường, nói đúng hơn là kinh hãi, có lẽ nguyên căn cũng giống nhau chẳng? Tada nghĩ vậy.

Chúng nhỏ bé, yếu ớt và chỉ sống theo hoàn cảnh và suy nghĩ của người lớn xung quanh. Chúng không biết diễn đạt tốt bằng lời nói niềm đau và nỗi buồn, chỉ biết khóc hay lè nhè vùi vãnh. Tada cảm thấy sinh vật có tên là "trẻ con" thật đáng yêu mà cùng thật đáng thương. Còn Gyoten chắc cậu ta thấy khó chịu và sợ hãi trước sự yếu ớt của đứa trẻ hơn là thấy đáng yêu.

Nagiko không biết gì về Tada nên nói một câu trật lất.

"Haru còn bé vậy chứ thuộc dạng chín chắn và khỏe mạnh

nên tôi nghĩ cháu sẽ không gây phiền gì đâu ạ!"

Có khỏe mạnh thì cũng không quét sạch được tâm trạng lo lắng này đâu. Song Tada chỉ dừng lại ở việc im lặng mỉm cười. Hắn không định kể về quá khứ mất con cho Nagiko. Thay vào đó, "Chị có biết gì về lý do Gyoten ký rờ bợn trẻ con không?" Tada hỏi.

"Haru-chan và tôi không thân thiết tới mức nói chuyện riêng tư với nhau đâu ạ!"

Nagiko di đầu ngón tay vào viền ly nước như thể đang lần theo ký ức.

"Nhưng hỏi tôi mang bầu thì cậu ấy cũng biết để ý nhiều lắm!"

"Nhiều, là thế nào?"

"Mỗi lần đi làm về ghé qua nhà tôi và bạn đời sống cậu ấy lại mang đến đồ ăn gì đó!"

"Nếu bảo 'tôi ghen quá' thì cậu ta xách ngay dưa hấu, món yêu thích của Nagiko, cho dù đang giữa mùa đông, hay khi bảo 'Không biết nên đặt tên con là gì bây giờ?' thì cậu ta mua 'Từ điển đặt tên cho con', Gyoten đã hiếm hoi ứng xử rất đúng chuẩn mực."

"Chính vì thế mà tôi không nghĩ cậu ấy lại ghét trẻ con trầm trọng đến thế. Ngược lại trông cậu ấy còn rất háo hức mong con ra đời ấy chứ!"

Nghe vậy thôi chứ Gyoten và Nagiko ngay từ ngày đầu kết hôn đã có một giao kèo. Đó là sau khi có con bằng thụ tinh nhân tạo sẽ ly hôn trước khi sinh và về sau Gyoten tuyệt đối không dính dáng gì tới đứa trẻ.

"Giao kèo này là đề nghị từ chị sao?"

"Cả hai. Tôi thì chỉ bảo 'Nếu đậu thai tôi muốn ly hôn ngay'. Còn đưa ra điều kiện 'Không gặp đứa trẻ sẽ chào đời thì là từ Haru-chan!'"

Song trong thâm tâm Nagiko lại cảm thấy rằng "Haru-chan ngại nên mới nói 'không gặp' thôi!" Vì Gyoten đã phát huy được đức hy sinh chẳng giống cậu ta chút nào. Thế là Nagiko mới đưa

ra đề nghị thay đổi nội dung hợp đồng.

"Nói là hợp đồng chứ thực ra là giao kèo miệng. Tôi đã nói với cậu ấy rằng 'Hãy đến thăm con bất cứ khi nào cậu muốn'."

"Và Gyoten đã không gặt đầu?"

"Vâng. Cậu ấy bảo 'Không cần đâu!'" Nagiko thở dài. "Ngẫm đi ngẫm lại thì không phải Haru-chan chỉ đơn giản nói 'Không gặp' mà chắc ý cậu ấy là 'Như thể lại hơn'."

"Tại sao không gặp lại hơn?"

"Tôi cũng không biết nữa!" Nagiko thoáng buồn bã, lắc đầu. "Có lẽ cậu ấy hiểu rằng nếu biết có bé Haru, bố mẹ cậu ấy sẽ đòi nhận con bé về. Và thực tế sau đó diễn ra đúng như vậy, anh Tada cũng biết còn gì."

Tôi biết chứ.

Chuyện từ năm kia. Gyoten nghỉ việc, đơn thương độc mã quay về thành phố Mahoro, nơi chôn rau cắt rốn. Cậu ta về để nói chuyện với cha mẹ vì họ đã tiếp cận Nagiko và Haru. Chà, cả Tada lẫn Nagiko đều nghĩ không lẽ cậu ta định giết cha mẹ mình. Khiến mọi người nghĩ vậy cũng là vì Gyoten xa lánh cha mẹ và không muốn xung quanh mình bị ảnh hưởng gì từ họ. Có thể gọi đó là sự căm hận hay lo sợ cũng được.

Như đoán trước được Gyoten sẽ tìm về nên cha mẹ cậu ta đã chuyển nhà đi như chạy trốn. Không còn chốn để đi, Gyoten ngồi ở bến xe buýt và lần đầu gặp lại Tada kể từ khi tốt nghiệp trung học, rồi cậu ta ăn nhờ ở đậu ở văn phòng tới giờ.

Đêm hôm đó nếu không đụng mặt Gyoten thì chắc mình đã có những ngày tháng yên bình hơn rồi. Tada lại một lần nữa nguyên rửa cái số hẩm hiu của bản thân.

"Bố mẹ Gyoten là những người như thế nào?"

"Tôi chỉ nói chuyện qua điện thoại vài lần nên cũng không rõ lắm. Nhưng đúng là họ hơi khác người."

"Ừm, thì Gyoten cũng khá là khác người mà!" Tada nói giọng đùa đùa.

"Haru-chan đâu có khác người!" Nagiko chỉnh luôn. "Chỉ là

đôi lúc cậu ấy suy nghĩ này kia quá nên phản ứng hơi khác với mọi người thôi."

Thì đó người ta gọi là "khác người" còn gì nữa. Tada trộm nghĩ song xung quanh hẳn tỷ lệ dị nhân quá cao nên tính theo tỷ lệ thì chính số ít như Tada lại bị cộp mác "dị nhân", bởi vậy hẳn thôi không phản biện hớ hênh làm chi.

"Với bạn đời và tôi thì Haru-chan là người đặc biệt. Trong suốt thời gian mang thai Haru và sinh con bé, giữa bạn đời, tôi và Haru-chan có mối liên kết chặt chẽ. Giống như một người bạn không ai có thể thay thế ấy. Như anh chị em ruột thịt khăng khít yêu thương. Anh có thấy kỳ lạ không?"

Tình yêu, tờ giấy hôn thú và sự thờ ơ vừa phải giống như luồng điện nhẹ chạy giữa hai người phụ nữ và một người đàn ông chăng?

"Không, tôi cũng hiểu được phần nào mà!"

Tada nói. Một Nagiko hết mình bảo vệ Gyoten không kèm theo tình cảm yêu đương mới dễ thương làm sao. Giống người chị đang che chở cho thằng em trai bất trị.

"Haru-chan từng vui vẻ chứng kiến tôi và bạn đời chuẩn bị này kia rồi tranh cãi nhau vì bất đồng ý kiến về đứa trẻ sắp chào đời. Rồi cậu ấy bảo 'Đứa trẻ được chị Nagiko và bạn nuôi sẽ hạnh phúc lắm đây!'"

Nagiko hạ ánh mắt xuống bàn.

"Giọng nói lặng lẽ khi ấy, tôi không thể nào quên. Không hiểu sao Haru-chan lại nghĩ mình không hợp với việc nuôi con."

Nếu phải chọn một trong hai phương án hợp hay không thì "không hợp" đúng là vẫn hơn. Nghĩ lại hành động lời nói của Gyoten từ xưa tới nay khiến Tada vô cùng đồng ý với đánh giá bản thân của cậu ta. Nhưng chắc sẽ lại bị Nagiko chỉnh nên hẳn đưa ra quyết định sáng suốt là tiếp tục im lặng.

Nhà bố mẹ của Gyoten đúng là gần nhà ông bà Oka. Có nên điều tra không nhỉ? Nếu hỏi han hàng xóm quanh đó chắc cũng biết được mối quan hệ với cha mẹ của Gyoten.

Tada tạm ghi nhớ việc cần suy xét vào một góc trong não rồi

lại tập trung vào việc khó nhằn đang ở trước mắt.

"Chị Nagiko này. Càng nói chuyện thì tôi càng thấy rất khó để thuyết phục Gyoten nhận giữ bé Haru đây!"

"Thế cho nên tôi mới phải đến tận đây để nhờ anh giúp đỡ!"

Nagiko thể hiện ra mặt ý chí sắt đá. Yêu cầu quá liều lĩnh nên không còn biết xoay xở ra làm sao nữa. Đứng trước vách đá được mài nhẵn thín thín Tada vắt óc tìm cách làm sao để leo được lên.

Văn phòng tiệm bá nghệ Tada rơi vào tĩnh lặng một lúc lâu.

"Chà...!" Nagiko lên tiếng. "Có lẽ tôi hơi bị bó buộc bởi cách làm quang minh chính đại quá!"

Cảm thấy có mùi nhượng bộ, Tada rướn cả người lên. Phải chăng chị ta sẽ bỏ cuộc?

"Anh thấy cách không để lộ bé Haru là bé Haru có ổn không?"

Nagiko tươi cười đề xuất. Tada rũ người ra ghé xô pha.

"Không ổn đâu. Chắc chắn là bị lộ!"

"Ơ, vì sao chứ? Haru-chan đã gặp bé Haru lần nào đâu!"

"Thứ nhất, bé Haru giống Gyoten. Thứ hai, Gyoten trông vậ thôi chứ tinh lắm. Chỉ cần gọi tên bé Haru thôi là knock-out luôn!"

"Haru-chan biết tên bé Haru sao?"

"Dù gì cũng là con mình nên đương nhiên là biết rồi!"

"Tôi thì nhớ là chưa nói với Haru-chan. Anh Tada đã nói à?"

Bị hỏi như trách móc khiến Tada lúng túng. Mấy việc như thế ai mà nhớ cho hết được nhưng cũng có thể hẳn đã nhắc đến tên con bé. Vì trước giờ hẳn vẫn nói chuyện với Gyoten bằng suy nghĩ "Tất nhiên là cậu ta biết tên con mình!"

Nagiko thở dài như hàm ý đành chịu chứ biết làm sao.

"Trong lúc giữ con bé anh dùng tên khác để gọi cũng được!"

"Thế là vi phạm nhân quyền của bé Haru đây! Sao lại làm cho một đứa trẻ bị loạn lên chứ!"

"Thế thì tên thân mật là 'Haru' còn tên thật là 'Haruka' thì anh sẽ không phải giải thích lừa dối gì với Haru-chan nữa nhé!"

Nagiko nói đến đó rồi đứng lên, "Ôi đã giờ này rồi!" Cô vừa chỉnh nhẹ lại mấy nếp nhăn trên váy vừa đi ra phía cửa.

"Gần đến ngày tôi sẽ lại liên lạc!"

"Từ từ đợi chút đã nào!" Tada cuống cuống đuổi theo. "Kế hoạch vừa rồi không giải quyết tận gốc vấn đề được đâu!"

Ở tư thế mở cửa Nagiko quay lại phía Tada.

"Vì sao ạ?"

"Gyoten, cậu ta 'kỵ rờ với toàn bộ trẻ con' chứ không phải 'là con của mình nên sợ' đâu!"

"Anh hãy thuyết phục cậu ấy đi!"

Nagiko nói kèm theo một nụ cười hoàn hảo. Cô ấy mang bộ mặt của vị bác sĩ khi nói "Chúc anh sớm khỏe" với bệnh nhân bị đau bụng do ăn nhiều.

Cửa đóng, Tada bị bỏ lại một mình trong văn phòng.

"Làm sao giờ hả giờ!"

Đứng chết trân ở một hồi nhưng giờ Gyoten cũng sắp về rồi. Tada lấy hết dũng khí xốc lại tinh thần. Mở cửa sổ cho không khí lưu thông rồi đi rửa chén uống trà, lau khô sau đó cất vào chạn. Sao lại giống như "ông chồng đang cố xóa dấu vết ngoại tình trước khi vợ về" thế này hả giờ, hắn thấy bản thân thật đáng thương.

Hắn vừa đóng cửa sổ và hạ lưng xuống ghé xô pha trong tâm trạng bồn chồn thì đúng lúc Gyoten về.

"Tôi về rồi đây!"

Nói rồi Gyoten nhìn khắp một lượt văn phòng, cánh mũi như đang phập phồng. *Chep, chắc mình tưởng tượng vậy thôi.* Tada nói với bản thân để tự trấn an.

"Về rồi đấy à!" Hắn cố trả lời cho thật tự nhiên. "Xét nghiệm thế nào?"

"Bị tống vào cái máy quái quỷ rồi quay như chong chóng. Tôi có phải đồ cần giặt đâu cơ chứ."

Gyoten vào bếp rửa tay và súc miệng phát ra âm thanh như thể gió mùa đông giạt từng cơn ù ù.

"Thế khi nào thì biết kết quả?"

Tada lại hỏi song tâm trạng thực thì đang trên mây. Khi nào nên nói cho Gyoten biết vụ nhận giữ Haru đây? Làm thế nào để có được sự chấp thuận của Gyoten? Trong đầu dày đặc bao nhiêu câu hỏi như thế.

"Chắc là tuần sau. À phải rồi. Bà cụ vẫn ngủ khỏe hệt người chết như mọi khi!"

"Thế hả!"

Nghe câu trả lời của Tada, Gyoten ngồi xuống xô pha đối diện nghiêng đầu lấy làm lạ.

"Cậu kỳ kỳ à nha. Vụ sơn nhà bàn đến đâu rồi?"

"À, tôi từ chối rồi!"

"Thật sao?"

Gyoten vẫn nhìn Tada. Giờ mà lảng tránh ánh mắt của cậu ta thì coi như thua nhưng không đủ dũng cảm nhìn vào mặt nên Tada khéo léo hướng ánh mắt vào tay của Gyoten.

Thì ra tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực là thế này đây.

Gyoten nghịch ngợm quay đài hoa anh đào màu đỏ thắm. Hẳn là đài hoa Nagiko để vào đĩa lót chén đã bám lại vào góc bồn rửa lúc Tada rửa chén rồi.

Sao cậu ta lại tinh mắt tìm thấy và mang ra tận ghế xô pha chứ?

Vừa cầu mong mình vẫn giữ nguyên được sắc mặt Tada vừa rút bao Lucky Strike ra khỏi túi. Châm một mồi lửa rồi rít khói thật sâu vào phổi.

Gyoten chăm chú dõi theo cả chuỗi hành động của Tada. Cậu ta búng đài hoa vào gạt tàn đặt trên bàn.

"Tôi hỏi nhiều lần rồi đấy, cậu đang giấu tôi chuyện gì phải không?"

"Làm gì có!"

Tada nói dối theo phản xạ. Hắn lập tức hối hận vì không nói

ra luôn chuyện bé Haru.

"Hy vọng thế!"

Gyoten cũng làm một điếu Marlboro Menthol.

"Tôi mắc nợ cậu nên muốn tránh mấy chuyện bạo lực!"

Hãi quá! Câu nói của Gyoten không hiểu chỉ đơn giản là rung cây dọa khỉ hay là do đã đoán được khá khá tình hình rồi, nhưng Tada vẫn thấy sợ. Gã đàn ông hàng đêm vẫn miệt mài hít đất với gập bụng. Mỗi lần thể hiện khả năng thân thủ phi phàm là làm cho bọn đầu gấu phải phụt máu mũi.

Tada càng lúc càng khó giải bày sự thật. Thế này chỉ có nước giả bộ cho tới khi Haru xuất hiện ở văn phòng thôi sao?

Cái dạ dày của mình liệu có chịu nổi không ta? Tada khẽ xoa bụng.

Một tuần sau thì có kết quả khám xét của Gyoten và cậu ta hoàn toàn khỏe mạnh. Bé Haru "thuộc dạng khỏe mạnh" chắc là được thừa hưởng từ cha nó rồi.

Chương 3

Hoshi Ryoichi nổi quạu.

"Xã hội đen mà lại bán rau á?"

Trung tâm chơi game Scorpion nằm trước ga Mahoro. Hoshi cùng đàn em cố thủ một văn phòng trên tầng hai. Công việc của họ là bảo kê cho nhà hàng ăn uống, các doanh nghiệp vừa và nhỏ, làm nghề tự cho vay tiền (đương nhiên là không giãng biển hiệu), bán thuốc (đương nhiên là mấy loại "thuốc" có hại cho sức khỏe) trong nội thị Mahoro, vân vân...

Nhưng Hoshi không phải là xã hội đen. Bản thân gã cho rằng mình là "một công dân bình thường có hơi dính chàm tí thôi".

Gã vẫn trao đổi thông tin mật thiết về công việc với băng đảng Okayama đóng địa bàn ở Mahoro, giữ mối quan hệ hỗ trợ lẫn nhau song không phải kiểu có màn cắt máu ăn thề. Nhóm của gã bị cảnh sát để mắt tới như một "nhóm đầu gấu" chứ chưa có tiền án tiền sự gì.

Hoshi có phương châm bất di bất dịch là phải kiếm tiền một cách thông minh, gã chỉ đạo tài tình một đám bậu xậu não đặc quánh bã đậu, tự do tung tăng bới lội trong xã hội ngầm ở Mahoro.

Lý do khiến Hoshi nổi quạu là vì bị băng Okayama đẩy cho một việc quái gở.

"Cái gì đây, 'Hiệp hội gia đình và thực phẩm sức khỏe' à? Nực cười!"

Hoshi dùng cánh tay đẩy nùi cà chua trên bàn sang bên cạnh. Là cà chua do băng Okayama gửi đến. Lại còn kèm thêm lời nhắn như trên người: *Đang dự kiến triển khai công việc làm ăn mới, gửi để chú tham khảo!*

Trong góc văn phòng, có 3 tên đang đứng ở tư thế cứng nhắc như khúc gỗ. Là Ito, Isutsui và Kanai. Chúng đứng cách xa

Hoshi mặt hầm hầm và huých cùi chỏ vào nhau để quyết người đứng ra phát ngôn. Ito, thuộc dạng có não trong nhóm của Hoshi bước lên trước một bước đại diện.

"HHFA là hội trồng và bán rau ạ. Gần đây chúng thường có hoạt động quảng cáo tại quảng trường cửa Nam nên chắc anh Hoshi cũng từng gặp rồi..."

"Chuyện đó tao biết!" Hoshi vò mái tóc đã cắt ngắn.

"Ý tao là đám xã hội đen yếu kém không bán thuốc được cho ra hồn tại sao lại định nhúng tay vào rau với cỏ. Không lẽ giờ chúng mới quan tâm đến sức khỏe?"

Hoshi bình thường luôn chú ý sinh hoạt lành mạnh. Ăn cơm gạo lức, chạy bộ hằng sáng, thuốc không hút, rượu cũng uống có chừng mực. Trong khi đó, nhìn vào cơ cấu băng Okayama từ tên đầu sỏ đến thằng tốt đen bết tĩ đều ngập ngụa trong rượu chè gái gú, thể hiện chính xác hình ảnh dân xã hội đen mà người đời vẫn biết. Mỗi lần nghe hay thấy bạn chúng than thở chỉ số men gan, hay sồn sồn hò nhau uống thực phẩm chức năng, người giàu tính khắc kỷ như Hoshi lại thấy bức xúc, "Tại sao thường ngày không sống cho điều độ đi!" Một điển hình sống hại sức khỏe như băng Okayama giờ lại quan tâm đến rau cỏ, thấy sao mà nực cười.

"Đã thế lại còn dồn hết cả việc thương thảo với cái hội dầm dớ ấy cho bên này á?"

"Theo lời băng Okayama thì họ muốn giao cả cho chúng ta việc khai thác mỗi bán rau ạ."

"Tỷ lệ thế nào?"

"Băng Okayama sẽ được chia 30%. Nên họ đưa ra đề nghị phần của chúng ta là 10% trong đó ạ."

"Giỡn-chơi-à!"

Hoshi đứng lên cầm lấy một quả cà chua, vào bếp của văn phòng rửa sạch rồi cắn gọn gàng luôn một miếng.

"Không biết có phải trồng không phun thuốc không nhưng ngon đấy. Song cũng chỉ là rau mà thôi. Giá thì chắc bèo bọt. Như cà chua, đắt lắm thì giá bán lẻ cũng 150 yên một quả chứ

mấy. Thế mà bảo 10% trong 30% cái giá nhập hàng ấy ư? Tình hình bán thuốc bên này vẫn ngon nghề, đâu có giống cái lũ xã hội đen cận bã nào đó. Đẹp đi!"

"Dạ... anh Hoshi! Có anh Iijima băng Okayama tới ạ!"

Hoshi quay lại khi Tsutsui đô con gọi. Ngoài cửa văn phòng, một chóp bu của băng Okayama đã đứng sẵn ở đó.

Sao chưa có sự đồng ý của tao mà đã cho tên xã hội đen vào, lại đứng lúc đang nói xấu chúng nữa chứ.

Hoshi giận ngút trời. Tưởng chừng mái tóc vừa mới cắt ngắn ngoài tiệm dài luôn một hơi cả ngàn dặm, chọc thủng trần nhà, xâu các vì sao lại thành một chuỗi. Song ngoài mặt gã vẫn giữ thái độ ôn hòa.

"Ồ anh Iijima!"

Gã mời Iijima vào ghế ngồi. Ném nùm quả à chua đã ăn xong vào bồn rửa bát, Hoshi nặn ra một nụ cười.

"Có việc gì mà anh phải lặn lội tới tệt xá của tụi em thế này!"

"Vẫn sung sức như mọi khi nhỉ, Hoshi!"

Iijima bảnh bao trong bộ vest đen diêm tĩnh ngồi xuống xô pha. Gã không dặt theo tên đệ tử nào mà phong thái vẫn rất đạo mạo. Cỡ ngoài 40 song nhìn tác phong là biết gã rất chăm chỉ luyện tập. Trong băng Oakaya, Iijima thuộc dạng có chừng có mực vụ rượu chè gái gú.

"Dám gọi xã hội đen là cận bã à, dũng cảm đấy!"

Cám ơn hay phủ định đều dở nên Hoshi đứng trôn trôn im lặng.

"Thôi bỏ đi!" Iijima cười tiếp tục câu chuyện. "Anh cũng phản đối chuyện bán rau! Băng phải có hình ảnh của mình chứ, mà quan trọng là vụ này không được béo bở cho lắm!"

"Thế thì tại sao lại vẫn làm?"

Hoshi ngồi xuống đối diện với Iijima. Kanai được giao nhiệm vụ làm vệ sĩ cho Hoshi lóng ngóng bưng cà phê tới. Cốc cà phê vào tay bự con như Kanai trông chẳng khác gì cái tách chuyên để uống espresso.

"Thiếu gia bên này lôi kéo về đây!"

Iijima thở dài. Theo lời kể của Iijima thì đầu đuôi như thế này.

Thiếu gia của băng Okayama khá nóng mặt với nhóm HHFA chuyên cầm loa đứng ở quảng trường cửa Nam. Dù chỉ là đám ama-tơ nhưng cứ mặc cho chúng tung hoành thì rất khó bề cai quản khu trước ga, mà lại thành tâm gương xấu cho lũ bất trị khác dám qua mặt băng Okayama bán hàng trên vỉa hè.

Chính vì thế, thiếu gia sấn sổ với thành viên của HHFA.

"Chúng mày trả tiền chỗ cho ai hả?"

"Tất nhiên là làm bộ thế thôi!" Iijima nói. "Dính vào bọn dân thường là chúng gọi cảnh sát ngay tắp tự ấy. Cho nên chỉ cần chúng sợ mà chuyển đi chỗ khác hoặc tém tém lại việc rao hàng thì bên đây cũng không bị động chạm gì!"

Thành viên HHFA có mặt ở quảng trường cửa Nam lúc đó sợ rúm lại im thin thít. Song không hiểu từ đâu một người đàn ông tự xưng là lãnh đạo của HHFA xuất hiện và hắn là một tay không phải dạng vừa.

"Nghe đâu tên là Sawamura, vẫn còn trẻ ranh chỉ trên dưới 30 thôi nhưng không chịu lùi nửa bước với thiếu gia. Không những thế còn nhiệt tình thuyết phục về chuyện trồng và bán rau an toàn, nếu biết thương mại hóa thì có tương lai tươi sáng đến mức nào!"

"Thiếu gia thấy thẳng nhãi nhiệt huyết của HHFA hay quá nên thành bạn nhậu của nhau luôn. Chắc là hợp gu chẳng? Rồi ma xui quỷ khiến thế nào thiếu gia tâm sự với ông trùm của băng Okayama rằng 'Có bọn trồng rau này nhiệt tình lắm!'"

"Thế là ông trùm tò mò luôn chứ!" Iijima lại thở dài. "Rồi tao phải đi gặp Sawamura ở quán cà phê."

"Lại còn thế nữa?"

Hoshi nhăn mặt. Một phần vì không hiểu nổi lý do ông trùm của một băng đảng tuy nhỏ thôi nhưng sao phải làm đến mức ấy và cũng vì ngậm cà phê vừa nhấp quá đắng không biết có nên gọi nó là đồ uống không nữa.

"Vì cung cấp bữa trưa cho trường học đó!" Iijima nói nhỏ giọng lại. "HHFA muốn bỏ mỗi rau cho bữa trưa trường học. Làm được vậy là tiêu thụ được lượng rau lớn lắm!"

"Chịu thôi nhưng cung cấp cũng phải qua đấu thầu chứ?"

"Tất nhiên rồi. Nhưng có qua có lại mà. Cháu họ của anh trai của mẹ con rể ông trùm bên này là nghị sĩ trong hội đồng thành phố Mahoro cơ mà."

"Họ hàng xa mấy phát đại bác khó hiểu quá, nhưng vụ đấu thầu là có thể đi cửa sau được chứ gì?"

Thế thì người ta đâu có gọi đó là "có qua có lại". Nghĩ thế nhưng Hoshi hỏi tiếp.

"Thế là có thông đồng trước rồi. Dễ bị sờ gáy lắm. Nhưng chuyện này cũng tế nhị!"

Iijima nở nụ cười đúng kiểu bất lương.

"Còn gọi là vận động hành lang gì đó. Có thể mở đường đi nước bước kiểu 'Hãy đưa rau sạch vào bữa ăn trường học với giá rẻ'."

"Nhưng vụ này có béo bở gì cho băng nhóm đâu. Cả bên em cũng thế!"

"Thì đúng rồi. Cho nên anh mới phản đối nhưng ông trùm máu rồi nên chẳng còn lựa chọn nào cả. Cũng tại cháu gái của ông trùm năm nay vào lớp một, sẽ phải ăn trưa ở trường đó!"

Ngu xuẩn. Hoshi thông vai, móc ngón tay gọi Kanai dọn hai ly cà phê đi.

"Thế sao? Vậy anh Iijima muốn chúng em làm gì?"

"Thiếu gia định sẽ chính thức yêu cầu bên chú em sớm thôi. Có hai nội dung. Thứ nhất, làm nhiệm vụ kết nối HHFA với băng nhóm. Thứ hai, hỗ trợ đàm phán giữa HHFA và bên thành phố. Xã hội đen bán rau nghe không sang miệng nhưng nếu đã rửa tay gác kiếm như chú em thì xúc tiến được!"

"Nghĩa là bọn em phải làm sao để được trúng thầu cung cấp rau cho bữa ăn trường học và giám sát sát sao để lợi nhuận phát sinh từ vụ này chảy từ HHFA về băng đúng không ạ?"

"Để giữ thể diện cho thiếu gia và theo đúng nguyện vọng của ông trùm thì là thế đây. Tuy nhiên..."

Iijima gãi gãi chóp mũi rồi uống cốc cà phê mới Kanai vừa bưng tới. Hoshi cẩn thận ném trước. Lần này thì nhạt hoét. Thế mà Iijima đã uống hết một nửa cốc, không có vẻ gì bất mãn. Chắc với Iijima nước sôi có màu đen là ổn. Trông bộ dạng bất an thăm dò phản ứng của Kanai, Hoshi thôi luôn ý định ra lệnh pha lại cà phê khác.

"Anh ấy mà, Hoshi!" Đặt cốc xuống, Iijima nghiêm túc nói. "Nếu được anh cũng muốn đưa cháu vàng ngọc của ông trùm được ăn rau ngon, an toàn. Song anh không thể hiểu nổi cách làm của cốt cán bên HHFA. Bọn bán rau mà sao lại dễ dàng dính dáng tới xã hội đen thế chứ? Hay chúng định bày trò hồng mong có người chân gỗ? Đáng ngờ lắm!"

"Nhìn cái kiểu của chúng ở quảng trường cửa Nam thì em hoàn toàn đồng tình với anh Iijima. Nói thế nào nhỉ... cứ sáo rỗng sao đó!"

Hoshi dựa hẳn người vào tựa ghế xô pha suy nghĩ một chốc.

"VẬY ĐẠI CA MUỐN EM COI NHƯ CHƯA CÓ CHUYỆN HHFA ĐỀ NGHỊ VỚI BĂNG ĐẢNG CHỨ GÌ?"

"Chú em rất hiểu chuyện, anh ưng!" Iijima nhoẻn miệng. "Anh không để chú mày thiệt đâu!"

"Bớt 5% giá bỏ buôn thuốc cho bên em trong 1 năm!"

"Xong luôn!"

Hoshi và Iijima cùng bắt tay nhau.

"Chú ý đừng để chuyện này lọt ra ngoài đây!" Iijima cẩn thận nhắc nhở. "Bởi anh đang ủy thác cho chú mày một việc đi ngược với ý hướng của băng nhóm!"

"Anh cứ yên tâm!" Hoshi tỏ ra cực kỳ trách nhiệm. "Em sẽ vạch rõ mặt trái của HHFA khiến thiếu gia và ông trùm phải tỉnh mộng!"

"Nếu không có mặt trái thì chú mày tính sao?"

Hoshi có chút chột dạ với câu hỏi của Iijima.

"Tiếng xấu thì kiểu gì chẳng tạo ra được hả anh?"

Sau khi Iijima rời khỏi văn phòng, Hoshi vẫn ngồi nguyên trên xô pha một lúc suy nghĩ lung lăm. Ba thằng Ito, Tsutsui và Kanai đang chén ngon lành cà chua cộc mác HHFA do băng Okayama gửi tới.

"Ê, phải rửa đi chứ!"

Hoshi nói nhưng Tsutsui thắc mắc, "Nhưng mà... không phun thuốc mà đại ca?"

"Chúng mày cứ tin sai cổ mấy câu câu khách ấy thì cháo cũng không còn mà húp con ạ. Nhỡ đêm khuya có bọn xấu rải thuốc sâu ra ruộng thì sao."

"Anh Hoshi, anh đã định đường đi nước bước rồi đúng không ạ?"

Ito vừa nói vừa đẩy cặp kính lên. Nếu không thậm thụt ở cái văn phòng này thì Ito trông giống một cậu sinh viên ẻo lả hơn.

"Ờ!" Hoshi gật đầu. "Có hai cách để thực hiện yêu cầu của Iijima. Chấm chỉ cóp nhật đánh giá về HHFA và cố tình hạ thấp uy tín của HHFA."

"Chẳng hạn hô biến rau sạch thành rau không sạch ấy ạ?"

Hoshi đưa ngay ngón tay trở lên "suyt!" với câu nói của Ito.

"Đừng có phát ngôn thiếu suy nghĩ!"

"Em xin lỗi!"

"Cách đầu cần sự kiên trì, cách sau mà lộ thì khá phiền toái. Tuy nhiên tao muốn Iijima phải mang ơn mình."

Hoshi nhìn khắp một lượt mặt đồng bọn.

"Nào, nên sẽ tới lượt chúng mày xuất hiện đây!"

Tsutsui óc bả đậu và Kanai miệng hén dường như vẫn chưa thấm thấu được câu chuyện. Hai đứa bối rối đưa mắt nhìn nhau. Chỉ có Ito là hiểu được ý của Hoshi nên đưa ra chỉ thị dễ hiểu cho cả hai.

Trước tiên là phải tìm hiểu nội tình HIFA ra sao!"

"Nội tình là sao?"

Tsutsui vẹo đầu hơi quá khiến cả thân trên nghiêng hẳn đi. Ito giải thích cặn kẽ chẳng khác gì giảng bài.

"Trước giờ chúng ta cũng đã từng điều tra về thành phần cũng như tình trạng hoạt động của các băng nhóm đối thủ rồi đúng không? Chỉ cần làm tương tự như thế thôi!"

"Đã hiểu!" Nét mặt Tsutsui mãi trông cũng sáng sủa hơn. "Gì chứ điều tra tổ chức địch thì trúng tử tào rồi!"

Hoshi vội nói chêm vào.

"Nhưng lần này đối tượng không phải là xã hội đen hay ma cô đầu gấu gì cả. Mà là dân thường bán rau thôi. Cho nên không được dùng vũ lực đâu đấy!"

"Em sẽ cố ạ!" Tsutsui tỏ vẻ hơi bất mãn nhưng vẫn chấp thuận.

Kanai thì nhìn Hoshi như muốn nói điều gì. Hẳn lúc nào cũng muốn giúp ích được gì cho Hoshi. Chắc đang ghen tị vì lo chỉ mình Tsutsui được giao việc.

"Trông mặt mày khiếp vía quá, Kanai!"

Hoshi đứng lên khỏi xô pha, rướn người vỗ vào bờ vai ụ lên như bánh mì gối của Kanai.

"Mày có nhiệm vụ canh chừng ruộng của HHFA với tao!"

Kanai gật đầu cười sung sướng. Lúc cười trông mặt hẳn càng phát khiếp.

"Ito ngay lập tức lên danh sách đất đai, cơ sở liên quan tới HHFA cho tao. Chịu trách nhiệm công việc thường ngày tạm thời cũng giao cho mày một thời gian!"

"Dạ vâng. Nhưng nếu HHFA thực sự không có uẩn khúc thì anh em mình phải ra tay đúng không ạ?" Ito khoanh tay tỏ ra không phục lắm. "Chúng ta có cần thiết phải làm tới mức đó vì Iijima không ạ?"

"Mình không phải thầ dưới của băng Okayama. Đến lúc đó thì cứ khéo léo đẩy việc đi là được."

"Đẩy đi ấy ạ, cho ai mới được chứ..."

"Mày quên rồi à Ito?"

Với lấy điện thoại di động này giờ đặt trên bàn làm việc, Hoshi cười gằn giọng.

"Ở thành phố Mahoro chẳng phải có tiệm bá nghệ rất được việc sao. Có gì khó chỉ cần gọi điện ngay cho tiệm bá nghệ Tada. Đúng không?"

Tada tất nhiên chẳng hề hay biết sẽ bị Hoshi nhờ một việc chẳng lấy gì đáng cảm ơn. Hằng ngày hắn vẫn miệt mài chăm chỉ với công việc của tiệm bá nghệ.

Trời đã bước vào mùa mưa. Tada vẫn chưa thổ lộ được với Gyoten việc sẽ nhận trông bé Haru khi sang hè. Chắc chắn Tada không tỏ ra bàng quan. Đã mấy lần hắn định nói với Gyoten cũng như dò xét thời cơ để thuyết phục cậu ta rồi đấy chứ.

Song đều thất bại. Gyoten hình như đoán được điều gì đó nên thường phá ngang câu chuyện của Tada toàn vào những lúc thời cơ tốt nhất.

Kết thúc một ngày làm việc, đi tắm ngoài nhà tắm công cộng, ăn tối xong, hắn nghĩ "thời cơ đây rồi" và định nói chuyện bé Haru. Thế nhưng Gyoten lại hăm hở tập luyện trước giờ đi ngủ hăng tiết vọt hơn bao giờ hết, liên tục lặp đi lặp lại nhanh như máy động tác tập cơ bụng, cơ lưng, hít đất nên không phải lúc có thể nói chuyện. Nhỡ có bâng quơ khều một câu kiểu "Ê Gyoten, nói chuyện được không?" thì Gyoten trong bộ dạng dầm dìa mồ hôi sẽ quăng lại một câu "Kéo khóa mồm!" Có vẻ ý cậu ta là "Đang đếm chống đẩy, loạn bây giờ!"

Đã tắm rồi còn tập vĩa mồ hôi thế kia làm gì nữa cơ chứ? Tada cảm thấy sốt ruột. Bản khoản có nên đợi đến lúc cậu ta tập xong không thì từ lúc nào con ma ngủ ập đến, cuối cùng chẳng nói được gì nữa.

Rồi Gyoten lại tỏ ra biết điều, một chuyện vốn bình thường bói không ra, rồi có lúc điều khiển luôn cả Tada mới ghê.

Một Gyoten biết điều giống như con ma xuất hiện tươi rói giữa thanh thiên bạch nhật khiến Tada bối rối không biết nên đón nhận như thế nào. Thế nhưng không biết có kịp nhận ra Tada đang bối rối hay không Gyoten đã nhanh nhẩu nào nầu

cơm tối, nào là chất sẵn đồ nghề cho công việc ngày mai lên xe tải dù chưa được Tada chỉ thị gì, toàn những hành động làm đảo lộn tất cả thường thức vẫn tồn tại từ trước đến giờ. Không chỉ có thế, nét mặt lại còn tràn đầy hy vọng mong chờ phản ứng của Tada như muốn nói "Tôi cũng được việc phết thấy chưa!?"

Trên xe điện mà trông thấy một gã ma cô nương ghé cho cụ già, một hành động rất đối bình thường nhưng vẫn cảm thấy tên ma cô mới tốt bụng làm sao. Ta da cứ như đang bị bỏ bùa giống hệt như vậy. Hấn cảm thấy thật tội lỗi vì có chuyện giấu Gyoten đang chăm chỉ lao động đột xuất. Song, cứ nghĩ tới việc cậu ta sẽ khó chịu tới mức nào khi nghe chuyện nhận trông bé Haru thì hấn lại càng thấy khó nói hơn.

Kết cục thì mất toi cho Gyoten một bao thuốc lá mà vẫn chưa nói được lời nào. Hấn đành chịu thua ánh mắt như đang đợi phần thưởng của cậu ta. Mình đang làm gì thế này nữa không biết, Tada ngao ngán cho chính sự chần chừ của mình.

Thôi thì cũng phải bóng gió cho cậu ta biết để chuẩn bị cho ngày bé Haru đến chứ. Phải thế, Tada đội mưa tới chỗ Lulu và Hicy vẫn thường hay lui tới chơi ở văn phòng để giải bày sự tình.

Nơi hai cô nàng đang sống là dãy nhà trọ xây bằng gỗ nằm sau ga Mahoro. Lúc đến đã quá trưa nên Lulu và Hicy vừa mới ngủ dậy. Nhưng nghe câu chuyện của Tada hai cô nàng tỉnh hơn sáo, rướn cả người lên để đặt câu hỏi.

"Oa... Anh nhận trông nhóc tì sao?"

"Vui quá! Nó mấy tuổi rồi?"

Tada hơi né ánh mắt khỏi tầm váy ngủ trong suốt của Lulu.

"Con của người quen nên cũng không rõ lắm nhưng nghe đâu khoảng 4 tuổi thì phải." Tada trả lời.

"Vậy sao. Chúng em sẽ giúp một tay trông trẻ nhé!" Lulu xởi lời đề nghị.

"Rồi còn phải mua đồ chơi quần áo nữa chú!" Hicy nhanh nhẩu tính toán. Tâm trạng cô nàng háo hức như đang lên kế hoạch chơi đồ hàng hay chơi búp bê vậy.

Nhìn Hicy vui sướng như sắp có thêm cô em gái , Tada lại cảm thấy một chút xót xa. Hóa ra Hicy trông chín chắn vậy thôi chứ vẫn còn trẻ con lắm. Dù không biết gì về hoàn cảnh của Hicy nhưng có thể phần nào cảm nhận được cô nàng mong ước có một gia đình lắm. Vì Hicy thương yêu cả Lulu bạn cùng nhà và con chihuahua Hana hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Con chihuahua sán lại gần bên đầu gối Tada đang ngồi xếp bằng trên chiếu. Vừa xoa cái đầu bé tẹo của nó Tada vừa tiếp tục câu chuyện.

"Mà tôi vẫn chưa nói với Gyoten việc sẽ nhận trông đứa trẻ!"

"Vì sao vậy?" Lulu thắc mắc. "Sống cùng nhau thì phải nói chứ ị!"

"Vì cậu ta ghét trẻ con nên chắc chắn sẽ phản đối. Có hai cô giúp trông trẻ tôi yên tâm lắm nhưng thay vào đó nhờ hai người hỗ trợ Gyoten giùm!"

"Hỗ trợ ấy ạ? Cụ thể là sao anh bá nghệ?" Lần này tới lượt Hicy thắc mắc.

"Biết việc nhận trông trẻ con thì 99% Gyoten sẽ bỏ nhà đi. Và khả năng cao cậu ta sẽ tới bám víu nhà hai cô!"

"Bọn em sẽ phải thuyết phục để anh ấy quay về tiệm Tada đúng không?" Hicy đồng tình.

"Rồi tranh thủ cho anh ấy thấy trẻ con đáng yêu ra làm sao nữa chứ!" Lulu nói. "Nhưng mà bạn của anh thật không hề giống hết trẻ con. Sao anh ấy lại ghét trẻ con đến thế nhỉ?"

"Mà, anh bảo là 'con của người quen' là quen thế nào vậy?"

Câu hỏi của Lulu và Hicy đều có lý cả nhưng Tada chỉ ậm ờ khó hiểu. Bởi hẳn không đủ từ ngữ để giải thích. Song chính vì thế mà trong lòng Hicy lại càng dâng cao nghi vấn về "người quen" của Tada.

"Bình thường ai lại gửi con mới có 4 tuổi cho người quen cho dù là vì công việc đi chẳng nữa. Người ta có thể thuê người trông trẻ chẳng hạn, thiếu gì cách cơ chứ!"

Cũng phải, Tada nghĩ. Kể từ khi Nagiko đề nghị việc này,

Tada bối rối chỉ toàn đau đầu vấn đề đả thông tư tưởng cho Gyoten mà chẳng hề nghĩ tới cái việc đơn giản ấy.

Tại sao Nagiko lại không thuê người trông trẻ nhỉ? Cả Nagiko và bạn đời chắc chắn có điều kiện kinh tế. Việc gì phải mất công nhờ đích danh Tada chẳng hề hợp với việc trông trẻ chút nào.

"Không lẽ, là con rơi của anh sao?"

Lulu cười tinh quái dò hỏi. Tada cuống cuống trả lời "Không phải đâu!" nhưng cũng chẳng giải tỏa được hiểu lầm.

"Được rồi mà, được rồi mà!"

"Nếu thế thì chúng em sẽ giúp!"

Lulu và Hicy tự tiện tỏ ra hiểu vấn đề rồi bắt đầu đi thay quần áo và cho con chihuahua ăn. Hết cách Tada đành rút lui khỏi khu nhà trọ.

Bật ô nilon ra, Tada quay về văn phòng nằm trước ga.

Lúc đi hẳn bảo trưa hãy tự đi ăn nên Gyoten đã chén sạch sẽ cơm hộp của tiệm Irori và đang ngủ trưa trên ghế xô pha. Chẳng hề hay biết có người vào cơ đây, cậu thật sững quá đi. Tại cậu mà tôi bị mang tiếng có con rơi đây này. Tiếng tăm của tiệm Tada mà đi xuống với mấy người ở sau ga thì cậu giải quyết sao đây hả?

"Dậy đi! Gyoten. Đến giờ làm việc buổi chiều rồi đây!"

Lấy cái ô đã gấp chọc vào Gyoten, Tada một lần nữa kiểm chứng lại lòng mình.

Mãi không thể nói ra được việc "nhận trông bé Haru" là do Tada thấy khổ tâm vì sẽ phá vỡ lời hứa "không nhận việc liên quan đến trẻ con" với Gyoten. Cũng vì hẳn không muốn bị Gyoten nổi cơn điên đánh cho bầm dập.

Song vẫn còn một lý do quan trọng nhất. Tada thở dài, nếu bé Haru tới Gyoten chắc sẽ rời khỏi văn phòng. Bỏ đi có lẽ cậu ta sẽ tới vạ vật ở chỗ Lulu và Hicy. Nhưng việc đó cũng chỉ tạm thời mà thôi. Gyoten làm gì có chỗ nào để đi, với nghĩa thực. Chính vì sống cùng với Tada, một kẻ cũng không có chốn để đi,

nên Gyoten mới thấy thoải mái coi đây là cái ổ của mình.

Ra khỏi đây chắc Gyoten sẽ rẽ ở góc phố mà không thêm ngoảnh đầu lại rồi cứ thế tan biến luôn trong bóng tối. Rồi chẳng bao giờ còn xuất hiện trước mặt những người, tuy rất ít ỏi, đã kết mối thân giao với cậu ta trong mấy năm nay.

Tada không muốn làm cái việc giống như đuổi Gyoten ra khỏi chốn nương thân mà cậu ta mãi mới tìm được và bắt cậu ta phải tới chỗ hiu quạnh.

Tâm trạng giằng co nhuốm từng vệt vào lòng Tada như những giọt mưa đang lăn trên vòm ô.

Công việc buổi chiều là đi chợ theo yêu cầu. Nhận ví và mẫu giấy ghi chú từ tay bà cụ đang bị đau lưng rồi sau đó đi mua thức ăn tại siêu thị được chỉ định. Tada vừa nhìn mẫu giấy vừa đẩy xe hàng giữa các kệ đồ. Gyoten cũng đi theo sau như đám thanh niên hộ tống rước kiệu trong lễ hội.

Gyoten không hợp với những công việc tỉ mỉ như thế này. Trong giấy viết "sữa tươi ít béo" thế mà cậu ta nghiêm nhiên quơ lấy hộp sữa không béo bỏ vào giỏ. Bảo "tìm đậu tương lên men xay vỡ" thì cậu ta lấy từ trên kệ hộp đậu tương hạt nhỏ.

Có cậu ta đi cùng tưởng đỡ ai dè lại thành quần chân quần tay. Cuối cùng thì Tada đành đuổi Gyoten đi, "Cậu đợi ngoài kia cho tôi nhờ!" Giờ thì Gyoten đang ngồi chồm hổm giương ô trong góc bãi đỗ xe. Nhìn qua cửa kính trông cái dáng đằng sau hết một cây nấm. Có vẻ cậu ta đang hút thuốc. Làn khói trắng bay lên bầu trời xám xịt.

Tada tiếp tục vừa mua hàng tay vừa thoãn thoắt thao tác trên điện thoại. Hắn gọi điện đến bệnh viện nơi Nagiko làm việc nhờ nối điện thoại với cô.

Nhạc chờ điện thoại là ca khúc chủ đề phim *Con chuột trong vương quốc cổ tích*. Điện thoại bệnh viện mà sao lại trưng dụng cái bài hát kỳ cục này nhỉ? Tada sốt ruột, một tay với nấm và đậu

phụ cho vào xe hàng. Hấn cũng không quên để ý động thái của Gyoten.

Bài hát con chuột lặp lại khoảng 8 lần thì Nagiko cũng nhắc máy.

"Tôi đang khám dở nên phiền anh nói ngắn gọn nhé!"

"Xin lỗi gọi lúc chị đang bận. Hay chị thuê người trông trẻ đi có được không?"

Tada nhún nhường đưa ra lời đề nghị.

"Cách đó tôi cũng đã tính rồi!"

Hình như Nagiko đang di chuyển. Chắc là tìm nơi không có người để có thể nói chuyện thoải mái.

"Nhưng gửi con nguyên cả ngày cho người không quen biết tôi không yên tâm."

Chắc cô ra ngoài hành lang nên hấn nghe thấy loáng thoáng tiếng Nagiko vọng lại.

"Tôi nghĩ chị cũng có biết mấy về tôi đâu. Mà cái chính vấn đề là cả tôi và Gyoten đều không biết gì về hệ sinh thái của bọn trẻ con cả!"

"Anh không phải sợ đâu!" Nagiko ôn tồn nói. "Bởi ngày xưa anh Tada và Haru-chan đều từng là trẻ con mà. Trong lúc chơi với Haru các anh sẽ nhớ ra trẻ con là động vật như thế nào thôi!"

"Nhưng vấn đề là..."

Chặn luôn Tada đang định phản biện, Nagiko tiếp tục.

"Anh Tada này. Trước tôi cũng nói rồi còn gì. Haru-chan là người không quên được chuyện hồi nhỏ bị làm đau, bị tổn thương, đúng không? Qua quãng thời gian ngắn sống cùng bé Haru biết đâu cậu ấy lại thấy nhẹ lòng hơn thì sao."

Điều Nagiko nói, Tada cũng lơ mờ hiểu được.

Bản thân từng bị làm đau không có nghĩa sẽ trở thành người có thể làm đau ai đó.

Gyoten không phải là người có thể bừa bãi làm tổn thương người khác. Cậu ta từng đánh bọn đầu gấu như tử nhưng hầu như đều cực kỳ thận trọng để không làm tổn thương ai. Nagiko,

Tada thậm chí cả Lulu và Hicy cũng biết điều đó. Song chỉ Gyoten là không tin tưởng bản thân mình. Cậu ta sợ biết đâu lúc nào đó chính bản thân sẽ gây ra chuyện tồi tệ.

Nhìn thấy bé Haru đáng yêu có lẽ Gyoten sẽ nhận ra chẳng? Rằng chính bản thân Gyoten cũng có thể biến tình yêu thành lời nói chứ không phải bạo lực và có thể trân trọng một ai đó. Chỉ là bản thân chưa nhận ra và từ trước tới giờ cậu ta vẫn nghĩ vậy.

Nhưng Tada cũng có linh cảm khả năng cao sẽ tác dụng ngược. Gyoten sẽ ngày càng sợ hãi quá khứ hơn, bó buộc trong ký ức, rồi nhớ nỗi sợ trẻ con mà tăng phi mã nữa thì biết làm sao?

Đó là những lời Tada định nói nhưng...

"Bệnh nhân đang đợi tôi. Thế nhé!"

Nagiko đã mau mau chóng chóng dập điện thoại. Đúng lúc ấy Gyoten vừa tiến lại gần vừa gấp chiếc ô ướt sũng.

"Này, vẫn chưa mua xong à?"

Cậu ta giở giọng cầu nhàu nên Tada không dám gọi lại cho Nagiko nữa.

Việc nhận trông bé Haru là định mệnh rồi.

"Cái bà già đó ăn lẩm thế nhỉ? Bảo sao cái lưng mới quá tải!"

Nhòm vào giỏ xe đầy ứ thực phẩm, Gyoten làm bầm nói. Bỏ qua câu nói này, Tada bầm bụng quyết tâm.

Đã đến nước này rồi thì chỉ còn cách nói ra thôi.

"Gyoten, tôi có chuyện này phải nói với cậu!"

"Xin mời!"

"Không, không phải ở đây, để ra chỗ nào thoải mái hơn..."

"Cậu định cầu hôn tôi hay sao hả?"

Không phải lúc so đo phản ứng với lời bông đùa thế này. Tada im lặng đẩy xe hàng tiến đến quầy thanh toán. Trong đầu tính toán xem nên nói với Gyoten đến đâu để bản thân chỉ phải chịu thiệt hại ở mức thấp nhất. Ấy vậy mà vẫn không quên tích điểm vào thẻ siêu thị.

Chở thực phẩm tới nhà khách hàng bằng xe tải nhẹ, xác

nhận tiền còn lại trong ví có bị thiếu không là xong việc đi chợ theo yêu cầu.

Quay trở về trước ga Mahoro, Tada đậu xe vào bãi gửi bên cạnh văn phòng, rồi cứ thế giương ô đi bộ trên đường lớn Mahoro. Chỉ hai người nói chuyện trong văn phòng thì hơi ớn. Nói chuyện chỗ có người nếu chẳng may bị Gyoten tung liên hoàn cước thì chắc cũng có ai đó vào can cho.

Thật chẳng khác gì nói chuyện chia tay cả. Tada trong lòng chán chường nhưng vẫn tìm một chỗ thích hợp cho việc bật mí bí mật này. Gyoten thì lẳng lặng đi bên cạnh. Dường như cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của Tada nên mặt Gyoten cũng không được tươi tỉnh, mà cũng có thể chỉ là hấn nhằm tưởng.

Tada chọn quán cà phê Thần Điện Apollon làm nơi nói chuyện. Một quán cà phê có từ lâu nằm trên đường lớn Mahoro.

Chính giữa quán không hiểu sao được trang trí bằng một bộ áo giáp khổng lồ kiểu châu Âu. Trên tường thì mọc ra đầu hươu nhồi bông, khắp nơi trên sàn bày lộn xộn búp bê bằng gỗ và sứ, cửa sổ lại còn dán đề can giả tranh kính màu.

Nhìn tổng thể thì kiểu trang trí này chỉ có thể gói gọn bằng từ "hỗn mang" nhưng Apollon vẫn được khách hàng yêu mến. Bởi ngồi ở đó hàng giờ cũng chẳng bị cảm râm câu nào, mức độ thân mật khi tiếp khách cũng rất đúng mực vừa phải. Chỉ cần chớm có biểu hiện đã chọn xong đồ uống là nhân viên từ đâu đã có mặt ngay. Cốc nước lọc cũng được để ý châm thêm, gạt tàn sẽ được thay ngay cái mới trước khi cái cũ đầy. Tất cả đều được thực hiện rất tự nhiên bởi những nhân viên ẩn hiện như thần tiên hay ninja.

Lý do Tada chọn Apollon là vì hấn hy vọng nhân viên ở đây sẽ không nghe lỏm chuyện nhưng hễ có biến là ập ngay tới, khóa tréo tay Gyoten điên loạn ra sau lưng. khắp nơi trong quán còn bày đủ loại cây cảnh nên những đám lá mọc sum sê cũng có thể che vừa đủ tầm mắt những vị khách khác.

Gọi một ly blend Mặt Trời, Tada và Gyoten châm một điều thuốc. Nhân viên mang cà phê tới hình như cũng cảm nhận

được không khí có phần căng thẳng giữa hai con người đang ngồi cách nhau một chiếc bàn. Anh ta im lặng lễ phép cúi đầu rồi rời đi.

"Sao?"

Gyoten nói rồi gõ tàn thuốc vào gạt tàn bằng sứ. Chiếc gạt tàn hình con hà mã ngoác cái mồm to tướng. Sao lại đúng cái gạt tàn dở dẩn đó vào lúc này cơ chứ? Tada nhìn trộm sang bàn bên cạnh. Bên đó là một chiếc gạt tàn thủy tinh rất đối bình thường.

Tada cài điều thuốc đang hút dở vào răng con hà mã. Đan nhẹ hai tay đặt trên đùi, hấn thẳng thắn nói.

"Tôi sẽ nhận trông trẻ con!"

Gyoten vẫn im lặng, dụi điều thuốc lá vừa hút vào miệng con hà mã. Dụi mãi tới mức lá thuốc văng cả ra. Tiện thể cậu ta nhón luôn cả điều thuốc của Tada nhét vào mũi con hà mã mà dập lửa. Đầu mẫu thuốc trông như con nhộng chết thắm bị ném lên trên mặt bàn. Tada nhặt lấy bỏ vào miệng con hà mã.

"Cám ơn cậu! Tôi đi!"

Gyoten đứng lên, Tada vội vàng túm lấy tay níu lại.

"Khoan khoan khoan. Cậu đi đâu?"

"Đâu mà chả được. Cậu cứ ở đó mà thông thả làm bảo mẫu đi!"

"Đừng có nóng. Tháng sau đứa trẻ mới tới cơ!"

"Cậu giữ tôi làm gì. Lúc nào cậu chẳng ra rả 'mau biến đi' còn gì!"

"Tôi biết mình không phải khi tự quyết việc nhận trông trẻ này. Nhưng vì lý do bất đắc dĩ thôi!"

Tada cố gắng dùng ánh mắt để giục Gyoten ngồi xuống như cũ. Gyoten miễn cưỡng ngồi lại xuống ghế bọc vải.

Cả hai vừa châm một điều mới vừa thăm dò thái độ của nhau một lúc.

"Trông trẻ à, mà là con ai?"

"Con em trai tôi!" Tada nói dối.

"À, nghĩa là con của em trai sinh đôi với cậu?" Gyoten móc máy.

Thực tế thì Tada chẳng có em trai chứ đừng nói gì đến sinh đôi. Không hiểu cái ý tưởng "sinh đôi" từ đâu ra nữa. Tada thoáng suy nghĩ rồi cũng nhớ ra. Trước đây Gyoten từng cười đưa ra ý tưởng này khi Tada than vãn "Biết giải thích với khách hàng sao về sự có mặt của kẻ ăn nhờ ở đậu như cậu đây?" "Cậu ngại khách hàng để ý thì cứ nói là 'thằng em trai sinh đôi lạc nhau từ hồi sơ sinh' là được!"

Nói theo cách này hóa ra Gyoten là em trai sinh đôi của Tada rồi. Và đứa trẻ Tada định nhận trông là bé Haru con gái của Gyoten. Không rõ Gyoten hiểu được đến đâu nhưng câu "Con của em trai sinh đôi" đã vô tình nói đúng sự thật.

Đúng là cậu ta có trực giác sắc sảo thật. Tada thấy lạnh sống lưng. Cố gắng không thay đổi nét mặt, hần trả lời.

"Tôi làm gì có anh em sinh đôi nào!"

"Chứ gì nữa. Nội cái chuyện cậu có anh em tôi cũng mới nghe lần đầu!"

"Ừa? Tôi chưa kể bao giờ à?"

Gồng mình trước ánh nhìn lạnh lùng của Gyoten, Tada cố cử động miệng.

"Tôi có thằng em trai kém hai tuổi, hồi bé béo tròn béo lủng đáng yêu lắm. Cứ chạy theo sau gọi 'anh hai, anh hai' xong ngã xước bết đầu gối. Giờ thì đã thành gã đàn ông vĩ đại gần hai mét, món khoái khẩu là bánh mì mút trái cây, tuần phải ăn đến 8 cái. Sở thích câu cá, sở trường là đoán cân nặng người khác."

"Tiểu sử gì mà kỳ dị vậy!"

Thì vừa mới vắt óc nghĩ ra tức thì nên kỳ dị là đương nhiên rồi. Tada vào thế tiến thoái lưỡng nan, đành tay không đột phá tiếp vào trận chính.

"Nó đang đi làm xa, vợ thì phải nhập viện. Cho nên nhờ tôi chăm đứa nhỏ khoảng tháng rưỡi thôi!"

"Thế à!"

"Cậu phản ứng như việc của thiên hạ thế à!?"

"Thì rõ như ban ngày là việc của thiên hạ còn gì nữa!"

Gyoten cố tình né chuyện. Cứ thế này thì trước khi bé Haru tới cậu ta sẽ rời khỏi tiệm Tada mất. Mà Nagiko thì lại mong dịp này cậu ta có thể tiếp xúc với bé Haru. Nên Gyoten mà đi mất thì trái với mong muốn của Nagiko. Còn vấn đề thực tế nữa là hẳn không thể nào vừa làm công việc của tiệm bá nghệ lại vừa một mình trông Haru.

Tada nghĩ nếu gặp bé Haru biết đâu Gyoten lại dần dà nảy sinh tình cảm với con bé. Nên giờ có phải dùng cách gì cũng phải giữ Gyoten lại bằng được.

"Gyoten. Cho đến bây giờ tôi có nói gì thì cũng vẫn nuôi cơm cậu đúng không? Cho cậu cả chỗ ngủ rồi trả tiền làm thêm cho nữa!"

"Nhỏ giọt thế mà cũng kể lể à?"

"Giọt rồi cũng thành sông chảy ra biển lớn đó!"

Nhiệt huyết quá đâm lời thốt ra tựa lời ca sến sảm.

"Đầu óc cậu vẫn ổn đấy chứ hả?"

Thành ra hẳn bị Gyoten bóc mẽ.

"Ơn trời vẫn ổn!"

Tada dập điếu thuốc trong tâm trạng bối rối. Nhân viên quán đến thay gạt tàn mới. Lần này là một chiếc gạt tàn thủy tinh hình dạng bình thường. Như được tiếp thêm dũng khí, Tada nói một hơi.

"Ngay cả bọn xã hội đen cũng không quên ân một đêm trọ nghĩa một bữa no nữa là cậu còn nợ tôi kha khá ấy chứ. Giờ chính là lúc cho cậu trả đó. Cho nên tôi mong cậu coi sóc đứa nhỏ với tôi!"

Ở bên phía đối diện với Tada, Gyoten đang cúi gập đầu, chọc điếu thuốc đã ngấm ngấm vào gạt tàn như đang chọc mũi dùi. Cái kiểu như muốn nói hãy đâm đến tận vỏ trái đất cho ta.

"Tada ạ, tôi lại cứ tưởng cậu sẽ bảo tôi rằng 'Tôi muốn sống chung với giám đốc nhà hàng Kitchen Mahoro nên cậu biến đi

cho tôi nhờ' cơ đây!"

"Với cô Kashiwagi á?" Tada ngẩng mặt lên vì hết hồn với khả năng tưởng tượng quá bá đạo của Gyoten. "Sao cậu lại cứ nghĩ kiểu đó nhỉ!?"

"Dạo này buổi trưa cậu thỉnh thoảng lại ra ngoài một mình còn gì."

Đó chủ yếu là để lo lót việc bé Haru với Lulu và Hicy thôi. Cũng một phần là vì có chuyện giấu giếm nên hẳn cũng ngại chạm mặt.

Tada lắc đầu nguây nguậy.

"Tôi với cô Kashiwagi không phải kiểu quan hệ đó. Tôi đơn giản chỉ là một khách hàng của Kitchen Mahoro thôi!"

"Cậu đúng là người đời!" Gyoten thở dài và nhấp một ngụm cà phê đã khá nguội. "Tôi biết chứ. Nhưng tàn nhẫn quá!"

Cái biệt hiệu người đời tuy không vừa ý nhưng Tada đành chấp nhận chứ từ "tàn nhẫn" thì không ngờ tới.

"Vì sao chứ?"

Vừa phản biện thì Gyoten lại thở dài.

"Cậu biết rồi còn gì. Rằng tôi ghét trẻ con. Tôi biết chơi với chúng thế nào đâu nên không thể chăm con em trai cậu được. Thế mà cậu khơi khơi nói 'nhận trông trẻ' được cũng chịu!"

"Cơ bản cậu chỉ cần chiều chúng là được!" Tada thận trọng nói. "Khi chúng làm điều sai hay nguy hiểm thì mắng!"

"Tôi không hiểu chỗ đó đó!" Gyoten nhếch miệng cười nhạt. "Cả chiều lẫn mắng mà bắt tôi làm thì chẳng khác gì 'gây đau đớn' cả!"

Tay Gyoten với lấy cốc thủy tinh đựng nước. Nhưng cậu ta không thể cầm được chiếc cốc lên, vì đầu ngón tay đang run nhẹ. Tada quan sát không chớp mắt ngón tay lẫn khuôn mặt nhợt nhạt của Gyoten. Rồi hẳn hỏi đầy hàm ý.

"Vì sao vậy?"

"Vì sao á?"

Gyoten hạ hai tay khỏi bàn. Chắc cậu ta muốn giấu chuyện

mình đang run rẩy.

"Vì tôi đã từng bị như thế rồi. Vì tôi chỉ biết có cách đó thôi!"

Đây là lần đầu tiên Gyoten nói về quá khứ của mình rõ ràng đến thế. Trong tích tắc Tada phân vân giữa đi tiếp hay rút lui song hẳn quyết định đi tiếp.

"Cậu sẽ không đối xử với bọn trẻ như mình đã từng bị đâu!"

"Dựa vào đâu mà cậu khẳng định thế hả?"

"Vì tôi biết cậu từ hai năm rưỡi nay rồi!" Những lời thốt ra từ đáy lòng Tada. "Gyoten à, cậu không phải loại người có thể gây đau đớn cho trẻ con. Chắc chắn không!"

"Người đời lại còn lạc quan nữa nhỉ!" Gyoten cười gượng gạo, mặt cúi gằm. "Được yêu thương nuôi nấng cẩn thận thì người ta không tàn nhẫn đâu."

Có lẽ đúng như Gyoten nói.

Tada lớn lên được người lớn xung quanh trong đó có cả cha mẹ mình yêu thương như bình thường. Bình thường tới mức không nhận ra rằng đó là bình thường. Không hiểu có phải vì thế mà Tada hầu như không hình dung nỗi sợ hãi, bối rối của Gyoten đang phải mang trong lòng. Thế giới trong mắt kẻ biết và không biết về tình yêu thương hoàn toàn khác nhau. Nếu đúng là như thế thì sức mạnh của tình yêu quả là tàn khốc.

Nhưng song song với đó, Tada lại luôn có một lòng tin không bao giờ thay đổi. Đó là Gyoten tuyệt đối không bao giờ làm những việc như dùng vũ lực để trấn áp kẻ yếu hay vô tình làm tổn thương trái tim người khác.

"Chắc cậu đã khổ sở lắm, Gyoten!" Tada thì thào. Hẳn không nghĩ ra được lời nào khác cả.

"Ừ... khôn khổ. Giá có thể quên được tất ả..." Gyoten cẩn thận lựa chọn từng từ. "Nói thế nào nhỉ?"

"Để yêu, để có quan hệ thể xác ư?"

"Phải, đúng rồi. Được thế cũng thấy nhiều cái hay mà!"

Gyoten thoáng im lặng. Hình như cậu ta đang nghĩ điều gì đó song cuối cùng lại lắc đầu nói tiếp.

"Không, không phải. Không cần phải quên mà chỉ cần yêu ai đó chắc sẽ thấy nhẹ lòng hơn. Nhưng tôi không làm được!"

"Được hay không phải thử mới biết!"

"Thử rồi tôi ưynh chết con em trai cậu thì tính sao hả?"

Vẻ mặt Gyoten nói rất nghiêm túc khiến Tada bật cười dù biết là không nên.

"Thì chúng ta cùng hợp sức để điều đó không xảy ra. Trông trẻ là phải cần thêm người giúp. Và quan trọng là cậu nợ tôi 900 đêm ngủ nhờ cùng 2700 bữa ăn đó!"

"Tính toán bần tiện dễ sợ!"

"Vậy là chịu giúp trông trẻ rồi nha?"

Con người thực ra rất biết trước biết sau như Gyoten cũng đã gạt đầu như đành chịu thua. Cái gạt đầu thiếu não khiến người ta tưởng xương cổ vừa bị gãy tức thì.

"Xong chuyện chưa?"

Đột nhiên có giọng nói từ sau chậu cây cảnh làm Tada lẫn Gyoten giật mình quay lại.

Là Hoshi đang đứng đó. Hai tai xỏ một đồng khuyên.

"Lâu lắm mới thấy mặt nhỉ!"

Vừa chào Tada vừa cất bao thuốc lá vào túi. Thật bất cẩn vì không nhận ra sự có mặt của Hoshi trong quán. Bản khoản không biết đã bị gã nghe đến đâu câu chuyện nhưng Tada chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Vì hẳn hiểu thấu gan ruột rằng dính vào Hoshi chẳng hay ho gì.

Song Hoshi đã ngồi luôn xuống ghế còn trống.

"Anh tiệm bá nghệ có con rơi sao?"

"Làm gì có chuyện đó!"

"Thật ư? Nghe sơ sơ hình như thấy bảo 'con của ai' rồi như là bắt tại trận nên tôi ngồi yên ở kia đợi hai anh nói xong đây chứ!"

Hoshi hất hàm ra chỗ ghế không hút thuốc ám chỉ chỗ "ở kia".

"Cám ơn cậu!"

Tada nói rồi với tay lấy phiếu thanh toán. Gyoten phả một hơi Marlboro Menthol thật mạnh. Cậu ta dùng chiến thuật hun muối để đuổi khéo Hoshi vốn ghét khói thuốc lá.

Hoshi không lung lay. Gã tóm lấy điếu thuốc từ miệng Gyoten, nhúng vào cốc nước.

"Vừa đẹp khi gặp các anh ở đây!" Hoshi ném mẩu thuốc đã mềm uột vào gạt tàn. "Tôi có việc muốn nhờ tiệm bá nghệ!"

"Cám ơn cậu nhưng chúng tôi kín lịch rồi!"

Tada cố gắng nói dối bằng thái độ dứt khoát, Gyoten vừa lôi điếu thuốc mới ra châm lửa thì Hoshi lại tóm lấy nhúng vào trong cốc nước.

"Kín lịch tôi cũng nhờ!"

Hoshi ném điếu thuốc vào gạt tàn, dựa hẳn lưng vào ghế.

"Đừng có từ chối yêu cầu của tôi."

"Tôi hỏi thật, vì sao chú?"

"Đừng bắt tôi phải nói!"

Khóe môi Hoshi nhếch lên. Một điệu cười thương hiệu Hoshi.

"Lâu lâu lại có mấy lời đồn đại vô căn cứ ấy mà. Mà tôi lo kiểu làm ăn cò con như anh giai thì liệu có trụ nổi được ở Mahoro này không thôi."

Kẻ nào tạo nghiệp lan truyền mấy lời đồn ác ý vô căn cứ thì rõ như ban ngày rồi còn gì.

"Dọa nhau đấy à?"

"Nhắc nhở thôi!"

Tada dù gì vẫn muốn giữ khoảng cách với Hoshi nên phản đối bằng cách im lặng.

Gyoten châm thuốc lần thứ ba. Hoshi cong người như lò xo, chồm lên bàn. Gã tóm lấy điếu thuốc, nhúng vào cốc nước rồi ném vào gạt tàn, cả chuỗi hành động được thực hiện vô cùng nhanh gọn.

"Hút gì mà hút. Hại người!" Hoshi hăm dọa Gyoten.

"Chả sao cả!" Gyoten nhòm đám thuốc lá còn dài trướng phênh đầy tiếc rẻ. "Kiểm tra đủ loại ở bệnh viện rồi, người tôi không chỗ nào hỏng hóc cả!"

"Ý là hại sức khỏe tôi đây này. Túm lại là giờ thì đừng có hút!"

Liếc Hoshi đang lên giọng nói, Gyoten với tay lấy bao thuốc, Hoshi vo luôn lấy cả bao. Song Gyoten đã rút được một điếu ra khỏi bao.

Ánh mắt Tada tất bật hết nhìn Gyoten lại đến Hoshi. Hành động của cả hai quá nhanh nên không hiểu làm thế nào mà bao thuốc đang ở trong tay Hoshi nhưng một điếu thuốc lại vào tay Gyoten. Cảm giác chẳng khác gì đang xem biểu diễn ảo thuật.

"Đừng có hút nữa!" Hoshi chặn Gyoten lại. "Tôi truyền cho ông anh kỹ thuật luyện cơ bắp rồi còn gì. Đừng phá bình lại đi!"

"Tôi có ý đó đâu. Thực sự chỉ muốn hút thôi mà!"

Gyoten ghé điếu thuốc ngậm trên môi lại gần ngọn lửa phập phồng của chiếc bật lửa hàng 100 yên.

"Tôi bị Tada bắt trông trẻ nên đang khó chịu đây!"

"Này anh tiệm bá nghệ!" Hoshi vừa quát nhăm vào Tada vừa giật điếu thuốc của Gyoten. "Là chủ thì phải biết đúng người đúng việc mà phát huy năng lực của cấp dưới mình đi chú!"

Điếu thuốc vừa được châm lửa lại theo đúng lộ trình đã định bay từ cốc nước vào gạt tàn.

"Chẹp, có phải cấp dưới đâu, chỉ đơn giản là ở nhờ..."

"Đừng có bao biện!"

Lời của Gyoten bị ngắt giữa chừng vì tiếng quát của Hoshi. Trong quán im phăng phắc. Ánh mắt khó chịu của khách có mặt trong quán đồng loạt tập trung hết vào Hoshi.

Cuối cùng Hoshi mở bao thuốc lá vừa mới giật từ Gyoten, cố nhồi nhét hết số điếu thuốc trong đó vào cốc nước.

"Đừng..!" Gyoten cất giọng bi thương. "Mấy điếu đó đã châm lửa đâu!"

"Nhưng ông anh đã châm lửa vào cơn điên của tôi!"

Hoshi gằn giọng nói. Nhân viên quán có mặt thay gạt tàn và

mang luôn cốc nước đầy thuốc lá trương phình đi. Vẫn thái độ không khác gì mọi khi.

Nhờ đó mà không khí ồn ào vừa phải trong quán lại trở lại như cũ.

"Này, Tada!" Gyoten thở dài giơ hai tay lên cao ngang vai ra điều "đầu hàng". "Tên này chắc tiếp theo sẽ cho bọn mình chết sặc đấy!"

Tada cũng vì chuyện ồn ào này giờ mất luôn chút quyết tâm cự tuyệt Hoshi còn sót lại. Chỉ trải lòng khoảng một phần hai chuyện giấu Gyoten cũng làm tổn hao bao nhiêu sinh lực. Giờ hẳn chẳng còn chút năng lượng nào để cự tuyệt Hoshi thêm nữa.

"Nói xem việc cần làm là gì đi!" Tada đành nhượng bộ nói.

"Chỗ hút thuốc này không khí tệ quá. Đến bàn bọn này đi!"

Hoshi cười mãn nguyện, chộp lấy phiếu tính tiền từ tay Tada rồi đứng lên.

"Phần của mấy anh cũng để đây trả cho."

Ly cà phê 400 yên mà nói cái kiểu làm ơn nghe mới lộn mề làm sao nhưng Gyoten tỏ ý bằng mắt nên Tada thôi không lôi mấy xu lẻ ra nữa.

Tôi biết rồi cậu ạ. Chỗ tiền đó để mua thuốc lá cho cậu.

Hoshi chiếm lĩnh khu vực không hút thuốc nằm tuốt trong góc tiệm. Bên chiếc bàn bốn người ngồi, một gã trai trẻ đeo kính ngồi đợi trước cốc trà xanh đang uống dở.

"Đây là Ito bên nhóm tôi!"

Hoshi giới thiệu gã trai với Tada và Gyoten rồi ngồi vào ghế xô pha kê sát tường, đối diện với Ito.

Tada sau một chút bồi rồi thì chọn ghế bên cạnh Ito. Hẳn nghĩ ngồi cạnh Hoshi nguy hiểm song lại hối hận ngay lập tức. Ngồi nhìn trực diện Gyoten và Hoshi mới hại thần kinh làm sao.

Tada cụp ánh mắt nhìn sang phía Ito.

"Tôi là Tada làm ở tiệm bá nghệ. Còn đây là Gyoten."

Ito nở nụ cười thân thiện chìa ra tờ menu. Tada chăm chú sẫm soi menu hơn mức cần thiết tránh để Hoshi và Gyoten lọt vào tầm mắt.

"Anh tiệm bá nghệ cứ gọi thoải mái đừng ngại!"

Hoshi tỏ ra xởi lởi.

Vớ vẩn. Ở Apollon chẳng có món nào vượt quá 1.000 yên nhưng còn lâu tôi mới để mắc nợ cậu nhé. Nhân viên tới, Tada gọi một ly chanh pha soda cho chắc ăn.

Còn trong từ điển của Gyoten tất nhiên không có từ "ngại" hay "biết ý".

"VẬY cho hai ly bia, một đĩa napolitan và một đĩa sandwich." Cậu ta nói. Chắc nghĩ hơi quá nên tính chén luôn bữa tối đây mà.

Mà dù có vậy thì cũng ăn lắm quá. Tada nguýt mắt ẩn ý đổi món đi song Gyoten ngó lơ. Còn Hoshi thì cười tươi tỉnh.

"Bình thường anh chủ bá nghệ không cho ông anh ăn gì hả?"

Hoshi và Ito gọi thêm một cốc trà xanh nữa.

Bầu không khí im lặng ngự trị trong chốc lát. Tada thì cảnh giác không biết sẽ bị Hoshi nhờ vả gì, Hoshi thì thả lỏng ngồi lựa thời điểm đặt vấn đề, Ito căng thẳng thăm dò không bỏ sót động thái nào của Hoshi. Còn Gyoten lom lom nhòm menu không dứt "Biết thế chọn bánh mì phô mai!"

Đúng thời điểm suy nghĩ của bốn người căng lên như dây đàn thì nhân viên bưng khay bằng bạc đựng đồ uống đến, sau đó lập tức lại rút luôn vào bếp, lần này hai tay bưng mì napolitan và sandwich tới.

"Sandwich bên đây nhé!" Gyoten chỉ tay vào Tada. "Uống luôn bia đi!"

Vại bia và đĩa bánh sandwich được đặt xuống trước mặt Tada. Hắn có gọi đâu cơ chứ nhưng cái bụng thì đang réo lên thật. Kiểu gì cũng bị Hoshi nhét cho mấy việc phiền hà thì thôi tiết kiệm được một bữa tối vẫn hơn.

Tada quyết định rồi cắn một miếng bánh sandwich. Cơ mà

mì napolitan vẫn hơn. Sao không hỏi ý người ta trước mà đã tự ý gọi món thế chứ? Tada hậm hực nhìn sang Gyoten ngồi ghế đối diện. Gyoten khéo léo quẩn mì vào đĩa đánh chén ngon lành với cái miệng choe choét xốt cà chua.

Nhắm đúng lúc lượng thức ăn đã nằm một nửa trong dạ dày Tada và Gyoten, Hoshi nói.

"Thực ra là thế này anh tiệm bá nghệ!"

Quá là chuẩn xác khi đợi đến đoạn không thể ọe ngược đồ ăn ra nữa mới đặt vấn đề. Dù có nợ bằng cái móng tay thì ngay cả trong mơ cũng phải tới đòi bằng được chính là kiểu của Hoshi.

"Bên tôi hiện tại đang điều tra về HHFA!"

Thật không ngờ lại nghe tới cái tên của tổ chức khó hiểu đó. Cái thành phố Mahoro làm sao rồi không biết! Ai mà ngờ dân tình nghiện rau lại nhiều tới mức này.

"HHFA, biết chứ?"

"Thì cũng thấy đâu đó rồi. Nhưng sao cậu lại điều tra về họ?"

"Tất nhiên là vì công việc rồi!" Hoshi nhếch mép, tay nhắc cốc trà xanh. "Bọn tôi cũng định nghiêm túc bán rau xem sao ấy mà!"

Tada và Gyoten khéo liếc mắt nhìn nhau. Không được tin ngay lời của Hoshi. Hoshi mà nghiêm túc thì hoang đường chẳng kém chuyện tòa thị chính Tokyo chuyển về Mahoro.

"Rồi sao?"

Gyoten vừa lấy giấy lau miệng vừa hỏi. Hoshi nhấp ngụm trà rồi nói tiếp.

"HHFA tuyên truyền trồng rau không phun thuốc. Đây là mấu chốt kinh doanh quan trọng nên bọn này đã tự điều tra xem có đúng thế hay không."

Vậy là Hoshi cùng đàn em đã thăm dò ruộng của HHFA có trong địa bàn thành phố Mahoro.

"Gộp cả lớn nhỏ thì có khoảng 20 khoảnh ruộng!"

Ito đưa tài liệu ra bàn. Địa chỉ và quy mô ruộng của HHFA được lập thành một danh sách.

"Khoảnh lớn nhất nằm ở phường Osanai, do HHFA sở hữu. Ngoài ra thì hầu hết là ruộng thuê."

Tada nhòm vào đồng tài liệu. Tên phường Yamashiro cũng được ghi trong đó. Có lẽ là đất nhà Oka cho thuê.

"Ruộng ở phường Osanai được quây tường cao, người ngoài không thể vào được." Hoshi lên tiếng. "Trông có vẻ là trụ sở của HHFA. Qua khe tường thì thấy có tòa nhà trông giống nhà ở!"

Hoshi đã nhắm vài mảnh ruộng nhỏ và âm thầm qua lại quan sát.

"Khổ phết vì vào đúng mùa mưa mà ở suốt một chỗ lâu thì sẽ bị người qua đường nghi ngờ."

Hoshi cùng đàn em án binh trên cầu thang bên ngoài chung cư cạnh đó, hoặc vừa làm bộ đợi người rồi tranh thủ nhòm qua khe tường, thỉnh thoảng còn đóng giả người đo đạc đường sá để canh chừng khu ruộng.

"Như là thám tử ấy nhỉ!" Tada cảm phục nói.

"Kẻ nào không đủ tinh thần chịu đựng được sự tử mẫn thì không kham được nghề này đâu!" Hoshi nhែn cười.

Chiều theo lý thuyết này thì thành viên của HHFA có lẽ hợp với mấy nghề chui ấy chứ. Như Hoshi quan sát thì dù mưa giông hay lạnh thấu da thấu thịt, hầu như ngày nào cũng vậy, cứ đến nơi là họ lại cắm cúi làm mấy việc đồng áng.

"Hết nhỏ cỏ đến bắt từng con sâu một trên lá. Cần cù hết mức!"

Song có một buổi chiều, một chiếc xe tải nhẹ màu xanh đỗ sát sườn ruộng. Tưởng họ chất rau củ thu hoạch được lên xe thì lại thấy rất ít người. Những người vẫn làm đã về hết, trên ruộng chỉ còn lại hai người đàn ông vừa xuống từ chiếc xe tải.

"Hai tên đó hạ chai nhựa và thùng chứa cỡ nhỏ từ thùng xe xuống."

"Quang cảnh khi đó đây!"

Ito thấy lên bàn mấy tấm ảnh. Tất cả có 6 tấm. Vì chụp lên từ xa nên không thấy rõ mặt hai người đàn ông. Bức ảnh chụp hai

người đàn ông trong bộ đồ bảo hộ lao động đang chuyển chai nhựa và thùng chứa nhỏ vào căn chòi dựng ở góc ruộng. Trông rõ là đang cảnh giác xung quanh.

"Còn đây là bên trong cái chòi."

Tada cầm lên tay xem tấm ảnh thứ bảy Ito mới đưa ra. Có vẻ sau khi mấy người đàn ông rời đi, Hoshi đã đột nhập vào chòi. Chai nhựa và thùng chứa nhỏ được chụp cận cảnh. Bên cạnh còn có cả túi giấy màu nâu mà bên trong hình như chứa gạo.

"Là thuốc trừ sâu và bình phun. Còn túi giấy là phân bón hóa học." Hoshi nói. "Chúng cao giọng rao giảng 'yên tâm và an toàn' và bán với giá cắt cổ. HHFA là bọn lừa đảo tâng tận lương tâm!"

Một sự thật bất ngờ được làm sáng tỏ, Tada làm dịu cổ họng bằng một hợp bia.

"Nhưng rõ ràng họ dùng tay bắt sâu đúng không? Trong chòi chứa mấy thứ như thế này mà các thành viên của HHFA không làm âm lên kể cũng lạ."

"Có thể nghĩ đến vài khả năng." Hoshi vừa nói vừa giơ lần lượt ngón trên bàn tay phải. "Một, các thành viên biết việc sử dụng thuốc trừ sâu và phân hóa học nhưng im lặng. Hai, hầu hết thành viên đều không biết, chỉ một bộ phận lén dùng thuốc trừ sâu và phân hóa học. Ba, các thành viên không quan tâm tới mấy thứ đặt trong chòi nên không biết chính mình đang sử dụng thuốc trừ sâu và phân hóa học."

Giữ kín không để lộ bí mật nhiều người biết ra ngoài, giữ bí mật với số đông, bàng quan với xung quanh đến mức không nhận thức được một bí mật lớn đang tồn tại, thông thường mà nghĩ thì việc nào cũng đều khó cả. Các "khả năng" mà Hoshi nói Tada thấy cái nào cũng vô lý.

"Thêm ly bia nữa nhé!"

Gyoten gọi bia lúc nhân viên quán đi qua. Cậu ta chẳng có một tí tẹo teo teo nào gọi là căng thẳng cả. Ngồi nghe cho cẩn thận đi, Tada bực dọc nghĩ.

Gyoten làm một hơi hết luôn nửa ly bia được mang tới. Đĩa mì napolitan cũng đã chén gọn ghẽ.

"Mà sao?" Gyoten lên tiếng. "Chú mày cần bọn này làm gì?"

"Các anh hãy tìm bằng chứng HHFA đang rải thuốc trừ sâu và phân hóa học!"

"Việc đó mấy chú làm luôn đi còn gì!"

Gyoten đáp lại lời Hoshi ngay tắp lự. *Được lắm, Gyoten. Tada thềm cổ vũ trong bụng.*

"Bọn này cũng điều tra trong khả năng có thể rồi. Song vẫn không nắm được đuôi cáo của bọn chúng!"

"Cách điều tra sai chằng?"

"Không! Bọn này thay phiên canh chừng cẩn thận. Nhưng thuốc trừ sâu và phân bón trong ảnh chẳng biết từ khi nào đã biến mất khỏi cái chòi đó. Không biết bọn chúng dùng khi nào."

"Cái đuôi các chú không tóm được mà người ngoại đạo như tôi với Tada lại tóm được á!?"

Tada càng lúc càng khó chịu. Tại sao Gyoten và Hoshi cứ vừa nhìn hắn vừa nói không biết? Thông thường người ta đưa ánh mắt hay hướng cơ thể về phía đối tượng cần trao đổi thông tin. Thế mà đằng này, Gyoten và Hoshi ngồi ngang hàng nhau song ánh mắt lẫn cơ thể đều hướng về phía Tada.

Thế này thì có khác nào hai người đang hợp sức tấn công tôi. Tada uống ngụm bia đã bớt lạnh trong tâm trạng thắc thỏm.

Chẳng màng gì đến sự bối rối của Tada, màn công kích lẫn phòng ngự của Gyoten và Hoshi vẫn tiếp tục.

"Biết các anh sẽ làm được tôi mới nhờ!" Hoshi nói.

"Vì sao? Bằng chứng đâu?"

"Canh me đến thế rồi mà còn không bắt được đoạn rải thuốc trừ sâu. Có nghĩa là..." Cuối cùng Hoshi cũng rời ánh mắt khỏi Tada, dựa hắn vào lưng ghế xô pha. "Bọn chúng làm vào buổi đêm."

"Khoan khoan khoan!" Không kìm nổi nữa Tada chen vào. "Lúc này cậu vừa bảo 'thay phiên canh chừng' cơ mà nhỉ? Tất nhiên là cả buổi đêm chứ hả?"

"Không... chỉ ban ngày thôi!"

"Tại sao vậy?" Tada ngạc nhiên hỏi.

"Tôi còn phải ngủ chứ, ông anh bá nghệ!" Hoshi buông một câu tỉnh rụi. "Tôi khuyến khích cả mấy thằng đệ tử ngủ sớm dậy sớm. Thức đêm vừa hại sức khỏe, vừa mù mị đầu óc!"

Sống trong thế giới ngằm song thật trái khoáy, Hoshi lại là một kẻ bị cuồng chăm sóc sức khỏe. Tada thở dài rồi lầm bầm.

"Cậu Hoshi có vẻ hợp với HHFA phết nhỉ!"

Thấy thế của Hoshi có phần bất lợi, Ito giữ im lặng nãy giờ bèn ném phao cứu hộ.

"Tại bọn này tưởng 'Việc đồng áng nhà nông không quá lúc xế bóng' nên chỉ phân công canh chừng vào ban ngày thôi."

"Đây các anh xem." Ito gõ nhẹ cây bút bi đang cầm trên tay vào danh sách các thửa ruộng của HHFA. "Chỗ khoanh tròn màu đen là mấy chỗ ruộng đã xác nhận được có mang thuốc sâu vào nhà kho nhưng lại bị lỗ mất đoạn rắc thuốc."

Có khoảng 5 khu vực. Trong đó có cả đất lão Oka đang cho thuê.

"Bọn tôi cũng đã chú trọng canh chừng mấy ruộng có chở thuốc trừ sâu đến nhưng vấn đề là không đủ nhân lực. Ban đầu cũng nghĩ biết đâu đúng vào sáng thiếu người thì họ lại rải thuốc đấy chứ!"

"Nhưng cũng trật lất luôn!" Hoshi tiếp lời Ito. "Đúng thời điểm bọn này đang định thay đổi cách giám sát thì chúng rải luôn vào buổi đêm. Tính thuê mấy anh canh chừng buổi đêm thì may lại gặp luôn ở đây!"

"Không lẽ là mấy chỗ khoanh màu trắng này?" Gyoten nhòm vào bảng danh sách. "Là ruộng đã vận chuyển thuốc trừ sâu đến nhưng chưa rải chẳng?"

"Chính xác!" Ito gật đầu mãn nguyện với trực giác nhạy bén của Gyoten. "Là khoảnh ruộng kế công viên nhi đồng bé bé trong phường. Có thể nấp trong lùm cây công viên, ban đêm ít người qua lại nên cũng dễ canh chừng."

"Thôi thôi, tôi chịu thôi!" Tada lắc đầu nguầy nguậy. "Có mục

kích được lúc họ rải thuốc thì lấy gì làm bằng chứng chứ? Ban đêm sao mà chụp ảnh nổi."

"Yên tâm! Bọn này sẽ cho mượn máy ảnh kỹ thuật số có chức năng chụp đêm!" Hoshi nói.

Có cả cái thứ của nợ ấy rồi cơ à, Tada nguyên rửa sự tiến bộ của công nghệ.

"Sao nghe kỳ kỳ à nha!"

Gyoten khoanh tay trước ngực. Ánh mắt vẫn hướng về Tada song không có vẻ gì đang chờ đợi sự đồng tình hay đáp lời của Tada. Cậu ta tiếp tục lẩm bẩm một mình.

"Chú em muốn bọn tôi chụp ảnh làm bằng chứng nhưng bằng chứng kẻ rải thuốc chính là thành viên hội thì lấy đâu ra mới được chứ?"

"Ý anh là sao?" Hoshi hạ thấp giọng hỏi.

"Điều tra đối tác làm ăn đến mức này quả thực hơi lạ. Các chú thực chất vì lý do nào đó muốn hạ thấp uy tín của hội bán rau chứ gì? Nếu thế thì thuộc hạ của chú em chỉ việc giả làm bọn bán rau mà rải thuốc là xong. Tôi biết tổng chú em rắp tâm chụp cảnh đó. Ảnh do bên thứ ba như bọn này chụp thì độ tin cậy lại càng tăng chứ gì."

Cái thằng, chỉ giỏi ỉm mưu. Tada nửa cảm kích nhìn Gyoten đang trình bày giả thuyết của bản thân, Hoshi và Ito vụt đưa mắt nhìn nhau thoáng im lặng.

"Đúng là có nghĩ đến cách đó thật." Hoshi thốt lên, "Chà.." Nụ cười đúng nghĩa hiểm hoi, không hiểu định lật giọng hay bợ đỡ đây.

"Nhưng thực tế tụi này chưa kịp ra tay sắp đặt thì bọn chúng đã lòi đuôi cáo rồi!"

"Nhỉ?" Hoshi nháy mắt quẳng câu chuyện sang cho Ito.

"Đúng là như thế!" Ito gật gù. "Bọn này muốn thuê mấy anh tiệm bá nghệ chụp ảnh thứ nhất cũng là vì phương châm ngủ sớm dậy sớm của anh Hoshi. Thêm nữa là vì cần có 'con mắt khác ngoài bọn này để đảm bảo tính công minh. Bọn này không

ba xạo đâu!"

"Kết quả điều tra cho thấy HHFA còn có vấn đề khác ngoài chuyện thuốc trừ sâu."

"Là chuyện gì?"

"Chưa chắc chắn nên chưa thể nói gì cả!"

Hoshi uống hết tách trà xanh rồi đón lấy cây bút bi từ Ito.

"Nhưng có tố giác thì cũng chẳng ai tin lời của người như bọn này."

"Cũng chẳng ma nào chịu lắng tai nghe phát ngôn từ những kẻ tiếm bá nghệ như chúng tôi đâu."

"Làm gì có chuyện đó. Các anh là được dân thành phố Mahoro yêu quý lắm đấy. Tự tin lên chứ anh bá nghệ!"

Tất nhiên Tada chẳng khờ khạo gì mà cảm kích với mấy lời khích lệ sáo rỗng thế này. Có vẻ còn nhiều điều khuất tất lắm nên phải dứt khoát từ chối vụ này thôi. Quyết vậy rồi nên Tada tiếp tục giữ im lặng. Gyoten sau khi đã uống cạn vai bia trông tay chân rõ thừa thãi. Cậu ta đưa mắt ý nói "Nhanh nhanh kết thúc đi!"

Hoshi rút một tờ khăn giấy rồi dùng bút bi viết gì đó. Gã dùng cánh tay che tay đang viết để Gyoiien không đọc được.

Viết xong gã chìa tờ khăn giấy về phía Tada như lão ông trình thẻ bài. Trong đó viết:

Ông anh có muốn tôi tung hê ngay tại đây ông anh là con một không hả?

Tada cướp ngay lấy tờ giấy ăn vo tròn lại.

"Gì đây?"

Bị Gyoten hỏi đầy nghi ngờ nhưng Tada vẫn điềm nhiên phớt lờ. Hắn đưa tờ giấy ăn đã bị vo viên chặt lại như quả bóng bàn cho nhân viên quán vừa đi qua để nhờ vứt hộ.

Sau đó Tada quay lại nói với Hoshi.

"Chúng tôi nhận lời yêu cầu của cậu!"

"Há? Sao lại thành ra thế hả?"

Gyoten ngửa mặt lên trần nhà.

Mở ô nilon, Tada cùng Gyoten quay về văn phòng. Trời mưa thì mặt trời mưa, đường lớn Mahoro càng về đêm lại càng thêm phần nhộn nhịp. Nhóm sinh viên ùn ùn chui vào dãy quán nhậu, người đàn ông trung niên chệnh choáng hơi men chưa gì chân nam đã đá chân chiêu, đám nữ sinh cấp ba bước ra từ tiệm đồ ăn nhanh miệng không ngớt chuyện.

Nếu ví họ là những con cá đầy sức sống trong đại dương thì Tada và Gyoten là loài cá đen đúa sống chui rúc dưới đáy hồ. Mỗi người lại chìm đắm trong suy tư của riêng mình, bước đi mà không ai nói với ai lời nào. Cả hai đi ngang hàng với nhau song do cách một khoảng dờ dờ ương ương nên người ngoài nhìn vào trông như "hai kẻ chẳng hề quen biết chỉ tình cờ đi cùng hướng". Bằng chứng là không ít người đi chen qua giữa Tada và Gyoten không chút ngại ngàn. Những hạt nước bắn từ ô xuống làm ướt bờ vai áo Tada.

Tada ghé vào hiệu thuốc lá ở góc đường mua Marlboro Menthol và Lucky Strike mỗi thứ một bao. Hắn đuổi theo gói bao Marlboro cho Gyoten đang đi tuốt phía trước mà không hề ngoảnh lại.

Kể từ lúc ra khỏi Thần điện cà phê Apollon Gyoten tỏ ra khó chịu suốt những nhìn thấy bao thuốc cậu ta bắt căng thẳng đôi chút.

"Cậu bị dở hơi hả?" Gyoten vừa nói vừa nhét bao thuốc vào túi.

"Ừ. Tôi cũng lơ mờ thấy thế nhưng hôm nay thì tin hẳn rồi!" Tada ưỡ oải trả lời.

Bí mật giống như mối sứt chỉ trên tấm vải với những đường dệt phức tạp. Dù có dệt tỉ mỉ lên họa tiết đẹp đến đâu nhưng chỉ cần chọc vào mối sứt nhỏ thôi thì sợi chỉ sẽ tuột mãi không dừng lại.

Cũng tại cái tội giữ bí mật với Gyoten nên thành ra hắn bị Hoshi nắm thóp. Trong thoáng chốc Tada đã rơi vào cơ sự oái oăm phải nhận cả "bé Haru" lẫn "yêu cầu từ Hoshi".

"Tôi không biết cậu bị nó đe dọa vì chuyện gì nhưng gieo gió thì gặt bão thôi!" Gyoten tỏ thái độ lạnh lùng: "Cứ khơi khơi nhận việc như thế bị mất não. Cậu phải biết nghĩ tới cái thân giúp việc này chứ!"

Cậu thì đã bao giờ đỡ việc cho tử tế chưa hả? Tada muốn nói ra như thế nhưng lại kìm lại. Bởi hẳn nhớ ra thêm một việc oái oăm nữa.

Phải rồi, mình vẫn chưa nói chuyện thẳng thắn với Gyoten về bé Haru.

Đã bị bắt giám sát ruộng vào ban đêm đúng mùa mưa, giờ lại thêm sự thật về đứa trẻ sẽ nhận trông thì...

Chỉ nghĩ thôi đã thấy rùng mình. Tada có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh Gyoten găm dao vào bụng mình chẳng khác nào đâm nát bìà đậu phụ.

Gyoten sẽ không gây đau đớn cho đứa trẻ. Song rất tiếc Tada cũng biết rõ tên đàn ông trưởng thành này cũng có thể dùng nắm đấm không chút khoan nhượng.

Cái mạng mình có khác nào ngọn đèn trước gió. Chắc diêm vương tới đón đi trước khi bé Haru tới mất.

Máy ảnh kỹ thuật số có chức năng chụp đêm được gửi đến ngay sau đó. Trông nó bé hơn tưởng tượng. Cứ nghĩ sẽ là một cái máy dùng trong quân đội với hai ống nhòm bự chẳng nên Tada xui lơ.

Hoshi gửi kèm cả hướng dẫn sử dụng nên hẳn đọc thật kỹ.

"Hiểu sơ sơ rồi. Nói chung là chỉnh sang chế độ ban đêm rồi bấm nút chụp là xong."

Đợi đêm xuống Tada tắt điện văn phòng và kéo rèm cửa sổ hướng ra đường. Cũng phải 5 năm rồi mới đóng mở cái rèm này. Vải đã lốm đốm phai màu vì nắng nhưng để chặn ánh đèn đường thì vẫn còn tốt chán.

Mắt chưa quen với bóng tối nên hoàn toàn như mù dờ, không biết cái gì ở chỗ nào. Tada giờ sẵn camera hướng về nơi được cho là vẫn đặt ghế xô pha.

"Chụp nhá! Hai ba nào!"

Tiếng đóng cửa trập giống như camera thông thường nhưng đèn flash không chớp sáng. Không biết có chụp được thật không đây? Tada kiểm tra màn hình máy ảnh.

"Ô!"

Màn hình hiện lên hình ảnh Gyoten nằm sấp trên ghế xô pha ra oai với khuôn mặt hết như mặt quỷ đắp trên gạch ốp. Trong phòng tối om mà cậu ta nhìn thẳng không chệch milimét nào vào ống kính trông lại càng khiếp.

"Sao? Chụp được không?"

"Được. Một kiểu trông rất chi ám khí."

Tada thay đổi cự ly vài lần để chụp thử rồi lần tay bật điện phòng lên. Ánh sáng bừng lên khiến hốc mắt đau nhức nhối.

"Nhưng xa quá thì không ổn." Chuyển những bức ảnh đã chụp ra máy tính, Tada rên rỉ. Muốn giữ được độ sắc nét vừa đủ để nhận ra được mặt người thì phải tiếp cận thật gần.

"Gyoten, khoảng cách giữa ruộng và công viên khoảng bao nhiêu nhỉ?"

Gyoten mở tấm bản đồ thành phố, tìm địa chỉ của phường Minegishi.

"Ừm xem nào. Đám ruộng ngay bên cạnh chỗ trồng cây nên nếu chúng rắc thuốc gần phía công viên thì chắc chưa đến 2 mét đâu."

Chụp ảnh ở cự li gần như thế thì dù vào buổi đêm cũng sẽ bị nhận ra. Nhưng giờ còn lựa chọn nào khác đâu. Đã nhận lời thì phải dốc sức vì công việc, đây mới là tiệm bá nghệ Tada.

"Ngay tối ngày mai bắt đầu canh chừng ở công viên nhi đồng đây!"

Công viên nhi đồng phường Minegishi là một công viên nhỏ nằm trong khu dân cư với ô leo trèo, cầu trượt và xích đu. Trong

Gạch ốp mặt quỷ

Loại gạch đắp nổi hình mặt quỷ dùng đồ trang trí trên mái nhà nhằm đuổi tà khí cho ngôi nhà.

đó được đặt cả nhà vệ sinh công cộng trông giống cái hộp hình vuông màu xám. Ở lối ra vào nhà vệ sinh có gắn đèn thon dài bị giăng chằng chịt màng nhện nhưng vẫn hắt ra thứ ánh sáng màu vàng chằng mấy tác dụng vào bóng tối. Chắc chỉ có mấy con ruồi giấm và con ngài là thấy biết ơn thứ ánh sáng đó.

Nhòm nhà cửa xung quanh thì khu này chắc đã có từ 15 năm trước tính từ khi được quy hoạch thành khu dân cư. Những gốc cây trong công viên có lẽ được trồng vào thời điểm đó, cây nào cây nấy đều cao vút, cành lá sum suê. Tada sợ sẽ bị mục kích thấy hết từ tầng hai nhà hàng xóm nhưng thế này tạm yên tâm được rồi.

Từ ga Mahoro tới quận Minegishi mất hơn 20 phút nếu đi xe buýt. Trong quận Minegishi có hai trường đại học, đường sá rộng rãi, phố phường ngăn nắp. Nói ngược lại thì không có chỗ nào đông đúc ồn ào lẫn hàng quán bắt mắt, đêm tới thì đa phần dân tình đều yên phận ngủ ở nhà. Vào cái giờ xe buýt đã xong chuyến cuối thì ngoài phố lớn chẳng có lấy một bóng người.

Chiếc xe tải nhẹ dùng để di chuyển tới đây được đỗ ở rìa đường hơi cách xa công viên. Trong màn mưa nhẹ, Tada và Gyoten khoác tấm áo mưa trong suốt rẽ tiền bước chân vào công viên nhi đồng. Mấy bữa nay mưa dầm dề suốt khiến mặt đất ướt lép nhép.

Nhìn bao quát một vòng công viên. Phía Tây là ruộng của hội HHFA ngăn cách với hàng cây trồng trong công viên bằng hàng rào. Phía Nam có vài ngôi nhà dân nằm sát với hàng rào song đều quay phần hậu vào công viên. Chỉ có vài ô cửa sổ bé bé nên chắc đó là nhà vệ sinh hoặc nhà tắm, không cần quá lo việc bị nhìn thấy. Phía Đông và phía Bắc hướng ra đường và đường cũng khá rộng. Nên khả năng bị sấm soi từ nhà bên kia đường là khá thấp. Nếu chủ nhà không phải dạng ăn chơi nửa đêm mới về thì chắc chắn không nhận ra đang có mấy gà đực rựa ngoài công viên giữa đêm hôm thế này.

"Nào, bắt đầu giám sát nhé!" Đứng cạnh hàng cây phía Tây, Tada nói với Gyoten. "Đêm nay cậu làm trước đi!"

"Không phải cùng nhau luôn à?" Gyoten chưa gì đã tỏ ra khó

chịu. Mà cũng có thể chỉ là do mũ áo mưa thít chặt quá nên thịt hai bên má dồn lại một đống.

"Tất nhiên là phải làm kiểu thay phiên chứ. Mai cũng có việc từ sáng nữa. Mà cũng chẳng biết mấy người đó bao giờ tới, có thực sự tới hay không nên làm sao dồn cả hai vào việc này được!"

"Thế mai tôi ngủ cả ngày được hả?" Gyoten háo hức hỏi.

"Vớ vẩn!" Tada quặc luôn cho một câu. "Chợp mắt một chút rồi lại đi làm đây. Đã chẳng được tích sự gì rồi thì chỉ có xả thân mà làm thôi!"

"Kinh dị. Môi trường làm việc ở chỗ cậu bóc lột có khác gì phu mỏ thời cách mạng công nghiệp."

Bỏ ngoài tai lời cảm ràm của Gyoten, Tada lôi từ trong áo mưa ra chiếc máy ảnh đang đeo trên cổ.

"Túm lại thấy chúng rải thuốc thì dùng cái này chụp cho cẩn thận vào. Trời sáng sẽ có đàn em của Hoshi đến thay phiên và tôi cũng tới đón luôn."

"Vâng..."

Tada cố ấn cái máy ảnh vào tay Gyoten đang chưa chịu xuôi. Đúng như Hoshi và Ito nói, đã xác nhận được thuốc trừ sâu được chở đến đang nằm trong kho. Khi này Tada đã đột nhập vào ruộng của HHFA cẩn thận chụp lại ảnh chai trông có vẻ đang đựng thuốc trừ sâu.

"Chỉ còn mỗi việc tóm tại trận thôi, ngon ăn quá còn gì!"

"Chết vì chán trong lúc canh ấy chứ!"

"Thì luyện cơ bắp như mọi khi đi."

Tada trải tấm trải nilon mang theo dưới lùm cây.

"Cả đêm á? Thế có mà nát hết cơ. Với lại nhớ lúc tôi đi nhà vệ sinh bọn chúng đến thì làm thế nào?"

"Cậu đi tiểu mất những 5,10 phút cơ à?"

"Tada. Thực ra bụng tôi không được khỏe."

"Cậu bị đi ngoài thường xuyên ấy nhỉ?"

Không rõ lời bộc bạch của Gyoten là thật hay dối nhưng Tada

vẫn ngán ngẩm nói.

"Luyện cơ bụng chứ bên trong có khỏe lên được đâu."

Gyoten nhét máy ảnh vào ngực áo rồi mặc nguyên áo mưa nằm chèo queo xuống tấm trải nilon.

"Haizzz... Làm tôi chán là khí mạch lại loạn cho mà xem."

Tất nhiên Tada lại một lần nữa bỏ ngoài tai câu cảm ràm đó rồi ra về để Gyoten ở lại.

Lâu lắm rồi Tada mới được một mình thoải mái ngủ ngon lành trong văn phòng không có tiếng hơi thở phát ra từ bài tập cơ bụng.

Ngồi cả đêm ngoài công viên buồn tẻ thấy ông cố bà cố. Cả Tada và Gyoten mỗi người canh một lần thôi mà đã ngán lắm rồi.

Trước tiên cũng do mưa, lại chỉ ngồi yên một chỗ nên cơ thể bị lạnh. Song cũng chẳng thể đi lung tung được. Không được bật đèn nên chẳng đọc được báo hay tạp chí gì. Nhỡ mà ngủ gật để lỡ mất thì chỉ có nước bị Hoshi bỏ rọ thả trôi sông Kameo.

Cuối cùng chỉ biết hết nằm lại ngồi trên tấm trải đợi trời sáng: Còn lo cư dân xung quanh phát hiện rồi báo cảnh sát thì rắc rối nên cũng chẳng dám hút thuốc. Chỉ có ngồi bó gối thu người lại để chìm chìm vào trong bụi cây. Bị mấy cành cây nhỏ chọc vào má đau điếng.

Hôm tới phiên Tada canh thì có con mèo hoang đi tuần đêm ngang qua. Trông có vẻ là mèo hoang với bộ mặt rất thách thức. Chắc con mèo cũng bất ngờ khi thấy Tada ngồi ở chỗ thế này còn Tada thì lại vui vì có bạn chơi cho đỡ chán. Vẫy tay gọi nó "lại đây lại đây" mà con mèo hoang khịt mũi cái "hứ" rồi tót luôn ra đường.

Đến con mèo cũng coi thường mình. Chỉ muốn vứt quách cái việc rình mò này đi, nhưng đã nhận tiền đặt cọc từ Hoshi mất rồi. Ai mà muốn làm mồi cho cá dưới sông Kameo cơ chứ.

Việc giám sát bước sang ngày thứ ba. Sau khi lòi xềnh xệch rồi tổng Gyoten ra sức biểu tình vào công viên, Tada đi luôn tới quán Kitchen Mahoro. Ban ngày bận tối mắt với những yêu cầu

công việc nên chưa được ăn cho ra bữa. Đã thấy cho Gyoten hộp cơm, lon bia và đài radio di động để giết thời gian rồi nên cũng không phải lo cho cậu ta nữa.

Quán Kitchen Mahoro nằm trên đường Mahoro sẽ đóng cửa vào lúc 10 giờ tối. Đến vừa kịp giờ gọi món cuối cùng nên Tada thở phào ngồi xuống xô pha. Trong quán sáng sủa, điều hòa đặt ở nhiệt độ dễ chịu. So với công viên tối om, nhớp nháp, vô vị thì quả là một trời một vực.

Đừng có nghĩ xấu cho tôi nhé Gyoten. Tada thầm nghĩ trong bụng rồi gọi một suất cơm thịt bò viên áp chảo. Vừa ngồi đợi món vừa ngắm mặt tiền qua ô cửa sổ thì có tiếng nói.

"Ô, anh Tada!"

Kashiwagi Asako trong bộ vest đang đứng ngay cạnh mép bàn. Tim Tada ngay lập tức tăng nhịp đập.

"Sao cô còn ở đây muộn thế này?" Hấn nói.

"Tôi cố gắng ngày nào cũng đi một lượt tất cả các quán nhưng hôm nay lu bu nhiều việc quá, thành ra đến được đây cũng giờ này mất rồi!"

Asako mỉm cười ướm hỏi "Tôi ngồi có được không?" Tada lúng túng mời cô ngồi ghế đối diện. Nghề giám đốc nghe chừng vất vả thế mà bộ vest màu tím than Asako mặc không có nếp nhăn đáng kể, tóc buộc gọn một búi, móng tay cắt ngắn, vẫn sạch sẽ gọn gàng như mọi khi.

Đúng lúc đó suất thịt viên được mang tới. Nhân viên quán tỏ ra bất ngờ khi thấy giám đốc Asako ngồi đó, song sau khi trao đổi vài ba câu thân mật là ngay lập tức mang cà phê tới. Đến Tada cũng được ké một ly cà phê gọi là tặng thêm.

Tada chăm chú tỉ mỉ cắt viên thịt bò sao cho không phát ra tiếng động. Asako ngập ngừng gợi chuyện như sợ mình đang làm phiền bữa ăn của Tada.

"Anh Tada làm việc tới giờ này sao? Cũng vất vả nhỉ!"

"Cũng bình thường. Không biết có gọi là việc hay không nữa..."

Một câu trả lời vô cùng khó hiểu. Cứ cách ngày tôi lại thức

thâu đêm giám sát ruộng tại công viên nhi đồng nằm trong khu dân cư. Sao mà dám kể cái chuyện thám tử rởm đời ấy với Asako đây? Asako có lý do để nghĩ Tada là một tay bá nghệ lương thiện, đáng tin. Tada lại thấy hối hận vì để một kẻ tự do vùng vẫy trong giang hồ như Hoshi nắm thóp.

"Tôi có chuyện này anh Tada ạ." Asako nói mắt nhìn vào thứ chất lỏng màu đen trong cốc. "Tôi có chút rắc rối với hội tên là HHFA."

Đúng lúc đang nghĩ tới mấy thửa ruộng nên nhịp tim của Tada vọt luôn lên mức cao nhất.

"Có chuyện gì sao?"

"Xe bán rau của họ chạy vòng vòng quanh các quán ăn như chỗ tôi phát loa âm ỉ rằng 'hãy ăn đồ ăn nấu tại gia đình'. Hình như tôi cũng đã kể với anh rồi."

"Vâng. Cô kể cho tôi hồi Tết thì phải."

Thực ra Tada còn nhớ rõ cả ngày cô kể. Là ngày mùng 3 tháng Một. Vì là ngày đầu tiên trong năm được gặp Asako khiến hẳn mừng khôn tả nên nhớ như in. Cố tình trả lời kiểu lơ tơ mơ ấy cũng là mảnh khõe tâm lý không muốn để Asako cảm thấy khó chịu.

"Dạo này họ càng ngày càng dai như đĩa. Năm lần bảy lượt tới mời mọc hãy dùng rau của HHFA. Họ đang là đề tài nóng trong giới kinh doanh liên quan tới ăn uống ở Mahoro. Cũng có doanh nghiệp định làm ăn với HHFA rồi nếu việc đó khiến họ bớt ồn ào."

"Cô Kashiwagi đang phân vân sao?"

"Vì công ty chúng tôi đã có nhà nông ký kết từ xưa rồi. Tôi muốn hỏi nhỏ anh chuyện này..." Asako hờn rướn người lên, nói thật khế. "Anh có thấy hội HHFA có gì đó mờ ám không?"

"Nói nhỏ cô nghe. Tôi cũng nghĩ thế đấy!" Tada trả lời khéo léo lảng tránh hàng mi dài và cặp má mềm mượt của Asako. "Cũng có lời đồn xấu này nọ nên tôi nghĩ tạm thời bây giờ không nên có giao dịch mà nghe ngóng tình hình đã."

"Lời đồn xấu gì vậy ạ?"

"Vẫn còn đang điều tra."

"Anh Tada á?"

"Ừm thì... cũng có chút chút."

Lần đầu tiên Tada tạ ơn ông trời về việc phải thành thám tử nửa mùa bất đắc dĩ theo kế hoạch của Hoshi. Cứ nghĩ mình đang gián tiếp giúp ích cho Asako là lại thấy tâm huyết với việc giám sát ở công viên.

"Biết được việc gì tôi sẽ báo. Nhưng sao cô lại nói với tôi chuyện này?"

"Vì tính chất công việc nên anh Tada chắc biết rõ chuyện gì đang xảy ra ở Mahoro này!" Asako mỉm cười nói. "Thật sáng suốt khi quyết định hỏi ý kiến anh."

Câu nói vô tình giết người thật có sức hủy hoại quá lớn. Choáng váng với nụ cười vừa được Asako ban phát, con tim Tada tức thì biến thành hình trái tim. Trước giờ người cần tới Tada chỉ là các cụ ông cụ bà, hoặc cỡ Gyoten lúc đã đôi mắt mờ.

Asako nói sẽ về bằng taxi nên Tada gợi ý đưa cô về tận nhà.

"Nếu cô không chê cái xe tải nhẹ."

"Cám ơn anh. Thế là tốt lắm rồi ạ."

Asako ngồi vào ghế phụ không chút đề phòng sau đó thất dẫy an toàn. Chỉ là có Asako ngồi trong xe thôi mà cảm giác như con xe tải nhẹ rách rưới đã biến thành một xé hộp nhập ngoại to tổ chẳng.

Chẳng có chút tà tâm nào hết. Chẳng có chút tà tâm nào hết. Tada vừa giữ vô lăng vừa lẩm nhẩm trong đầu. Lòng bàn tay ướt nhẹp vì mồ hôi vã ra bất thường. Càng nghĩ nhớ cô ấy biết lại thấy kinh khiếp không chừng càng khiến mồ hôi túa ra như thác.

Khi đỗ xe trước nhà Asako ở phường Matsugaoka thì vô lăng đã ướt như mũi chó. Trên đường đi có nói chuyện được một chút với Asako. Chỉ toàn là chuyện liên quan đến công việc của cả hai về những lần thất bại hay gặp rắc rối.

"Chúc anh ngủ ngon!"

Asako nói rồi mở cửa bên ghế phụ. Tada để tay lên vô lăng nhìn theo Asako cầm chiếc ô màu xanh nhạt, mở cổng rồi biến mất phía sau bức tường. Tất cả các cửa sổ của căn nhà Asako mua cùng người chồng đã mất đêm nay cũng đều tối om, lặng lẽ buồn bã trong màn mưa.

Về văn phòng rồi nhưng Tada mãi không tài nào ngủ được. Hắn nghĩ về Asako đang sống một mình trong căn nhà rộng lớn ấy.

Nửa đêm có động đất một lần. Rung cỡ 2 độ khiến hắn nhớ ra câu "Làm tôi chán là khí mạch lại loạn lên cho mà xem" của Gyoten. Tada nằm trên giường cười thầm nghĩ giờ này chắc cậu ta đang chán lắm đây.

Mệt mỏi vì chỉ ngủ được chập chòn nên Tada dậy luôn không đợi trời sáng. Hơi sớm một chút nhưng đi đón Gyoten thôi. Làm cậu ta chán quá lại xảy ra đại động đất thì sao mà chịu thấu.

Mưa vẫn không ngừng rơi. Tada mặc áo mưa lái xe tải nhẹ đến công viên nhi đồng. Trong công viên vẫn còn tối om, không trông thấy bóng dáng Gyoten đâu cả. Tấm nilon vẫn trải dưới bóng bụi cây.

Cậu ta lại trốn việc đi đâu rồi?

Tada bước đi giẫm bùn bắn tung tóe, hắn ngó vào nhà vệ sinh công cộng trong góc công viên. Gyoten đang dựa hông vào bồn rửa tay hút thuốc lá.

"Cậu ở đó thì canh chừng ruộng kiểu gì hả?"

Nghe thấy giọng thì thảo của Tada, Gyoten giật nảy mình bay lên chừng 5 centimét, cậu ta cuống cuống dụi thuốc lá xuống sàn.

"Thì tại lạnh mà não thì đói nicotin."

"Thôi thôi quay về vị trí mau đi!"

Tada nhặt mẩu thuốc lá lên, sẫm soi thật kỹ xem đã tắt hẳn chưa rồi mới cho vào thùng rác ngay bên cạnh.

"Trong lúc cậu nạp nicotin không khéo thuốc sâu đã được rải xong rồi ấy nhỉ?"

"Cái gì? Sao có chuyện đó được!"

Tada và Gyoten cùng ra khỏi nhà vệ sinh. Đúng lúc đó thì phát hiện ra có bóng đen ngoài ruộng khiến cả hai bất giác ngồi thụp xuống.

"Cậu thấy không?"

"Có!"

Giữ nguyên tư thế ngồi xổm, cả hai ép sát vào bụi cây rồi thận trọng ngó mặt ra.

Có hai bóng người đang lúi thủ gì đó từ trong chòi ra. Có vẻ đều là đàn ông.

"Này, máy ảnh đâu?"

"Ở đây. Úi, dây bị rồi rồi!"

"Đưa đây mau lên!"

"Khoan đã Tada. Thít cổ tôi giờ!"

Mãi mới lấy được cái máy ảnh treo trên cổ Gyoten từ dưới áo mưa thì hai bóng người cũng bắt đầu đi vào bên trong ruộng. Mỗi người đeo trên vai vật dụng trông giống cái bình chứa cỡ nhỏ. Chúng chia thành hai hướng chuẩn bị rải thứ được đoán là thuốc sâu từ đầu này sang đầu kia của ruộng.

Một bóng đen tiến đến ngay trước hàng rào công viên. Tada và Gyoten vội vàng nép mình vào trong bóng của bụi cây. Để tấm nilon không phát ra tiếng sột soạt thì chỉ còn cách giữ bộ dạng đang hít đất dờ chừng. Gyoten tối nào cũng luyện còn đỡ chứ với Tada quả là một thế khó đỡ. Hai cánh tay bắt đầu run lẩy bẩy.

"Chuẩn bị máy ảnh chưa?" Hấn hỏi như rít qua kẽ răng cửa.

"Ừ, rồi!"

Gyoten cầm máy ảnh với hai khuỷu tay chống làm điểm tựa. Hơ, hóa ra là làm thế à? Tada toan chống khuỷu tay xuống tấm nilon thì Gyoten thì thào.

"Nhưng mà này, tôi e chúng sẽ nghe được tiếng bấm máy. Nên chạy cho mau đây!"

"Hả?"

Tada vừa hỏi dứt lời Gyoten đã ló mặt ra khỏi bụi cây, tảo bạo ấn ống kính máy ảnh vào mắt cáo của tấm lưới. Rồi cứ thế bấm máy liên tục.

"Ai? Làm gì ở đó vậy?"

Bị bóng đen hỏi, Gyoten đứng phắt lên. Chân của Gyoten đạp Tada lăn dúi dụi trên mặt đất mắc vào trong bụi cây. Má hấn bị sượt trên mặt đất ẩm ướt, thấy khó chịu hơn là thấy đau.

"Chộp được khoảnh khắc quyết định rồi nhá!"

Gyoten móc dây máy ảnh vào ngón tay quay vòng vòng, tiện đà xoay người vọt luôn ra khỏi công viên.

Tada bất ngờ không thốt nên lời nhưng chắc hai người rải thuốc sâu còn choáng váng hơn. Cả hai ôm nguyên bình phun ánh mắt đuổi theo Gyoten. Đã tối nhập nhèm lại nằm trong góc khuất nên Tada không bị họ nhận ra.

Gyoten đã ra khỏi công viên lại còn cố tình đứng lại, tay giơ cao máy ảnh.

"Muốn lấy lại không nè?" Cậu ta nhe nhớn nói rồi chạy tiếp.

"Cái thằng đó làm trò gì vậy?"

"Bắt lấy nó!"

Bấy giờ hai bóng đen mới sực tỉnh. Chúng cuống cuống đặt bình phun xuống, từ ruộng lao ra đường đuổi theo Gyoten.

Đợi tiếng bước chân xa dần Tada mới nhồm người dậy. Kiểm tra xem xung quanh còn ai không rồi mới nhét chiếc radio di động vào túi áo mưa. Ôm tấm nilon đã gấp gọn hấn nhanh chân rời khỏi công viên. Hấn cũng không quên bỏ hộp cơm Gyoten đã ăn vào thùng rác. Tada tự cảm thấy mình thật giống một gã rồi hơi khi vào lúc này mà còn cần thận dọn dẹp rác.

Tada đi như chạy băng qua trước thửa ruộng không người. Có chiếc xe tải nhẹ màu xanh đỗ bên lề đường chắc là của mấy gã đàn ông dùng để tới đây. Nghĩ tới việc chúng làm trong lúc còn chưa tỏ mặt người thì màu xe kia trở nên nhợt nhạt đầy xui xẻo.

Cùng là xe tải nhẹ nhưng của mình là màu trắng thuần

khiết. Tada chạy thêm khoảng 50 mét tới chỗ xe của mình. Ngắm nghía lại con xe chiến hữu ô màu nâu, lỗ chỗ vết bùn bẩn, nhưng dù vậy trắng vẫn là trắng. Tada quẳng tấm trải nilon lên thùng xe. Lúc đó hắn chợt nhận ra chiếc máy ảnh số đang nằm trong góc thùng xe. Chắc lúc chạy trốn Gyoten đã nhanh tay bỏ vào đây.

Với lấy chiếc máy ảnh, Tada ngồi vào ghế lái. Kiểm tra thấy chụp được khoảng 5 tấm. Các bức ảnh đều ghi lại được hình thù cả bình phun đeo trên vai cũng như khuôn mặt gã đàn ông đang thảng thốt nhìn vào ống kính. Trong hoàn cảnh như thế mà không hề bị run tay thì Gyoten thật đáng nể.

Trời tối nên mắt thường nhìn không rõ nhưng người đàn ông trong ảnh hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Nếu không nhầm thì chính là người tên Sawamura của hội HHFA đã từng gặp ở bến xe buýt trước nhà Oka. Tada tắt đèn trong xe ngồi suy ngẫm một lúc.

Nhờ Sawamura nhớ ra mặt Gyoten thì phiền toái lắm đây. Chạm mặt Sawamura ở trước nhà Oka chỉ là tình cờ song chắc gì Sawamura đã nghĩ thế. Hết phường Yamashiro đến cả phường Minegishi cũng đều thấy cùng một người, tức Gyoten. Có khả năng HHFA nghĩ đang bị theo dõi ở các khu ruộng nên sẽ cảnh giác hơn.

Luồn tay qua lớp áo mưa, Tada lục từ trong túi sau quần bảo hộ lao động ra chiếc điện thoại di động. Ghế ngồi trong xe ướt nhẹp vì nước bám trên áo mưa. Định áp di động vào tai thì nhận ra má bết đầy bùn, hắn dùng tay gạt chúng đi.

Gọi đến lần thứ ba thì Hoshi bắt máy. Thái độ vô cùng khó chịu, chắc đang ngủ dở.

"Ông anh bá nghệ! Biết giờ là mấy giờ không hả?"

"Tụi này còn bị bắt làm việc từ cái giờ quái đản hơn đây chứ!"

Có vẻ nào được kích hoạt ngay nên Hoshi quay lại giọng điệu rành rọt thường thấy.

"Thế nào rồi? Chụp được chưa?"

"Rồi. Nhưng bị bọn họ phát hiện ra. Giờ Gyoten đang chạy

đánh lạc hướng."

"Tranh thủ vật hai ba cái lá về đây. Bọn này sẽ mang đi kiểm tra nồng độ thuốc sâu."

"Nhưng phải cứu Gyoten đã chứ!"

"Ông anh đó thì kiểu gì chẳng xoay xở được!" Hoshi cười nhạt. "Này anh bá nghệ. Bộ anh gọi để cầu cứu sao?"

"Tôi định báo là không cần người thay phiên nữa đâu. Thế nhé, chào!"

Tada tắt máy. Tức quá nên hắn thôi luôn ý định báo cho Hoshi biết việc có mặt người đàn ông từng sập ở phường Yamashiro. Có bị bọn HHFA dè chừng hành tung thì cũng thấy kệ.

Xuống khỏi xe tải nhẹ, Tada ngó xung quanh rồi đột nhập lại vào khu ruộng. Dù đang bức sôi gan song Hoshi nói đúng, cần phải kiểm tra xem thứ được rải có đúng là thuốc sâu không. Đã nhận lời là phải làm việc cho tới nơi tới chốn mới đúng thương hiệu tiệm bá nghệ Tada.

Rau được trồng trông như rau cải bó xôi. Vẫn còn bé tẹo chưa đến hồi thu hoạch nhưng lá đã sum suê xanh mơn mớn. Tada vật lấy vài lá cải bó xôi quanh chỗ khi nãy được phun thứ nước nghi ngờ là thuốc sâu. Không mang theo túi đựng nên hắn nhét luôn vào túi áo mưa thế chỗ cho di động với máy radio. Để chắc cú, Tada còn ghi vào máy ảnh toàn cảnh khu ruộng, quá trình vật lá rau và cả bình phun bị vứt chỏng chơ.

Đúng lúc Tada quay trở lại xe thì Sawamura cùng một người đàn ông nữa quay trở lại ruộng. Tada giữ nguyên tư thế ngồi trên ghế lái, cố sao cho người hạ thật thấp.

Hai người đó dường như lại tiếp tục công việc phun thứ nước bị nghi là thuốc sâu. Sau một hồi bước ra khỏi ruộng, họ chất bình phun đã rỗng với chai lọ khi nãy ở trong chòi lên thùng xe tải nhẹ màu xanh. Thứ có trong chai đã vơi đi khá nhiều.

Hiểu rồi. Ra là dùng cách này để vòng một lượt khắp các ruộng. Máy ảnh Hoshi đưa chẳng làm ăn được gì từ cự ly này nên Tada đành chịu trận ngồi quan sát qua kính trước ô tô.

Leo lên chiếc xe tải màu xanh, nhóm của Sawamura đi về hướng đường Mahoro. Chắc là về trụ sở chính của HHFA nằm ở phường Osanai.

Còn Gyoten không biết sao rồi. Tada bước ra khỏi xe vươn vai kéo giãn gân cốt. Trời đã tạnh mưa. Đến giờ hắt mới phủi vạt áo mưa đang mặc trên người để giữ bớt nước mưa.

Châm một điếu Lucky Strike. Khói thuốc đu đưa mềm mại bay lên trời. Đang nghĩ sao xung quanh sáng rõ mặt người thì hóa ra trời đã sáng. Vầng đông dần tỏa chiếu ánh sáng màu trắng nhạt lên từng mái nhà, công viên nhi đồng và ruộng của hội HHFA.

Gyoten xuất hiện từ phía góc đường. Lững thững đi đến trước mặt Tada thì cậu ta đột nhiên chống hai tay lên gối, thở gấp gấp. Có vẻ cậu ta đã phải chạy thực mạng.

"Bọn chúng đi chưa?"

Hết hơi thì cứ xuất hiện đúng kiểu hết hơi đi, làm ơn. Tada đáp "Ừ!" có phần nhún nhường.

"May cậu không sao!"

"Tôi mà lại để mấy thằng èo uột đó tóm ấy hả!"

Gyoten vừa nói giọng khào khào vừa giơ tay phải ra.

"Xin điếu!"

Tada chia bao Lucky Strike, dùng bật lửa châm điếu thuốc đang nằm trên miệng Gyoten.

"Cái thành phố này đang làm sao nữa không biết." Đứng bên cạnh xe, Tada than thở. "Rêu rao rau an toàn hóa ra lại phun thuốc sâu, xã hội đen thì đi canh me mấy thửa ruộng, ngược đời gì đâu!"

"Thành phố gì thì trời cũng phải sáng:" Gyoten nói. Dường như hơi thở đã lấy lại được nhịp. Cậu ta lim dim đôi mắt rồi rít một hơi thuốc thật sâu.

"Chỉ vậy thôi cũng tốt chứ sao!" Nhìn lên bầu trời đang dần sáng, Tada thấy cũng phải. "Cậu bị chúng thấy mặt chưa?"

"Tôi chịu. Mà làm sao?"

"Trong đó có một tên trước đó mình đã gặp ở bên xe buýt. Cậu nhớ không, cái gã mặc áo bảo hộ lao động có thêu chữ 'Sawamura' ở ngực ấy."

"Ôi cha cha. Thế đáng lẽ cậu phải làm mỗi nhử mới đúng."

"Sao lại thế?"

"Vì cái bản mặt tôi luôn phải tạo ấn tượng lẫn cảm xúc mạnh mới chịu." Gyoten ngậm nguyên điều thuốc trên môi cười nhếch một bên má.

"Ảo tưởng!" Tada ngán ngẩm dụi điều thuốc vào gạt tàn di động. "Mà cậu không nhớ đã chạm mặt Sawamura hay sao?"

"Làm gì có, lấy đâu ra mà quen bọn bán rau."

"Lúc gặp người đàn ông đó ở bên xe buýt cậu chẳng nói kiểu đó còn gì."

"Ừa, thế sao?" Gyoten nhìn lên không trung đầu nghiêng sang một bên. "Quên tiết rồi. Ai mà nhớ được mặt mấy gã bán rau. Vốn dĩ mặt chắc nhạt nhòa đâu được như tôi!"

Mình đúng là ngu mới để ý từng lời với Gyoten. Tada đành bỏ cuộc, cởi áo mưa rồi leo lên xe. Gyoten cũng mở cửa bên ghế phụ, đặt mẩu thuốc hút dở vào gạt tàn trong xe rồi mới lè dề cởi áo mưa, trông hết con rắn đang lột xác.

"A... đời bụng quá!"

Miệng vừa ca thán vừa ngồi vào ghế thì chỉ một giây sau Gyoten đã bắt đầu mơ màng. Tada dụi điều thuốc đang hút dở của Gyoten rồi bẻ lái chiếc xe tải nhẹ thẳng hướng trung tâm Mahoro.

Máy ảnh kỹ thuật số đã ghi lại ảnh làm chứng cùng lá rau cải bó xôi đã được trao ngay trong ngày hôm đó, thuộc hạ của Hoshi tới tận văn phòng nhận. Hắn cũng gọi điện cho Asako báo cáo sơ tình hình "Có vẻ như họ có dùng thuốc trừ sâu thật."

Vụ HHFA những tưởng đến đây là xong nhưng hồi sau mới rõ mọi chuyện là không thể dễ dàng xuôi chèo mát mái như thế được.

Chương 4

Hết mùa mưa, ve râm ran như đang thi thố tiếng kêu. Nhiệt độ phòng tăng dần đều trong khi Gyoten nằm ườn trên xô pha.

Còn Tada thì cặm cụi dọn dẹp văn phòng. Chuẩn bị cho ngày mai bé Haru sẽ tới. Làm sao có thể để một đứa nhỏ sống trong căn phòng lùm thuộm. Lâu rồi mới lại hút bụi, đánh bóng cửa sổ và sàn nhà, phơi đệm và chăn mỏng cho trẻ em mua ngoài cửa hàng bán đồ dùng bình dân ngoài cửa sổ.

Nóng tới mức mà chỉ mới làm chừng đó thôi mồ hôi đã nhỏ tong tong từ cằm xuống. Đúng là phải lắp điều hòa cho văn phòng thôi. Nhờ bé Haru nổi rôm sảy hay ngồi trong nhà mà bị say nắng thì to chuyện. Nhưng có muốn lắp điều hòa cũng khó vì cửa hàng điện máy trong phố thương mại trước ga giờ chắc kín lịch hẹn rồi. Nói vậy là cái cố của Tada mà thôi, lý do mấu chốt vẫn là vì không có tiền mua máy điều hòa mới.

Tada móc được cái quạt từ trong xô văn phòng ra. Lột bỏ túi nilon trùm bên ngoài rồi bấm thử công tắc.

Hơi ẩm cùng không khí nóng quyện vào nhau, bụi tích tụ trên cánh quạt cũng bay tít mù. Đèn đui thế nào lại đúng lúc hít vào một hơi khiến Tada hít luôn cả bụi ho sặc sụa.

"Gyoten. Năm ngoái tôi nhờ cậu 'lau quạt rồi mới cất đi' rồi cơ mà nhỉ. Lau thế này mà coi được à?"

Gyoten trở mình tài tình trên cái xô pha bé tẹo, nắm sắp mặt xuống ghế. Có vẻ như cậu ta đang dùng chiến thuật làm mát bụng và lưng bằng chút gió lọt qua ô cửa sổ.

"Sao tự dựng cậu thành ma xô dọn nhà hồi nào vậy?"

"Ha..." Tada suýt thì buột miệng nói "Haru" nên che đậy bằng cách cố tình giả bộ nháy mũi hắt xì hơi.

"Ừ thì, việc đó đó, ngày mai con em trai tôi tới còn gì..."

"Ngày mai á!?"

Từ tư thế nằm phủ phục Gyoten đứng phắt lên sàn nhà trong tích tắc. Cứ như lưng cậu ta có gắn lò xo cực mạnh vậy. Tada đang cúi húi trước cái quạt giật mình nhìn lên Gyoten.

"Tự đứng cậu sao vậy?"

"Đi lánh nạn!"

Gyoten đi xéo qua mặt Tada rồi ra luôn khỏi văn phòng. Còn chẳng kịp giây nào mà giữ lại.

Chỉ còn lại một mình, Tada lại dùng giẻ ướt lau cánh quạt. Có điện thoại của Lulu, "Bạn anh bá nghệ bỏ nhà đi rồi đó." Cô báo. "Giờ anh ấy đang ở nhà bọn em ăn kem với Hicy mà hình như đang bực chuyện gì ấy! Bọn anh cãi lộn vụ nhận con rơi à?"

Không còn hơi sức đâu mà phủ nhận nghi vấn có con rơi nên Tada nói.

"Ừ thì cũng có chút xích mích. Cô báo với cậu ta về nhanh nhanh giùm nhé!"

"Vâng, em biết rồi."

Nói chuyện xong xuôi Tada đi tới cửa hàng 100 yên mua một chiếc chuông gió màu đỏ. Trên đường về có người phát quạt giấy ở đường lớn Mahoro nên Tada cũng cẩn thận nhận để dành.

Ánh nắng gắt chiếu xuống đỉnh đầu muốn cháy khét lẹt. Tại sao lại chỉ mình mình phải bận rộn chuẩn bị trông trẻ trong khi đương sự tạo nên cơ sự này lại ngồi ăn kem với gái cơ chứ? Trong lòng trở lên bất mãn thế thôi chứ biết chỗ Gyoten đang ở rồi hẳn cũng coi như không có gì.

Chiếc chuông gió được treo lên khung cửa sổ của văn phòng.

Người tích cực đối phó với cái nóng như Tada đã đến tiệm tắm nóng lạnh cẩn thận gội đầu tắm rửa sạch sẽ. Không thể đón bé Haru trong bộ dạng luộm thuộm khiến con bé sợ được.

Hình như mình hơi phần khích thì phải. Cứ tưởng tượng ra cuộc sống kể từ ngày mai có bé Haru sẽ là lại cảm giác giống như đang đi hết từ tưởng tượng này tới tưởng tượng khác về một đất nước chưa từng đặt chân tới.

Dù không buồn ngủ chút nào song Tada vẫn nằm ra giường nhắm mắt lại để cảm xúc dịu xuống. Gió đêm thổi qua ô cửa sổ vẫn để ngỏ làm đung đưa chiếc chuông gió có âm sắc như tiếng cát vàng tuôn rơi.

Đêm hôm ấy cuối cùng Gyoten vẫn không thềm về nhà.

Suy cho cùng thì Gyoten không có mặt ở văn phòng hóa lại hay. Nhỡ mà chạm mặt Mitsumine Nagiko thì lộ ngay thân phận của Haru. Lúc đó thì chẳng đơn giản ăm ỉ vì chuyện nhận trông Haru thôi đâu.

Nhận Haru trong lúc Gyoten bỏ nhà đi thế này về sau kiểu gì cũng xoay xử được. Nếu có nhận ra Haru là con mình đi chẳng nữa thì dù là người như Gyoten cũng chẳng đời nào làm cái việc đuổi một đứa trẻ đi cả.

Ngủ dậy, Tada cẩn thận cạo râu, gặt gù với chính mình trong gương. Để bộ dạng tinh tươm thế này trông mình cũng ra dáng một người đàn ông trưởng thành ra phết đấy chứ. Khác hẳn với Gyoten dù có trong bộ dạng nào cũng không giấu đi đâu được cái vẻ dị nhân. Thế này chắc Mitsumine cũng an tâm mà giao phó bé Haru còn bé Haru cũng có thể sống cùng mà không thấy sợ sệt gì.

Thay bộ quần áo bảo hộ lao động mới giặt, Tada bắt tay vào công việc giấy tờ bị tồn lại. Hôm qua và hôm nay hẳn không nhận những đơn yêu cầu việc thông thường. Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc đón bé Haru nên hẳn không dám chắc sẽ làm tốt công việc dọn dẹp, cắt cỏ hay đi chợ thay.

Tay gõ máy tính nhưng mắt nhiều lần để ý đồng hồ. Quá trưa Nagiko sẽ dắt bé Haru tới Mahoro. Địa điểm hẹn gặp là cửa soát vé ga Hakokyu Mahoro. Bởi như gặp phải Gyoten ở văn phòng thì không hay chút nào.

Thời gian chậm chạp không trôi đi là mấy. Mãi khi đồng hồ nhích qua 11 giờ thì có tiếng gõ cửa văn phòng. Thôi xong, Tada rón rén mở cửa vì tưởng Gyoten về nhưng hóa ra lại là Nagiko.

"Vì vì vì sao chị lại ở đây?"

Không bận tâm đến Tada đang khá bối rối, Nagiko bình tĩnh

chào "Chào anh!"

"Kìa Haru, chào chú đi con!"

Theo lời Nagiko, Tada đưa ánh mắt xuống dưới. Là bé Haru đang đứng đó nắm tay Nagiko.

Haru mặc váy liền không tay, mặt cúi gằm, nắm tay Nagiko như dựa hẳn vào người mẹ. Tay kia thì cầm tai con thỏ bông lủng lẳng. Cô bé lớn không ngờ so với Haru trong trí nhớ của Tada nhưng chiều cao cũng mới chỉ đến hông hẳn. Tada cúi xuống để ngang tầm mắt với cô bé.

"Chào cháu Haru!"

Haru len lén nhìn Tada. Nét mặt khó hiểu không biết đang muốn cười hay khóc rồi lí nhí đáp lời "Chào chú!" Rồi lại nấp ngay ra đằng sau Nagiko. Cô bé khó chịu uốn éo người như thể xấu hổ hay hơi ra vẻ chống đối, thật đáng yêu làm sao. Haru chỉ ló mặt ra từ phía sau Nagiko nhìn Tada thăm dò.

Nhìn đôi mắt đuôi dài là thấy giống Gyoten rồi. Có gặp Haru chắc Gyoten cũng nhận ra ngay tắp tự mắt.

Thế thì không ổn chút nào. Mình chỉ tho được tới ngày hôm nay ư? Nghĩ vậy song phải mời hai người vào nhà đã.

Tada thận trọng cất giọng hỏi để không giống như đang trách móc.

"Có chuyện gì sao? Chúng ta hẹn gặp ở ga mà... nhỉ?"

Mà lại còn sớm hơn giờ hẹn một tiếng. Nagiko và Haru cùng ngồi xuống ghế xô pha.

"Dạ vâng, thật ra là..."

Nagiko nói. Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa văn phòng. Thôi xong, Tada chuẩn bị sẵn tinh thần mở cửa vì nghi Gyoten về.

Đứng trước khung cửa là nhân viên giao hàng. Nhận thùng hàng to vừa bằng một tay ôm, Tada thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện là..." Nagiko tiếp tục câu chuyện. "Tôi đã gửi quần áo của Haru qua dịch vụ giao hàng tận nhà nhưng lại chỉ định thời gian nhận vào buổi sáng ạ. Sợ hàng lại đến đúng lúc anh Tada ra ga nên tôi mới quyết định đến thẳng đây sớm hơn dự

định."

Tada nhìn xuống chiếc thùng đang ôm trên tay. Tên người gửi trên phiếu đúng là "Mitsumine Nagiko".

"Thì đã có phiếu yêu cầu chuyển phát lại rồi còn gì!" Hân buột miệng nói to.

"À vâng. Nhưng cũng may anh đã nhận được nó rồi."

Tada phải xoay sở đủ cách để Nagiko và Gyoten không chạm mặt nhau thế mà Nagiko thì lúc nào cũng một mình một phách.

Tada đặt chiếc thùng xuống sàn. Nagiko liền gỡ băng dính dán xung quanh. Bên trong là quần áo, giày, dép xăng-đan và khăn của bé Haru. Còn có cả sách tranh và dây buộc tóc đính hoa yêu thích của cô bé. Haru ôm con thỏ bông đứng cạnh mẹ hớn hở kiểm tra bên trong thùng.

Tada nhớ con thỏ bông đó. Rõ là thỏ nhưng tên lại là "Gấu Gấu". Lần gặp trước, Haru mới khoảng 2 tuổi cũng đã ôm nó rồi. Gấu Gấu trông sồn cũ hơn lúc ấy rất nhiều. Gấu Gấu được giặt nhiều lần chứng tỏ nó được giữ gìn rất cẩn thận.

Tada rót trà từ chai nhựa ra cốc mời Nagiko cùng Haru. Haru đầu tiên đưa cốc lên miệng Gấu Gấu rồi sau đó mới uống. Cô bé thực hiện việc này như một chuyện đương nhiên với nét mặt thản nhiên nên Tada cũng không thấy có gì buồn cười.

"Đồ dùng của Haru ở trong thùng. Trăm sự nhờ anh cả ạ."

Nagiko cúi đầu thật sâu rồi lôi từ trong túi ra một tấm phong bì.

"Đây là tiền sinh hoạt phí của Haru. Nếu không đủ tôi sẽ chuyển khoản ngay."

Cầm lên tay tấm phong bì vừa được đặt trên bàn, Tada giặt mình.

"Sao dày thế này!?"

"Anh cứ nhận giùm đi. Trong đó có cả giấy ghi số điện thoại liên lạc của tôi ở Mỹ và thẻ bảo hiểm nữa. Con bé khỏe lắm nhưng nếu chẳng may sốt đột ngột thì nhờ anh đưa cháu đến bệnh viện!"

Có lẽ nên nhận luôn để Nagiko yên lòng. Tada nói lời cảm ơn rồi đứng lên đi cất phong bì vào ngăn kéo tủ bếp. Thôi thì sẽ tính toán sau, còn thừa trả lại cho Nagiko là được.

Quay lại chỗ xô pha đúng lúc Nagiko đang âu yếm vuốt tóc bé Haru. Chắc chưa biết sắp đến hồi phải chia tay nên bé Haru vẫn mãi mê cài kẹp tóc vào tai con Gấu Gấu, lại còn tỏ vẻ vương vịu với bàn tay của Nagiko.

"Chị giải thích với bé Haru chưa?"

"Dạ rồi. Tôi bảo cháu rằng mẹ phải đi công tác xa nên con phải thật ngoan ở nhà chú tiệm bá nghệ." Nagiko nhoẻn cười. "Tôi định nói với con bé, khi nào chớm thu mẹ sẽ đón nhưng chắc sẽ khóc mất. Cả bé Haru, cả tôi!"

Chưa gì Nagiko đã rơm rớm nước mắt. Bé Haru hồn nhiên giơ cho mẹ xem con Gấu Gấu đã được cài kẹp tóc. Còn Tada thì nấc lên "Ồ!Ồ!" xém chút nữa thì khóc nên vội vàng đưa ánh mắt về phía chiếc chuông gió ngoài khung cửa sổ.

"Khi nào thì chị đi?"

"Tôi bay chuyến tối nay. Tôi định về nhà lấy va li rồi ra sân bay luôn."

Thế thì vẫn còn chút thời gian.

"Nếu tiện thì cùng đi ăn trưa luôn nhé!"

Tada gợi ý. Vì cứ nghĩ chẳng may giờ Gyoten mà về là lại bồn chồn không yên.

Nagiko chưa đưa ra câu trả lời thì chuông điện thoại vẫn phòng vang lên.

"Vâng, tiệm bá nghệ Tada xin nghe!"

"Ác quỷ đã tấn công tới chưa?"

Là Gyoten. Biết thế không bắt máy. Thật hờ hênh quá.

"Vẫn chưa." Tada nói lấp lửng: "Câu đang ở đâu hả?"

"Chỗ người Columbia."

Gyoten có cái tật gọi Lulu là người Columbia. Cũng tại lớp trang điểm mà trông Lulu có bề ngoài khó đoán quốc tịch chứ có lẽ cô ả đích thị là người Nhật.

"Cơ mà trong phòng treo toàn là *xu chiêng*, người Columbia thì có cái tướng ngủ khó đỡ trong khi cạ của cổ còn nghiến răng ken két. Mà vấn đề là sao tôi lại bị đuổi ra khỏi nhà chỉ vì đồ ác quỷ cơ chứ?"

Đây không phải là nhà của cậu, là nhà của tôi. Vả lại cậu tự ý bỏ đi mà. Tada nghĩ vậy song chỉ đáp lời kiểu vô thưởng vô phạt.

"Nói hay lắm!"

"Thế cho nên nếu ác quỷ chưa đến thì tôi định về đánh một giấc."

"Tôi nghĩ hơi khó!" Tada cuống quýt nghĩ lý do.

"Chắc cũng sắp đến rồi, văn phòng còn đang bữa bận rộn đầy đồ trẻ con đây này. Cậu quậy thêm hai ba ngày nữa ở chỗ Lulu cho tới khi tôi dọn dẹp xong và đưa bé quen quen ở đây đã."

"Cái gì..?" Gyoten phản kháng. "Chẳng phải cậu bảo nhờ tôi trông trẻ, rồi thì về nhà nhanh nhanh đi à, giờ lại thế này là thế nào? Cậu đang giấu gì phải không?"

"Làm gì có. Tút lại là giờ đừng có về!"

"Còn lâu. Tôi về ngay đây!"

"Không đơn giản như *xu chiêng* đâu. Khắp văn phòng giờ phơi bím như cờ cá chép ấy!"

Tada vừa ngắt lời thì một âm thanh vang lên.

"Cháu có mặt bím đâu!"

Bé Haru lên tiếng phản đối. Tada đặt ống nghe xuống theo phản xạ rồi quay ra phía ghế xô pha. Bé Haru tụt xuống đứng dưới sàn, mắt nhìn Tada như đang nổi cáu. Rõ ràng hắn đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô bé.

"Chú xin lỗi. Không nói thế thì một gã xấu xa sẽ tới đây mất."

Nghe Tada xin lỗi, bé Haru thắc mắc "Gã xấu xa?" với vẻ hơi lo lắng.

"Xấu như thế nào ạ?"

"Ừm. Thì là một gã miệng với mũi phả ra khói trắng, cười bằng giọng rất dị, rồi tập thể dục để bụng được giống như bụng con bọ hung sừng hình chữ Y ấy!"

"Là Haru-chan nhỉ!"

Nagiko nói. Bé Haru một lần nữa hiểu lầm lại lên tiếng phản đối.

"Con có phải là người xấu xa đâu!"

Tình hình trở nên thật rối ren. Chắc chắn giờ này Gyoten đang trên đường tới đây rồi.

"Nào, mau đi ăn cơm thôi!"

Tada giục Nagiko và Haru rồi đi xuống cầu thang văn phòng với tốc độ như thể đang giải cứu nữ hoàng và công chúa từ cung điện trên cao.

Vừa mới đến Mahoro mà đã dắt họ tới Thần điện cà phê Apollon với kiểu trang trí nội thất quá khích như thế thì e không tốt cho tâm lý trẻ con. Sau một hồi vắt óc, Tada quyết định chọn quán cà phê nằm ở mặt đường lớn Mahoro.

Quán chưa từng đặt chân tới lần nào nhưng ảnh thực đơn đặt trước cửa trông khá ngon mắt. Được nhất là quán cấm hút thuốc, phần hương ra mặt đường lấp kính toàn bộ nên cảm giác ánh sáng tràn tới từng góc ngách trong quán. Gyoten với cái mồm và mũi phả ra khói trắng lẫn đám đầu gấu như Hoshi chỉ biết mưu hèn kế bẩn chắc chắn không bao giờ đặt chân tới đây.

Trên tấm biển có viết tên quán nhưng lại được viết bằng tay và có vẻ không phải là tiếng Anh nên Tada không luận ra nổi. Mà kệ đi. Hắn đẩy cửa kính cho Nagiko và Haru vào trước. Đang giờ ăn trưa nên trong quán hầu hết các bàn đều đã kín khách.

Bàn, ghế lẫn sàn nhà đều làm bằng gỗ, nhân viên quán tất cả đều mặc áo trắng, quần tạp dề đen và dài quanh hông. Nhân viên hướng dẫn họ tới bàn 4 chỗ ngồi, trên bàn đặt một lọ thủy tinh nhỏ có cắm cành dây leo giống loài trinh đằng ba mũi. Khác hoàn toàn với mấy loại cây cảnh mọc sum suê vô tổ chức ở Apollon.

Tada rút rề cầm thực đơn lên tay. Các suất ăn trưa chủ yếu là mì Ý nhưng may có duy nhất một món "Com cá ngữ quả bơ". Đang thèm có hột cơm vào bụng nên Tada gọi luôn món đó. Nagiko thì chọn món "mì ống ragu". Tada không hiểu món ragu

là món ra làm sao song nhìn đĩa đồ ăn được bưng ra hẳn càng không tài nào hiểu nổi nó khác món "mi sốt cà chua thịt" ở chỗ nào.

Nagiko chia mì ống ragu ăn cùng bé Haru. Haru ngoạm một miếng thật to vẽ háu đoi vào chiếc bánh mì nhỏ đi kèm. Suất "cơm cá ngừ quả bơ" được trộn cùng mù tạt và sốt mayonnaise. Tada hơi sốc vì không phải vị xì dầu song vừa ăn vừa tự nói với bản thân "Thôi thì coi như là món sushi cuộn california" bị phanh thây vậy."

Chỗ này Tada thấy chẳng khoái chút nào nhưng dường như lại rất đông khách nữ. Ngay lúc này đây lại nghe thấy tiếng nhân viên quán chào "Xin chào quý khách!" Tada để

Nagiko và Haru ngồi chỗ ghé xây lưng vào cửa sổ còn mình thì ngồi quay lưng ra phía cửa ra vào. Chính vì thế hẳn không nhìn thấy vị khách mới vào nhưng cả Nagiko và Haru đều đang dừng tay ăn, cảnh giác nhìn ra phía sau lưng Tada.

Má ơi, Gyoten sao? Tada cuống cuống quay người lại.

Là Kashiwagi Asako. Cô mặc bộ vest đen, nách kẹp phong bì tài liệu và báo. Có vẻ như cô đang được hướng dẫn tới chỗ ngồi.

Đời thật nhiều chuyện ngẫu nhiên không ngờ. Tada này giờ vẫn dùng bữa ăn bát cơm cá ngừ quả bơ mà giờ luống cuống quá đổi sang cầm thìa tự khi nào.

Asako mặt tươi cười nhìn Tada.

"Ồ, ra đúng là anh!"

Cô đứng đối diện Nagiko và Haru cất lời chào, "Anh Tada đã giúp đỡ tôi rất nhiều đấy ạ!" Nagiko bối rối cúi đầu đáp lễ. Haru thì cười mủm mỉm chắc vì đã no bụng.

"Không không, cô ấy cũng là khách hàng của tôi."

Tada cố nói cho thật tự nhiên để không lộ ra mình đang muốn biện minh song trong lòng thì trình bày trời chết, chẳng ai khảo mà vẫn xưng thêm rằng "Tôi độc thân mà". Khi hiểu ra

Sushi cuộn california

Món sushi cuộn với nhân cá ngừ, quả bơ, trứng cá...

dù mình có vợ con Asako cũng không dao động thì chính Tada lại là người bối rối. Chiếm phần nhiều trong tâm trạng bối rối này là sự hụt hẫng.

"Xin lỗi tôi láo táu quá!" Asako ngượng ngùng nói và rời đi đến chỗ ngồi kiểu quầy bar.

"Bạn gái của anh Tada à?" Nagiko hỏi thăm khiến Tada suýt thì phì ngum nước vừa uống vào miệng.

"Là khách từng thuê bọn tôi trước đây thôi!" Vừa vét nốt chỗ còn lại trong bát cơm, Tada trả lời. "Chị trông giống vậy sao?"

"Dạ không." Câu nói của Nagiko nghiền vụn hy vọng vốn đã mong manh của Tada. "Tôi hỏi cho chắc thôi. Nếu anh đang có ai mà tôi lại nhờ trông Haru thì phiền anh quá."

Biết thế từ đầu nói luôn là có bạn gái cho rồi. Biết đâu lại khéo từ chối được lời đề nghị của Nagiko.

Haizz... cũng tại chẳng có duyên gì với tình yêu tình báo hay hẹn hò tìm hiểu nên không nảy ra cách này chứ. Tada gãi má chán chường.

Cà phê đi kèm với suất ăn trưa cũng đã uống xong. Haru uống nước cam gọi riêng và giờ thì dùng cái ống hút chọc chọc vào mấy cục đá. Chất lỏng màu đen vẫn còn cõ phân nửa trong cốc cà phê của Nagiko. Chắc cũng đã nguội ngắt rồi mà Nagiko vẫn chưa ỏ ê gì chuyện ra khỏi quán. Cô ngồi cúi xuống vừa phải ngắm Haru ngồi bên cạnh.

Chắc cô muốn kéo dài thời gian bên con được chút nào hay chút đó. Tada lục tìm trong túi ngực áo bảo hộ lao động nhưng nhớ ra quán cấm hút thuốc. Làm gì giết thời gian bây giờ. Khả năng cao sắp phải xem màn nước mắt của bé Haru và Nagiko. Nghĩ vậy thôi mà lòng bàn tay Tada ướt nhẹp mồ hôi dù máy lạnh đang ro ro. Hấn quệt hai bàn tay lên đùi.

Cứ ngồi đối mặt mà im thin thít như bở thóc thế này dễ bị Asako hiểu lầm là mối quan hệ không bình thường mất. Tada liếc mắt sang chỗ ghé quầy bar thăm dò. Asako vừa ăn "cơm cá ngừ quả bơ" vừa đọc báo đặt trên quầy. Rõ là một hành động chẳng có gì đáng trầm trồ mà sao Tada thấy khuôn mặt đang

chăm chú đuổi theo những con chữ nghiêm túc như một đứa trẻ của cô quá đỗi đáng yêu. Tờ báo được cuộn lại thật gọn. Tay trái bưng bát cơm, tay phải cầm đũa cũng rất cẩn chu.

Hoàn toàn không chú ý gì tới đám Tada.

Đang trong tâm trạng thất vọng thì cửa lại mở. Mới đó mà đã có khoảng hai nhóm khách đang đợi bàn trống.

"Đi thôi anh Tada nhỉ!" Cuối cùng Nagiko cũng lên tiếng. "Haru, con đi vệ sinh không?"

"Không ạ!"

Nagiko nhận thanh toán tiền. Dường như nhận ra nên Asako ngẩng mặt lên, gật đầu chào Tada. Tada cũng khẽ cúi xuống rồi cùng Haru ra khỏi quán trước.

Mặt trời mùa hè rọi xuống đường lớn Mahoro khô khốc trắng lóa.

"Nóng quá!"

Haru vò rối tung hàng tóc mái phủ trên trán. Tada giơ hai tay lên trước mặt Haru để tạo bóng râm cho cô bé.

Nagiko đi ra khỏi quán trong khi tay vẫn đang cho ví vào túi. Từ trước Tada đã cảm nhận loáng thoáng hành động thường ngày của Nagiko có gì đó lóng ngóng. Nghĩ vậy lại khiến Tada phải nín cười, vì lúc gọi điện tới bệnh viện thì bác sĩ Nagiko làm việc có vẻ chuyên nghiệp hơn hẳn.

"Cám ơn chị vì bữa trưa nhé!"

Tada nói lời cảm ơn rồi cả ba cùng chậm rãi đi bộ về phía ga Hakokyu-Mahoro. Bàn tay Haru nắm lấy tay Nagiko.

Nagiko nói với cái bóng in rõ trên mặt đất.

"Anh Tada này! Cô gái khi này chắc không ghét bỏ anh Tada đâu."

"Đúng là ghét thì chắc là không!"

Tada cười gượng gạo. Nào có được thân thiết với Asako tới mức nảy sinh tình cảm gần gũi tới mức ấy cơ chứ.

"Sao chị lại nghĩ vậy?"

"Lúc ăn cô ấy để ý tới anh mà."

Nagiko nghiêm túc đưa ra bằng chứng chẳng hơn gì chuyện yêu đương của lũ học sinh cấp hai.

"Được thế thì còn gì bằng!"

Nhận định này ngược hẳn với quan sát Asako của Tada khi này nên hẳn trả lời khá mở lòng.

"Con Gấu Gấu đâu rồi?"

Haru đột nhiên nhận ra sự vắng mặt của chiến hữu. Cô bé giật tay Nagiko như kéo chuông.

"Gấu Gấu đang trông văn phòng cho chú Tada đó con!"

Ngón tay Nagiko dịu dàng vuốt lại tóc mái bù xù của Haru.

"Đúng là tôi không muốn đi Mỹ nữa đâu!"

Bất ngờ trước câu nói dường đột, Tada nhìn Nagiko.

Nagiko mím chặt môi như đang cố kìm dòng nước mắt.

"Bởi tôi sẽ làm Haru phải buồn, lại làm phiền tới cả anh Tada nữa."

"Nhưng bên kia họ đang đợi chị mà!"

"Nhưng để anh Tada bị cô ấy hiểu nhầm rằng đã có vợ con mà vuột mất mối duyên này thì tôi thật không còn mặt mũi nào!"

"Không không, chính chị mới đang hiểu nhầm ấy!"

Nagiko nói trong tâm trạng bối rối hiếm thấy nên Tada cũng vội vàng chặn lại.

"Tôi với cô gái khi này không phải mối quan hệ như chị nghĩ đâu, mà nếu có cần giải thích thì tôi cũng sẽ nói cho rõ mà. Chị không phải lo gì cả!"

"Tôi là mẹ của Haru mà thật ích kỷ quá!" Nagiko trông vô cùng ủ rũ. Tada cố gạt lợc từng lời.

"Tôi có thấy ích kỷ đâu!"

Kết cục, hẳn chỉ có thể nói vậy nhưng là lời rất thật lòng của Tada.

Trước khi làm mẹ của Haru thì Nagiko cũng là con người. Kể cả sau khi Haru trưởng thành, cuộc đời lẫn công việc của

Nagiko vẫn tiếp nói. Nếu thế thì chỉ những lúc thực sự khó khăn mới gửi gắm con cho ai đó cũng có sao. Sau một tháng rưỡi khổ tâm buồn bã, Nagiko, Haru và cả Tada nữa, biết đâu lại chạm tới được niềm hạnh phúc, niềm vui lớn lao kéo dài tới tận mai sau thì sao.

"Hắn chị cũng có những bất an khi gửi con cho tôi. Nhưng tôi hứa sẽ làm hết sức. Chị đừng cố ôm đồm làm gì!"

"Cám ơn anh, anh Tada!" Mãi Nagiko mới tươi tỉnh trở lại. "Anh tốt với tôi quá!"

"Thế mà Gyoten toàn mắng tôi là bao đồng chứ không phải tốt bụng."

Tada sượng sùng ngược mặt lên nhìn bầu trời xanh ngắt ngát. Đối lập với bầu trời sáng trong vắt kia, trong lòng hắn đang trôi lên một nỗi niềm cay đắng.

Tôi quyết định nhận trông bé Haru không phải chỉ vì lòng tốt. Thực sự trong thâm tâm hắn đâu đó nghĩ rằng "cơ hội đây rồi!" Trong lòng hắn những ôm hy vọng dù rất mong manh rằng, lại được tiếp xúc với trẻ con biết đâu khiến mình cũng thay đổi được điều gì đó, sự sợ hãi và tuyệt vọng làm tổ trong lồng ngực bấy lâu nay biết đâu lại chuyển hóa thành thứ gì đó hoàn toàn khác thì sao.

Nếu nói là ích kỷ thì phải là tôi đây mới đúng. Quá khứ bị mất đi đưa con không bao giờ có thể quên dù có làm gì chẳng nữa.

Bước xuống cầu thang nối vào trong khuôn viên nhà ga, khí lạnh từ điều hòa thổi thốc tới. Dù đã cố tình đi thật chậm nhưng cũng tới ga mất rồi.

Đứng sát vào tường của lối đi, Nagiko thả tay Haru ra. Cô khom người thấp xuống trước mặt Haru nói giọng ôn tồn.

"Thôi mẹ đi đây, con nhớ ngoan, nghe lời chú Tada nha!"

Haru nín thình gật đầu. Có vẻ con bé hiểu rõ sự tình. Haru hướng khuôn mặt dương như đang giện dỗi vào tấm gạch ốp tường. Bằng cách này, dường như Haru đang chịu đựng theo kiểu riêng của mình để không khóc hay đòi mẹ.

"Haru, mẹ xin lỗi con. Mẹ sẽ về sớm đón con. Sẽ sớm thôi.

Đợi mẹ nhé!"

Nagiko hai mắt đỏ ngầu, cô vuốt tóc, xoa hai má Haru. Cuối cùng sau khi ôm Haru thật chặt, Nagiko dứt khoát đứng lên.

"Mong anh chăm sóc Haru. Gửi lời chào của tôi tới cả Haru-chan nhé!"

Nagiko cúi thấp đầu trước Tada, khoảnh khắc tiếp theo cô quay lưng đi xuyên qua cửa soát vé.

"Mẹ ơi!"

Haru cất tiếng gọi dường như không thể kìm lại được rồi toan đuổi theo mẹ. Bao nhiêu bất an chứa hết trong tiếng gọi ấy.

Tada vội nắm lấy tay Haru giữ lại trước khi con bé định lao vào dòng người tấp nập.

Nagiko đứng bên kia cửa soát vé quay đầu lại, vẫy tay về phía Tada và Haru. Khuôn mặt nửa khóc nửa cười. Trước khi Tada kịp vẫy tay lại thì Nagiko đã quay đi bước lên bậc thang lên sân ga. Bước chân nặng trĩu như thể đang vướng vào bao nhiêu sợi dây vô hình vươn ra từ phía Haru.

Tada nhìn xuống Haru đứng bên cạnh. Hai má đỏ lựng, Haru gườm gườm nhìn xuống mặt đất. Bên tay không cầm tay Tada nắm chặt lấy vạt váy.

"Hở quần lót ra bây giờ!" Tada lắc nhẹ tay đang nắm. "Nào, quay về văn phòng thôi nhỉ!"

Bước lên cầu thang lên mặt đất, dưới ánh mặt trời giữa buổi ban trưa rọi thẳng xuống, cả hai cùng quay lại con đường đã đi tới.

"Tiệm bá nghệ Tada có một chiếc xe tải nhẹ màu trắng này. Từ mai bé Haru sẽ cười lên nó và cùng chú đi làm nhé! À, nhưng không có ghế cho trẻ em rồi. Giá mà mượn được của ai nhỉ? Gyoten thì... Mà thôi, cho cậu ta ngồi thùng xe cũng được."

Haru vẫn nín thinh nên Tada nói ra hết tất cả những gì đang nghĩ.

"Haru, cháu thích ăn món gì nào? Thịt viên thì thế nào? Chú

biết tiệm này ngon lắm! Chú không biết nấu ăn nhưng sẽ có nhiều cách thôi."

Haru vẫn không chịu nói lời nào. Tada bắt đầu thấy khó xử. Xung quanh đang nghĩ chúng ta là "Bố mìn và bé gái bị bắt cóc" kia. Nghĩ vậy khiến bước chân hắn nhanh hơn, mãi rồi cũng về tới trước tòa cư xá nơi có tiệm bá nghệ Tada.

"Chú làm nghề bá nghệ. Đại loại là công việc giúp rất nhiều người như dọn dẹp hay đi chợ này."

Hắn bước lên cầu thang tối mù rồi mở cửa văn phòng tầng hai.

"Xin giới thiệu tiệm bá nghệ Tada. Lúc này cháu cũng tới rồi đó. Văn phòng làm việc kiêm nhà ở luôn. Từ hôm nay bé Haru sẽ sống một thời gian ở đây nhé!"

Haru hất tay Tada ra rồi chạy vào trong: Cô bé ôm lấy con Gấu Gấu để quên trên ghế xô pha, vui mặt vào đó.

Tada mở cửa sổ, bật quạt điện rồi xách lại gài ghế xô pha. Chuông gió đứng im lặng thình như tờ. Chiếc quạt điện cuộn tung cả bầu không khí nực nội.

"Nhà vệ sinh ở đằng kia nhé. Nếu thấy khát thì nói với chú!"

Có lẽ nên để con bé một mình một lúc. Tada trải tấm đệm mới mua xuống bên hông giường mình. Hắn trải luôn cả tấm ga và chăn hè ra.

Tada thăm dò tình hình khu tiếp khách của văn phòng phía bên kia tấm rèm ngăn. Haru leo hắn lên xô pha nằm cùng con Gấu Gấu nên không nhìn rõ được nét mặt cô bé. Chắc đã thăm mệt vì buồn nên ngủ luôn rồi.

Tada rón rén đến bên cạnh Haru, lấy chiếc chăn mỏng Gyoten vẫn hay dùng đắp cho cô bé. Haru hoàn toàn không hề có bất cứ phản ứng gì.

Buông tiếng thở dài rồi Tada lại đi sắp xếp đồ đạc của Haru. Hắn gấp lại quần áo trong thùng các tông, xếp gọn vào tủ đặt cạnh giường. Còn đồ chơi thì xếp lên chiếc bàn kính thấp chân kê giữa bộ xô pha tiếp khách.

Chỉ vậy thôi trông đã giống một căn phòng có trẻ con rồi.

Vừa tận hưởng cảm giác nhón nhột, khác lạ, Tada vừa lấy nốt đám khăn nằm dưới đáy thùng. Một khung ảnh được quán trong khăn bông. Trong đó là bức ảnh chụp 3 người: Nagiko, người phụ nữ có vẻ là bạn đời của Nagiko và bé Haru.

Đây là lần đầu tiên Tada được thấy mặt bạn đời của Nagiko. Cô cũng chỉ trang điểm nhẹ nhàng giống Nagiko nhưng có sức hút khiến người đối diện không thể rời mắt. Mái tóc xoăn gọn sóng nhẹ được buộc lại gọn gàng, tay như đang ôm đầu Haru cùng nụ cười tươi tắn. Haru đứng giữa Nagiko và bạn đời, khuôn mặt cũng tươi cười rạng rỡ. Chỉ có Nagiko là đang mím môi để không phì cười mà thôi. Cô nhìn vào camera trông có phần hơi nghiêm túc.

Giờ mà giờ tấm ảnh này ra chắc con bé sẽ khóc mất. Bắn khoả một hồi Tada quán khung ảnh vào lại khăn bông.

Haru gọi Nagiko là "mẹ" thì sẽ gọi bạn đời của Nagiko là gì nhỉ? "Bố" thì chắc chắn không phải rồi. Là "mami" chăng?

Cất khăn vào tủ, chân tay rảnh rỗi không biết làm gì Tada bắt đầu nghĩ chuyện vô bổ. Có vẻ như Haru đã ngủ rất say. Phải đánh thức con bé dậy không tối lại khó ngủ.

Đặt tay lên đôi vai bé nhỏ của Haru, Tada nhìn lom lom vào khuôn mặt cô bé. Trên má vẫn còn vệt nước mắt khô. Con bé đáng thương hay dễ thương, Tada khó có thể nắm bắt rõ được cảm nhận của mình lúc này. Để mặc trận giông tố nhỏ vừa trôi lên, quần thảo trong lòng ngực, Tada cất tiếng gọi.

"Haru ơi!"

Vừa dứt lời thì cửa văn phòng mở tung ra.

"Cậu vừa nói cái gì ấy nhỉ?"

Gyoten đứng với cái tướng như thể ta đây là Kim Cang Lực Sĩ. Ánh mắt lướt qua Haru đang ngủ say trên ghế xô pha rồi lại ngay lập tức quay về Tada.

Trời xui quỷ khiến sao mà cậu lại vác mặt về đúng lúc không cần về thế này hả? Tada lấp bắp.

"Tôi gọi con nhóc này chứ đâu. Ừm... là 'bé Haru' ấy!"

"Thế sao? Thế mà tôi tưởng cậu lại gọi tôi bằng tên làm tôi

tổn hết da gà đây!"

Gyoten nói rồi dùng tay để sau lưng đóng cửa lại. Song cậu ta không đi vào trong phòng mà cứ đứng trơ trơ gần ngoài cửa. Cậu ta đang tính toán khoảng cách tới cái ghế xô pha hết một con mèo đa nghi.

"Lại tận mắt mục sở thị thế này tôi càng hiểu." Gyoten cất lời. "Tôi bó tay với cái việc chăm bẵm thứ này!"

"Thứ này cái đầu cậu. Là bé Haruka đấy!"

Thế nhưng lại một lần nữa Haru nhồm dậy trên ghế xô pha hoàn toàn không đúng thời điểm. Vừa lấy tay dụi mắt cô bé vừa đồng dục tuyên bố.

"Cháu không phải là Haruka. Tên cháu là Mitsumine Haru cơ mà!"

Không khí đóng băng hóa ra là thế này đây. Giữa mùa hè mà cảm giác thân nhiệt ngang ngửa Nam Cực. Tada lập bập hết nhìn Haru lại di chuyển ánh mắt sang Gyoten. Gyoten nhìn Haru như thể lưng bị gắn vào cửa. Nét mặt thay lời muốn nói "Chuyện quái quỷ gì thế này!"

"Ra ngay ngoài tôi nói chuyện!" Gyoten nói chỉ cử động hai bờ môi.

"Không!"

"Cái gì mà thằng em trai ăn hết tám cái bánh nhân mút! Đầu óc cậu làm sao thế hả?"

Gyoten quát lên rồi định nhảy bổ vào Tada. Haru giật mình, mặt méo xệch như sắp khóc đến nơi. Thấy vậy Gyoten có phần chững lại. Cậu ta giữ nguyên tư thế đang giơ nắm đấm mà quay ngược lại ra phía cửa.

"Cậu hãy trả ngay thứ này về cho Nagiko đi!"

"Vô ích. Tối nay cô ấy bay đi Mỹ rồi!"

"Làm gì?"

"Công việc. Khoảng một tháng rưỡi, bé Haru sẽ sống cùng chúng ta. Chuyện này đã quyết vậy rồi!"

"Chúng ta ư?" Gyoten cười đầy mỉa mai. "Tôi không ở đây

nữa!"

"Đợi đã nào, đợi đã!"

Tada thận trọng thu ngắn dần khoảng cách với Gyoten như với một loài động vật hoang dã. Giờ mà buông tay luôn thì thiếu nhân lực sẽ ảnh hưởng tới công việc từ nay về sau.

"Cậu khó chịu như thế bé Haru để ý thì sao hả?" Tada nhỏ giọng nhắc nhở, lén ra hiệu bằng ánh mắt về phía xô pha. "Cậu nhìn cho kỹ đi. Con bé đáng yêu thế kia!"

Gyoten nhìn Haru đúng một giây rồi lại ngay lập tức khó chịu thu ánh mắt lại.

"Cậu thấy mặt tôi đáng yêu lắm à?"

"Tất nhiên là không. Hỏi gì trớt quớt!"

"Vì cái mặt kia hình như giống tôi hơn là Nagiko. Nếu là gu của cậu thì cả nó và tôi đều phải xem xét chỗ nướng thân cho mình."

Hết "thứ này" lại đến "nó và tôi", đồ lắm điều. Tada bực lắm rồi nhưng Gyoten chịu thừa nhận ảnh hưởng gen của mình là bước tiến khá lớn rồi. Không được để mất cơ hội này mà nên thu vén sao cho tròn.

"Thì bởi, cha con giống nhau là lẽ đương nhiên!"

Tada gật gù ra điều đồng tình. "Phải có cậu thì Haru mới có mặt trên đời này được chứ. Vì sự lớn khôn hạnh phúc của con bé cậu có thấy mình nên chung tay góp sức không hả?"

"Chẳng thấy gì sất!"

"Thôi nào, cậu trông văn phòng giúp tôi chút được không?" Tada xuống nước nhờ vả. "Tôi muốn đi mua thức ăn cho bữa tối và lụng cái ghế ngồi cho trẻ em."

"Bữa tối? Cậu định nấu á?"

"Thì bét ra mấy ngày đầu phải cơm nước chu đáo chứ?"

"Tốt nhất là nên ra ngoài ăn cho lành lại thể hiện được sự chu đáo đấy!"

Mặc kệ Tada và Gyoten nói qua nói lại, Haru ôm con Gấu Gấu tụt xuống ghế xô pha bắt đầu khám phá văn phòng. Hết vén rèm

ngăn phòng, ngấm nghĩa giường của Tada rồi lại rón rén mở cửa nhà vệ sinh.

"Thôi tôi đi đây!" Luôn qua nách Gyoten, Tada toan ra khỏi văn phòng.

"Khoan khoan!" Lần này đến lượt Gyoten chặn Tada. "Còn thứ kia cậu tính sao? Dắt theo đi chứ!"

"Đi đâu cũng tha lôi theo sợ con bé mệt. Tôi đi vù cái về ngay thôi nên cậu trông cho cẩn thận đây!"

Nghe câu trả lời của Tada xong Gyoten tức thì chìa tay ra.

"... Bắt tay á?"

"Không! Đưa ví đây. Để tôi đi chợ!"

Diễn biến theo đúng kịch bản khiến Tada cười đắc thắng trong bụng. Sai bảo được Gyoten thật là chuyện vốn chỉ có trong mơ. Tất cả là nhờ vị thần may mắn Haru.

"Mua trứng với sữa đây. Tối nay tôi định làm cơm cà ri nên mua gia vị cà ri loại không cay với..."

"Không biết sẽ hỏi nhân viên siêu thị!"

Có vẻ Gyoten không muốn ở lại văn phòng thêm một giây một khắc nào nữa. Tay cậu ta đã nhanh nhẩu đặt sẵn lên nắm cửa rồi.

"Ghế ngồi cho trẻ em thì loại nào dùng được ở xe tải nhẹ ấy..."

"Biết rồi!" Ngắt lời Tada, Gyoten ùng ùng bỏ đi.

"Cậu mà không về là cả tôi lẫn bé Haru chết đói ra đây nhớ!"

Tada nhắc lại thật to với theo Gyoten đã biến mất phía sau cửa. Nhẹ cả người.

"Chú Tada ơi!"

Haru cất tiếng gọi. Tada giật mình quay lại vì cứ ngỡ như Nagiko vừa gọi. Từ khe rèm ngăn phòng, Haru chỉ thò mỗi mắt ra. Chắc cô bé nhớ cách nói của Nagiko rồi bắt chước ra vẻ người lớn. Kiểu này không được nói gì hớ hênh rồi. Tada nghĩ. Phải cẩn thận không nói mấy từ bậy bạ. Chúng không tốt cho việc giáo dục Haru chút nào cả.

"Bây giờ cháu sẽ làm cho chú xem cái này buồn cười lắm

nhé!"

Haru nói đầy háo hức. Tada trong đầu không hiểu lắm nhưng vẫn gật.

"Ừ, làm chú xem nào!"

Haru nấp hẳn người vào trong tấm rèm rồi lại thò độc khuôn mặt ra từ khe hở. Cô bé vừa khúc khích cười vừa nói đầy miễn cưỡng tìm sự đồng tình của Tada, "Đó, chú thấy chưa?" Tada càng không hiểu ý cô bé song vẫn gật đầu.

"Ồ, buồn cười quá!"

Chắc một kiểu ú òa chẳng? Chẳng bận tâm tới Tada đang lúng túng, Haru vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại hành động đó rồi cười khúc khích khoảng tám bận. Còn Tada thì lần nào cũng lịch sự tán thưởng "Hay quá!"

Mãi cũng thôi trò ú òa, Haru quay sang nói chuyện với con Gấu Gấu. Hình như đang bắt đầu ngay tấp lự trò chơi đồ hàng. Nào là giả bộ cho con Gấu Gấu ăn rồi lại lắng nghe con Gấu Gấu nói. Khỏi phải bàn, Tada đương nhiên không nghe thấy được lời của con thỏ bông.

Suy nghĩ và hành động của đứa trẻ bốn tuổi là một ẩn số.

Thôi dù sao còn hơn nó nhớ mẹ mà khóc ti tỉ. Tada xốc lại tinh thần, moi từ trong tủ dưới bồn rửa bát ra chiếc nồi bám đầy bụi. Cái nồi to gần như duy nhất của tiệm bá nghệ Tada. Nhớ không nhầm là thừa lại từ Lulu. Ký ức về chuyện này khá mờ mờ nhưng có thể khẳng định một điều là Tada chưa từng một lần dùng tới nó.

Hắn cẩn thận rửa hai lần, tiếp theo là tìm đồ nấu cơm. Đồ cần tìm nằm ở dưới gầm giường của Tada, nhòm vào bên trong thì có 5 chiếc tất không rõ đã được giặt hay chưa. Năm chiếc chứ không phải năm đôi, màu sắc họa tiết cũng lộn xộn. Coi như không nhìn thấy chúng đi, từ giờ nếu muốn ăn cơm thì cứ cơm đóng hộp, chỉ cần bỏ lò là xong. Nói ra mới nhớ nhà cũng làm gì có sẵn gạo đâu.

Loanh quanh cũng đã 4 giờ chiều. Gyoten vẫn chưa về. Đừng nói là cậu ta trốn luôn nha. Tada bắt đầu thấy lo lắng nhưng biết

liên lạc kiểu gì với Gyoten không mang theo điện thoại di động đây.

"Bé Haru, đi tắm nhà tắm công cộng đi!"

"Nhà tắm công cộng? Là gì vậy ạ?"

"Là chỗ có cái bồn tắm to bự ấy. Cháu chưa đi bao giờ sao?"

"Chưa ạ!"

"Thế đi thôi! Đã lắm!"

Bỏ những thứ đồ tắm gọi cần thiết, Tada cùng Haru ra khỏi văn phòng. Đồ để thay chỉ mang theo đồ lót. Vì ghé mũi vào váy Haru đang mặc ngửi mùi thì thấy vẫn mặc được đến ngày mai. Haru thì vịn vẹo người cười "Nhột nhột".

Băng qua đường ray tuyến Hakokyu để tới nhà tắm công cộng Matsu-no-yu. Vừa cúi người chui qua tấm rèm thì Haru chỉ vào bên màu đỏ.

"Cháu bên này cơ mà!"

"Bên đó không được. Bên đó dành cho các cô người lớn đấy!"

Nghe Tada nói vậy cô bé cũng chịu theo.

Haru nhìn rất chăm chú cái tủ đựng giày kiểu xưa cũ và ông bác ngồi ở chỗ thu tiền. Trong lúc được Tada cởi váy ra cho thì ánh mắt của cô bé vẫn cứ hướng về quầy thu tiền. Vẫn giữ nguyên tư thế giơ hai tay lên đầu. Chẳng có tí cảnh giác nào thế này nguy hiểm quá. Bọn trẻ con ở tuổi này đứa nào cũng thế hay sao?

Tada đâm lo nên quan sát xung quanh quá mức cần thiết xem có kẻ xấu xa nào đang nhòm ngó gì Haru không. Ở phòng thay đồ giờ chỉ có vài người già nhắm vào bồn tắm nước đầu. Cởi đồ của mình cũng đủ chật vật rồi nên không ai chú ý tới Haru cả.

Vừa thở phào thì Haru lại thì thào.

"Cháu muốn đi nhà vệ sinh."

Bên màu đỏ

Nhà tắm công cộng hay suối nước nóng thường treo rèm đỏ ở bên nhà tắm cho nữ và rèm xanh ở bên nhà tắm cho nam.

Này cháu, đang trần như nhộng đây... Tada nghĩ vậy song vẫn dắt Haru tới nhà vệ sinh ở góc phòng thay đồ. Vị trí bồn cầu hơi cao nhưng chỉ cần Tada giúp một chút là Haru đang trần như nhộng tự mình giải quyết xong vấn đề lần lau chùi cẩn thận.

Nào, chuẩn bị bước vào phòng tắm thôi. Nhìn bức tranh vĩ đại được vẽ trên tường.

"Núi Phú Sĩ!" Haru mừng rỡ. "Đẹp quá! Tại sao lại có núi Phú Sĩ ở đây ạ?"

"Tại sao nhỉ!"

Vì chưa từng nghĩ tới điều này nên Tada cũng nghiêng đầu thắc mắc.

"Vừa tắm lại vừa được ngắm cảnh đẹp sẽ thấy sướng khoái hơn chẳng!?"

Haru tất nhiên chẳng để lọt vào tai câu trả lời của Tada. Cô bé phân khích vì lần đầu được tới nhà tắm công cộng, chỉ chực chạy vòng vòng quanh khu tắm. Dần lộ rõ bản tính rồi đây. "Ngã ra đây bây giờ!", "Trật tự đi nào không làm phiền người khác đó!", Tada hết hơi ngăn cô bé lại. Hấn dùng khăn tắm trắng xóa bọt xà bông kỳ cọ người cho Haru. Biết con bé sẽ kêu "Ừ đầu!" khi gội đầu nên hấn thôi luôn khoản này.

Tada cũng định tắm gội luôn nhưng việc này sao mà khó khăn. Vì chỉ cần rời mắt ra là Haru lại tự ý nhao vào bồn tắm. Nhỡ mà ngộp nước trong đó thì chết dở nên Tada phải cho cô bé đứng ở giữa hai chân mình, còn bản thân thì ngồi quay mặt vào gương. Con bé cứ định thoát ra thì hấn chỉ việc kẹp nhẹ hai đầu gối là nó khởi động đập luôn. Haru cười thành tiếng không biết có phải do nhột quá hay không. Thật may là con bé có vẻ đã được thư giãn.

Xả hết xà phòng tới phần ngâm mình vào bể nước nóng. Haru mà ngồi xuống thì nước nóng ngập đến mặt nên cô bé làm tư thế đờ như khúc gỗ. Nó khiến hấn nhớ ra kiểu đi tắm của Gyoten cũng là kiểu khúc gỗ đờ. Cha con đúng thật là đáng sợ mà.

Khum nước nóng vào hai lòng bàn tay, Tada đổ lên vai Haru,

tiện thể biến tay thành khẩu súng nước, bắn nước nóng chiu chiu. Haru mon men nhòm hỏi "làm thế nào ạ?" thì bị Tada cho luôn một phát đạn nước nóng vào mặt. Haru lấy tay lau mặt, khó chịu nói "thôi đi mà!" Để xoa dịu cô bé, Tada chỉ Haru cách làm súng phun nước rồi cả hai cùng chơi một lúc.

Trên đường về hẳn dặt tay Haru. Bàn tay bé xíu ướt nhẹp mồ hôi.

Cơ thể thấm thấu hết nhiệt độ của nước rồi giữ nhiệt mãi bên trong mình. Sinh mệnh của Haru còn quá non nớt, mà từ "non nớt" có lẽ cũng vẫn còn chưa tới.

Nhớ ra thứ ngày xưa đã đánh mất, Tada vội xua đi ký ức đó.

Về đến trước văn phòng thì chạm mặt Gyoten. Hai tay xách túi đồ mua ở siêu thị, Gyoten nói.

"Tôi mượn chìa khóa xe cậu. Lắp ghế trẻ con vào rồi đây!"

Cố tình tránh ánh mắt của Haru, Gyoten bước lên cầu thang.

Tada cùng Haru đi ra bãi đỗ xe ngó chiếc xe tải nhẹ.

"Chiến hữu của chú đây. Trông oách không?"

"Oách!"

Nhòm vào ghế phụ, đúng là đã được gắn ghế ngồi cho trẻ con. Làm được đó, Gyoten.

Trong văn phòng, Gyoten đang nằm xãi lai trên xô pha. Haru chạy lại, không nói không rằng đẩy lưng Gyoten. Gyoten ráo hoảng nhường chỗ còn mình thì ngồi thụp xuống sàn nhà. Tada xách lấy túi đồ bị vứt chỏng chơ trên bàn, cúi lom khom trước tủ lạnh. Vừa cất đồ ăn vừa hỏi chuyện.

"Cậu mua ghế luôn cơ à? Có đủ tiền không?"

"Đến tâm sự với thằng buôn đường thì nó xách luôn từ đâu về xong lắp luôn cho đây."

Gyoten hay đặt bí danh kỳ quặc cho người khác. "Buôn đường" là dành cho Hoshi.

"Cậu lại đi nhờ cái thằng đó làm gì!" Tada cự nự.

"Chứ biết làm sao. Tôi hoàn toàn mù tịt cái khoản bán ở đâu, lắp ra làm sao mà!"

Rút lại lời khi nãy thôi. Gyoten vẫn là cái dạng làm như mèo mửa. Mà đúng hơn là từ đầu cậu ta đã chẳng định làm gì cả.

Nói vậy chứ thức ăn thì cậu ta mua không sót thứ gì. Tada cắt hành và khoai tây. Không quen làm việc này nên khá mất thời gian.

"Cháu làm với chú nhé?" Haru đến cạnh Tada quan tâm hỏi. Tranh thủ thời cơ Gyoten tót luôn lên ghế xô pha chiếm chỗ.

"Cám ơn cháu, nhưng không có ghế chắc không với tới đâu. Lát chú bế thì giúp chú bỏ viên gia vị cà ri vào nhé!"

Haru đồng ý và quay về xô pha. Thấy Gyoten đang ngồi, cô bé ần tới tấp vào cánh tay cậu ta. Nửa người con Gấu Gấu đang tọa lạc dưới mông Gyoten nên chắc cô bé thấy bất mãn. Gyoten đành miễn cưỡng quay về ngồi sà.

"Cậu quay quạt ra phía bé Haru cái đi!"

Tada đưa ra chỉ thị. Gyoten uể oải thò chân bấm nút chuyển sang chế độ quạt quay. Toàn chỉ khéo léo không đâu.

Gió chiều thổi vào làm rung chiếc chuông gió trên khung cửa. Ban trưa nóng muốn héo hắt cả người nhưng giờ nhiệt độ có vẻ đã giảm xuống chút ít.

"Mẹ đâu?"

Haru đột nhiên hỏi. Tada tay đang khuấy nồi bằng muôi quay lại nhìn Haru. Gyoten đang nằm cuộn tròn cũng ngẩng mặt lên khó chịu.

"Mẹ đang đi làm. Haru trông nhà cùng các chú nhé!"

Tada đổ dành song Haru vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

"Ừ ừ! Mẹ đâu? Mẹ đâu?"

Con bé bắt đầu nhăn nhó mặt mày, nắc lên thành tiếng "Ừ..!" chói tai. Con Gấu Gấu cũng bị ném qua một bên, chắc giờ trong đầu con bé chỉ có Nagiko. Tada vội vặn nhỏ lửa bếp gas, lòi khung ảnh được quán trong khăn bông ra. Hấn quỳ gối xuống trước mặt Haru đang ngồi khóc trên xô pha.

"Đây, mẹ đây. Ngoan đợi mẹ đến đón nhé!"

Haru liếc qua tấm ảnh lại càng khóc to hơn. Gyoten đứng

dậy chẳng nói chẳng rằng bỏ đi ra khỏi văn phòng. Cánh cửa bị đóng lại khá thô bạo.

Hơi bối rối một lúc, Tada cố gắng hết sức thật nhẹ nhàng ôm chặt lấy Haru đang co rúm lại như thể run sợ.

"Không sao mà. Mẹ sẽ về ngay thôi mà."

"Ngay là khi nào?"

"Là qua một tháng rưỡi."

Tada trả lời nhưng có vẻ khó hiểu với Haru nên hắn sửa lại "Là ngủ khoảng 44 lần thôi." Haru vẫn còn lơ mơ về khái niệm con số nên nghiêng đầu thắc mắc "Bốn mươi bốn?"

"Ừm..."

Tada bối rối không biết nên làm sao bèn xòe hai bàn tay.

"Đây là mười này. Bốn lần mười thì là bốn mươi."

Dường như con bé đã tạm hiểu là rất nhiều. Haru nhăn mặt rồi lại khóc văng lên.

Một tháng rưỡi với Tada nhanh cái vèo. Nó lướt qua nhanh như chuyện mất công nhận việc nhỏ cỏ mà lại lơ đãng quên làm khiến cỏ chết queo cũng không có gì lạ.

Nhưng với một đứa trẻ non nớt như Haru thì lại khác. Một tháng rưỡi đồng nghĩa với vĩnh viễn. Haru khóc một cách tuyệt vọng rằng có lẽ mẹ sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến đón mình nữa.

Để xoa dịu Haru, Tada quyết định cho gia vị cà ri vào nồi. Được Tada bế lên, Haru vừa thút thít vừa bẻ miếng gia vị cà ri thả vào nồi. Có cả nước mắt cùng rơi xuống song Tada coi như không nhìn thấy gì.

Giờ thì lấy muối khuấy đều nồi cà ri. Haru cũng muốn làm nhưng xốt cà ri sền sệt có vẻ quá sức cô bé. Một mình cô bé không thể đảo nổi cái muối. Tada một tay bế Haru, một tay đỡ lấy cán muối giúp Haru khuấy nồi.

"Chú Tada!" Nhìn vào bên trong nồi đang cuộn lên một màu đen Haru nói. "Mẹ sẽ đón cháu chứ?"

"Tất nhiên là có rồi!" Như vớ được vàng, Tada khẳng định

chắc nịch. "Sao thế? Tự dưng cháu thấy lo à?"

"Mẹ bảo trời mát mẹ sẽ tới đón thế mà mẹ không đến."

Ra là vậy. Giờ thì Tada đã hiểu. Chiều đến, nhiệt độ có hạ xuống đôi chút. Lại có cả quạt nữa. Nghĩ là trời đã mát rồi. Thế mà Nagiko vẫn không xuất hiện nên Haru bắt đầu thấy bất an và khóc toáng lên thôi.

Con bé này không ngờ cũng thông minh gồm. Mỗi tội vẫn chưa biết đếm.

Tada thả Haru đứng xuống đất rồi dắt tới ghế xô pha nơi có con Gấu Gấu. Với đứa trẻ như thế này thì cách đánh lừa đơn giản không ăn thua. Có nhờ mồm cũng không thể nói "Ngoan thì mẹ sẽ tới đón ngay thôi!"

Ngồi bên cạnh trên xô pha, Tada đặt con Gấu Gấu lên đùi Haru.

"Bé Haru này. Cháu sẽ ở đây với chú cho tới khi mẹ tới đón nhé!"

"Bao lâu cơ?"

"Bốn lần mười ấy. Nó khá dài với bé Haru đấy."

"Dài thật..."

Haru cúi thông đầu. Tada cầm lấy con Gấu Gấu ấn nhẹ vào má Haru.

"Nhưng yên tâm. Cứ đợi là mẹ chắc chắn sẽ tới đón bé Haru!"

"Thật chứ ạ? Chắc chắn không ạ?"

"Ừ. Chắc chắn!"

"Được rồi. Chú hứa đấy nhé!"

Haru chìa ngón út ra nên Tada móc ngón tay với Haru. Hắn quyết định bày khung ảnh trên bàn điện thoại.

Cửa văn phòng mở, Gyoten đã quay về. Miệng thì ngậm thuốc lá, tay xách lưng lẳng túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi.

"Xong chưa?" Gyoten hỏi Tada sau khi liếc qua Haru đã nín khóc. "Ngửi thấy mùi cà ri cháy nên tôi đoán chắc sắp xong rồi nhỉ?"

Thôi chết, nồi cà ri! Tada cuống cuống quay ra bếp. Đáy nồi

hơi sém mất một chút.

Gyoten lôi kem từ trong túi cửa hàng tiện lợi ra bỏ lên bàn. Có tận 5 cái. Ánh mắt Haru như dán chặt vào chỗ kem.

"Không được đâu bé Haru. Phải ăn cà ri xong mới được ăn 1 cây thôi đấy. Này Gyoten! Từ giờ cậu hút thuốc gần quạt thông gió đi!"

Dù Tada đã nhắc nhở nhưng Haru vẫn dăm dăm ngó mấy cây kem, Gyoten vẫn tỉnh bơ hút thuốc. Cha con sao mà giống nhau. Nghĩ tới những thử thách đang đợi phía trước Tada bỗng cảm thấy sao ngày mai thật mịt mù.

Cả ba cùng ăn cơm cà ri sau đó Haru ăn cả kem. Gyoten thì phàn nàn cà ri ngọt quá còn Haru thì không chịu đánh răng sau bữa ăn nên chạy trốn vòng vòng khắp văn phòng.

Gyoten và Haru vẫn chưa nói với nhau một lời nào. Ánh mắt cũng hầu như không chạm nhau. Cảm giác cả hai đang từ xa quan sát lẫn nhau như thể người kia là kẻ lạ đột nhập vào lãnh địa của mình. Vừa cầm bàn chải vừa chạy, Tada nghĩ "Chắc là luật của quái thú?"

Đúng lúc đang đu đưa vào giấc ngủ thì có điện thoại của Nagiko gọi tới hỏi thăm tình hình. Chắc sắp đến giờ lên máy bay. Vẫn biết là lo cho Haru nhưng chẳng đúng lúc chút nào. Nhận điện thoại từ Tada, không hiểu do xấu hổ hay chống đối mà con bé trả lời nhát gừng với Nagiko. Thế nhưng vừa tắt điện thoại là lại khóc thút thít.

Haru đồng ý ở cùng Tada và nói "Được rồi!" nhưng tất nhiên chẳng có gì là "được" cả. Lúc nói chuyện với mẹ thì làm bộ để mẹ không lo lắng song chỉ cần nhớ ra một chút thôi là đang xa mẹ thì lại thấy buồn thối ruột thối gan. Con gái đúng là phức tạp!

Tada gần như phải ép Haru mới chịu nằm xuống giường. Khoảng một tiếng sau khi mệt lả vì khóc Haru mới bắt đầu thêm thiếp đi. Trong suốt thời gian ấy Tada luôn vỗ nhẹ vào bụng Haru. Tạo nhịp điệu nhẹ nhàng mong con mau ngủ ập đến càng nhanh càng tốt. Nhưng hẳn phải ngồi bên mép tấm đệm dậm ra mông và cơ lưng đang đau ê ẩm.

Tình trạng này mà kéo dài tháng rưỡi chắc mình chỉ cử động được như rô bốt vì đau cơ bắp mất thôi.

Đứng lên kéo giãn cơ thể Tada thở dài. Kéo tấm rèm ngăn thì thấy Gyoten đã ngủ trên xô pha từ đời nào. Nhòm kỹ hóa ra hai tai cậu ta nhét hai hạt lạc. Chắc muốn cách âm hoàn toàn tiếng khóc của Haru đây mà.

Con của cậu đây ông nội. Mặc dù chính bản thân nhận trông cô bé song Tada vẫn thấy bức mình nên gi hạt lạc cho sâu thêm vào lỗ tai Gyoten.

Làm điều thuốc thay đổi không khí đã. Nhưng tiếng quạt thông gió sẽ làm Haru tỉnh giấc mất. Tada liền rón rén ra khỏi văn phòng, bước xuống cầu thang.

Trên con đường trước văn phòng rơi đầy đầu mẩu thuốc Marlboro bạc hà. Có lẽ ban chiều Gyoten đứng đây hút thuốc đợi Haru nín khóc. Thảo nào mà cậu ta ngửi thấy ngay mùi cà ri. Tada lăm bằm vừa rửa sả vừa nhặt đầu mẩu thuốc.

Khu trước ga Mahoro cùng sự ồn ào náo nhiệt dần chìm vào đêm vắng.

Sáng hôm sau, Gyoten nói "chào buổi sáng" với giọng to hơn mọi khi, vì tai cậu ta vẫn nhét nguyên hai hạt lạc.

Chẳng cần phải nói cũng biết lại được một phen náo loạn. Cuối cùng, Tada lật tung cả văn phòng mới tìm ra cái nhíp, vật lộn mãi cũng gắp được hạt lạc từ trong tai Gyoten ra.

Sau một hồi vân vê hai hạt lạc trong lòng bàn tay cậu ta bỏ tọt luôn vào miệng.

"Chớ có bắt chước nhớ chưa!" Gyoten nói. Haru đổ dồn ánh mắt không rõ là kinh hãi hay ngưỡng mộ vào hành động của Gyoten song vẫn cười đáp lại "Không đâu..."

"Chú Tada, chú kia là..."

"Là Gyoten!"

"Gyoten... mắc cười nhỉ!"

Rất tiếc hẳn là bố của cháu đây. Tada trả lời thầm trong bụng.

Haru cứ đến đêm là khóc nhớ mẹ, khóc chán lại lăn ra ngủ.

Buổi sáng muộn nhất cũng sáu rưỡi đã mở mắt, nằm vắt ngang bụng Gyoten mà khua khoảng "Chú ơi chú ơi, dậy đi!" Ăn không bỏ bữa nào, lúc đi làm và về nhà đều đứng trước khung ảnh đặt trên bàn điện thoại để chào. Tất cả mọi sinh hoạt của tiệm bá nghệ Tada chuyển sang nhịp của Haru.

Ban ngày Haru cùng đi tới chỗ làm việc. Chỗ ngồi chỉ định của Haru chính là ghế dành cho trẻ em gắn ở ghế phụ.

Gyoten bị đuổi xuống ngồi ở thùng xe với nhiệm vụ trông đồ. Mùa hè lại đúng là thời kỳ thùng xe luôn nhiều đồ đạc, vì cỏ đã nhỏ và cành cây xén tỉa được nhét vào trong bao tạm thời vẫn chắt trên thùng xe. Khi gom đủ một lượng nhất định mới mang tới khu xử lý rác ở ngoại ô thành phố Mahoro. Ngày nào Gyoten cũng chìm ngẫm giữa các bịch rác, vừa phơi mặt ra nắng vừa lắc la lắc lư trên thùng xe.

Ngày hôm nay có yêu cầu của lão Oka phường Yamashiro. Tada đang ngán ngẩm nghĩ chắc lại việc giám sát xe buýt Yokochu thì không ngờ nội dung công việc lại là "Đến nhổ cỏ vườn cho tôi!" Lão Oka biết điều thì đã chẳng phải là lão Oka. Không hiểu có chuyện gì đây. Một nửa tò mò, một nửa lo sợ, Tada cho chiếc xe tải nhẹ chạy đến phường Yamashiro.

Đi thẳng xe vào trong vườn, việc đầu tiên là thả Haru xuống. Vòng ra sau thùng xe Haru thốt lên.

"Không có chú Gyoten!"

"Cái thằng, lại đào tẩu rồi!"

Quấn khăn vào cổ Tada thở dài.

Chuyện Gyoten bỏ trốn không phải là chuyện hôm nay mới xảy ra. Sau khi ngồi lên thùng xe, lợi dụng lúc dừng đèn đỏ là lên đi luôn. Xong đến giờ cơm tối lại mò về văn phòng trong bộ dạng miễn cưỡng. Chắc cả ngày chẳng làm việc gì chỉ lông ba lông bông. Tada cũng đến bó tay không hiểu nổi vì sao cậu ta lại không muốn chạm mặt với Haru đến vậy.

Nghe thấy tiếng động lão Oka bước ra sà.

"Lâu lắm mới gặp nhỉ cậu bá nghệ. Khỏe không?"

Lão phấn chấn hơn bao giờ hết. Dừng ánh mắt trước Haru,

lão hỏi: "Ô, đứa bé nào đây?"

"Là bé Mitsumine Haru. Cháu trông bé hết mùa hè này!"

"Cháu chào ông ạ!"

Haru cất lời chào. Cô bé ngoan ngoãn thực hiện đúng lời dặn của Tada phải biết lễ phép ở những chỗ tới làm việc.

"Ồ... xem nào xem nào! Chào cháu. Dễ thương quá!" Lão Oka vốn khó tính cũng phải mềm lòng. "Để bảo bà nhà lấy chút bánh kẹo cho con bé mới được!"

"Cháu ra kia xem được không ạ?" Haru chỉ tay vào góc vườn.

"Được thôi nhưng đừng giẫm vào gốc cây đấy nhé!"

Được lão Oka cho phép, Haru bắt đầu khám phá khu vườn.

"Cậu đỗ lại xe vào trong góc đi!" Lão Oka nói với Tada. "Hôm nay nhà tôi có khách!"

Thế thì lão phải ra sớm mà chỉ thị chứ. Tada nghĩ vậy nhưng vẫn di chuyển chiếc xe tải nhẹ theo đúng lời lão Oka nói. Không hiểu có phải tập trung tinh thần đón khách hay không mà trông lão Oka hôm này tràn đầy sinh lực hơn bình thường. Khỏe mạnh được là nhất rồi. Còn nếu lão đã chuyển hướng quan tâm khỏi tuyến xe buýt Yokochu thì thật không còn gì tuyệt hơn nữa.

Đeo găng tay bảo hộ, Tada bắt đầu công việc nhổ cỏ. Vườn nhà lão Oka rộng mênh mông. Để xong việc trong một ngày phải lao động ngang ngửa Phật quan âm nghìn tay. Cẩn thận thủ sẵn theo chai nước hai lít để uống rồi nên Tada cứ miệt mài nhổ cỏ. Hương lá cỏ ngai ngái. Mùi đất ẩm bám trên rễ cỏ.

Kết thúc việc thám hiểm khu vườn, Haru cúi xuống bên cạnh Tada. Gom hết cỏ Tada đã nhổ vào hót rác. Hót rác đầy cỏ thì lại chuyển ra chỗ bao rác. Giúp Tada nhiều hơn hẳn Gyoten, được việc ra phết.

"Bé Haru, đội mũ vào. Trên thùng xe có cái mũ coi đấy. Chú lấy cho nhé!"

"Cháu không đội đâu. Mũ nóng lắm!"

"Uống nước không? Có cả phần của cháu đấy!"

Tada đặt bình nước mang cho Haru lên phiên đá.

"Phải uống đủ nước không ngắt đây. Ngày xưa chú bị ngắt ở bên xe buýt thì có mẹ Haru tới cứu đó. Nhớ không?"

"Dạ không. Sao mà chú bị ngắt?"

"Thì tại trời nóng mà không uống đủ nước đó!"

Nói chuyện kiểu này tâm nào mới dứt, Tada nghĩ nhưng dường như cũng có hiệu quả. Haru sợ quá nên từ lúc tuyên bố "Cháu uống!" là uống nước trong bình tí tí.

Buổi sáng làm việc cật lực đến trưa thì ngồi nghỉ bên hiên nhà và thưởng thức cơm nắm vợ lão Oka làm. Nhân bên trong là táo bẹ, ruốc cá và cá hồi. Trong đĩa dành cho Haru cũng được xếp ba cục com nắm nhỏ xinh.

"Ngon quá!"

Haru hơn hở. Ở với chú thì cơm tối lúc nào cũng chỉ có cà ri, xốt rau hay xốt bò đóng hộp mà. Tada thấy tội cho Haru. Ngại nấu cà ri bằng viên gia vị nên chỉ được mỗi ngày đầu tiên còn sau đó hẳn đầu hàng luôn. Phải chỉnh đốn lại việc ăn uống vì Haru thôi.

Vợ lão Oka còn chuẩn bị cho hai chú cháu cả trà mạch ướp lạnh nữa. Hai cốc thủy tinh đứng cạnh nhau thân thiết trong khay, lấm tấm đầy mồ hôi. Cốc của Haru có hình hoa cổ điển. Hẳn là bà Oka đã cật công lấy chiếc cốc các con bà từng dùng vốn được cất sâu trong tủ bát đĩa ra cho Haru.

Haru thò tay vào trong cốc nhón lấy viên đá hình vuông cho vào miệng cắn vụn ra.

Có tiếng ve kêu ngay gần bên tai. Chắc chỉ đâu đây ngay ngoài tường nhà thôi. Tada lấy khăn quần trên cổ lau mồ hôi đang chảy xuống thái dương. Trên khung trời xanh giăng lơ lửng những đám mây trắng lấp lánh.

Trên con đường trước cửa nhà lão Oka lẫn khu ruộng của hội HHFA bên kia đường không một bóng người. Chỉ có đám lá xanh ngắt có vẻ giống dưa chuột quần quanh giàn đung đưa theo gió.

"Haru, chấy nắng đen thùi lúi rồi này!"

Tada hơi lật tay áo phong của Haru. Cánh tay chia thành hai màu rõ rệt. Haru thì cười như đang nhột lắm.

Không biết mấy năm rồi mới có cảm giác mùa hè yên bình như thế này nhỉ?

Bên cạnh có thêm một đứa trẻ chẳng khiến tâm an yên hơn chút nào. Từ hồi sống cùng Haru, Tada lại còn thấy mệt nhiều hơn.

Haru buồn ngủ là lại mè nheo nên dù đang đỡ tay làm việc cũng phải cho cô bé ngủ trưa. Hôm nay nhờ có lòng tốt của bà Oka nên được cho mượn một gian phòng khá thoáng gió. Ăn trưa xong một lúc Haru lấy chăn mỏng mang theo đắp lên bụng rồi nằm gần cửa sổ được trở vườn ra ngoài. Tada vẫn tiếp tục công việc nhổ cỏ ngoài vườn, mắt không quên liên tục để ý Haru.

Nếu không phải là khách thân thiết như nhà Oka thì sẽ phải để Haru ngủ ngoài thùng xe tải. Dưới sàn thùng xe trải vài lớp bìa các tông, bên cạnh Haru thì đặt một chiếc ô đen để che nắng. Ban đầu thùng xe có căng tấm vải bạt nhưng như thế lại càng nóng hầm hập nên cả Haru và Gyoten đều không ưng. Gyoten lúc đi làm chỉ có mỗi việc ngồi yên vị trên thùng xe, đã thế giữa đường còn thường xuyên đào tẩu, riêng cái yêu sách căng bạt hay dỡ bạt là luôn đầy đủ không ai bằng.

Tất nhiên đôi khi cũng có những việc không thể dặt Haru theo. Chẳng hạn như việc có thể gây ít nhiều nguy hiểm như cắt tỉa cây hay vận chuyển rác cỡ lớn.

Những lúc như thế lại giao Haru cho Lulu và Hicy trông giùm. Haru cũng quán hai người đó, còn Lulu và Hicy cũng chịu khó chơi với Haru cùng con chihuahua.

"Hôm nay bé Haru không tới chỗ em sao?"

"Em tìm thấy mấy bộ đồ hợp với bé Haru lắm, em mua tặng được không ta?"

Lulu và Hicy liên tục gọi điện cho Tada với nội dung như vậy. Với hai người đó, Haru là thần tượng. Là cô bé đáng yêu không

cưỡng nổi.

Thế nhưng đến giờ Lulu và Hicy đi làm lại phải đến nhà trọ sau ga để đón Haru. Rốt cuộc thành ra từ giờ chiều trở đi Tada thường không làm việc được theo mình muốn. Giá mà Gyoten trông Haru giúp thì vấn đề coi như đã giải quyết song cậu ta chẳng được cái tích sự gì cả nên đành chịu.

Chính vì việc này việc kia như thế khiến Tada thấy mệt mỏi, cạn kiệt sức lực. Đặc biệt bệnh đau lưng cổ hữu lại tái phát. Chắc do bé Haru nhiều quá. Hiện giờ hắn đang trong tình trạng phải quấn đai chống đau lưng khi ngủ để đối phó tạm thời.

Mặc dù vậy tâm lại rất an yên. Hắn cảm thấy trong tim mình sự mãn nguyện và ấm áp có thể gọi tên là hạnh phúc.

Tada dùng tay đeo găng quệt dòng mồ hôi chảy xuống cằm. Thỉnh thoảng lại ngưng tay nhỏ cổ, người vẫn cúi xuống nhìn về phía cửa sổ trở ra ngoài. Haru vẫn đang say giấc trong tư thế "vạn tuế" giơ hai tay lên đầu.

Cảm nhận mùa hè bình yên như bây giờ không phải vì mình đang sống cùng một đứa trẻ. Tada nghĩ. Bằng chứng là Gyoten cũng phiền nhiễu chẳng khác gì một đứa trẻ con nhưng mình lại chẳng hề cảm thấy hạnh phúc gì khi ở cùng Gyoten.

Mà là vì bé Haru và mình khá tâm đầu ý hợp.

Haru là đứa trẻ 4 tuổi song còn dễ nuôi hơn Gyoten rất nhiều. Chơi một mình với con bé cũng chẳng có gì khó khăn, chẳng hạn ngay việc đơn giản như gom cỏ đã nhỏ cũng khiến con bé vô cùng thích thú.

Lúc nào chán làm việc thì Haru lại lom khom ngắm đàn kiến hay dùng lá và sỏi chơi đồ hàng. Những lúc như thế tới phiên con Gấu Gấu ngồi ở ghế phụ xe tải nhẹ ra mặt. Haru quay ra con Gấu Gấu mà Tada vừa mới lấy cho.

"Ăn cơm thôi nào. Không được bỏ thừa đâu đấy", "Chị không thích ăn cá. Thịt viên ngon hơn nhỉ", "Không được nhõng nhẽo!"

Haru khéo léo đổi tông giọng một mình diễn rất nhập cả hai vai. Tada phải khó khăn lắm mới nén lại để không bật cười. Nhớ

chẳng may phì cười là Haru sẽ nổi giận.

"Chú Tada ra chỗ khác đi!"

Haru đã cho Tada thấy một thế giới mới. Có hạnh phúc, bực bội, niềm vui và nỗi buồn. Giúp hắn một lần nữa nhận ra những cảm xúc đa sắc màu ẩn chứa trong một ngày bình thường như mọi ngày.

Với Tada, Haru là một chiến hữu sáng ngời. Gyoten, thôi thì cũng công nhận là chiến hữu đi nhưng cả hai hoàn toàn khác nhau. Nếu Haru như một chú mèo nhỏ đáng yêu, ấm áp, tròn xoe thì Gyoten là một con kỳ đà bò trườn trong đêm.

Nào, tranh thủ lúc kỳ đà đang lẩn trốn phải thực hiện những việc đã suy tính trước giờ thôi.

Ngủ trưa dậy, Haru được bà Oka cho một cây kem que. Tada nhắc nói cảm ơn thì Haru nói đâu ra đấy.

"Cháu cảm ơn bà! Cháu xin ạ!"

Chắc bình thường quen kiểu nói chuyện với bạn ở trường mẫu giáo nên câu "cháu xin ạ!" hơi lên cao ở cuối câu.

"Tranh thủ nghỉ bữa xế, mình đi dạo loanh quanh một chút không?"

Tada gợi ý với Haru. Haru đang cắn miếng kem màu xanh nhạt chắc là vị soda.

"Cháu đang ăn dở mà!" Cô bé bán khoản nói. "Ăn nhanh là đau đầu lắm!"

"Ăn từ từ cũng được!" Nói vậy thôi chứ thời gian nghỉ giải lao đâu có nhiều. "Vừa đi vừa ăn đi!"

"Cũng được ấy ạ?" Mắt Haru bỗng trở nên long lanh. "Mẹ lúc nào cũng nhắc phải ngồi một chỗ ăn đấy ạ"

"Hôm nay ngoại lệ. Nhưng không được chạy đâu đấy. Ngã mà chọc vào cổ là gay to."

"Vâng ạ!"

Chỉ là cái việc vừa đi vừa ăn thôi nhưng do đã bị cấm cản nên trông Haru rất khoái chí. Một tay cầm que kem, tay kia nắm gọn lỏn trong lòng bàn tay Tada.

Không hiểu sao tay trẻ con lúc nào cũng ẩm ẩm, dính dính thế nhỉ? Không biết do kem hay do mồ hôi nữa. Nắm tay Haru, Tada bước ra khỏi khuôn viên nhà Oka.

Nhân cơ hội tốt này thử tới nhà Gyoten ngày xưa xem sao. Bố mẹ Gyoten đã chuyển đi rồi và nghe nói sau đó đã có người khác tới ở. Nhưng biết đâu hàng xóm lại biết Gyoten hồi bé ra sao thì sao.

Áy náy vì tự tiện đào bới quá khứ nhưng Haru giờ tạm thời sống ở đây một thời gian, mà trong lòng Tada cũng muốn biết được sự tình nhà Gyoten ra sao. Nhỡ mà bị bố mẹ Gyoten cướp mất Haru thì to chuyện.

Vì sao Gyoten lại cắt đứt liên lạc với cha mẹ mình? Rõ ràng có mối liên hệ về mặt di truyền vậy mà vì sao Gyoten lại ngang ngạnh muốn tránh mặt Haru? Không, không riêng gì Gyoten đâu. Ngay cả bố mẹ Gyoten cũng có vẻ sợ ông con trai mình. Nếu không phải thế thì họ đã chẳng vội vàng chuyển nhà đi.

Tada lờ mờ đoán ra nhà Gyoten từng sống tọa lạc trên khu gò cao phía sau nhà Oka. Tada và Haru leo lên con dốc nhỏ thoai thoải. Hai bên dốc là bụi cây tạp. Nhiều cây lớn vươn cả cành ra lối đi. Nhờ đi trong bóng râm nên cảm thấy gió thổi mát hơn.

Miếng kem còn lại trên gốc que Haru cầm rót cái bẹt xuống đất.

"Á!"

Cúi xuống bên lề đường, giọng Haru đầy tiếc rẻ. Ngay lập tức kiến bu đến, cắm mặt vào vũng nước ngọt lịm.

Cuối dãy cây tạp là bãi tha ma nhỏ. Chắc mộ của các nhà gần đó. Có hơn chục bia mộ được khắc họ giống nhau, bia mới và cũ nằm xen lẫn. Còn lâu mới đến tiết Thanh minh nên bãi mộ mùa hè cỏ mọc xanh um tùm.

Tada giục Haru và cả hai lại bước tiếp. Hắn tìm thấy ngay nhà Gyoten. Hỏi bác gái chắc mới chớm lục tuần vừa đi chợ về thì được chỉ cho "Kia kia!"

Đó là một ngôi nhà lớn phía trước có sân. Chắc họ đã sống ở đây từ lâu lắm rồi. Tường bên ngoài nhà ốp đá theo phong cách

kiểu Âu. Tất cả cửa xếp đều đóng im ỉm, không nhìn thấy được gì. Vì sân được vây tường cao, còn cây cối thì cành lá um tùm. Cánh cổng nhà đúc đồng xanh cao cỡ đầu người cũng đóng chặt.

"Vợ chồng nhà ông bà Gyoten đã chuyển đi từ mấy năm trước rồi, người đến thuê sau đó hình như cũng đã rời đi hồi mùa xuân năm nay. Giờ không có ai sống ở đây đâu."

Bác gái đó nói. Nhà bác nằm hơi chệch nhà Gyoten. Cũng nhờ có Haru cười chúm chím lấy lòng mà bác gái mới dừng chân tiếp chuyện Tada đang đứng ngắm nghía ngôi nhà.

Bác gái đặt túi đồ đi chợ nặng trĩu xuống lề đường. Đoán bác ta sẽ tiếp chuyện nên Tada hỏi không khách khí.

"Họ có con trai đúng không bác?"

Thấy bác ta nhìn dò xét nên hẳn biết mình đã quá đường đột, vội để thêm.

"À không, là vì bọn cháu học cấp ba với nhau. Lâu lắm rồi cháu mới có việc cùng con gái đến Mahoro nên tính đến chơi biết đâu gặp được cậu ấy ạ."

Kiểu dò la thế này Gyoten làm tốt hơn. Nách Tada túa mồ hôi. Haru thì ngược nhìn Tada đầy bất mãn. Chắc con bé muốn nói "Cháu có phải con gái chú Tada đâu!" May mà Haru im lặng cầm que kem cào vào tường nhà Gyoten.

"Ôi trời, tiếc nhỉ!" Bác gái đã bớt cảnh giác nói chuyện thoải mái hơn. Những lúc thế này dắt theo trẻ con đúng là có lợi.

"Nhưng con trai nhà ông bà Gyoten nghe đâu sống một mình từ hồi sinh viên cơ. Nên chắc ít về thăm nhà lắm. Nói mới nhớ có bao giờ thấy bóng dáng cậu con trai đâu."

"Thế hả bác!" Tada cố nặn ra nét mặt rầu rĩ. "Từ hồi tốt nghiệp cấp ba cháu cũng dần mất liên lạc với Gyoten... Vì cậu ấy hình như cũng không thân thiết với cha mẹ lắm."

Giả bộ nói một mình hòng moi tin thì bác gái bắt đầu công khai không giấu giếm những thông tin mình có.

"Cũng phải. Ông bà Gyoten nghiêm khắc việc dạy con quá mà!" Bác gái cau mày. "Tôi cũng có con nên tôi biết, có phải cứ

nghiêm khắc là tốt đâu. Cậu có nghĩ vậy không?"

Kết quả của việc giáo dục nghiêm khắc lại tạo ra một con người hành xử ngang tàng như thế thì chỉ có họa là ảo thuật. Hay ở giai đoạn nào đó trong quá trình phát triển cậu ta bị hút vào đĩa bay rồi trải qua một cuộc phẫu thuật kỳ dị nào đó chẳng? Tada mãi chìm đắm trong suy nghĩ nên phản ứng chậm với câu nói của bác gái. Nhận ra mình đang được coi là cha của Haru nên hấn luống cuống.

"Vâng." Tada đồng ý. "Nghiêm khắc là dùng roi vọt á bác?"

"Cái đó tôi không rõ lắm... Nhà cũng cách xa nhau, con trai nhà ấy từ nhỏ đã ít nói và ít chơi với trẻ con hàng xóm rồi."

Tính cách của Gyoten bây giờ đối cực với "ít nói" nhưng đúng là hồi cấp ba cậu ta chẳng mở miệng ra mấy. Chỉ đúng duy nhất một ngoại lệ là hồi dùng máy cắt trong giờ thủ công bị đứt lìa ngón út, Gyoten đã nói "Đau!" Suốt 3 năm cấp ba, Tada được nghe từ miệng Gyoten nói chỉ có duy nhất lần đó.

Với Tada, ký ức đó luôn kèm theo sự dần vật. Nguyên nhân Gyoten bị thương có thể nói cũng tại Tada. Ngón út may mắn ghép lại được song bàn tay phải của Gyoten đến giờ vẫn để lại sẹo. Vết sẹo quấn một vòng quanh góc ngón út như một sợi chỉ trắng. Mỗi lần nhìn thấy nó, không biết bao nhiêu lần Tada lại thấy hối hận về ác ý, sự bông bột khi làm một việc tàn nhẫn thiếu suy nghĩ của bản thân.

Dường như sự im lặng của Tada khiến bác gái cảm thấy khó xử.

"Thời đó chưa có từ ngược đãi nên hàng xóm cũng chẳng ai để ý cả. Chỉ xì xào với nhau một chút thôi."

Bác bối rối phân bua. Trong lòng Tada nhói lên với âm hưởng của từ "ngược đãi". Thế thì nó đã vượt quá phạm trù của việc "dạy con nghiêm khắc" rồi còn đâu. Bố mẹ của Gyoten rốt cuộc là người như thế nào đây?

"Xì xào như thế nào hả bác?"

Rõ ràng Tada đang cố tình đóng vai một cậu bạn cũ cực kỳ tò mò nhiều chuyện. Bác gái có vẻ cũng muốn có người tâm sự, cứ

tỏ ra suông sã cỡ này biết đâu lại gỡ được gông cùm con tim, lời ra cũng dễ dàng hơn.

"Nghe đâu bà vợ dính vào tôn giáo!" Đúng như suy đoán, bác gái đổi giọng thì thào. "Không biết là tôn giáo gì nhưng mà kỳ quái lắm. Lúc nào bà vợ cũng rằng thì là 'Mọi đứa trẻ đều có thể trở thành đáng tối cao. Con nhà tôi đặc biệt có khả năng ấy nên cha mẹ phải chỉ đường dẫn lối thật sát sao'. Hình như càng người tử tế thì lại càng dễ chệch hướng hay sao ấy. Tôi thì thuộc dạng bát nháo thôi," bác gái cười nói thêm vào. Tada không có tâm trạng nào mà cười nhưng cũng cố nhếch cơ miệng.

Biết được chút ít về quá khứ của Gyoten thì trong lòng lại dấy lên suy nghĩ giá mà không biết thì hơn. Hay ít ra là không nên làm cái việc thậm thụt đi dò la như thế này.

Thế nhưng đã biết rồi thì không thể trở lại như cũ nữa. Chắc khó mà tỉnh queo chạm mặt Gyoten vờ như không hay biết gì.

"Đi thôi nào!" Haru níu tay Tada, chắc cô bé bắt đầu thấy chán.

"Ừ đi thôi."

Tada xách giúp túi đồ đi chợ đến cổng nhà bác gái. Sau đó nắm tay Haru rảo bước xuống dốc.

Quay trở lại nhà Oka. Trong lúc nghỉ bữa xế thì có vẻ khách đã tới. Dưới cửa phụ hướng ra sân có xếp mấy đôi giày và dép mát xa. Thêm hai chiếc ô tô hạng nhẹ nữa đậu bên cạnh chiếc xe tải nhẹ của Tada. Chắc trình lái không được tốt lắm nên dúi xe lệch hẳn vào khoảng còn trống.

Coi nào coi nào, va vào chửa đây. Tada lo lắng tới xem quanh thân xe. Chiếc xe của Tada cũng chẳng còn long lanh gì cho cam nhưng cần câu cơ quan trọng mà bị lõm hay xước thì chịu sao thấu. Nghề bá nghệ lòng tin là số một. Lái một cái xe tải chi chút thương tích tới sẽ gây ấn tượng xấu với khách hàng.

Haru vẫn hăng hái chạy vòng quanh vườn nhà Oka. Cô bé chơi trò đuổi bắt với cái bóng in trên mặt đất, nhảy lò cò lắt léo, say mê với những trò chơi một mình yêu thích.

"Không được chạy ra đường đâu đấy nhé!"

Nhắc nhở xong Tada vòng sang sườn xe. Thật may không làm sao cả. Hắn ngửa mặt lên thở phào.

Vừa đúng vị trí nhìn thấy gian phòng hướng ra sân. Rèm mở toang, ngăn giữa vườn với bên trong nhà chỉ là một tấm cửa lưới. Bên trong nhà tối hơn nên không nhìn rõ từng chi tiết nhưng có khoảng 5 người đang quây quần trong đó.

Bầu trời trong vắt, tiếng ve dội xuống cùng ánh mặt trời. Một trưa hè trong trẻo thế này mà mấy người bên trong nhà lại đang thì thào nói chuyện. Sao mà đáng ngờ quá.

Do tính chất công việc nên Tada tự tu thân kiềm chế hết sức tính tò mò. Vì nhúng mũi vào chuyện này chuyện kia nghe được qua công việc là rất kiêng kỵ với nghề bá nghệ. Mà thực tế thì ngày nào cũng bận tối mắt, không bao giờ hết mệt nên tính tò mò cũng cạn khô chứ đừng nói gì tới phải kiềm chế. Song, Tada vẫn thắc mắc không biết người ta đang làm gì bên trong nhà Oka. Hắn thấy một linh cảm chẳng lành.

Tada cúi lom khom bên cạnh xe tải nhẹ chỉ thò mỗi mặt ra nghe ngóng tình hình bên trong nhà.

Nghe tiếng nói loáng thoáng lọt ra thì có vẻ bên trong nhà tất cả đều là ông bà già. Nam giới 3 người bao gồm cả lão Oka. Phụ nữ chừng 2 người. Không nghe thấy giọng bà Oka, chắc bà đang trong bếp. Nhìn mấy đôi giày và dép xếp ngoài vườn mà phỏng đoán thì có thể thấy không phải khách khứa trang trọng gì. Cảm giác giống như hàng xóm tụ tập vui vẻ uống trà cùng nhau hơn.

Thế nhưng không khí lại rất kỳ lạ. Họ vẫn tiếp tục nói chuyện thì thào thì thào. Ngược lại, bóng người trông thấy qua cửa lưới liên tục khua cánh tay không ngừng. Trông như họ đang cố gắng hết sức kiềm chế sự hưng phấn, nhiệt tình trao đổi ý kiến bằng âm lượng thật nhỏ.

Không hiểu hội họp gì đây?

Tada nấp đằng sau xe tải đang thấy vô cùng khó hiểu thì lão Oka lớn giọng. Chắc lão không chống cự nổi cảm xúc đang dâng cao trong lòng.

"Tóm lại là tôi không thể chấp nhận được kiểu ngang ngược của bọn xe buýt Yokochu nữa. Máy người cũng thấy thế đúng không?"

Ra vậy. Hóa ra lão Oka đến giờ vẫn còn hần học với công ty Giao Thông Trung Ương Yokohama. Tada thấy bất ngờ. Cứ tưởng lão biết điều thừa nhận làm gì có chuyện chạy bót chuyến, mà không chấp nhận chằng nữa thì cũng thôi cái trò điều tra nguyên do đi rồi chứ. Lão đúng là thâm thù thật.

Tada lại được phen choáng váng.

"Đương nhiên!"

"Phải phản đối đến cùng."

Tất cả các vị bô lão có mặt trong nhà lên tiếng đồng tình. Không khuyến can hành động càn quấy của lão Oka thì thôi lại còn hòa vào đồng chí đồng lòng. Không hiểu các cụ bô lão của Mahoro này để quên lý trí lẫn nhân nại ở đâu mất rồi.

Tất nhiên tuy rất ít nhưng vẫn có ý kiến đản đo và bày tỏ lo lắng.

"Nhưng liệu có ổn không?"

"Nhỡ đâu lại gây phiền hà cho xung quanh."

Ấy vậy mà lão Oka lại nghiền nát ý kiến của người lương thiện hiểu chuyện ấy bằng một lòng hăng hái vô song.

"Yếu đuối thế không được không được! Nghe này, xe buýt chính là đôi chân quý giá cho người già chúng ta đây. Đã tự tiện ăn bót chuyến nhưng chúng nó có thềm bỏ lổ tai lời nào đâu dù chúng ta phản đối bao nhiêu lần rồi, Yokochu đúng là bọn quỷ đây các anh chị!"

Kiểu nói như sợ bị cướp mất lời. Văn phong lịch sự nghe càng khiếp. Chắc vừa uống một ngụm trà cho ngọt giọng nên sau một chút yên lặng lão lại tiếp tục.

"Gây phiền à, chứ biết sao giờ. Mà chúng ta cũng sắp gần đất xa trời rồi. Có gì còn phải sợ nữa đâu. Giờ chính là lúc hành động để yêu cầu của chúng ta được thực hiện!"

"Đúng đây!"

"Anh Oka nói đúng lắm!"

Căn phòng tràn ngập lời tán đồng và tiếng vỗ tay. Nói tràn ngập cho oai chứ tham gia vào cái hội mật này hình như chỉ có dăm ba vị hàng xóm.

Tada đã hiểu ra vấn đề. Họ mở cuộc họp bàn để đổi đầu với Yokochu. Còn đổi đầu như thế nào, chi tiết vẫn nằm trong vòng bí ẩn.

Thêm nữa, Tada đã nhanh chóng đưa ra một quyết định. Coi như không nghe thấy gì về chuyện này. Tính tò mò sẽ bóp chết tiệm bá nghệ.

Một bộ phận người già ở phường Yamashiro, tiêu biểu là lão Oka, rốt cuộc đang toan tính chuyện gì với tuyến xe buýt Yokochu đây? Dù vô cùng tò mò nhưng nếu có thể hẳn mong tất cả mọi chi tiết cứ mãi mãi trong vòng bí ẩn. Tada đành chọn cách quên đi sự thật mình đã mục sở thị cuộc họp bí mật này. Mặc kệ lão Oka là thượng sách. Bận tâm chỉ tổ thêm một đầu thôi.

Tada len lén rút lui trong tư thế vẫn đang cúi lom khom. Nhưng thật đen đủi, hẳn chạm mắt ngay với lão Oka đang khua tay trong nhà. Nhìn qua khung cửa lưới nên cũng không chắc chắn lắm song có lẽ đã chạm mắt rồi. Cả Tada lẫn lão Oka đều giật thót đứng hình hết như con mèo bị chiếu đèn ô tô.

"Cậu bá nghệ!" Lão Oka giọng khàn khàn gọi từ trong nhà với ra. "Nãy giờ cậu ở đó đấy à?"

"Không, cháu vừa mới tới thôi."

Tada giả lả. Lão Oka quay đầu nói với những người đang ở trong nhà.

"Nào nào, tiếp theo hát bài gì? Tôi hát nhé!"

Lão đang dùng chiến pháp giả bộ rằng ở đây không có hội họp bí mật gì đâu, chỉ là tụ tập thi hát karaoke thôi. Lão Oka cắm điện nguồn đầu karaoke đặt trong phòng, tiên phong cầm micrô và bắt đầu ca bài "Cháu tôi" với âm lượng cỡ đại. Các cụ bô lão bị bất ngờ cũng đoán được ý của Oka, cuống cuống vỗ tay, cổ vũ.

Lão Oka cất lời hát chan chứa tình cảm dành cho đứa cháu bé bỏng. Bên tay không cầm micrô ra hiệu đuổi Tada đi "Xùy! Xùy!" Tada hú hồn thở phào rút lui khỏi vị trí trước nhà giả bộ như không biết gì về cuộc họp bí mật.

Công việc nhổ cỏ vườn nhà Oka đến chiều thì xong. Nhét cỏ đã nhổ vào bao rác rồi chất lên xe tải. Lúc ấy các cụ bô lão tập trung trong nhà cũng leo lên ô tô hoặc đi bộ về nhà của mình.

Tada xin nước trong vườn để rửa tay với Haru. Hấn vòng tay từ phía sau bao trọn bàn tay Haru trong bàn tay mình, kỳ thật sạch bùn đất. Haru đứng im cảm nhận nước ấm dần dần chuyển sang lạnh.

Bàn tay đã sạch lại ôm lấy con Gấu Gấu, Haru ngồi vào ghế cho trẻ em. Khung trời phía Tây đã nhuốm sang màu cam nhạt.

"Bé Haru, đã đói bụng chưa nào?"

"Rồi ạ!"

Tada thử gọi điện về văn phòng. Tội phạm đào tẩu Gyoten hình như vẫn chưa về. Thôi kệ. Ăn tối đâu đó rồi về thôi, chẳng cần phải có Gyoten.

Như lướt trên sông, Tada lái chiếc xe tải nhẹ vào bãi đỗ của tiệm Kitchen Mahoro.

Từ hồi tới ở tiệm bá nghệ Tada, Haru đã vài lần đến đây. Chỉ cần vừa nhìn thấy bóng dáng Kitchen Mahoro, Haru đã hét lên ngay món yêu thích, "Cháu ăn suất thịt băm viên cho trẻ em ạ."

"Ừ, nhưng vẫn đang ở bãi đỗ xe. Lát cháu nói với nhân viên phục vụ nhé!"

Giục Haru đang ôm con Gấu Gấu, Tada đi qua khung cửa kính. Trong quán khá đông khách là từng nhóm gia đình nhưng hai người vẫn được hướng dẫn vào chỗ ngồi ngay mà không phải đợi lâu.

"Anh có cần ghế cho trẻ em không ạ?"

Một bóng người không phải nhân viên phục vụ tiến lại gần bàn hỏi. Tada hồi hộp ngẩng mặt lên. Là Kashiwagi Asako.

Tất nhiên Tada chọn Kitchen Mahoro vì mong có thể gặp

được Asako. Nhưng hẳn cũng chuẩn bị sẵn tinh thần để nhớ không gặp được cũng đỡ phải thất vọng. Trong vài lần tới quán cùng Haru chưa lần nào hẳn gặp được Asako. Mỗi lần như thế, khi nhận ra bản thân không thất vọng là Tada lại tự khen ngợi tinh thần biết thân biết phận của mình, "Được lắm, cứ thế phát huy!"

Thực tế khi Asako xuất hiện, hẳn lại thấy ngộp thở vì nhận ra mình vẫn vô cùng mong chờ. Giống như buổi sáng hồi nhỏ, hồi hộp mở cửa sổ ra và phát hiện tuyết đã rơi đầy như ước nguyện. Giống như khi được bố tặng chiếc ô tô điều khiển từ xa mơ ước vào ngày sinh nhật dù trước đó bố luôn miệng nói "tiền đâu mà mua!" Vui tới mức ngược lại cảm thấy buồn.

Asako đeo tạp dề quay sang Haru nói "Chào cháu!" Haru cũng nói "Chào cô!" và tiếp tục trình bày. "Cô ơi, cháu không cần ghé đâu!"

Tuyên bố không cần ghé của Haru không phải hôm nay mới có. Luôn hơn hở gọi suất thịt băm viên trẻ em thế mà không hiểu sao lại thấy xấu hổ khi ngồi vào ghế cao dành cho trẻ con.

Tada hơi xẵng giọng với một kiểu đã lặp đi lặp lại mỗi lần đi ăn ở ngoài.

"Nói vậy rồi có với được tới bàn đâu!"

Haru đang ngồi trên ghế cạnh Tada trong tư thế cầm vừa chạm tới bàn. Tai con Gấu Gấu đặt bên ghế xô pha đối diện hơi nhô lên mặt bàn một chút.

Asako bưng chiếc ghế cho trẻ em được đặt ở gần cửa ra vào của quán tới.

"Cái này là đồ cổ đấy!" Asako thì thầm nói với Haru.

"Đồ cổ là gì ạ?"

"Là đồ cũ mà có giá trị."

Nhìn thì chẳng khác gì ghế trẻ em thông thường. Đáp lại ánh mắt nghi ngờ của Haru, Asako nói thêm đầy tự tin.

"Nghe nói là chiếc ghế nữ hoàng Pháp từ ngày xưa ngày xưa từng dùng trong cung điện đấy. Cô mê quá nên đã thuê tàu chở

về tận đây. Cháu muốn thử ngồi vào chỗ đặc biệt này không?"

"Có ạ!"

Haru hào hứng trèo lên ghế cho trẻ em Asako vừa đặt vào. Cô bé ngồi với nét mặt không còn gì phải bàn. Asako điềm tĩnh dõi theo hành động của Haru. Còn Tada suýt thì phì cười.

Một lúc sau Asako bưng đĩa thịt băm viên cho trẻ em tới. Đĩa tròn hình tàu siêu tốc đựng thức ăn vẫn đang nghi ngút khói.

"Bữa trước em có gặp cháu rồi phải không ạ?" Asako hỏi Tada trong khi ánh mắt nhìn vào Haru.

"Vâng. Bé Mitsumine Haru tôi đang nhận trông."

Muốn giới thiệu thêm là con của Gyoten song không tiện nói trước mặt Haru.

"Con bé có vẻ thích Kitchen Mahoro lắm!"

"Cám ơn hai chú cháu!" Asako nở nụ cười. "Anh vẫn hay đến quán nhỉ? Dạo này em không đến được đây trong giờ mở cửa."

Tada không dám nói "Tôi biết!" Cô ấy mà biết mình hay lui tới đây lại mất công cảnh giác một tên biến thái quấy rối. Hắn nghĩ tới cả việc xuẩn ngốc như vậy. Tâm lý để tâm thái quá tới việc người khác nghĩ gì về mình xuất phát từ con tim đang yêu khiến Tada chỉ biết nín lặng.

Asako hồn nhiên tiếp tục như không nhận ra tâm trạng của Tada.

"Hôm nay lâu rồi em mới làm ở cửa hàng đến giờ đóng cửa."

"Cô Kashiwagi thích ra quán làm nhỉ!"

"Làm giám đốc không quen nên càng lúc càng thấy bất an 'không biết mình làm thế này đúng hay chưa?' Những lúc như thế vừa làm việc vừa gặp gỡ khách ở quán là tốt nhất anh ạ."

Haru vừa chuyển lá cờ cắm trên viên thịt băm sang hết cà chua bi đến dưa chuột vừa thích thú chén suýt ăn dành cho trẻ em. Đĩa cơm cuộn trứng rưới sốt nâu demiglaze cũng đã được đặt trước mặt Tada. Hắn dùng thìa nhẹ nhàng xắn vào lớp trứng mỏng màu vàng.

Asako bận rộn chạy đi chạy lại nhưng vẫn mang bình nước

mới đến chỗ bàn của Tada.

"Chuyện liên quan đến HHFA ấy..."

Asako nói kìm giọng xuống để bàn bên cạnh không nghe thấy.

"Gần đây họ yên ắng hẳn. Hóa ra họ có dùng thuốc và phân hóa học đúng như anh Tada nói."

"Thế à!"

Tada gật đầu vờ như không biết gì. Nói ra mới nhớ dạo này không nhìn thấy bóng dáng thành viên của HHFA ở quảng trường cửa Nam nữa.

"Chắc có kiểm tra hay sao nhỉ?"

"Dùng từ mật báo nghe không hay lắm nhưng hình như ai đó đã thu thập bằng chứng và tố cáo họ. Nghe đồn cơ quan chính quyền cũng vào cuộc rồi ạ."

Ra là vậy, Tada gật gù. Chắc chắn Hoshi đã ngấm ngấm tay trong rồi. Quả là Hoshi nhanh hơn một cơn gió, theo đúng nguyên tắc hoạt động "Phong Lâm Hỏa Sơn".

Xong bữa tối, ghé nhà tắm công cộng, cuối cùng Tada và Haru cũng về đến văn phòng. Mở khóa cửa rồi bật đèn trong phòng.

"Oái!" Tada giật mình thốt lên. "Cậu đấy à!"

Gyoten đang ngồi xãi lai trên xô pha, còn không cả mở miệng chào "Về rồi à!" nữa. Chỉ liếc ánh mắt đầy oán hận về phía Tada và Haru.

Haru sợ sệt tiến lại gần xô pha. Vị trí cố định của con Gấu Gấu ngay cạnh chỗ Gyoten đang ngồi. Haru tuy là một đứa trẻ nhưng rất nguyên tắc, về đến nhà thì đầu tiên phải cho con Gấu Gấu ngồi lên xô pha đã.

Vừa liếc nhìn Gyoten, Haru vừa đặt con Gấu Gấu lên xô pha rồi lại vội vàng quay về chỗ Tada. Ấy thế mà Gyoten vẫn chẳng

Phong Lâm Hỏa Sơn

Câu thành ngữ có nghĩa "Nhanh như gió (phong), tinh như rừng (lâm), xâm lấn như lửa (hỏa), bất động như núi (sơn)."

hề nhúc nhích.

"Ăn cơm chưa?"

Mặc cho Tada hỏi Gyoten vẫn im lặng tỏ ra khó chịu. Tạm thời thì kệ Gyoten đó đã, Tada còn bận chăm sóc Haru. Giục con bé đi rửa tay súc miệng rồi thay pyjama.

Trải tấm đệm của Haru ra và dụ, "Ngủ thôi nào!"

Nhưng Haru phồng má, "Ừ ừ. Cháu chưa buồn ngủ!"

Chắc tại ngủ trưa ở nhà Oka nhiều quá đây mà.

"Sáng mai lại không dậy nổi đâu. Mà không dậy được là ở nhà trông nhà một mình đấy nhé!"

"Ừ ừ!"

Haru lao vào Tada đang ngồi quỳ đầu gối. Được Tada ôm chặt, từ trong vòng tay cô bé nhìn lên ánh mắt kỳ vọng.

"Nhưng cháu muốn chơi với Gấu Gấu. Một chút thôi mà. Nhé, được không?"

Đáng yêu quá đỗi. Con bé biết rõ rằng mình đáng yêu đây mà. Tada nghiêm túc.

"Thế thì chỉ 10 phút thôi đấy. Hết 10 phút là 'chúc ngủ ngon' nhé!"

"Xí!"

Người nói câu này chắc chắn không phải Haru.

Tada cùng Haru quay lại, Gyoten đang ngồi trên xô pha tóm lấy hai chân con Gấu Gấu dốc ngược lên định xử nó tội xoạc háng.

"Không được!"

Haru hét lên rồi đâm bổ vào Gyoten. Cô bé cướp con Gấu Gấu từ tay Gyoten, xoa đầu "thương thương". Ôm con Gấu Gấu vào lòng, Haru mắt ầng ậc nước lờm Gyoten.

"Ghét chú Gyoten!"

Gyoten vẫn chẳng nói chẳng rằng chọt lấy chọt để ngón tay giơ hình cái kéo vào mắt con Gấu Gấu.

"Cháu bảo thôi cơ mà!"

Tada nãy giờ theo dõi diễn biến cũng phải đứng lên trước tiếng kêu thống thiết của Haru. Hắn tiến gần đến Gyoten rồi thả nguyên nắm đấm lên đầu cậu ta.

"Chẳng khác gì thằng chíp hôi trêu đứa con gái mình thích nhỉ!"

"Còn lâu mới thích!" Cuối cùng Gyoten cũng chịu lên tiếng với cái vẻ bất cần đời. "Tada mới có vấn đề đó!"

"Vấn đề gì chứ?"

"Cái mặt tựa tựa 'lão già dê mua áo choàng lông thú khi bỏ nhí trẻ vùi' đó!"

"Cậu gặp lão già như thế rồi à?"

"Trong phim trên tivi ấy!"

Gyoten chắc xem đã đời phim truyền hình buổi trưa rồi. Chắc chắn nhắm ngày Haru cùng Tada đi làm là tới đến nhà trọ của Lulu và Hicy. Tada thở dài, trước tiên phải tách Haru ra khỏi Gyoten đã.

"Cháu ra đây chơi với Gấu Gấu đi!"

Tada giục cô bé sang ghé đối diện Gyoten.

"Đến giờ là đi ngủ đây!"

"Vâng ạ!"

Haru bắt đầu tết ruy băng trên tai con Gấu Gấu. Đôi tay nhỏ bé mãi không tết được nên cứ lóng nga lóng ngóng. Tình trạng này thì chả mấy chốc là hết 10 phút. Thế nhưng Haru không cầu cứu Tada mà vẫn bưng bình tiếp tục chăm chú ánh mắt vào cái ruy băng và con Gấu Gấu. Ngẩng mặt lên là Gyoten ngồi phía bên kia tự động rơi vào tầm mắt. Chắc cô bé không thích như thế. Tâm lý của cô bé muốn ngó lơ tất cả những thứ liên quan đến Gyoten chỉ toàn làm những điều thô lỗ với con Gấu Gấu.

Tada vào bếp rót trà mạch vào cốc nhựa và whisky vào cốc thủy tinh. Hắn bỏ đá vào cả hai cốc.

"Thôi uống đã!"

Quay lại khu tiếp khách, hắn đặt hai cốc xuống bàn.

Gyoten nhòm cốc whisky được đặt trước mặt mình rồi nói

đầy cảnh giác.

"Cậu thì sao?"

"Giờ tôi không muốn uống!"

Tada đáp vậy rồi thả người xuống bên cạnh Haru. Thảy bao thuốc lá nhét trong túi sau quần và chìa khóa xe lên trên bàn. Muốn làm một điều lảm nhưng cố nhịn. Haru kê cốc vào miệng con Gấu Gấu rồi mới uống trà mạch.

"Tôi ấy mà Gyoten. Tôi không bảo cậu là cha mẹ thì phải yêu trẻ con."

Gyoten nốc một hơi whisky như thể uống trà mạch nhưng toàn thân căng lên đầy cảnh giác, cậu ta đặt cốc xuống bàn, giữ nguyên tư thế khom người khoanh hồ hai tay.

"Chuyện gì đây?"

"Ai biết!"

Tada nghiêng đầu. Hắn định nói với Gyoten tất cả những suy nghĩ trong thời gian qua của mình. Song khi thời cơ đến thì lại không biết phải truyền đạt như thế nào, điều mình muốn nói thực tế là gì, câu từ bỗng nhiên trở nên nhạt nhòa, trôi nổi trong lòng Tada.

"Chuyện về nỗi đau chẳng? Bản thân tôi cũng chẳng rõ nữa."

"Thế thì đừng chuyện trò gì nữa!"

"Đừng sao được. Tôi nghĩ cậu phải đối diện với bé Haru đi. Chứ không phải nhắm nhe chạy trốn ngay từ đầu như thế. Cậu cứ thử đi, đâu có chết ai."

"Tôi từ chối!"

Tada vẫn tiếp tục vờ như không nghe thấy Gyoten bày tỏ ý kiến.

"Cho dù giữa cậu và con bé không có mối quan hệ ruột già máu mủ gì thì tôi vẫn cứ khuyên cậu như thế. Gyoten à, vì trông cậu đau khổ lắm!"

Tada và Gyoten gườm nhau qua chiếc bàn trà. Vài khắc đo binh đoán tướng trôi qua giữa Tada dám vượt qua khoảng cách thường ngày để lần tới và Gyoten nhất quyết không để ai tiến

vào.

"Con nhóc buồn ngủ rồi kìa!" Gyoten bảo.

Quả là từ khi nào Haru yên lặng hẳn đi. Tay vẫn ôm con Gấu Gấu mà mí mắt đã khép lại một nửa. Tada bế Haru vào đệm nằm. Đắp chăn và vỗ nhẹ vào vùng bụng ru cô bé ngủ.

Ngoài xô pha phòng khách vang lên tiếng nước đá va vào cốc.

Canh cho Haru ngủ say Tada mới thả lưng lại xuống xô pha.

"Hôm nay tôi đến xem ngôi nhà cậu từng sống."

"Cái gì!?" Gyoten để cốc xuống bàn rồi đứng phất lên. "Cậu đang nghĩ cái gì thế hả!? Nhỡ con nhóc bị bắt đi thì cậu định nói sao với Nagiko?"

"Bình tĩnh đi!"

Tada đưa tay ra hiệu ngồi xuống. Gyoten đặt mông xuống mặt xô pha như thể đầu gối chẳng còn chút sức nào vì quá giận.

"Bố mẹ cậu không còn sống ở ngôi nhà đó nữa. Cậu biết đúng không? Ở đó chẳng có ai nữa cả."

"Nhưng ai mà biết họ sẽ có được thông tin về đứa nhóc từ đâu chứ!"

"Tôi có nói chuyện một chút với hàng xóm thì có vẻ họ cũng chẳng biết gì về tung tích bố mẹ cậu. Vả lại tôi nói là con tôi nên không vấn đề gì đâu."

Gyoten giật giật đầu gối bực bội.

"Rồi sao? Chắc cậu đóng vai thám tử đánh hơi ra được gia đình tôi quái lạ thế nào rồi?"

"Tôi nghe được chuyện dạy con nghiêm khắc và mẹ cậu theo tôn giáo thôi."

Tada nhỏ nhẹ trả lời, Gyoten cũng thở nhẹ một hơi như thể đã đầu hàng, một nửa bên mặt cười méo xệch.

"Đúng rồi. Nếu gọi đó là dạy con thì tôi đã bị dạy cả núi kỹ luật mà không thể kể ra với ai. Cậu có biết vì sao không hả?"

Không đợi Tada phản ứng Gyoten lại tiếp tục. Như thể đang bị điều gì đó thôi thúc.

"Vì họ tin tôi là một đứa trẻ đặc biệt. Có bị ốm cũng không

được đưa đi bệnh viện, không được cho uống thuốc. Vì họ bảo 'cơ thể vàng ngọc' của tôi không được để khoa học làm cho ô ứ. Cậu cóc hiểu nổi đúng không?"

Gyoten nói bằng giọng rất trầm nhưng đầu đó vẫn cảm nhận thấy vị kích động.

"Cơ thể 'vàng ngọc' nhưng động trái ý họ là họ làm đau tôi. Họ bảo tôi cứ vậy thì không nghe được lời Chúa nữa đấy!"

Tada không dám hỏi cậu đã bị làm đau như thế nào. Bởi ánh mắt của Gyoten bằng cách này cách khác đang hùng hồn nói lên tất cả.

"Những người lớn xung quanh cũng chẳng ai nhận ra. Ngay cả bố tôi cũng không thể nói gì. Thậm chí còn vào hùa..."

"Gyoten, thôi được rồi..."

"Không. Cậu muốn biết còn gì?" Gyoten cười khẩy. "Chưa từng một lần nào tôi nghe thấy tiếng Chúa cả. Đương nhiên rồi. Nhưng mẹ tôi vẫn cứ bảo, Haruhiko là người kế nhiệm đáng giáo chủ, phải đến bên Chúa. Vì điều đó mà mẹ đang cố gắng thế này. Cậu có thấy đầu óc bà ấy có vấn đề không?"

Không biết trả lời thế nào nên Tada đành im lặng. Có vẻ đã dụ lại một chút nên Gyoten rút một chiếc Lucky Strike từ trong bao thuốc lá Tada đặt trên bàn. Bàn tay run rẩy quẹt một môi lửa, châm thuốc rồi rít một hơi thật sâu.

"Không biết bao nhiêu lần tôi đã nghĩ giá mà đầu óc bà ấy có vấn đề thì đỡ biết mấy. Mẹ mình đầu óc có vấn đề nên đành chịu chứ sao. Giá mà có thể an ủi mình như vậy thì nhẹ người biết bao mà tôi cũng còn chấp nhận được."

Đôi mắt Gyoten lim dim sau làn khói thuốc. Trông như mỉm cười mà cũng giống đang kìm nén nỗi đau.

"Nhưng không phải thế. Chỉ là mẹ tôi tin như thế thôi. Tin vào Chúa, vào con mình, vào việc mình đang làm. Nếu gọi đó là điên rồ thì thế giới này đầy rẫy sự điên rồ."

Tada cúi mặt xuống. Cốc trà mạch Haru uống dở lọt vào tầm mắt. Viên nước đá đang tan từ từ. Giờ hẳn mới nhận ra trong phòng oi nóng. Loáng thoáng tiếng ồn ào lọt vào từ cửa sổ.

Chiếc chuông gió màu đỏ đung đưa.

Biết được một góc quá khứ của Gyoten khiến tâm trạng Tada có phần chùng lại. Thế nhưng rõ ràng niềm tin trong Tada không hề biến mất.

Gyoten khác với bố mẹ cậu ta.

Có thể Gyoten sẽ cười khẩy với niềm tin ấy. Rằng cậu cũng thế thôi, cậu cũng giống mẹ tôi, mù quáng tin vào Chúa, vào con mình và hành động của bản thân.

Thế nhưng Tada biết không phải thế. Ngay cả Gyoten có lẽ cũng biết.

Thế giới này không tràn ngập sự điên rồ. Chỉ là tồn tại hiện thực tàn khốc, châm biếm rằng tình yêu và lòng tin đôi khi không biết vì sao lại làm con người ta lầm lạc, biến thành hung khí làm tổn thương người khác. Chỉ lấy hiện thực đó mà phủ nhận tất cả tình yêu và lòng tin, nhạo báng thế giới, đóng cửa trái tim mưu cầu thiện mỹ bên trong mình thì thật là việc làm ngu xuẩn. Chẳng khác nào rút vũ khí ra đâm vào mình rồi lại một lần nữa khoét sâu vào vết thương đó.

Tada cảm thấy đã đến lúc biến suy nghĩ thành hành động.

"Gyoten! Cậu có muốn đêm nay chỉ có cậu ở cùng bé Haru không?"

Gyoten bất ngờ với lời đề nghị đường đột luống cuống kẹp lại điều thuốc suýt rơi khỏi tay.

"Chắc chắn là không rồi!" Gyoten nói.

"Vậy sao? Nhưng thật xin lỗi cậu. Tôi có hẹn mất rồi."

"Với Asako à?"

"Phải!"

Tada vươn tay ra bàn trà với lấy chìa khóa xe ô tô. Gyoten đoán trước được nên dùng tay trái không cầm thuốc lá ngăn lại. Tada dùng tay còn lại hất tay trái của Gyoten ra. Gyoten nhanh tay dụi thuốc lá vào gạt tàn rồi ra sức bảo vệ chùm chìa khóa bằng tay phải đã rảnh.

Thành ra Tada và Gyoten đập tay vào nhau ten té trên

miếng kim loại nhỏ màu bạc. Trông chẳng khác gì trò chơi đập tay kèm bài hát *Núi Alps dài vạn xích* hay *Đồi hoa quýt nở* của mấy đứa con gái hay chơi hồi tiểu học.

"Cậu phải hiểu đi chứ. Cứ sợ mà né tránh thì nỗi sợ hãi trong cậu sẽ cứ hiện hữu mãi mãi mà thôi."

"Cậu biết gì mà nói. Cậu xác định chưa, Tada? Cậu mà bỏ tôi và con nhóc đó lại thì sáng mai cậu sẽ khiêng con nhóc bầm giập khóc thống thiết lên xe cứu thương đó!"

"Tôi bảo không có chuyện đó mà lại. Cứ đưa chìa khóa đây!"

"Còn lâu! Tôi sẽ dùng xe tải!"

Trong lúc đó tay họ lại đập vào nhau ten tét khiến mu bàn tay Tada tê ê ẩm.

"Đợi chút! Dừng chiến thôi!"

"Ừ. Không phải con nhóc mà tay tôi bầm giập rồi đây!"

Tạm thời chìa khóa vẫn ở yên đó còn hai người thì thả tay xuống đầu gối.

Tada nhìn vết sẹo trên ngón út tay phải của Gyoten.

"Này Gyoten! Trước cậu từng nói với tôi rồi đấy thôi. 'Không việc gì phải sợ. Không được như cũ nhưng vẫn có thể khắc phục được' ấy!"

"Tôi nói thế sao?"

"Lần này thì tôi sẽ nói câu đó. Cậu không cần phải sợ. Cậu nhìn bé Haru đi! Liệu cậu thực sự có thể làm bầm giập con bé bé bỏng chẳng chút hoài nghi gì về chúng ta hay sao?"

Giữa lúc sục sôi này thì Haru vẫn an nhiên thở đều đều. Qua khe rèm có thể nhìn thấy cái dáng ngủ giạng chân giạng tay hình chữ đại.

Gyoten lướt nhìn Haru.

"Tôi nghĩ là có!"

"Thế thì hãy thử đi. Tôi thì nghĩ là cậu không thể."

"Căn cứ vào đâu?"

"Dù không được yêu thương nhưng cậu biết yêu thương!"

Gyoten nhìn chòng chọc Tada.

"Cậu nói thế mà không thấy gương mờ à?"

"Gương vãi ra ấy chứ. Thế nên tôi mới ra khỏi đây để đi hẹn hò."

Tada toan với lấy chìa khóa.

"Già rồi còn bày đặt hẹn hò, chuyện đó cũng gương phết nhỉ!"

Gyoten ngay lập tức chặn lại.

Lại một lần nữa trò đập tay nhau tái diễn.

"Cậu viện cớ hẹn hò rồi đem con bỏ chợ là sao?"

"Cậu có tư cách gì mà nói. Quanh năm suốt tháng bỏ mặc bé Haru đi lông ba lông bông..."

"Cậu ra điều tốt bụng nhận trông nó cơ mà. Vả lại, cái gì mà quanh năm suốt tháng. Mới trông nó được nửa tháng mà đã lên giọng, không thấy nhục mặt với thiên hạ đang nuôi con sao!"

"Cái dạng chỉ biết gieo giống như cậu đừng lên giọng với tôi!"

Cứ thế này chẳng giải quyết vấn đề gì. Mệt mỏi với cuộc chiến tét tay vô bổ, Tada quyết định ra quân át chủ bài. Hít một hơi thật sâu hắn đồng dục.

"Thử nói cậu định lấy xe đi đâu nào? Lái xe có hơi men là tiêu đấy!"

Gyoten chợt dạ bất động. Lợi dụng thời cơ Tada nhanh tay cướp luôn lấy chìa khóa.

"Đồ chơi bẩn!" Gyoten từ xô pha đối diện mắt gườm gườm.

"Cái này gọi là nhìn xa trông rộng đó Gyoten!"

Tada cười thâm vì hiếm lắm mới lừa được Gyoten. Cảm giác rất muốn ngâm nga một bài hát.

Gyoten thường thấy là một người cảnh giác ngay khi Tada không uống rượu cùng. Riêng nói về tử lượng thì cả hai chẳng thua kém ai. Trước khi có Haru đến ở cùng thì mỗi người ôm một cốc chẳng ai nói với ai câu nào là chuyện thường tình.

"Trực quan và khả năng phán đoán cùn mắt rồi đó!"

Vừa quay mòng mòng chìa khóa trên ngón tay, Tada vừa chọc Gyoten.

"Chính con nhóc đó làm mọi thứ rối tung lên." Gyoten bực bội nói.

Tada rời xô pha di chuyển đến bên cạnh giường. Hắn thay đồ bảo hộ lao động sang áo phông quần jeans sao cho không đánh thức Haru dậy.

Quy xuống sàn ngắm khuôn mặt đang ngủ say của Haru một hồi lâu, hắn dùng khớp ngón trở gãi nhẹ lên má Haru. Thật nhẹ nhàng ở khoảng cách không rõ là đã chạm vào hay chưa. Tada mỉm cười cảm nhận lớp lông tơ rất mềm và mảnh trên đôi má mượt mà. Haru vẫn ngủ say không nhận ra điều gì.

Tada chống tay vào hai đầu gối đứng lên.

"Thế nhé Gyoten. Nhờ cậu trông nhà đấy!"

"Cậu đi hẹn hò thật đấy à?"

"Chứ sao nữa. Có việc gì alo vào di động cho tôi!"

"Tôi cũng cuốc bộ ra ngoài cái nhể!" Gyoten toan nhắc mông khỏi xô pha.

"Mời!" Tada bình tĩnh nói. "Trong lúc đó mà Haru có chuyện gì thì tôi sẽ chọn cái chết đó!"

Gyoten nhòm Tada. Tada thản nhiên như đã chuẩn bị tâm lý soi lại Gyoten. Kể chịu thua là Gyoten. Chắc cậu ta đã nhận ra Tada đang hoàn toàn nghiêm túc. Gyoten nằm vật xuống xô pha ra điều bất mãn, kéo chăn đắp lên người.

Tada ra khỏi văn phòng, đi bộ đến bãi đỗ xe gần đó.

Mình cũng trơ mặt phết. Vị đắng lan từ cuống lưỡi xuống cổ họng như vừa uống xong gói thuốc bột. Dám dùng quá khứ để đe dọa Gyoten cơ mà.

Gyoten biết chuyện Tada từng mất con. Nên nói kiểu đó thì dù Gyoten có ngán đến mấy cũng không dám rời mắt khỏi Haru. Vì hắn hiểu nếu có chuyện gì với Haru thì có lẽ Tada thật sự sẽ kết liễu cuộc đời mình.

Ngồi vào ghế lái chiếc tải nhẹ, trước khi cài dây an toàn Tada

làm một điếu thuốc lá.

Nếu không muốn để Haru ở một mình thì đừng có hẹn hò gì. Nhận trông rồi thì đừng vô trách nhiệm bỏ đi lang thang ngoài đường như thế.

Gyoten hoàn toàn có thể phản pháo như vậy nhưng cậu ta lại chẳng nói gì. Chắc cậu ta thấy mắc nợ Tada với phận ăn nhờ ở đậu, giờ còn cản trở chuyện hẹn hò với Asako nên chỉ biết im lặng mà chịu trận.

Gyoten luôn nói Tada là người nhiều sự, tốt bụng quá. Chắc ý cậu ta muốn bĩ bôi mình là đồ cả nể.

Nhưng mà nhé, Gyoten. Thực ra cậu mới là người như vậy!

Tada cười mơ màng, tay dụi điếu thuốc lá vào gạt tàn trong xe. Vừa khởi động xe thì máy điều hòa phả ra một mùi bụi bặm cùng gió ấm nửa vời.

Nào, giờ thì đi đâu?

Tada nắm vô lăng chiếc xe tải nhẹ bắt đầu chạy vô định quanh phố để giết thời gian cho tới sáng.

Nghĩa trang thành phố nằm ở khu đất đồi vùng ngoại ô Mahoro. Chiếc xe tải nhẹ chậm rãi leo lên con đường dốc uốn lượn chỉ bằng ánh sáng từ đèn trước.

Mãi mới tới được thì cổng nghĩa trang lại đóng im ỉm.

"Mà cũng phải thôi!"

Tada xuống xe mà không tắt động cơ, hần rảo bước tới cổng. Cổng chỉ cao cỡ ngang ngực. Quá dễ dàng để leo qua song Tada không làm vậy mà chỉ đứng trân trân ở đó.

Những bóng cây đen ngòm lao xao.

Hần định nhổ cỏ quanh mộ vì sắp tới tiết Thanh minh. Tada cười một mình rồi châm lửa một điếu thuốc lá. Mình đúng là có vấn đề nên giữa đêm hôm mới đi nhổ cỏ thế này.

Yên nghỉ ở nơi đây là đứa con trai bé bỏng của Tada.

Đôi khi Tada không hiểu sao mình lại có thể tỉnh táo được. Cùng lúc hắn cũng cảm thấy nỗi đau ký ức cứ càng lúc càng lẩn sâu vào bên trong cơ thể. Lớp đất mang tên thời gian phủ lên, tiếng gào thét cùng tiếng khóc ngày xưa từng nghe cũng dần trở nên nhạt nhòa, chỉ còn văng vẳng đâu đó xa xôi.

Nhưng giống như hạt giống đã chai không thể nảy mầm, có lẽ nó mãi ẩn náu bên trong Tada. Không quên được mà cũng không xóa bỏ đi được.

Để vùi sâu hơn nữa hạt giống đã đóng băng, Tada hì hục giẫm cho nền đất chắc lại. Đứng trên đó, làm ra vẻ chưa từng có quá khứ để yêu thương một ai đó, hay mang quá khứ ra khoe khoang để thu phục một ai đó.

Thật là ích kỷ.

"Bố sẽ lại đến!"

Tada thì thầm rời rời khỏi cánh cổng. Xuống đồi, hắn quay trở lại đường Mahoro hướng về trung tâm thành phố. Những lúc như thế này mới nhận ra bản thân chẳng có nơi nào để đến. Tada thở dài.

Cũng chẳng có hứng mở radio nên trong xe khá im ắng. Giờ này rồi nên xe chạy trên đường cũng ít hẳn. Ánh sáng từ những cửa hàng tiện lợi và trạm xăng cứ lướt qua ngang mặt.

Không biết Gyoten đang sao rồi. Nhớ nửa đêm bé Haru tỉnh giấc mè nheo thì sao...

Dù có chuyện gì đi nữa chắc chắn Gyoten sẽ làm tốt việc chăm con. Tada tin như thế nên mới rời khỏi văn phòng nhưng chạy xe trong yên lặng lại càng đẩy bất an lên cao.

Lệnh cho Gyoten nhiệm vụ trông nhà cũng là nghĩ cho cậu ta. Giống như sư tử cha đẩy con mình xuống vực, Tada cũng dẫn đo lường khi dùng tới cách cho Gyoten trông con. Ví Gyoten là "con mình" cũng có gì thú vị đâu. Chỉ hy vọng rằng qua lần này cậu ta sẽ thân thiết hơn với Haru.

Thế nhưng nhớ đâu lại là một sai lầm lớn. Hắn bắt đầu cảm thấy mình đang quá liều lĩnh đẩy không chỉ Gyoten mà cả Haru xuống vực.

Hay về nhà thôi? Suy nghĩ yếu đuối nhen nhóm trong Tada nhưng một vấn đề khác cũng ập tới.

Buồn ngủ.

Con ma ngủ cực độ đột nhiên tấn công Tada đang cầm lái. Giờ mới nhớ từ sáng phải nhỏ cỏ ở nhà Oka dưới trời nắng như chảo lửa. Trong lúc đó không được rời mắt khỏi Haru, đầu óc cũng chẳng được nghỉ ngơi, lại sốc không hề nhẹ khi nghe chuyện của Gyoten. Một mẻ lên tới đỉnh điểm cũng chẳng có gì lạ.

Cứ thế này thì trước khi mò được về đến văn phòng đã gây tai nạn vì ngủ gật khi lái xe mất. Trước tiên phải kiểm lộ đường nào đó để dừng xe đã.

Tada cố căng cặp mí mắt đã sụp tới một nửa. Biển hiệu Kitchen Mahoro tỏa sáng nổi bật lọt vào tầm mắt.

Thôi thì đành. Lần thứ hai trong ngày Tada lái chiếc xe tải nhẹ vào bãi đỗ của Kitchen Mahoro. Cuối cùng hẳn cũng đỗ được xe vào vạch quy định, mở cửa kính rồi tắt máy.

Đến đoạn này thì kiệt sức rồi. Trên ghế lái gò bó không thể ngả ra sau, trong nháy mắt Tada đã chìm vào giấc ngủ.

Gió đêm man mát mơn man qua cảm. Hình như hẳn có mơ thấy gì đó nhưng không nhớ nổi.

Tada trở mình, cảm giác như bị ai đó gọi. Từ lúc nào nửa thân trên đã ngả sang ngang, gối đầu lên ghế cho trẻ em bên ghế phụ mà ngủ. Cái hông bị vặn lệch cả đi đang đau nhức.

Tada khó nhọc ngồi thẳng dậy, vươn vai thật đã trong không gian xe chật hẹp. Không biết đã ngủ bao lâu mà đầu óc tỉnh táo hẳn ra. Đưa tay lên cổ định bóp chỗ thấy mỏi thì Tada đứng hình.

Asako đang đứng ngoài cửa xe bên ghế lái. Cô đã tháo tạp dề nhưng vẫn trong trang phục áo sơ mi trắng cùng quần đen làm việc hồi chiều. Khác là mái tóc được buông xõa. Mái tóc đen thẳng mượt ôm lấy khuôn mặt của Asako, buông lơ xuống vai áo.

Tada bối rối va đùi vào vô lăng.

"Ái ui!"

"Anh có sao không?" Asako tiến lại gần ngó vào từ cửa sổ đang mở.

"À... ùm..."

Tada bắt giắc vuốt lại tóc, không ngại ngần chùi quanh miệng, bởi hấn lo nhờ có vệt nước miếng.

"Xin lỗi gọi anh đột ngột vậy. Thấy anh có vẻ đang ngủ say nhưng đến giờ đóng cửa bãi đỗ xe nên..."

Hóa ra gọi mình là cô Kashiwagi. Tada lắc đầu "không không" rồi quay mặt nhìn quanh. Tấm biển hiệu Kitchen Mahoro đã tắt đèn, cửa sổ quán cũng tối thui.

"Giờ là mấy giờ nhỉ?" Hấn cuống quýt hỏi.

"Vừa sang ngày mới ạ!" Asako trả lời không hề có chút giục giã Tada.

"Xin lỗi! Tôi sẽ ra ngay!"

Tada vặn chìa khóa xe khởi động máy. Không biết Asako nghĩ sao về gã đàn ông không vào quán mà ngủ ngáy như lò kéo bê trong bãi đỗ xe ta? Cái nóng oi bức đã đỡ đi nhiều mà trán Tada rịn đầy mồ hôi.

"Không sao đâu. Anh cứ từ từ cũng được."

Bàn tay khuất sau cánh cửa xe của Asako lọt vào tầm mắt Tada. Asako giơ bình nước màu bạc lên.

"Nếu không phiền anh cùng uống cà phê chứ? Tôi đã ướp lạnh lắm rồi!"

"Nhưng mà..."

"Tôi cũng chẳng có lý do gì phải vội về cả. Anh biết mà."

Asako nhoẻn cười. Thấy trên khuôn mặt ấy cũng lộ ra vẻ mệt mỏi giống mình, Tada rướn tay mở cửa bên ghế phụ, nhanh tay tháo ghế ngồi cho trẻ em ra rồi mang ra ngoài bỏ lên thùng xe. Đợi Tada quay lại ghế lái, Asako đi vòng ra trước đầu xe để ngồi vào ghế phụ.

"Có cả cốc đây ạ!"

Sau khi đã yên vị trên ghế, Asako lôi chiếc cốc nhựa được gấp

kiểu ruột rắn từ trong túi đi làm vắn xách theo.

"Lúc nào tôi cũng mang theo để có thể đánh răng mọi lúc mọi nơi."

Asako nói anh Tada dùng cái này đi rồi đưa cho hắn nắp đậy của bình nước. Chiếc nắp màu bạc cầm vào mát lạnh nằm gọn trong lòng bàn tay.

Sau một hồi phân vân thì Tada quyết định chọn sự tĩnh lặng hơn là mát mẻ nên lại tắt máy xe, thưởng thức cà phê đá Asako vừa rót cho. Ở bên cạnh, Asako cũng đang uống bằng chiếc cốc trông như món đồ chơi. Bên trong xe chật chội khiến hai bờ vai gần như chạm vào nhau.

Từ bãi đỗ xe tối om, hai người ngắm xe cộ thi thoảng chạy qua đường.

"Anh Tada có vẻ mệt nhỉ!"

Một lúc sau Asako nói. Giọng nói cổ tỏ ra tươi tỉnh lại càng cho thấy đầu óc của Asako mới đây vẫn còn phiêu du tận nơi nào đó xa xôi.

Cô Kashiwagi đang nghĩ về người chồng đã mất. Tada đoán vậy rồi cũng cố vui vẻ trả lời.

"Không quen lắm với việc chăm trẻ nên cũng rã rời phết!"

"Cô bé tên là Haru nhỉ? Cô bé đáng yêu thật đấy!" Asako mỉm cười thoáng buồn. "Nhưng ở cùng cả ngày chắc cũng mệt lắm."

"Có lúc trông nó giống ác quỷ ấy chứ!"

"Bây giờ cô bé đang làm gì. Không lẽ một mình trông nhà sao ả?"

"Không, có Gyoten ở cùng!"

Mong là như vậy. Tada uống nốt cà phê, lục tìm trong túi áo có gì để lau cho khô không. Chẳng có cái khăn tay nào cả.

"Không sao, anh cứ để vậy đi."

Asako vui vẻ nhận lại nắp rồi chụp lên bình.

"Vì sao anh Tada lại ở đây?"

Cuối cùng câu hỏi vào trọng tâm vấn đề cũng xuất hiện. Tada thay đổi câu trả lời định nói "vì tôi buồn ngủ quá".

"Lúc nhận ra thì tôi đã ở đây rồi."

Chưa chính xác lắm. Tada cân nhắc rồi nói thêm vào.

"Không phải chỉ lần này đâu mà lần nào tới quán cũng đều vậy."

Asako lặng thinh thu gọn cái cốc ruột răn rồi cất vào túi. Không nhận được phản ứng gì khiến Tada hụt hẫng song cũng chấp nhận rằng thì cũng chỉ đến thế thôi. Cũng còn may chán là cô ấy không thấy ghét mình.

"Cám ơn cốc cà phê nhé. Để tôi đưa cô về nhà."

Hắn khởi động máy rồi từ từ cho xe di chuyển. Dừng lại một lần sau khi ra khỏi bãi đỗ xe, Asako im lặng xuống xe, giăng xích trước lối ra vào rồi lại leo lên ghế phụ. Tada thở phào vì Asako đã không bắt taxi mà quay lại.

Trong đêm khuya muộn, chiếc xe tải nhẹ ra khỏi đường Mahoro, chạy bon bon về hướng khu dân cư, phường Matsugaoka.

"Tôi cũng có thể hiểu được mà!"

Asako lí nhí nói.

Con đường trong khu dân cư vừa nhỏ vừa tối. Sau bao khúc ngoặt xe cũng đã đỗ trước cổng ngôi nhà đồ sộ, song Asako vẫn ngồi yên trên ghế phụ.

Không hiểu có phải do toàn dinh thự không mà xung quanh rất tĩnh mịch. Lo tiếng động cơ xe nên Tada vặn chìa tắt máy. Đèn trước cũng đã tắt nên hầu như không nhìn thấy gì xung quanh. Khuôn mặt Asako ngồi bên cạnh hiện lên mờ mờ nhờ ánh đèn đường hắt vào.

Tada vươn người khỏi ghế, chạm nhẹ môi vào môi Asako. Tất cả hành động diễn ra hần đều cố làm thật chậm để nếu Asako muốn bỏ chạy thì cũng chạy kịp nhưng cô vẫn ngồi bất động.

Tada đưa cơ thể về lại ghế ngồi và nhìn ra phía trước.

"Tôi về nhé!" Tada nói.

"Anh vào nhà đã!" Asako cũng nói gần như cùng lúc với Tada.

Cả hai bất giác nhìn nhau "O?"

"Anh về sao?"

"Không, tôi vào!"

Câu đáp rút lại câu nói lúc đầu của Tada sặc mùi cuống quýt khiến Asako phì cười. Bớt căng thẳng hơn, Tada thấy bản thân thật quá khôi hài nên cũng bật cười.

"Mời anh!"

Bị Asako giục, lần đầu tiên Tada bước vào bên trong cổng nhà Kashiwagi. Chiếc xe tải nhẹ được đậu bên đường thật sát vào tường. Nhỡ hàng xóm nhìn thấy lại bàn tán không hay về cô Kashiwagi thì sao. Tada thấy lo lắng.

"Cũng đã muộn rồi, vả lại khu này cảnh sát cũng không nhiệt tình phạt đỗ xe dưới lòng đường lắm đâu nên anh cứ yên tâm."

Asako nói băng quơ để giải tỏa đắn đo của Tada.

Giữa cổng và hiên nhà là một khoảng sân nhỏ với nhiều loại cây đang đơm hoa trắng. Coi bộ có bàn tay của thợ chăm sóc. Khoảng sân được chăm chút cẩn thận không đến lượt tiệm bá nghệ tham gia. Hoa dâm bụt thì Tada biết chứ cây đơm hoa trắng nhỏ thành chùm thì chịu. Định hỏi Asako nhưng lại thôi. Vì đúng lúc cô đang mở cửa nhà với nét mặt đờm màu căng thẳng. Chắc đến kẻ trộm cũng chẳng dám ghé cái ổ khóa với khuôn mặt nghiêm túc đến thế.

Bước vào sảnh ngay lập tức là khoảng không giéng trời. Rất rộng. Một nửa tiệm bá nghệ Tada chắc nằm lọt trong sảnh. Lại còn lờ mờ tối. Asako đã bật điện nhưng cuối hành lang vẫn tối om. Tada vừa cởi giày bước vào nhà vừa cảm thấy thật may mắn vì đã ghé qua nhà tắm công cộng, thay được quần áo. Sàn nhà sạch bóng không một vệt bụi.

Asako không xỏ dép đi trong nhà cũng không mời Tada đi mà lên thẳng cầu thang. Lấy làm lạ vì có vẻ phòng khách và bếp ở tầng một song hẳn vẫn theo sau Asako.

Nơi được dẫn tới là phòng ngủ tầng hai. Sao nhanh vậy trời? Đương nhiên là ngập ngừng nên Tada dừng lại ở cửa ra vào. Asako kéo rèm cửa sổ, bật đèn và điều hòa trong phòng.

Trong phòng ngủ kê hai giường đơn song song cách nhau một khoảng trống. Chắc một giường là của người chồng đã mất. Trên mặt được phủ ga màu xanh tím than. Có lẽ chăn cũng vẫn được trải y nguyên, qua lớp vải phủ cũng có thể thấy tấm chăn phồng lên mềm mại.

Asako ngồi xuống giường của mình, tay chỉ vào chỗ bên cạnh.

"Mời anh!"

Một lần nữa bị giục, Tada lấy tay để sau lưng khép cửa lại. Hắn ngồi xuống bên cạnh Asako cách một khoảng. Hắn đang ngồi ngang với Asako hướng mặt về phía giường người chồng đã mất của cô. Tình thế trở nên thật nghiệt ngã.

"Xin lỗi anh vì còn chưa cả pha trà."

Asako đột ngột đứng dậy. Nhưng lối đi giữa hai giường khá hẹp nên nếu không bước qua chân Tada thì không thể đi ra cửa phòng ngủ được.

"Không cần trà nước gì đâu!" Cố kìm để không nói "Cô bình tĩnh đi!", Tada ngăn Asako lại.

"Thế ạ!" Asako ngồi trở lại giường như cũ. Khoảng cách vẫn chưa được thu ngắn lại. Giữa hai người là một khoảng cỡ chừng 3 nắm tay.

"Ừm... Chắc anh không thoải mái phải không?"

Asako nói nhỏ nhẹ. Hắn cô đã nhận ra ánh mắt của Tada nhìn chiếc giường đối diện.

"Phòng khách tầng hai có ghế xô pha. Cũng khá to hay mình lên trên đó?"

Nghe lời đề nghị, Tada đưa ánh mắt sang Asako ngồi bên cạnh. Nhìn khuôn mặt đang cúi gầm xuống không hiểu có phải do hồi hộp lẫn bối rối không mà trông như đang hờn giận.

Dễ thương ghê ta, Tada chột nghĩ.

"Chỗ nào cũng không thành vấn đề lắm!" Tada nói. "Cũng đã lâu lắm rồi nên ở chỗ nào đi nữa anh cũng không dám chắc mình sẽ làm tốt đâu."

"Chứ không phải vì là em nên anh không muốn phải không?"

"Làm gì có!"

Có vẻ Asako cũng lẩn cấn nhưng cô đã bò trên giường vòng ra sau lưng Tada để tụt xuống đất.

"Em đi tắm đây. Anh Tada thì sao?"

"Không, anh tắm ở nhà tắm công cộng rồi. Nếu em muốn thì anh sẽ đi."

Asako mỉm cười rồi ra khỏi phòng ngủ.

"Tầng hai cũng có bồn rửa mặt nên anh cứ dùng nếu muốn rửa tay."

Có tiếng bước chân đi xuống cầu thang.

Chỉ còn lại một mình, Tada thở ra một hơi dài, hần nhìn quanh căn phòng một lần nữa. Ngoài giường ra hầu như chẳng có thứ gì khác. Bên khung cửa sổ chỉ đặt một chiếc kệ đơn giản, cũng không có di ảnh của ông Kashiwagi hoặc mắc quần áo như vest hay gì cả.

Tada ngó mặt ra hành lang từ phòng ngủ, tay lần mò bật công tắc điện. Dọc hành lang có vài khung cửa. Rất yên ắng. Sống một mình trong căn nhà rộng như thế này chắc cảm thấy mòn mỏi đến khi trời sáng lắm.

Hần mở cánh cửa được đoán là nhà vệ sinh. Tada rửa mặt và tay, súc miệng ở bồn rửa. Khuôn mặt của bản thân hiện lên trong gương, ngược hẳn với dự đoán, vẫn chẳng khác gì mọi khi. Mắt không vằn máu, lỗ mũi không nở to. Mình bình tĩnh thế này có ổn không ta, Tada ngược lại bắt đầu thấy bất an.

Quay về phòng ngủ được một lúc thì Asako tắm xong cũng đã quay lại. Đang lo phải làm sao khi cô xuất hiện đột ngột không một mảnh vải che thân thì Asako vận chỉn chu áo phong trắng và quần thụng màu đen. Chắc được dùng thay cho pyjama nên vải đã chớm sờn. Có lẽ mắt hần có vấn đề rồi vì dù sờn nhưng Tada vẫn thấy đáng yêu lắm.

Asako trèo lên giường, ngồi sát bên cạnh Tada. Cô quần khăn

bông quanh cổ giống mấy ông trung niên. Tóc vẫn đang ướn.

"Em nghĩ thế này!" Asako nói. "Chắc nó giống như đi xe đạp ấy. Đã biết cách đi rồi thì sau bao lâu chẳng nữa chúng ta vẫn dễ dàng nhớ ngay ra cách đi."

Rõ ràng là Asako đang cố gắng giúp Tada thoải mái hơn. Biết vậy nhưng Asako có phải xe đạp đâu. Cô ấy là con người. Mà lại là người Tada đang có cảm tình. Chính vì thế mà hắn không muốn thất bại, cẩn trọng hơn để không làm cô tổn thương.

Tada cười ngượng ngùng, nhẹ nhàng đưa tay ra phía Asako. Với lấy khăn bông rồi dịu dàng lau tóc cô. Asako cũng thả lỏng cơ thể, tựa người vào Tada. Trong tư thế bao bọc Asako từ phía sau, Tada di chuyển chiếc khăn.

"Asako này, chuyện lâu lắm rồi nhưng anh đã từng có gia đình. Sau cái chết của đứa con trai bé bỏng thì bọn anh chia tay."

Đầu Asako hơi cử động trong vòng tay Tada. Cử động vừa như gật đầu mà cũng vừa như định ngược nhìn Tada. Tada không để ý, hắn tiếp tục cắt lời.

"Không nói với em đã có chuyện gì xảy ra, à không, rằng anh đã làm gì và không làm gì thì không công bằng với em. Nhưng... biết nói thế nào nhỉ?"

"Trước giờ anh đã từng kể với ai chưa?"

"Có Gyoten, cũng vì hoàn cảnh lúc đó."

"Thế thì anh đừng bận tâm!"

Dưới lớp khăn bông, lần này rõ ràng là Asako gật đầu.

"Anh không cần phải cố nói với em đâu. Anh Gyoten đã nghe chuyện của anh mà vẫn là bạn của anh. Với em chỉ cần thế thôi cũng đủ làm cơ sở để quyết định rồi."

Gyoten có phải là bạn của anh đâu cơ chứ? Tada muốn nói vậy nhưng rõ là hắn đang vui.

Hắn đã rất muốn được ai đó nói cho nghe điều như thế này.

Lời nói của Asako đập tan viên đá băng giá trong sâu thẳm trái tim Tada và cũng tiềm ẩn sức mạnh cứu được Gyoten. Giá Gyoten cũng nghe được lời nói này, Tada nghĩ.

Tada đã sống với Gyoten hơn hai năm trời. Đêm nay còn dám giao bé Haru cho Gyoten. Sự thật này là bằng chứng cho việc hấn tin tưởng cậu ta tới mức nào. Dù ai có phủ nhận đi nữa thì chỉ mình hấn biết rằng, tuyệt đối cậu ta không bao giờ sa vào vũng lầy bạo lực.

Chính Asako cũng hoàn toàn không nhận ra uy lực trong lời mình vừa nói ra. Cô ngồi yên, cườm cổ lả lơi trước mắt Tada. Tada từ từ ôm chặt lấy Asako. Nhịp đập của cả hai vang lên trong cơ thể nhau.

"Anh Tada, em nghĩ mình không thể quên được người chồng đã mất." Asako thì thào. "Em đã thực sự yêu anh ấy. Nhưng đâu đó vẫn nghĩ mình đã bị phản bội nên trong lòng chất chứa cảm xúc khó tả, không biết là hận, là giận hay buồn tủi nữa."

Anh cũng vậy, Tada trả lời mà không thành tiếng. Hấn cũng có cảm xúc như thế về gia đình đã mất. Và hấn cũng đang bàng hoàng khi cảm xúc thương nhớ ai đó lại nhen nhóm từ nỗi niềm tích tụ như bùn lầy.

"Em muốn được sống!" Asako nói. "Một lần nữa với tất cả ký ức và oán hận về chồng mình."

Mình muốn yêu cô ấy!

Tình cảm ấy đã khắc vào trong tâm khảm dù có bao lần tổn thương cũng không thể chôn vùi hay làm hao mòn, miễn là trái tim này còn đập. Đôi mắt nhìn nhau đắm đuối, bàn tay đan chặt, bờ môi thì thâm. Chỉ có thể nghĩ đến ước vọng được thấu hiểu, khát khao và yêu thương, giống như bản năng thở và ăn.

"Thế nào? Anh ổn chứ?"

Tada dùng những ngón tay đang lướt trên làn da Asako khi cô hỏi. Đang trần truồng nằm trên giường thế mà vẫn chưa "vào mood".

"Chắc tại vẫn đang cố nhớ ra cách làm chẳng?"

"Mời anh cứ bình tĩnh!" Asako cười tinh quái rồi rúc vào trong tấm chăn hè. "Em sẽ hợp tác hết sức có thể."

Tada cũng bật cười theo, nhờ đó mà hấn thấy thoải mái hơn. Và rồi hấn cũng không còn để tâm tới chiếc giường bên cạnh

nữa, cứ thế chìm đắm cùng nàng.

Ban đầu có hơi lạ lẫm, chắc do những thói quen nhỏ đã thấm vào cơ thể và lệch thời điểm. Tada không dùng sức để đưa vào mà chống hai tay lên đệm nâng cơ thể lên rồi đợi trong chốc lát. Ở dưới Tada, Asako mở hờ đôi mắt. Dù trong phòng không bật điện nhưng ánh mắt Asako vẫn sáng lên long lanh, nhìn thẳng vào Tada.

Cánh tay mềm mại vòng lên cổ Tada, nhẹ nhàng kéo sát lại. Được ủ trong hơi ấm, Tada thở ra nhẹ nhẹ. Không còn sự lạ lẫm, hai người cùng đưa đẩy làn da áp vào nhau như thể đã như thế này ngay từ ban đầu rồi.

Đã quá lâu nên ký ức không rõ ràng nhưng lại có thể mệt đến thế này sao. Trên giường, Tada dựng người dậy điều chỉnh hơi thở. Độ lao lực còn cao hơn cả nhổ cỏ dưới trời đổ lửa hay lau cửa sổ trong cái lạnh âm độ. Song độ thỏa mãn thì lúc nhìn khu vườn và cửa kính đã tinh tươm dừng hòng sánh kịp.

Asako từ bếp mang đến một chai nước. Bước chân của cô hình như cũng loạng choạng hơn.

"Chắc tại già rồi hay sao ấy nhỉ?"

Asako vừa than thở vừa quay lại bên cạnh Tada, ngồi xuống rồi kéo chăn lên đến ngang bụng. *Chắc thế chẳng, mà cũng tại anh hào hứng quá chẳng, câu nào cũng khó nói cả.* Tada uống nước thẳng từ chai. Hắn chọn cách trả lời bằng một câu hỏi.

"Em nhận ra từ khi nào vậy?"

"Gì cơ?"

"Tình cảm của anh ấy."

"Điều đó thì... nhận ra được mà." Asako cười có chút bối rối. "Ý em là, ngay từ đầu ấy!"

"Thế em muốn đáp lại là vì sao?"

"Anh hỏi nhiều thật đấy. Vì em thấy nên thế, không được hả?"

Vì không đủ tự tin nên Tada im lặng đợi câu trả lời rõ ràng hơn. Dường như Asako nghĩ làm gì thì đã làm rồi mà giờ còn

hỏi, cuối cùng cô nghiêng đầu cười.

"Ừm... Nói đúng ra thì chắc vì em đã khóc òa trước mặt anh chẳng?"

"Là sao?"

"Tức nhờ anh thu dọn di vật của chồng em, em đã khóc bù lu bù loa lên còn gì."

"Ừ!"

Tada đã yêu khi nhìn thấy Asako giải phóng nỗi buồn như một đứa trẻ.

"Em là người tự trọng cao nên cũng bất ngờ khi thấy mình khóc. Hình như trước anh Tada, em không cần vở bọc nào cả."

Lúc đó có cả Gyoten nữa nhưng giờ Asako đang chỉ nhìn và mỉm cười với Tada nên cứ coi như thế đi.

Tada và Asako lại nằm xuống giường, cảm nhận hơi ấm cơ thể của nhau rồi cùng chìm vào giấc ngủ.

"Nhỡ em quên luôn vở bọc rồi càng ngày càng trở ra thì sao?" Asako hỏi.

Thánh trợ thì phải là Gyoten mới đúng.

"Anh quên rồi nên không sao cả." Tada gà gât trả lời.

Hắn tỉnh dậy vì Asako chạm môi vào cằm mình. He hé mắt đã thấy ánh ban mai chiếu rọi vào qua khe rèm.

Asako dùng môi nhẹ nhàng mơn trớn cái cằm râu mọc lờm chớm của Tada. Lúc nhận ra Tada đã tỉnh cô xấu hổ nhắc đầu về gối.

"Ngủ ngon chứ?"

Cả hai đồng thời lên tiếng. Song vẫn chưa muốn ra khỏi giường nên nằm trong chăn một lúc. Tada vuốt tóc Asako, Asako dễ chịu khép mắt lại.

Hết như đang trong giấc mơ hạnh phúc hoan hỉ.

Người ta hay bảo buột miệng nói ra suy nghĩ nhưng lần đầu tiên Tada không thể kìm được bài hát buột ra đằng mũi. Kiểu như "Hừm hừm, hừ hừm", thứ giai điệu như làn mây mỏng mờ ảo cứ tuôn ra không ngừng.

Tada quay trở về văn phòng trong ánh sáng bình minh cùng bài hát tự chế ngâm nga qua mũi. Hắn cố tình đứng lại lúc lên hết bậc cầu thang. Vẫn còn đủ tỉnh táo để kiểm tra lại mặt xem có đang tùm tùm hay không, hắng giọng để dập tắt giai điệu "hư hờm".

Chỉnh đốn tâm trạng về trạng thái bình thường, Tada mới mở cửa văn phòng.

"Tôi về rồi đây!"

Đúng vào lúc như thế này thì Gyoten lại giở chứng dậy sớm và bất ngờ hơn nữa là còn đang múa chảo trên bếp. Không hiểu sao cậu ta lại đang trong tư thế gập đầu gối phải, chĩa lòng bàn chân hướng ra sau lưng. Lòng bàn chân áp vào bụng Haru đứng đằng sau Gyoten.

Tada hốt hoảng. Cứ tưởng mình chứng kiến khoảnh khắc Gyoten giơ chân đá hậu vào Haru. Thế nhưng hắn cũng nhận ra ngay không phải vậy. Vì Haru đang cười vang coi vẻ nhột lăm. Hình như Gyoten đang dùng chân để ngăn Haru lại gần lửa. Haru tất nhiên tưởng đó là một trò chơi nên càng ra sức chiến đấu với bàn chân của Gyoten.

Gyoten dậy sớm, Gyoten nấu ăn. Gyoten đang thân thiện với Haru. Một loạt sự kiện ngoài dự đoán khiến Tada khựng lại. Nhận ra Tada, Gyoten quay lại một tay vẫn cầm chảo.

"Giao trẻ cho người khác rồi vô tư đi tới sáng..."

Câu nói ngắt quãng giữa chừng. Gyoten hiếm hoi tỏ ra bất ngờ, chĩa luôn cái chảo đang cầm về phía Tada. Đó mà là gậy đánh bóng chày thì hắn là tư thế báo hiệu một cú đánh home-run.

"Cậu, xong rồi chứ gì?"

Sao biết tài vậy? Suýt thì buột miệng nói thế nhưng Tada vẫn giữ được vẻ bình thản.

"Chuyện gì chứ. Đừng có mà nói chuyện bậy bạ."

"Ồi giờ ơi!" Gyoten cố tình

home-run

Cú đánh mạnh khiến bóng bay ra ngoài sân, ăn điểm trực tiếp, người đánh được quyền chạy một vòng quanh sân.

cát giọng thật cao rồi nhìn xuống Haru. "Này quý chị, gã kia không phải dạng vừa đâu!"

Nói năng cái kiểu gì ta. Vẫn đứng như trời trồng ngoài cửa, Tada thấy thoáng đau đầu nên bóp thái dương.

Cảm giác sảng khoái, hạnh phúc này giờ bị thổi bay như làn mây mỏng, tâm trạng nhanh chóng rớt xuống vực.

Haru, vừa được gọi là quý chị, vô tư nhìn Tada và Gyoten không biết có hiểu gì không.

"Gì cơ ạ?"

"Mới hẹn hò buổi đầu mà đã xơi luôn. Đồ vô duyên mặt dày!"

"Đã bảo trước mặt bé Haru đừng có nói kiểu thô thiển mà lại."

Làm sao mà có thể nói thực ra là chẳng có hẹn hò nào cả nhưng đã "xong" rồi. Tada đóng cửa văn phòng, bực bội bước vào trong. Gyoten đặt chảo xuống bếp gas, dùng hai tay bịt mặt Haru lại.

"Chớ có nhìn. Khuôn mặt hấn đang hình chỗ đó đó."

Giờ cự lại rằng mặt kiểu gì hả thì quá dở, Haru lại nhớ được từ "chỗ đó" thì gay nên Tada phớt lờ Gyoten, thả lưng xuống ghế xô pha. Đã chán trò tán chuyện tào lao, Gyoten tắt bếp, cầm chảo tiến lại gần lada.

"Cháy rồi!"

Hai miếng trứng ốp la viền xung quanh đã chuyển màu nâu bám chặt vào góc chảo.

"Cậu làm gì vậy? Có cho dầu ăn không?"

"Thì đổ vào giữa chảo nhưng trứng thì lại trật mục tiêu."

Chẳng còn cách nào khác Tada phải vào bếp gỡ cho ra miếng trứng ốp la cháy, rồi làm lại phần trứng ốp la của Haru. Hai miếng trứng cháy thì chỉ còn cách chia đều cho Tada và Gyoten.

Đặt trứng lên ba lát bánh mì gói, Tada quay lại ghế xô pha. Hấn ngoạm phần bánh mì của mình và quả trứng trên miệng.

"Àm ấy (cầm lấy)."

Hấn đưa hai phần bánh mì đang cầm trên hai tay cho Gyoten

và Haru. Haru ngồi bên cạnh Gyoten cùng con Gấu Gấu.

"Cháu xin ạ!" Cô bé ngoan ngoãn nói rồi bắt đầu ăn miếng bánh mì kèm trứng. Gyoten cắn miếng trứng ốp la tác phẩm của mình.

"Cái này, hại lắm. Đáng run người ấy!" Cậu ta nhận xét.

"Thôi trật tự mà ăn đi!"

Ba người tập trung ăn một lúc. Thỉnh thoảng ai đó đi vào bếp là lại lôi ra nào sữa hoặc trà. Từ hồi tới tiệm bá nghệ Tada, có vẻ Haru quyết tâm tự làm việc của mình. Chắc con bé nhận ra ở với hai ông đực rửa vô tâm thì ngồi đợi cũng chẳng được đáp ứng nguyện vọng. Giờ cô bé đang ôm bịch sữa ra.

"Ôi, xin lỗi chú không để ý."

Tada vội vàng vào bếp lấy cốc cho Haru, quay về bàn, rót sữa ra cốc rồi trao cho Haru qua bàn uống nước. Tiện thể hẳn cũng lấy luôn cốc của mình để uống trà mạch. Gyoten miệng cảm ràm nhưng cũng đã ăn hết vèo bánh mì và trứng ốp bị cháy, giờ đang một mình uống trà mạch.

Ăn xong bữa sáng Haru nằm cuộn tròn trên xô pha. Tada cuống cuống không biết có phải cô bé bị sốt không nhưng có vẻ chỉ là do buồn ngủ. Nhét bàn chải vào miệng Haru đã ngủ say, đánh răng cho có rồi kéo chăn đắp cho cô bé. Trong khi đó, Gyoten ngồi ngả lưng ra ghế ngay bên cạnh Haru.

"Nói xem nào!" Tada quay về xô pha đối diện, hỏi thăm Gyoten sau khi đã yên vị. "Trông nhà thế nào?"

"Cái con người này này..." Cậu ta hắt hàm chỉ Haru đang ngủ. "Nửa đêm đùng đùng tỉnh dậy rồi bắt đầu trò nhún nhảy trên bụng tôi đây. Loài ăn đêm à? Hay có tật mộng du?"

"Không... bình thường ngủ say đến sáng mà!"

Chắc con bé cảm thấy điều bất bình thường nên tỉnh dậy chẳng? Không ngờ việc hẳn vắng nhà lại ảnh hưởng tới bé Haru đến vậy. Tada cảm thấy không tệ cho lắm.

"Tôi mà không rèn luyện cơ bắp ngang lực sĩ Kim Cang thì giờ này đã bị đè cho bẹp gí như con gián và lạnh cứng trên xô pha rồi!" Gyoten tỉnh queo khoe khoe cơ bắp. "Tôi phải vùng

đậy tóm lấy chân cái con người này này. Thảm kịch sau đó thì tùy cậu tưởng tượng tiếp!"

"Chơi vui vẻ đến sáng còn gì."

"Câu này dành cho cậu tối qua mới đúng!" Gyoten cười cợt nhả. "Tôi quay mòng mòng con người này như lốc xoáy rồi ném qua cửa sổ. Nhưng nếu dừng lại ở đó thì không phải là tôi. Ngay lập tức tôi chạy xuống cầu thang, lần này thì nhắm cửa sổ mà đá con người này sóng soài ra đường trước nhà. Rồi lại chạy ngược lên cầu thang, tại đây quật cho con người này nằm vật ra đó bầm giập máu me be bét thì mới chịu ngủ đến sáng đấy!"

Tada liếc nhìn Haru đang thở đều đều.

"Có thấy vết thương nào đâu!"

"Nó khỏe thế cơ mà!"

Không hện mà nói giống hệt Nagiko mới lạ. Tada chỉ biết nói.

"Thôi thì cũng mừng vì bé Haru lần cậu đều bình an."

Trông Gyoten hơi buồn ngủ nhưng đầu đó có vẻ phấn khởi. Dù có không thích nhưng chắc chắn Gyoten, theo cách của mình, đã chiều và đáp ứng bé Haru để chơi với con bé đến sáng. Nhờ làm tốt công việc trông nhà với Haru mà Gyoten từng chút lấy lại được tự tin và lòng tin với chính bản thân. Cùng lúc đó thói xấu gây phiền xung quanh thường thấy của Gyoten cũng tái xuất khiến Tada khá quan ngại.

Chỉ cần Gyoten nhận ra bản thân không phải là kẻ dối xử bạo lực vô lối với trẻ em thì thôi coi như tạm thời yên tâm được rồi. Haru vẫn còn ở tiệm bá nghệ Tada một tháng nữa. Trong khoảng thời gian này chắc mối quan hệ giữa Gyoten và Haru sẽ còn sâu đậm hơn.

Trong khi Tada mừng thầm vì kế hoạch thành công thì Gyoten ngập ngừng hỏi.

"Mà này. Tôi... nên đi khỏi đây không?"

"Vì sao chứ?"

"Cậu gì gì với Asako rồi đúng không? Từ giờ, đây sẽ là tổ uyên

ương của hai người chứ sao!"

Asako vốn sống trong căn biệt thự khủng ấy làm gì có chuyện tới cái văn phòng rách này? Định nói thế mà lại thôi. Vì Tada không muốn phải nhìn thẳng vào hiện thực, ít ra là buổi sáng nay.

"Cậu cần thận cái kiểu nói năng gì gì với chả tổ uyên ương đi!" Tada nghiêm túc phản bác. "Tôi không có gì với cô Kashiwagi đâu!"

"Thế thì là kiểu quan hệ người lớn rành rọt, nói cách khác là một kiểu bạn tình à?"

"Đừng có nói liên thiên. Tôi nghiêm túc..."

Nói tới đó mới nhận ra đã dễ dàng mắc bẫy của Gyoten, Tada giữ im lặng. Gyoten nhe nhớn.

"Chúc mừng cậu, Tada!" Gyoten vẫn nhe nhớn nói. "Nào, phải có món xôi đậu đỏ chúc mừng chứ nhỉ!"

"Này giờ cậu là cái kiểu gì thế hả. Thứ nhất, sao lại là xôi đậu đỏ? Trứng ốp la còn làm cháy mà đòi nấu xôi đậu đỏ?"

Gyoten gật gù kể cả trước kiểu lấp liếm của Tada đang xao động.

Trong tiệm bá nghệ Tada chỉ nghe tiếng hơi thở nhẹ nhàng của Haru. Tada và Gyoten ngồi đối diện nhau trên xô pha chìm đắm trong suy nghĩ của mỗi người.

"Bản thân tôi cũng bất ngờ vì lại có thể thấy yêu một ai đó." Tada nói. "Còn chẳng thể khiến vợ con mình được hạnh phúc cho ra hồn, tôi thấy mình ích kỷ."

"Tôi thì chẳng thấy vậy!" Gyoten nhẹ nhàng lên tiếng. "Tốt rồi, Tada!"

Có tiếng khu phố bắt đầu cựa mình.

Buổi sáng có việc lau cửa kính. Tada bé Haru vẫn đang ngủ, cùng Gyoten rời khỏi văn phòng.

Chương 5

Tại tầng hai trung tâm game Scorpion, hai gã đàn ông trong bụng chắt chứa một bồ âm mưu điềm đăm đối mặt.

"Làm khó tôi quá! Anh vẫn cứ khẳng khẳng rằng không thể cho gặp ông trùm sao?"

Người đàn ông tới tìm Hoshi nói. Gã gầy gò, nhìn thoáng qua có vẻ tri thức nhưng lại mặc quần áo bảo hộ lao động. Trên ngực áo thêu chữ "HHFA Sawamura".

"Thật phiền vì làm anh nhọc sức tới đây, anh Sawamura!" Hoshi tươi tỉnh trả lời. "Các vị trong băng Okayama dạo này bận lắm nên nhắn rằng không thể gặp anh Sawamura được. Tôi đã được tổ chức giao cho toàn quyền giải quyết vụ này rồi."

"Như anh biết đấy, tổ chức của chúng tôi giờ đang đứng trước nguy cơ tồn vong. Rau đã đến vụ hái mà không thể tới tay người tiêu dùng. Mong các anh có cách nào tìm đường tiêu thụ giúp cho được không?"

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tổ chức đã quyết định không thể làm ăn với các anh được. Các anh xưng lên là 'không thuốc sâu' 'trồng hữu cơ' mà rốt cuộc lại không phải thế thì chúng tôi cũng đành chịu.."

Hoshi trịnh trọng nói rồi nhấp một ngụm cà phê. Lần này vị không đậm cũng không nhạt nhưng ngội ngắt ngội ngọt. Chỉ vừa mới được bưng tới bàn tiếp khách thôi, vì sao chứ? Hoshi gờm mắt nhìn Kanai đang đứng cạnh tường. Kanai không đoán được ý trong ánh mắt của Hoshi nên chỉ biết bần chồn.

"Xã hội đen là nghề buôn bán lòng tin tuyệt đối mà anh!" Từ bỏ việc điều tra nguyên nhân cà phê ngội, Hoshi tiếp tục nói. "Bán hàng vợ vẫn là bay ngón tay như chơi. Không khéo còn bị vùi xác trên núi ấy. Rất tiếc nhưng mong anh coi như chưa có thỏa thuận gì với bên HHFA!"

"Tôi biết chứ, anh Hoshi. Phím cho cơ quan thành phố chính là anh chứ ai!"

Sawamura nói, miệng vẫn tươi cười. Hoshi đặt tách cà phê lên đĩa, điềm tĩnh tựa lưng vào xô pha. Bầu không khí lạnh cảm cảm không chỉ tại điều hòa đang bật quá mạnh.

"Anh Sawamura. Anh nghĩ tôi là người bị gán cho tiếng xấu từ trên trời rơi xuống mà chịu để yên sao?"

Hoshi nhẹ nhàng đe dọa. Nhưng Sawamura cũng không chịu thua.

"Bao lần xùy lũ chó cắn càn vào ruộng của tôi cũng là anh nhỉ!"

"Ý anh là sao?"

"Ruộng ở phường Yamashiro và Minegishi ấy!"

Sawamura càng gằn thêm nụ cười. "Nhờ thế mà lâu rồi mới được gặp lại người cũ."

Bọn đàn em làm có sai sót gì đâu nhỉ? Hoshi suy nghĩ chớp nhoáng, trong lòng dấy lên tiếng gầm "mấy-tay- bá-nghệ". Có nghe hẳn nói bị HHFA bắt gặp ở ruộng phường Minegishi chứ phường Yamashiro nữa là sao? Có nhờ đâu mà lại le ta le te.

Lại còn "người cũ" là ai vậy ta?

"Người quen cũ ngày xưa?"

Phớt lờ Hoshi đang giả bộ dò la, Sawamura nói.

"Anh không nghe thấy tiếng những cây rau chỉ còn biết thổi hồng ngoài ruộng kê gà hay sao?" Nghe cứ như đang ca cải lương. "Tổ chức của chúng tôi đã đổ mồ hôi sôi nước mắt lao động tới mức này. Giờ mà anh không nói 'được' thì tôi cũng không dám chắc có thể kiềm chế được cơn giận của các thành viên!"

"Thử làm lựu đạn cà chua hay phi tiêu cà pháo dê!" Không thể tiếp nổi hạng người này nữa. Hoshi ngồi tại chỗ quay đầu về phía tường. "Kanai, tiễn khách!"

Kanai tự giao cho mình chức vụ vệ sĩ của Hoshi. Cơ thể lực lưỡng tiến lại gần không một tiếng động, ép Sawamura đứng

dậy. Sawamura gạt tay Kanai rồi tự mình đứng lên.

"Thật đáng tiếc. Người bán vô vàn thứ độc hại như anh lại bận tâm tới chút thuốc sâu cỏ con như thế." Sawamura chậm rãi đi ra cửa. "Dinh dưỡng trong rau chúng tôi trồng thừa sức thanh lọc được mấy thứ như thế. Còn trẻ thì ráng làm sao mà sống lâu. Đến lúc ngã bệnh rồi có tới van nài chúng tôi cũng không để rau cho đâu."

Sawamura đóng cửa ra khỏi văn phòng trước khi Kanai kịp lao tới.

"Kệ hă đi!" Hoshi ngăn Kanai đang phẫn nộ lại, quay cổ kêu răng rắ. "Bọn nghe được tiếng rau thối thét gào quả là nói năng khác người."

"Một gã quái dị anh nhĩ!"

Tsutsui nãy giờ ngồi bên bàn làm việc vươn vai đồng tình.

"Không khéo não của hă mới thối vì cái nóng này ấy chứ!"

Ito ngồi sau máy tính cũng tham gia vào câu chuyện.

"Anh Hoshi, nắm được bí mật của HHFA rồi. Có vẻ chúng là tàn dư của tổ chức giáo phái mới đã có kha khá tín đồ ở Mahoro trước đây. Khoảng mười năm trước, người đàn ông tự xưng là giáo chủ qua đời vì tuổi già thì giáo phái cũng chết yểu luôn."

"Giáo phái tên gì?"

"Giáo phái Lời của Trời. Thường gọi là Đạo lắng nghe. Xét về tuổi thì có lẽ cha mẹ của Sawamura theo Đạo lắng nghe rồi hă không thoát khỏi ảnh hưởng đó nên giờ mới thành ra vậy."

"Nếu mười năm trước đã chết yểu thì cũng có thể hă tự nguyện nhập đạo ấy chứ!"

"Không đâu ạ. Đạo lắng nghe lúc mặt không mấy nhiệt tình thu hút đệ tử. Ngược lại, còn khổ sở với việc nuôi dạy những đứa trẻ được gọi là 'thần dân lắng nghe' đã nhập đạo theo gia đình thì phải."

"Thần dân lắng nghe?"

Tsutsui cười khùng khục nhạo báng trong khi Hoshi khoanh tay vẫn giữ nét mặt nghiêm túc.

"Dính dáng đến tôn giáo hơi mệt đấy!"

"Vì sao chứ?" Tsutsui có vẻ chưa phục lắm. "Giờ chúng là bọn chỉ biết để cho rau thối thôi mà!"

"Tsutsui, chú tin anh đúng không?" Hoshi nói.

"Tất nhiên ạ!"

"Thấy chưa. Sự khác biệt giữa chú và bọn chúng là gì? Ai mà chẳng có 'lòng tin'. Chính vì thế mới khó nhận, phiền toái đó."

Lòng tin cũng giống như tình yêu, giấc mơ và hy vọng. Là thứ đẹp để có thể nảy nở trong tim bất cứ ai nhưng cũng dễ dàng biến thành thứ tăm tối.

Nghe Hoshi giải thích dường như Tsutsui vẫn chẳng hiểu mô tê gì. Kanai thì ngay từ đầu đã chẳng quan tâm tới "lòng tin" hay gì cả nên lại đứng dựa vào tường. Chỉ có ánh mắt là nhiệt tình dõi theo nhất cử nhất động của Hoshi, như đang tái hiện một đức tin gần như là tín ngưỡng với Hoshi dù bản thân gã không hề nhận ra điều đó.

Tsutsui và Kanai luôn luôn không phải đối tượng để nói chuyện nên Hoshi quay sang Ito, thành phần tri thức duy nhất.

"Cái Đạo lắng nghe gì gì đó giờ không còn tồn tại nữa nhỉ?"

"Vâng. Giáo phái đã giải tán mà HHFA cũng không đăng ký thành pháp nhân tôn giáo gì cả. Chúng chỉ hoạt động như một tổ chức trồng và bán rau thôi ạ."

"Tuy nhiên," Ito nói để thêm rồi đưa ra danh sách những người tham gia vào hoạt động của HHFA. "Như anh thấy đó, có khá nhiều trường hợp là gia đình tán đồng với chủ trương và tham gia vào hoạt động của HHFA, vì vài người lãnh đạo của HHFA như Sawamura đã từng tham gia vào Đạo lắng nghe từ khi còn nhỏ. Chắc họ cũng áp dụng bí quyết thu nạp tín đồ đã mất thấy tai nghe ở đó cho hoạt động của HHFA."

Hoshi cầm rồi ngắm nghía tờ danh sách.

"Sống bình thường ở đất Mahoro này thì bữa ăn thiếu rau đến thế sao?"

"Thì nhiều cha mẹ nhiệt huyết dạy con lắm anh!" Ito cười

nhật. "Họ tích cực dạy dỗ cả việc ăn uống. Có thể nói HHFA đánh trúng vào tâm lý đó. Nhưng vẫn có ít nhiều bất mãn đấy ạ."

"Như thế nào?"

"Như là cha mẹ quá u mê với hoạt động của HHFA nên những đứa con bị bắt làm việc nông quá độ đứng còn không vững chẳng hạn. Nghe nói có những báo cáo và nghi vấn từ trường tiểu học trong thành phố gửi lên ủy ban giáo dục như thế ạ."

"Ra vậy!" Hoshi lia tờ danh sách xuống bàn rồi lại khoanh tay. "Vẫn cứ phải theo dõi HHFA một thời gian nữa. Tài chính bí bách quá có thể chúng sẽ có những hành động khó đoán."

"Có nên cảnh báo tiệm bá nghệ 'nên cẩn thận không ạ?' Tsutsui rụt rè đề nghị. "Bọn bán rau chắc cũng đã nhận ra ruộng đang bị theo dõi. Mà chắc cũng đã điều tra ra mấy ông tiệm bá nghệ rồi cũng nên."

Ô, Tsutsui đã hiểu được vấn đề. Các bậc cha mẹ trên đời này hẳn đã thấy cảm động như thế này khi con mình lần đầu tiên biết nói "măm măm". Vui mừng vì sự trưởng thành của Tsutsui, Hoshi gật đầu ừ ừ.

"Không cần!"

Gật đầu là vậy nhưng hẳn gật phắt luôn đề xuất của Tsutsui.

"Cứ kệ tiệm bá nghệ đi. Dù sao thì bị dính vào mấy chuyện rắc rối cũng là nghề của họ!"

Sắp tới đợt nghỉ Obon nên phố lớn trong thành phố Mahoro có vẻ bớt người qua lại. Mọi người chán ghét cái nóng mà ẩn mình trong phòng hay đã nghỉ hè sớm để đi du lịch rồi, chắc là một trong hai lý do này thôi.

Obon

Kỳ nghỉ hè của người Nhật để về quê thăm mộ tổ tiên. Thường vào tháng 8.

Văn phòng thì chẳng có điều hòa, Tada chẳng có tiền lẫn thời gian đi du lịch và vẫn phải làm việc liên tục giữa đỉnh điểm mùa hè. Hôm nay là việc lau chùi bức tượng chạm trổ trong sân vườn

một biệt thự ở phường Matsugaoka.

Mấy bữa trước có điện thoại từ một vị khách mới, họ thuê làm sạch tượng đá trong vườn. Khi đó hẳn nhớ chắc là tượng Phật địa tạng hay gì đó song thực tế đến nơi lại là tượng phụ nữ khỏa thân màu trắng bằng đá cẩm thạch. Đã thế, có tới gần chục tượng cao cỡ người thật đặt rải rác trong vườn.

Vườn vốn cũng khá rộng, được phủ kín bởi thảm cỏ xanh ngắt, có cả bể bơi hình tròn. Ngôi nhà xây kiểu Âu với ban công nhô ra ngoài, cây cột đỡ ở chính giữa vươn ra đầy vương giả.

"Đền Parthenon à?" Gyoten nghiêng đầu nhìn ngôi nhà hỏi.

Chủ nhân ngôi nhà này là một điêu khắc gia nổi tiếng, đang dạy tại Đại học Mỹ thuật. Nhưng cả nhà gia chủ đang đi du lịch nước Ý nên không có ai ở nhà. Thông tin về người thuê được lấy từ người quản gia sống cùng gia chủ đang ở lại trông nhà.

Bà quản gia già cảnh giác lướt nhìn qua Tada và Gyoten nhưng khi ánh mắt dừng lại ở Haru thì khuôn mặt bà dần hẳn ra.

"Ông chủ bảo được phép vào bể bơi. Nhưng anh hãy cất ngay cái thứ đó đi!"

Bà lão thẳng tay chỉ vào bàn chải bằng cọ Tada đang cầm như thể đó là cái giống sâu độc ghê người.

"Toàn là tác phẩm quý của ông chủ. Phải kỳ cọ thật nhẹ nhàng bằng miếng bọt biển như vuốt ve lên làn da mềm mại của thiếu nữ ấy!"

Bà quản gia lấy miếng bọt biển dùng trong nhà bếp ra ấn vào tay Tada.

"Xong việc nhớ gọi tôi. Nước và vòi phun ở ngoài vườn cậu cứ dùng thoải mái!"

Bà quản gia đi nguyên giày vào trong nhà qua một lối đi có cửa ôp kính trông không rõ là cửa sổ hay cửa ra vào nữa. Còn lại ngoài sân với miếng bọt biển trên tay, Tada chỉnh đốn lại tinh thần, dựng thang bên cạnh bức tượng nữ khỏa thân. Gyoten thì kéo ống nước từ vòi trong vườn đưa cho Tada.

"Sướng nhá Tada. Vuốt ve làn da mềm mại là nghề của cậu

rồi còn gì!"

Thôi cái kiểu nói năng dê cụ đó giùm đi.

"Này, nước có ra đâu. Cậu mở vòi chưa hả?"

"À đó, quên!" Tada quay sang Haru, "Vận cho chú vòi nước ở đằng kia được không?"

Hắn nhờ cô bé. Haru chạy qua thăm cỏ, làm đúng như được nhờ. Haru 4 tuổi còn được việc hơn Gyoten gấp vạn. Trên tay Tada, nước phun ra như vòi hoa sen tạo nên một chiếc cầu vồng.

"Haru, ra bể bơi chơi đi!" Tada vừa nói vừa dùng miếng bọt biển cọ quanh ngực cô gái. "Gyoten, cậu để ý nhớ con bé đuổi nước."

Nhưng có tiếng nước kêu ùm sau lưng, quay lại đã thấy Gyoten đang bơi. Từ lúc nào cậu ta chỉ còn mặc độc manh quần đùi, chẳng đếm xỉa gì đến Haru mà đang bơi tung tăng trong bể bơi hình tròn như con cá ngừ rồi.

Cứ tưởng dạo này Gyoten cũng đã quen với Haru, có thể trông con bé được một lúc rồi chứ. Tada buông tiếng thở dài. Haru đứng bên cạnh thang hết nhìn Tada lại Gyoten.

"Cháu ở đây cơ!" Cô bé bảo. "Cháu không biết bơi nên không vào bể bơi đâu!"

Cậu ta lại làm đứa trẻ bé bỏng thế này phải kiêng dè cơ chứ. Tada thấy ghen ứ lồng ngực, hấn ngửa mặt lên trời. Thành ra tư thế nhìn vào mũi tượng nữ khỏa thân từ bên dưới. Không thấy có lỗ mũi.

"Bé Haru này! Ra ném luôn quần áo của Gyoten cởi ra vào bể bơi đi!"

"Làm thế cũng được ấy ạ?"

"Được. Cũng đến lúc phải giặt rồi!"

Haru chạy đến bên cạnh bể bơi, đẩy áo và quần của Gyoten xuống nước.

"Này con nhỏ kia, bị làm sao vậy hả! Vo mày lại chìm xuống nước bây giờ!"

"Đừng có nói năng thô thiển với Haru!"

"Tôi sẽ biến quý cô thành quả bóng và mời cô lặn dưới nước vĩnh viễn đó!" Gyoten chĩnh lại.

Giống như Gyoten đã quen với sự tồn tại của Haru thì Haru cũng quen với kiểu ngoa ngôn của Gyoten. Cô bé vừa cười sảng sặc vừa quay về chỗ Tada.

"Chú ơi, quần áo của chú Gyoten ướt nhẹp rồi!" Cô bé phẫn khởi.

"Tốt tốt, giỏi lắm. Giúp chú một chút được không?"

"Vâng!"

Tada đưa cho Haru miếng vải nhờ cô bé lau phần chân tượng. Gyoten vắt quần áo bị ướt xếp lên thành bể rồi lại thản nhiên bơi tiếp.

Đến 3 giờ chiều thì tất cả các bức tượng nữ khỏa thân đều sạch bóng mướt mướt. Tada chất đồ nghề cọ rửa lên xe tải nhẹ rời khỏi dinh thự có tượng điêu khắc. Bộ quần áo ướt mặc trên người Gyoten nhỏ nước tong tong từ trên xuống dưới trông không khác gì loài thủy quái kappa.

"Nhà cô Asako cũng quanh đây nhỉ? Chắc cũng kiểu nhà quái dị à?"

"Làm gì có. Không tượng điêu khắc lẫn bể bơi!" Tada trả lời. "Cậu xuống ngay thùng xe cho tôi nhờ!"

"Ướt như chuột thối này ra gió là cảm đó!"

"Tự ý bơi với chả lội thì ráng chịu!"

Chở Haru trên ghế phụ, Gyoten trên thùng xe, Tada cùng chiếc xe tải nhẹ quay về ga. Gặp phải đèn đỏ dừng ở ngã tư thì trông thấy Tamura Yura trong dòng người đi trên con phố Mahoro.

Trước đây Tada từng nhận yêu cầu của mẹ Yura đưa đón cậu tới lớp học thêm. Hồi mới gặp Yura vẫn còn trẻ con còn giờ đã là học sinh lớp 6, lâu không gặp cậu bé cũng cao hẳn lên.

"Nhóc Yura!"

Mở cửa sổ bên ghế lái, Tada vươn người ra gọi. Yura cũng nhận ra Tada nên vẫy tay đáp lại. Cứ tưởng cậu nhóc sẽ cứ thế đi

qua nhưng sau khi băng qua vạch sang đường cậu dừng lại nhìn về phía Tada.

Đèn tín hiệu chuyển màu, Tada dừng xe vào vệ đường quá ngã tư một đoạn. Ra khỏi ghế lái, hắn vòng sang ghế phụ, bế Haru từ ghế ngồi trẻ em xuống. Trong lúc đó Gyoten đã nhảy khỏi thùng xe chạy như chân gấu lò xo đến chỗ Yura.

"Nhóc Yura! Lâu lắm mới gặp. Trông ngon đấy!"

"Chú cũng thế!" Yura nhìn Gyoten từ đầu đến chân nói. "Sao mà ướn lướt thướt vậy chú?"

"Đạo này chỗ Tada bị con ác ma nó ám. Là do nó làm đấy!"

Ai mới là ác ma ở đây, Tada vừa nghĩ vừa tiến lại gần Yura để giới thiệu bé Haru. Yura không biết nên cư xử sao với bé gái nên chỉ nói "Thế ạ!" Haru túm lấy quần bảo hộ lao động của Tada, ngưỡng nghịu nhìn Yura.

"Nhóc Xura hôm nào cũng đi học thêm à?"

Nhìn thấy balo trên lưng Yura, Tada hỏi thăm.

"Cháu vừa xong lớp học hè về. Kỳ nghỉ hè của lớp 6 là cuộc chiến phân tranh thiên hạ mà. Ngày nào cũng phải sẵn sàng tinh thần."

Chuẩn bị thi vào cấp hai nên chắc Yura đang hằng ngày bận rộn với việc học. Nhìn Yura có vẻ gì đó hãnh diện, Tada thấy cậu nhóc còn bận hơn cả mình nên cười gượng gạo.

"Rồi sao?" Gyoten thúc giục. "Lý do chú mày mất công dừng lại là gì vậy? Có việc gì cần nhờ các chú phải không?"

"Phải!" Yura hơi đổi hướng mắt chỉ vào sau lưng mình. "Thằng này, là bạn cùng khóa với cháu!"

Giờ Tada mới nhận ra cậu bé học sinh tiểu học ở đằng sau Yura. Mà không phải, từ đầu đã nhận ra sự hiện diện của cậu bé nhưng vì đứng hơi tách ra với Yura, trông lại có vẻ ít nói nên không nghĩ lại là bạn của Yura.

"Giờ ạ, thế mà cứ tưởng hồn ma đeo sau lưng nhóc chứ!"

Gyoten nói rành rọt ấn tượng vô duyên của mình.

"Cháu tên là Matsubara Yuya ạ!"

Chẳng buồn vì bị cộp mác hồn ma bám lưng, cậu bé Yuya vẫn lí nhí xưng tên. Cậu bé mặc áo phong có cái cổ đã cháy rão và quần sooc. Đầu gối có vết thương như vết nứt. Học sinh tiểu học mà trông điệu bộ có phần mệt mỏi.

"Yuya bảo cậu ấy đang có chuyện khó xử!"

Sốt ruột vì Yuya chào xong lại im thin thít nên Yura đỡ lời.

"Thật đúng lúc, cháu đang định đến chỗ chú Tada hỏi nên làm sao."

"Chuyện khó xử à?"

Tada hơi khom thấp người xuống nhìn vào mắt Yuya. Yura đưa tay ra nắm nhẹ lấy tay Yuya rồi chìa về phía Tada.

"Chú nhìn cái này đi!"

Trên tay Yuya có vết cắt nhỏ và vết xước.

"Yuya bị bắt làm việc trông trọt nhưng cũng phải đến lớp học thêm nên cứ mệt phờ ra ấy ạ."

Nghe đến việc trông trọt tất nhiên Tada nghĩ ngay tới HHFA. Hắn muốn biết rõ hơn sự tình. Cũng bởi được Yura tin tưởng nên Tada thấy không thể bỏ mặc Yuya. Không thể lấy tiền của bọn nhóc tiểu học nhưng tiệm bá nghệ nghèo vẫn có thể nghe bọn nhóc giải bày chứ.

"Uống chút nước ngọt không?" Tada gợi ý cho Yura và Yuya. "Có quán giải khát khá hay ho tên là Thần điện cà phê Apollon. Chú sẽ bao!"

Yura và Yuya có vẻ xuôi xuôi.

"Gì?" Người lên tiếng cự nự lại là Gyoten. "Tôi không chịu đâu. Quần áo ướt thế này sao mà ngồi vào ghế được!"

"Trải báo ra là được chứ sao. Trên thùng xe có đấy!"

"Mặc quần áo ướt còn uống nước ngọt nữa thì lạnh bụng lắm!"

"Thế mình cậu về đi!" Tada thở dài. "Vừa đẹp đấy, cậu lái xe về bãi gửi cho tôi!"

"Tôi là người đàn ông chỉ biết thẳng tiến đấy!" Gyoten kể cả nói, "Không lái được trái phải lẫn lùi, thì được không?"

Được cái đầu cậu.

"Thôi thế này..." Tada một lần nữa đưa ra lời đề nghị với Yura và Yuya. "Cùng đến văn phòng chú được không? Chú mời nước ngọt."

Hai cậu nhóc tiểu học ngoan ngoãn đồng ý, nhưng:

"Tada, tôi có tin buồn cho cậu." Gyoten lại chọc ngang. "Sáng nay tôi lỡ làm tắc bồn cầu ở văn phòng. Cậu nên ưu tiên việc thông tắc bồn cầu hơn là uống nước ngọt với bọn nhóc này, nếu không sớm muộn gì tôi với cậu cũng viêm bàng quang mất!"

"Sao lúc vừa làm tắc không nói?"

"Vì cậu còn bận chăm cái con người này chứ sao!"

Gyoten chỉ vào Haru. Tại nghe thấy chuyện nhà vệ sinh hay sao mà Haru thỏ thẻ.

"Cháu muốn đi tè!"

Trước mặt Yura và Yuya nên cô bé cứ xử điềm đăm hơn hẳn mọi khi.

"Ừ được rồi!" Tada đưa luôn ra kết luận. "Gyoten, cậu dắt ba đưa đến Apollon đi. Đến Apollon thì dắt bé Haru đi tè, rồi gọi đồ uống tùy thích cho nhóc Yura và Yuya. Được không?"

"Xời ơi..." Gyoten không có vẻ gì thật lòng hợp tác. "Cậu thì sao?"

"Tôi mang xe về tiện thể ghé văn phòng thông tắc bồn cầu luôn. Sau đó sẽ mang đồ thay cho cậu đến Apollon."

"Trong lúc ấy tôi vừa đứng vừa trông bọn nhóc à? Trong quán cà phê á? Bọn oắt thì được ngồi ghế uống nước ngọt? Thật dớ dẩn!"

"Lúc nào cậu chẳng dớ dẩn!"

Tada giao bọn trẻ cho Gyoten đang nhăn nhó rồi một mình leo lên chiếc xe tải nhẹ.

Bồn cầu ở văn phòng chẳng bị tắc gì sất. Tada cầm dụng cụ thông tắc, tên thường gọi ở tiệm bá nghệ Tada là cái "bụp hút", hùng hổ đứng trước bồn cầu thì ngay lập tức xụi lơ. Gyoten giữ trò gì không biết. Cậu ta không muốn nghe chuyện của Yuya

đến mức phải bịa chuyện thế này sao?

Bỏ quần áo thay của Gyoten vào túi Tada thảng hương Apollon.

Yura và Yuya đã ngồi vào bàn, tò mò ngó nhìn những món đồ trang trí trong quán. Haru ngồi bên ghế đối diện đang chọc ngón tay vào miệng chiếc gạt tàn được đặt sẵn trên bàn. Còn Gyoten thì đứng bên cạnh Haru, lại còn cố tình đứng giữa bàn và ghế. Chỉ cần thật tự nhiên đứng sát vào tường là được thế mà... Trông chẳng khác nào học sinh cá biệt bị thầy giáo bắt đứng vì không trả lời được bài.

Lẽ đương nhiên, khách xung quanh đổ dồn sự chú ý vào Gyoten, trong khi đó Yura và Yuya dường như cố tình làm ngơ. Phớt lờ gã đàn ông đang đứng thẳng tung trước mặt, hai đứa nói chuyện rất xôm: "Tường đằng kia treo đầu hươu kìa!", "Đã thật, như trong rừng ấy!" Haru cầm lấy gạt tàn hình con hà mã há miệng cho ngoạm vào đùi Gyoten.

"Gào ~! Ngoàm ngoàm!"

"Rồi rồi. Thôi uống nước ngọt đi nhá!"

Ồ, Gyoten đang đối xử với Haru giống như bao người khác. À không, phải nói là bọn trẻ đang đón nhận Gyoten bằng trái tim bao dung mới đúng. Không thể để bọn chúng phải trông Gyoten lâu hơn nữa. Tada dũng cảm tiến lại gần bàn, đưa túi giấy cho Gyoten trong rừng ánh mắt khách trong quán.

"Cám ơn!"

Gyoten nói rồi biến mất vào nhà vệ sinh của Apollon để thay đồ. Biết đã bị lộ thế mà cậu ta chẳng tỏ ra xấu hổ hay ngại ngùng gì, chỉ cười nhếch một bên má.

Tada gọi nhân viên mang thêm cà phê rồi ngồi xuống ghế còn trống. Vì bàn cho bốn người nên hẳn bé Haru ngồi lên đùi mình. Haru chắc đã chán cái gạt tàn con hà mã nên nhào người từ trên đùi Tada bắt đầu uống nước cam. Yura và Yuya cũng đã xong việc quan sát trong quán, đang giải khát với nước chanh có ga và nước cam.

Gyoten đã thay sang quần áo khô cũng quay lại ngồi vào ghế

khi này Haru vẫn ngồi. Cuối cùng mọi người cũng thông thả để nghe đầu đuôi câu chuyện.

"Sao nào?" Tada hỏi. "Thế ai bắt cháu làm việc trông trọt?"

"Bố mẹ. Còn ai vào đây nữa ạ!"

Muốn hỏi Yuya mà người trả lời lại là Yura. Đương sự Yuya thì xấu hổ cúi gầm mặt. Toàn thân như đang muốn giải bày rằng tất nhiên công việc đồng áng không phải là chuyện đáng xấu hổ mà xấu hổ, khổ tâm vì bị cha mẹ bắt làm và không thể kháng cự lại. Tada cảm thấy cậu bé là đứa trẻ tinh tế, hiền lành.

"Đã bảo nói thẳng ra là 'Con không thích vì mệt' rồi không nghe." Yura tỏ ra vô cùng sốt ruột cho bạn. "Tại Yuya yếu đuối quá mà!"

"Cũng vì mẹ nghĩ cho cháu mà thôi!" Yuya nhìn Tada biện hộ. "Mẹ bảo 'Rau tốt cho sức khỏe, mà lao động dưới ánh mặt trời' cũng khỏe ra nữa ạ."

"Có lý mà!" Tada gật gù vì không muốn làm tổn thương Yuya.

"Nhưng cậu cũng muốn ăn thịt đúng không?" Yura phản biện.

"Không được ăn miếng thịt nào sao?" Gyoten hỏi Yuya.

"Vâng. Cơm trưa ở trường mẹ cũng bảo phải để thịt lại ạ."

"Ôi má ơi!" Gyoten kinh ngạc. "Hữu duyên ghê ta. Chú đây cũng bảo Tada 'thèm ăn thịt nướng!' mà đã bao giờ được dắt đi ăn đâu. Thất đức chưa? Có than một câu 'Bắt lao động thì phải cho ăn thịt!' cũng phải nhỉ!"

Sao tôi lại phải dắt cậu đi ăn thịt nướng hả? Trong khi cậu chưa bao giờ làm việc cho đủ tiền thịt. Tada còn muốn than ba bốn câu nhưng cố kìm lại. Giờ ăn thua với cậu ta thì khỏi nói chuyện tiếp.

Yuya chắc cũng nghĩ vậy nên chỉ dừng lại ở câu bình luận về thịt.

"Thỉnh thoảng cháu cũng muốn ăn!"

Song về chuyện làm nông chắc còn nhiều tâm tư nên lời tuôn ra như thể tức nước vỡ bờ.

"Mà ở nùm cà tím lại có gai. Lúc thu hoạch đau rần rần. Cháu cũng mệt mỏi với cái hội huấn luyện qua đêm ở trụ sở chính tại phường Osanai ba tháng lại một bận..."

Tada khéo đưa ánh mắt nhìn bàn tay đầy vết thương của Yuya. Cái cổ tay vẫn còn thon nhỏ. Làn da rám nắng nhưng trông có vẻ khô ráp.

"Chỗ Yuya đang làm liệu có phải ruộng của HHFA không?"

"Sao chú biết ạ?" Yuya hơi giật mình song ngay lập tức cười u ám. "Mà biết cũng phải thôi. Là cái hội kỳ quái ở quảng trường cửa Nam ga Mahoro đó ạ."

"Yuya ghét nhất là hoạt động tuyên truyền ở bùng binh cửa Nam đây!"

Yura bổ sung thêm. Yuya gật đầu.

"Người lớn bảo 'quảng cáo' là công việc quan trọng nhưng cháu không muốn đứng ở chỗ quảng trường đó chút nào. Nhưng mẹ bảo phải cho mọi người thấy lợi ích của rau xanh... Rồi từ khi bị bạn bè bắt gặp, cháu bị trêu chọc từ trường cho đến lớp học thêm, chỉ có mình Tamura là vẫn nói chuyện bình thường với cháu."

"Chú Tada ơi! Có cách nào không?"

Nét mặt Yura khẩn khoản. Tada lúng túng.

"Hỏi vậy chú biết hỏi ai..."

"Sắp tới cháu lại phải quảng bá ở quảng trường cửa Nam nữa!" Yuya trình bày đầy mong mỏi. "Vẫn chưa quyết ngày nào nhưng tới ngày đó, chú có thể giả làm thầy giáo ở trường hoặc lớp học thêm gọi cháu đi được không? Như thế chắc mẹ cháu cũng không dám giữ lại đâu."

"Liệu mẹ cháu có tin chú là thầy giáo không ấy chứ?" Tada nói, tay sờ cằm tua tủa râu.

Yuya sau khi nhìn Tada liền đề nghị.

"Chú gọi điện cũng được!"

Gyoten im lặng nãy giờ mới hỏi.

"Bố của nhóc bảo sao?"

"Thỉnh thoảng có gọi điện về bảo 'Nhớ ăn rau đầy đủ như lời mẹ đấy'. Vì ông ấy đi làm xa nhà nên chắc không biết gì đâu ạ."

Chợt nhớ ra Tada liền hỏi.

"Yuya này, giờ HHFA vẫn thu hoạch nhiều rau à?"

"Vâng. Dù gần đây bán có vẻ kém đi. Có đưa kể đến ruộng thấy người lớn lén vặt rau đi."

"Nhưng nhà cháu nấu ăn bằng rau của HHFA chứ?"

"Vâng, tất nhiên ạ!"

Yuya nghiêng đầu tỏ ra thắc mắc sao chú lại hỏi câu đó? Chắc họ không dùng nhiều thuốc sâu tới mức ảnh hưởng xấu tới sức khỏe. Tada sau một hồi bần khoăn thì chỉ nói:

"Nói với mẹ nên rửa thật kỹ rau trước khi dùng!"

Haru vẫn ngồi trên đui và bắt đầu gà gât, suýt thì đập trán vào bàn nên Tada vội đỡ lấy đầu Haru.

"Tada có giả làm thầy giáo cũng vô ích thôi!" Gyoten nói giọng vô tình với Yuya. "Nên kể cho bố cháu và nhờ bố cứu. Cách đó nhanh hơn."

"Vì sao chứ?" Yura bắt mãn cự nự. "Chú Gyoten đóng giả cũng được đó. Chú diễn giỏi còn gì!"

"Đã bảo vô ích mà lị" Gyoten lạnh lùng phán. "Cha mẹ muốn điều khiển con cái sao mà chẳng được. Cha mẹ đã quyết thì có gọi thầy giáo đến cũng chẳng nghĩa lý gì. Kể cả thầy giáo thật nhé!"

Yuya lại cúi xuống ủ rũ. Vừa bế Haru, Tada vừa một tay lôi từ trong túi bộ bảo hộ lao động ra tờ danh thiếp.

"Không biết có trót lọt không nhưng biết ngày thì gọi chú!"

Yuya lóng ngóng đưa tay ra cẩn thận đón lấy tấm danh thiếp. Gyoten đưa ánh nhìn bất mãn. Chắc cậu ta đang muốn nói đồ bao đồng đây mà. Bản thân Tada cũng thấy vậy. Nhưng Tada không nỡ bỏ mặc Yuya ủ rũ thế kia. Vì nghe chuyện của Yuya làm hẳn liên tưởng tới hoàn cảnh của Gyoten hồi nhỏ. Những ông bố bà mẹ cứ oang oang "là vì con" nhưng lại làm tổn thương hay ép uống con mình việc gì đó. Giờ Yuya đang phát đi tín hiệu

cầu cứu. Hẳn không thể làm ngơ được.

"Xin lỗi chắc chú phải đi đây."

Tada với tay lấy tờ phiếu thanh toán, Yura và Yuya nhìn Haru đang ngủ rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Hai đứa nhóc lễ phép nói "Cám ơn chú ạ!" với Tada vừa thanh toán tiền xong. Kẻ không biết lễ nghĩa Gyoten thì ton tốt ra khỏi Apollon bắt đầu rảo bước trên đường lớn Mahoro.

Chia tay với bọn trẻ, Tada đuổi theo Gyoten. Bị đánh thức bởi sự rung lắc Haru uốn éo người khó chịu. Đuổi kịp Gyoten, Tada thả Haru đứng xuống đất. Haru nắm tay Tada, bước đi giẫm lên cái bóng trải dài. Gyoten một tay cầm túi giấy đựng quần áo ướt chậm rãi bước theo sau.

"Mất công tôi giúp cậu tránh được mấy chuyện rối rắm!" Gyoten lẩm bẩm. "Sao cậu lại cứ tự mình lao vào làm gì nhỉ?"

"Tính tôi vậy rồi!"

"Tính gì mà xấu tệ!" Gyoten tỏ ra ngán ngẩm thực sự. "Cậu mà đóng được vai thầy giáo á? Lại chẳng lập bà lập bập Thành, thành tích của cháu Yuya kém, kém đi nhiều, à ừm..."

Tada nhìn những cái bóng đang trải dài trên đường. Hẳn thấy bóng Haru giơ tay lên không lắc nhẹ như đang tìm gì đó, Gyoten không còn cách nào khác đành phải đón lấy bàn tay ấy, nắm lấy phần đầu ngón tay.

Điện thoại của Yuya gọi đến văn phòng là vào đêm trước lễ Obon.

"Ngày mai chú ạ!"

Yuya nói thì thào. Chắc đang dùng di động gọi từ phòng mình.

"Lúc nãy mẹ cháu bảo 'ngày mai là ngày quan trọng' ạ."

"Hay ý là lễ Obon?"

Tada thử suy luận song Yuya không chịu thua.

"Nhà cháu không bao giờ đi du lịch hay tảo mộ vào dịp Obon cả. Vì bố cháu không về vào dịp nghỉ Obon. Mẹ lúc nào cũng bảo 'rõ là đi làm xa nên bồ bịch đây mà!'"

Nhà Matsubara có vẻ rối ren gồm, nhưng không biết Yuya nói mà có hiểu gì không. Tada đưa tay không cầm ống nghe điện thoại bóp trán.

Vào dịp Obon, Tada thường tới khu nghĩa trang thành phố. Năm nay hẳn cũng định vậy, vì ở đó có đứa con trai đã mất khi còn rất nhỏ của hắn.

Thế nhưng nhiệt tình nhận yêu cầu của khách mới đúng là tiệm bá nghệ Tada. Cho dù người gọi điện đến có là một cậu học sinh cấp một.

"Khoảng mấy giờ lôi cháu ra khỏi nhà thì thoát được việc đứng ở quảng trường cửa Nam?"

"Ừm..." Yuya miệng lúng búng. "Khoảng 5 giờ sáng chẳng?"

Nói gì thì nói, đào đâu ra giáo viên nào gọi học sinh từ sáng sớm tinh mơ như vậy. Như đoán được suy nghĩ của Tada, Yuya khẩn khoản nói.

"Sớm quá chú nhỉ! Nhưng ngày mai từ sáng đã phải làm ngoài ruộng, mẹ cháu cũng đi cùng. Làm xong chắc mọi người sẽ di chuyển đến quảng trường cửa Nam trước buổi trưa!"

"Gay nhỉ!"

Tada gãi gãi vùng thái dương. Ngoài việc đi thăm mộ, ngày mai còn một yêu cầu công việc vào buổi sáng nữa. Là việc đi thăm nom bà cụ Soneda đang nằm ở bệnh viện Mahoro. Cứ đến dịp Obon là vợ chồng con trai bà lại có chiều hướng cảm thấy tội lỗi. Chắc họ lại đi du lịch cả gia đình mà không có bà cụ.

Gyoten đang để Haru ngồi trên căng chân rồi nằm xuống sàn tập bài cơ bụng hằng ngày.

"Gì đây gì đây?"

Cậu ta hỏi chen vào. Tada lấy tay bịt ống nghệ, truyền đạt nhanh sơ qua câu chuyện. Gyoten sau khi "ừ ừ" lắng nghe thì phán, "Ồi dào đơn giản. Đến ruộng đón nó là xong!"

Vấn đề là ai đi mới được. Cả tôi và cậu có đầu thai mười kiếp cũng chẳng giống thầy giáo được.

Tada chán nản vì thiếu nhân lực song chẳng còn cách nào

khác nên hỏi Yuya địa chỉ ruộng.

"Ngày mai làm ở ruộng phường Yamashiro ạ!"

"Có phải ruộng gần bến xe buýt không?"

"Vâng!"

Thế quái nào lại đúng ruộng ngay trước cửa nhà Oka chứ. Lão Oka đã hết muốn tố cáo tuyến buýt Yokochu rồi hay sao mà đợt nghỉ Obon năm nay không thấy có yêu cầu điều tra xe chạy bất chuyển như mọi lần. Nhưng linh cảm mách bảo cứ lơ xớ đến gần nhà Oka là gặp vận xui.

"Được rồi!" Tada bảo Yuya. "Chú sẽ lên kế hoạch rồi cố gắng buổi sáng sẽ tới đón được cháu. Nhưng mà đừng hy vọng nhiều quá nhé!"

Linh cảm cho biết sẽ chỉ thực hiện được kế hoạch lằng nhách mà thôi. Nhưng mặc cho lời dặn trước của Tada, Yuya vẫn đáp với giọng tràn trề hy vọng.

"Cháu đợi ạ! Cám ơn chú, chú Tada." Ngắt điện thoại, Tada đứng dưới quạt thông gió làm một điếu Lucky Strike rồi bỏ ba viên đá vào hai cốc. Hắn rót whisky vào cốc có hai viên đá còn cốc một viên thì rót trà mạch.

"Gyoten, họp bàn kế hoạch!"

Gyoten đã cho Haru ngồi trên lưng để chuyển sang bài hít đất.

"Cái con bé này, nặng như cối đá!"

"Không nặng! Chú Gyoten yếu thì có!"

Haru thoăn thoắt tụt xuống sàn trèo lên ghế xô pha. Tay ôm con Gấu Gấu, miệng điệu đà uống trà mạch Tada đưa cho. Cô bé dùng đưa cốc cho viên đá phát ra tiếng, cứ như đang chìm đắm tận hưởng một ly rượu vậy.

Bị Haru chê yếu dường như khiến Gyoten muốn tăng số lần hít đất nhiều hơn mọi khi. Đồ hâm dở. Nghĩ vậy song Tada cũng ngồi xuống bên cạnh Haru đợi cho đến khi Gyoten chán thì thôi.

"Thế nào?"

Cuối cùng cũng xong bài hít đất, Gyoten hạ lưng xuống xô pha đối diện. Chẳng thêm lau mồ hôi cậu ta bập luôn vào cốc whisky.

"Cậu nghĩ ra kế hoạch giải cứu hồn ma ám sau lưng thế nào đây?"

"Đừng có gọi thằng bé là hồn ma ám thế. Tuổi này dễ tổn thương lắm đây!"

"Vô tư vô tư. Nói vậy thì tôi sẽ được gọi là hồn ăn bám đó." Gyoten ngạo nghễ nói. "Đang ám và bám vào tiệm bá nghệ Tada đây này!"

Lạy hồn, mau siêu thoát giùm đi. Tada tợp một ngụm whisky thay tiếng thở dài.

"Sáng ngày mai Yuya phải làm ở ruộng trước nhà ông bà Oka. Tôi giao việc lôi thằng bé đi cho cậu!"

"Tại sao lại là tôi? Tôi làm gì có quần áo nào ra dáng thầy giáo đâu!"

"Tôi có việc bận rồi!"

"Lại đi chơi với bồ chẳng?"

"Sáng ngày Obon có ai đi hẹn hò không hả?"

Tada nói thấp giọng. Kể từ hôm đó hẳn chưa gặp lại Asako. Cả hai đều bận bịu với công việc, vả lại Tada cũng không đủ dũng cảm để gọi một cú điện thoại. Biết đâu Asako không mong muốn có một mối quan hệ lâu dài với Tada thì sao. Đêm đó chỉ là phút bột phát, nói thế nào nhỉ, có thể cô ấy coi đây như một bài tập thể dục hay để giải tỏa stress thì sao.

Dù không nghĩ Asako là người như thế nhưng Tada vẫn không tài nào móc đầu ra sự tự tin, cứ lần lữa đưa ra quyết định nên đâm ra rơi vào cái vòng luẩn quẩn không được nghe thấy giọng nói của người mình yêu.

"Cứ ra ruộng rồi tính!" Tada lấy hết uy lực ra lệnh. "Quần áo tôi sẽ cho cậu mượn."

"Tada có vest cơ à?"

"Màu đen thì có."

"Bộ để đi đám ma chứ gì. Mặc kiểu ấy mà tới đón hồn ma ám có mà loạn. Kiểu gì phóng viên tivi lại chẳng tới đưa tin kiểu 'Phép mầu mùa Obon! Mahoro đang kết nối với thế giới bên kia thưa các bạn!'"

"Không có đâu!"

"Ơ kìa!"

"Không cần vest, cứ mặc áo trắng với cái quần nào hợp là được. Cậu cứ đi đi! À, đưa cả Haru theo đây!"

"Ú ừ! Cháu đi với chú Tada cơ!"

Haru theo dõi diễn biến này giờ lên tiếng. Chắc trái tim non nớt cũng cảm nhận được đi với Gyoten là nguy hiểm.

"Xin lỗi cháu nhé Haru. Xong việc chú sẽ đến ngay. Chỉ buổi sáng thôi, canh chừng Gyoten nhé!"

Nghe Tada nói, Haru miễn cưỡng gật đầu. Gyoten cũng không ngoan cố cự nự gì mà chấp nhận kế hoạch.

Chắc cậu ta cũng đoán ra Tada sẽ định đi thăm mộ.

Gyoten cứ tỏ ra đứng đưng với người khác nhưng thực tế cái gì cậu ta cũng biết. Tada cười gượng gạo. Phải, vì tôi không muốn đưa Haru tới nghĩa trang thành phố. Trước tấm bia mộ nhỏ bé ấy tôi không thể nói cười với Haru được.

Một năm một lần, Tada sẽ dành thời gian riêng với con trai mình.

Ru Haru ngủ xong, Tada cũng nằm luôn xuống giường nghỉ ngơi chuẩn bị tinh thần cho ngày mai. Thế nhưng giấc ngủ mãi không ghé tới. Mùa hè năm nào cũng vậy. Không chỉ tại văn phòng không có máy lạnh mà vì ký ức vẫn giày vò Tada. Năm nay có Haru khiến ngày nào cũng bận bịu nên còn đỡ hơn mọi năm. Mặc dù vậy cứ nghĩ đến ngày mai đi thăm mộ thì giấc ngủ lại càng trôi xa hơn.

Gyoten đi tắm ngoài nhà tắm công cộng vẫn chưa về. Tada quạt cho Haru một lúc bằng quạt giấy rồi cũng đầu hàng, tay vớ lấy điện thoại. Kiểm tra xem Haru đã ngủ say rồi hẳn mới ra khỏi văn phòng.

Xuống khỏi cầu thang, Tada bấm gọi cho Asako. Chuông kêu hai tiếng thì ngắt.

"Chào em!" Tada nói. "Em còn thức không?"

"Em vừa về đến nhà."

Giọng Asako có chút căng thẳng. Cứ như cô đang sợ Tada nói điều gì đó. Nhờ vậy mà Tada mới hiểu ra không phải chỉ có một mình hấn sợ.

"Ngày mai anh sẽ đi thăm mộ con trai." Không bận tâm tới Asako vẫn im lặng, Tada nói tiếp. "Không biết có nên nói ra điều này hay không nhưng sau đó anh muốn gặp em!"

"Ngày mai cũng là thanh minh đầu tiên của chồng em!"

"Buổi tối cũng được. Chỉ cần nhìn thấy em thôi anh sẽ về ngay."

"Em cứ tưởng sẽ bị anh coi thường vì chồng vừa mới mất đã vội thay lòng. Vì anh không gọi, cũng không tới quán gì cả."

Chồng Asako mất năm ngoái nhưng họ đã sống ly thân từ trước đó rồi. Chồng bỏ đi không một lý do khiến Asako vô cùng tổn thương. Tada biết rõ chuyện đó mà giờ lại làm Asako lo lắng.

Mình lúc nào cũng vậy, sao nhãng với những người mình yêu thương.

Tada thật chậm rãi dốc hết tâm can.

"Anh muốn gặp em. Anh vẫn luôn muốn thế nhưng... vì... anh giữ kẽ, đúng hơn là xấu hổ vì sợ từng này tuổi rồi mà cứ nói muốn gặp muốn gặp."

Mãi mới cảm thấy được như Asako mỉm cười từ chiếc tai nghe nằm trong lòng bàn tay.

"Em sẽ đợi. Anh ngủ ngon nhé!"

"Chúc em ngủ ngon!"

Tada tắt cuộc gọi, cố nén không tùm tùm cười.

"Tôi mới là người xấu hổ đây này!"

Đúng lúc đó có giọng nói từ phía sau. Quay lại thấy Gyoten đi tầm về đang đứng đó.

"Chúc anh ngủ ngon! Chúc em ngủ ngon! Chia tay buồn ngọt ngào thế này chỉ muốn nói chúc ngủ ngon tới sáng người ơi!"

Gyoten nói như hát, kính cẩn lấy tay ra dấu làm điện thoại di động.

"Anh cứ tự nhiên tới sáng đi ạ!"

"Tắt rồi!"

"Ha ha ha!"

Chẳng đếm xỉa gì tới lời chổng chế của Tada, Gyoten lắc đầu cười ha hả. Nước còn hơi ẩm bắn ra từ mái tóc ướt.

"Lau đầu đi! Người gì như chó vậy!"

"Hahahaha!"

Đi theo sau Gyoten, Tada bước lên cầu thang lên văn phòng.

Chương 6

Sáng hôm sau, Tada đến nghĩa trang thành phố trên chiếc xe tải nhẹ. Không có hẹn từ 5 giờ hẳn cũng ra khỏi văn phòng từ khá sớm. Chạm mặt vợ cũ chẳng có gì hay cho cả hai.

Đúng dịp Obon nên cửa hàng hoa trước nghĩa trang đã mở. Tada lúc nào cũng tay không tới thăm mộ nhưng hôm nay hẳn đã mua một bó hoa nhỏ và hương.

Lấy nước vào xô bằng gỗ đặt ở lối vào, Tada bước lên con dốc thoải thoải. Đã có lát đác vài người đi thăm mộ. Hôm nay chắc sẽ nóng đây. Ve bắt đầu cất tiếng hát đầu tiên trong ngày, ánh nắng ban mai rọi xuống từng bụi cỏ.

Tada tưới một chút nước lên bia mộ, cô ấy nhỏ cỏ dại mọc xung quanh. Hoa được chia làm hai để bày. Không mang đồ châm hương nên lúc châm hương bằng bật lửa ngón tay hẳn xém thì bỏng.

Sau đây chắc hẳn vợ cũ sẽ đến tảo mộ, thấy hương và hoa thế này cô ấy sẽ nghĩ gì nhỉ? Cô ấy sẽ thấy khó chịu với dấu vết này của Tada hay lòng được an ủi vì không phải chỉ một mình chưa thể quên.

Hy vọng cô ấy không cảm thấy nặng nề, Tada nghĩ và thấy hơi giật mình vì bản thân lại có suy nghĩ như thế. Bởi hẳn đã từng cầu mong cô ấy phải thấy đau khổ giống hoặc hơn mình cơ mà.

Chắc vì lâu lắm mới lại được nếm trải "nỗi buồn ngọt ngào" nên tâm trạng muốn bao dung hơn với ai đó chẳng? Giống như là chia sẻ phần hạnh phúc của mình cho người khác. Tada thấy nực cười với sự thay đổi cảm xúc của bản thân, thật vô duyên.

Em muốn được sống.

Hắn hồi tưởng lại lời của Asako. Phải rồi. Dù có phải ôm lấy tất cả sự vô duyên, niềm đau và ký ức thì hẳn vẫn muốn sống.

Tada ngồi xuống một lúc trước tấm bia mộ nhỏ. Trước đứa con trai quá bé bỏng còn chưa biết cầu mong sự sống nhưng đã tái hiện không thể chân thực hơn về sự sống, lần nào Tada cũng không thể chấp tay trước thằng bé. Giống như lúc đứa con trai còn sống, hắn chỉ biết đứng nhìn. Giờ đây nó cũng chỉ còn là một tảng đá trước mặt.

"Sáng nay buồn cười lắm nhé!"

Hắn nhận ra mình vừa nói với tấm bia. Đây là lần đầu tiên có chuyện như thế này. Bản thân hắn cũng thấy bất ngờ nhưng lời cứ tuôn ra. Tada nói chuyện như thể tấm bia là người đang sống.

"Gyoten mặc quần là lượt phẳng phiu đấy. Tất nhiên không phải quần jeans mà là quần vải. Bỏ cho cậu ta mượn quần của bố. Cả áo sơ mi trắng nữa."

Quần do Tada là. Hắn lục cái bàn là phủ đầy bụi trong góc văn phòng, cầu là vốn không có nên trải khăn lên bàn thay thế.

"Tóc cũng vuốt cẩn thận rồi nhưng vẫn kỳ dị lắm. Chẳng giống thầy giáo chút nào cả. Không biết nên gọi là gì nữa..."

Giống dân lừa đảo. Một bộ dạng vô cùng đáng ngờ, trái ngược hoàn toàn với vị trí dạy dỗ trẻ. Gyoten sừng sĩa lên rằng "Tại đôi giày!" thế nhưng có đôi giày thể thao sang giày vải chắc cũng chẳng khác là mấy. Vốn dĩ Tada không có đôi giày da nào tử tế nên lực bắt tông tâm. Lôi được đôi giày da duy nhất từ trên giá xuống thì móc meo bám không còn hở ra chỗ nào.

"Túm lại là Gyoten đã khởi hành trong bộ dạng không thể dỏm đời hơn."

Nhìn Gyoten chuẩn bị áo quần, Haru cũng sôi sục không chịu thua. Nhất định đòi diện cái váy đi chơi mặc lúc Nagiko dẫn tới. Lại còn cho cả con Gấu Gấu đi theo nữa.

Tada chải đầu cho Haru rồi kẹp tóc mái bằng chiếc cặp gắn hoa. Không quen tay nên hơi mất thời gian nhưng Haru thì mãn nguyện lắm vì được chưng diện. Trong lúc đó Gyoten chỉ đứng nghiêm như khúc gỗ để quần không bị nhăn. Đến ăn bánh mì kẹp trứng ốp la cũng đứng ăn.

"Ăn uống xấu quá!"

Bị Haru nhắc nhở cậu ta cũng giả bộ điếc.

Chỉ có hai người đi cùng nhau, lại là làm việc do Yuya yêu cầu, không biết có ra cơm cháo gì không đây. Tada thấy lo lắng. Thăm bà cụ Soneda xong hẳn định sẽ tới ruộng ở phường Yamashiro ngay.

"Bố sẽ lại tới nhé!"

Rời khỏi nghĩa trang phủ đầy cây xanh, Tada lên chiếc xe tải nhẹ chạy xuống đồi. Đã đóng cửa bật điều hòa mà tiếng ve vẫn râm ran theo cùng.

Theo như lời kể của Yuya sau đây thì hôm đó, Gyoten đến ruộng vào lúc 9 rưỡi sáng.

Gyoten sau khi xuống ở bên xe buýt khu 2 phường Yamashiro chỉ đứng nhìn chứ chẳng thèm đưa tay ra đỡ lấy Haru định nhảy phóc từ trên xe buýt xuống đất.

Gyoten và Haru đứng xếp hàng ngang trên đường trước ruộng. Xe buýt đã rời đi. Nhận ra hai người hình như chỉ có Yuya này giờ vẫn ngóng ra bến xe.

Nói thế nào nhỉ, thế này thì hỏng bét. Yuya nghĩ. Vì Gyoten và Haru nổi bật giữa khung cảnh xung quanh. Cụ thể hơn thì trông hai người là hai thực thể hoàn toàn khác biệt với những thứ thuộc phạm trù thường nhật hay cuộc sống.

Đương nhiên, cả Gyoten lẫn Haru đều trong bộ dạng rất đổi bình thường. Trông cũng giống "bố và con gái ăn mặc đồm dáng về thăm ông bà dịp Obon". Thế nhưng, không thể phủ nhận không khí kỳ lạ toát ra từ họ.

Gyoten tóc chải bóng mượt, mặc sơ mi trắng trông không giống thầy giáo cho lắm mà giống mấy tên bán hàng khua môi múa mép dùng lời ngon ngọt dụ các cụ già mua chăn lông vũ với con dấu bằng sứ, hoặc giống mấy gã đào mỏ sạch bách tiền tiết kiệm của các cô đang ngấp nghé tuổi trung niên.

Còn Haru mặc đầm, kẹp tóc mái thì đang cười tươi rói. Nhỏ tuổi nhưng hiểu được sự tình của Yuya nên cô bé đang rất hào hứng diễn vai "cô con gái đáng yêu", có điều nụ cười kia trông

đáng sợ quá. Trong bộ phim găngxtơ xem trên tivi mấy hôm trước hình như cũng có vai nữ như thế xuất hiện thì phải, Yuya nghĩ. Cô gái đứng cạnh ông chủ nở nụ cười khó hiểu nhưng mắt thì lại không cười. Đến con thỏ bông Haru đang bế cũng trông như có máu đang nhều ra từ mép.

Sao chú Tada lại không tới? Yuya vội né ánh nhìn khỏi hai người, len lén thở dài. Tránh để người lớn xung quanh nhận ra, cậu bé tiếp tục công việc tưới nước cho đám cà tím.

Nước được lấy vào xô lớn rồi dùng gáo múc tưới cẩn thận vào gốc. Dùng một cái vòi nước dài thì đơn giản hơn bao nhiêu vậy mà HHFA lại không cho trẻ con dùng thứ đó. Mẹ vẫn bảo "Biết được sự vất vả của lao động là một việc tốt." Bị bắt làm việc tới mệt nhoài, không đạt điểm tốt ở lớp học thêm và ở trường thì bị mắng, bạn bè thì trêu chọc. Có cái gì "tốt" đâu cơ chứ. Rau thu hoạch được bán với giá khá cao thế mà cũng chẳng nhận được tiền làm thêm hay tiền tiêu vặt. Rõ ràng hội này là cái hội kỳ quái mà.

Vừa lia gáo chính xác như robot, Yuya một lần nữa nhìn ra đường. Gyoten và Haru vẫn đứng trơ ra đó. Vừa chạm mắt Yuya là Gyoten gọi to.

"Ừa, có phải Matsubara không?"

Tính cả mẹ Yuya là 5 người lớn và 2 trẻ em đang ở ruộng đều nghi hoặc ngoảnh lại: Yuya bất giác cup mắt xuống song Gyoten vẫn tiếp tục gọi "Này, Matsubara ơi!" nên đành ngẩng mặt lên.

Gyoten từ phía bên kia đường nhìn Yuya tay vẩy cật lực. Nụ cười tươi rói như quảng cáo kem đánh răng hay chương trình bán hàng qua tivi của Mỹ.

Ặc, giả tạo quá!

Suýt thì đánh rơi cái gáo, Yuya vội vàng ấn luôn vào trong xô. Thằng bé học cấp một quen qua làm ruộng hỏi nhỏ Yuya, lên tiếng hỏi.

"... Ai vậy?"

Kế hoạch là ai ấy nhỉ? Yuya không biết trả lời sao nên ậm ừ, "Ừm... à..."

Mặc kệ không khí có phần cảnh giác và khó xử, Gyoten bước vào ruộng. Haru cũng đi theo sau.

"Chào em, Matsubara. Thời tiết đẹp tuyệt nhỉ!"

"À vâng..."

Gyoten giả bộ tươi tỉnh mới sờn da gà làm sao, Yuya thấy bồn chồn không yên. Lúc nói chuyện ở quán cà phê chú ấy hoặc là nói mấy điều hời ợt, hoặc ngó lơ như con mèo già khó tính, con người này đa nhân cách hay sao ta?

"Yuya, ai vậy?"

Bà mẹ đến gần nhìn Gyoten đầy cảnh giác. Thấy kệ Yuya đang cuống, Gyoten vẫn không thôi điệu cười nhừa nhựa.

"Tôi là Segawa." Gyoten giới thiệu. "Tôi dạy môn toán ở lớp học thêm."

Ra là vậy. Hiểu ra kế hoạch, Yuya cuống quýt để thêm.

"Vâng, là thầy Segawa ở lớp học thêm Yusei ạ. Tamura cũng học thầy đây ạ, bạn ấy luôn miệng khen giờ của thầy rất dễ hiểu."

"Cám ơn em!" Gyoten lịch sự đáp lại. "Khu ruộng rộng quá. Từ sáng đã giúp mẹ rồi, tốt lắm. Nhưng chuẩn bị đến lớp học thêm thôi chứ nhỉ? Không lại không kịp giờ phụ biệt đấy!"

"Thưa thầy..." Bà mẹ nói chen vào. "Phụ biệt là gì thế ạ?"

"Hôm nay có giờ phụ đạo đặc biệt chị ạ." Gyoten quay sang bà mẹ đồng dục nói. "Ừ? Matsubara, em chưa nói với mẹ à? Phải nói chứ!"

"Nhưng..." Bà mẹ không xuống nước. "Hôm nay chúng tôi có việc rồi. Xin lỗi thầy cho phép Yuya nghỉ..."

"Không được đâu chị ơi!" Gyoten mặt nghiêm túc nhìn thẳng vào bà mẹ. "Kỳ nghỉ hè của học sinh lớp sáu là cuộc chiến phân tranh thiên hạ đó ạ. Sai một giây, hỏng một đời. Lơ là là Matsubara tụt lại phía sau ngay. Cháu nó thông minh thế này mà để vậy thì phí quá!"

Ba xạo mà trôi như cháo ấy. Yuya ngán ngẩm ngược nhìn Gyoten. Gyoten tóm nhẹ tay Yuya.

"Nào, đi cùng thầy đến lớp luôn thôi!"

Rồi bước đi ra đường.

"Ồi không, bây giờ sao? Không được!" Bà mẹ đuổi theo. "Cháu nó có chuẩn bị gì đâu, thầy cũng đang có con gái đi cùng mà!"

"Cháu tên là Haru ạ!" Haru ngậy thơ xưng tên. "Gyoten không phải là..."

"Thôi đi!" Gyoten gằn giọng ngăn Haru rồi lại ngay lập tức tươi cười thanh minh với bà mẹ. "Nhà tôi không gọi là 'ba' hay bố mà gọi bằng tên chị ạ!"

Segawa Gyoten, tên kiểu gì ta. Nghe như tên thầy bói. Yuya bắt đầu thấy chóng mặt. Bình tĩnh mà ngắm cho kỹ thì tại sao thầy giáo lớp học thêm lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Còn đang không hiểu giả định là tình cờ gặp Yuya hay cố tình tới đón Yuya thì Gyoten đã tự đẩy diễn biến câu chuyện.

"Mẹ của nó về ngoại đợt Obon ấy mà. Để nó lại cho tôi mà từ hôm qua cứ nhõng nha nhõng nhẽo. À, ở lớp học thêm có cả phòng trông trẻ nên đưa con tới cũng không vấn đề gì cả. Nếu chị lo Matsubara chưa chuẩn bị gì thì tôi sẽ cho cháu mượn đồ dùng học tập cũng như sách vở. Matsubara là tài năng khiến tôi muốn làm tới mức đó đây ạ!"

Chẳng đếm xỉa tới bà mẹ cùng những người lớn khác còn đang chưa hiểu mô tê gì Gyoten vừa lập đi lập lại những câu giải thích chẳng ăn nhập vào đâu, vừa bước đi phăm phăm trong ruộng và ra luôn tới đường trong tư thế lôi theo Yuya.

Phía đối diện bên kia đường là ngôi nhà lớn có sân rộng, cây cao. Trước nhà có bến xe buýt. Chỉ cần lên được xe buýt từ đó là tới được ga Mahoro. Yuya sẽ thoát khỏi bà mẹ, ruộng đồng và thoát được cả nhiệm vụ quảng bá ở quảng trường cửa Nam ngày hôm nay.

Nhanh chóng sang bên kia đường và đến bến xe buýt. Con đường trước mặt với Yuya giờ trông tựa đại dương bao la.

Đúng lúc đó, một tốp người già bước ra từ căn nhà lớn. Cả nam và nữ chắc khoảng mười mấy người.

Dẫn đầu là ông già đầu hói bóng như mài, các cụ cầm túi xách và túi giấy xếp hàng trước bên xe buýt.

"Hơ!"

Gyoten khẽ thốt lên. Ông già đầu hói cũng nhận ra Gyoten đang ở bên kia đường, mặt tỏ ra khó chịu. Hình như họ quen biết nhau. Yuya đang hết nhìn Gyoten đến nhìn ông già thì xe buýt đã từ từ bẻ lái tiến tới.

Chẳng có vị khách nào trên xe. Tấm biển đề điểm đến gắn ở đầu xe hiện lên dòng chữ "Giao Thông Trung Ương Yokohama", phần ô nhỏ thường hiển thị trả tiền trước hay sau là chữ "thuê trọn xe". Hình dạng, màu sắc cũng như họa tiết giống với xe tuyến vẫn thường chạy trong thành phố.

Xe dừng ở bên kia đường. Bị thân xe che khuất không nhìn thấy nhưng chắc các cụ đang lên xe.

"Yuya!"

Bị mẹ gọi từ phía sau, Yuya khẽ rùng mình. Không khéo bị lôi trở lại công việc ngoài ruộng và hoạt động quảng bá ở quảng trường cửa Nam mất.

"Chạy!" Gyoten vừa nói vừa bế phất Haru cùng cả con thỏ bông lên, co giò chạy trước.

"Lên... xe...!" Vừa lớn tiếng chỉ thị Gyoten vừa băng qua đường. Yuya cũng ngay lập tức quăng hết chân chữ.

"Mẹ! Con muốn học giờ phụ đạo đặc biệt. Vì giờ là cuộc chiến phân tranh thiên hạ!"

Nói xong cậu đuổi theo Gyoten, băng qua đường, vòng sang cửa trước xe buýt.

"Yuya!"

Bà mẹ tức tối gào lên song Yuya không ngoảnh đầu lại.

Ở cửa lên xuống, Gyoten đang đấu khẩu với lái xe.

"Này anh, xe này thuê trọn gói rồi!"

"Không sao không sao. A, chào ông!"

Gyoten giơ một tay thân mật chào ông cụ đầu hói ngồi ngay sau ghế lái.

"Ai cho cậu lên xe hả!"

"Tình trạng khẩn cấp thôi. Nào nào, cho xe chạy đi!"

Các cụ già ngồi rải rác trong xe thảng thốt nhìn Gyoten. Mặc kệ những ánh nhìn ấy, Gyoten một tay kéo Yuya từ bậc lên xe vào trong, miệng giục lái xe và ông cụ đầu hói. Sốt ruột vì xe buýt mãi không chịu xuất phát, xe dừng đằng sau bíp còi.

"Thôi được rồi!" Ông cụ đầu hói nói. "Xuất phát đi!"

Cửa xe đóng lại rồi từ từ lăn bánh. Yuya bám lấy cột xe nhìn ra ngoài cửa sổ. Mẹ cậu đang bực bội quay lại ruộng. Những người lớn khác lần đưa bé học sinh tiểu học người quen nhìn theo xe buýt với nét mặt "chuyện gì thế này!" Yuya khẽ vẫy tay. Nhẹ cả người.

Gyoten đặt Haru đang bế trên tay ngồi vào ghế ưu tiên. Là chỗ ngồi xoay ngang dành cho ba người đặt khoảng giữa xe.

"Ngồi đi hồn ma ám!"

Gyoten nói nhưng Yuya lúc đầu không nghĩ là câu dành cho mình nên vẫn đứng. Bị Gyoten khều nhẹ vào vai cậu bé mới nhận ra "hồn ma ám là chỉ mình sao?" Bực mình vì bị gán cho cái biệt danh quái gở ấy song may mắn chạy thoát khỏi khu ruộng khiến Yuya như trút được gánh nặng nên ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh.

Gyoten đứng trước Yuya và Haru, vắn người lại nói với ông già đầu hói.

"Thế ông đi đâu đấy ạ? Toàn các cụ thuê cả xe chắc là du lịch dưỡng già?"

"Cho tới trước lúc gặp cậu thì là thế đấy nhưng giờ thành xe buýt xuống địa ngục rồi. Tại có giống ám quẻ như cậu lên đó." Ông cụ gất gỏng nói.

"Vậy sao, thế thì không thoải mái lắm nhỉ?"

Gyoten chẳng lấy làm bận tâm mà cười bằng mũi. Nét mặt dần ra khác hoàn toàn với cái mặt nhăn nhở giả tạo khi nãy.

Ông cụ ngồi ở hàng ghế sau bước tới lão đảo theo nhịp lắc của xe.

"Tính sao ông Oka?" Ông ta nói với ông cụ đầu hói. "Khách không mời mà đến kìa!"

"Kệ đi. Đã mất công lên kế hoạch rồi. Cứ hành động thôi!"

"Biết vậy nhưng còn có cả bé gái nhỏ nữa..."

"Ông Hayashi! Đến nước này rồi đừng bảo ông lại nhụt chí đấy!"

"Ông nói thế mà nghe được à? Người quen của ông tôi lo cho thì chớ!"

Ông lão Oka đầu hói và Hayashi chân loạng quạng bắt đầu khẩu chiến. Làm sao giờ, Yuya lo lắng. Mình đâu có định phá bình chuyến du lịch tập thể chứ. Giá mà họ thả xuống đâu đó cũng được. Cậu ngược nhìn Gyoten cầu cứu song Gyoten đang khoái chí xem hai ông già cãi lộn.

Tới lượt bà cụ ngồi hàng ghế sau chậm rãi di chuyển trong xe tới gần. Yuya vội nhích mông lấy chỗ cho bà cụ ngồi ở hàng ghế ưu tiên.

Bà cụ ngồi xuống bên cạnh Yuya.

"Ăn bánh đi cháu!" Bà đưa ra một gói giấy. "Thân thiết quá nhỉ!"

Hình như bà cụ tưởng Yuya và Haru là anh em. Haru tò mò nhòm lom lom vào tay Yuya. Yuya đành rón rén mở gói giấy ra. Bên trong lộ ra một chiếc bánh khảo, màu trắng.

"Cái này là bánh sao?" Haru nhón một miếng bánh, nghiêng đầu thắc mắc. "Đẹp quá!"

"Phải. Ngọt lắm!" Bà cụ nhoẻn cười phấn khởi. Haru nói "cháu xin" rồi bỏ tọt miếng bánh vào mồm.

"Ô đúng thật. Ngọt quá!"

Yuya không có tâm trạng nào mà ăn. Trông nó có vẻ đã ỉu mà cậu cũng không thích đồ ngọt cho lắm. Nhưng bà cụ đang nhìn với ánh mắt tràn đầy hy vọng. Lấy hết can đảm cậu ăn một miếng.

Miếng bánh khảo hút nước trong miệng rồi dính chặt vào lưỡi. Ngọt nhưng hơi có mùi giống như mùi tử quần áo. Vì sao

nhỉ, đồ người già cho sao lại có mùi tử quần áo nhỉ? Yuya nhớ ra mùi bao lì xì và ông bà lâu rồi không gặp.

"Ngon ạ. Cháu cảm ơn bà."

Mãi miếng bánh mới tan hết nên Yuya nói với bà cụ. Bà cụ có bảo "ăn nữa đi" nhưng Yuya từ chối. Cậu cẩn thận gói chiếc bánh khảo lại.

Haru giới thiệu với bà cụ bánh khảo con thỏ bông đặt trên đùi.

"Nó là Gấu Gấu đấy ạ!"

Bà cụ nắm nhẹ lấy tay Gấu Gấu nói "Xin chào". Đặt tên gì mắc cười, Yuya vừa nghĩ vừa dõi theo hai người. Tất nhiên cậu không bắt chuyện với con Gấu Gấu. Đàn ông đàn ông ai lại chơi thú bông.

Người đường đường chính chính được gọi là đàn ông như Gyoten thì đang nắm lấy tay vịn trước dãy ghế ưu tiên, thân hình lắc lư như quần áo đang phơi bay phấp phới. Đang sốt ruột lại bị che mắt tầm nhìn bực hết cả mình. Có ghế trống đó mà không ngồi đi cho rồi. Nghĩ vậy song chẳng dám nói ra miệng. Dù gì Gyoten cũng là người kéo Yuya ra khỏi ruộng, mà cũng tại lên cái xe kỳ quái rất cụ già mới thấy lạc lõng làm sao. Giờ làm Gyoten mất hứng không phải là thượng sách.

"Xin phép các cụ!"

Gyoten cắt ngang trận cãi vã giữa lão Oka và ông Hayashi.

"Bọn tôi muốn đến văn phòng của Tada ấy mà. Nên thả xuống trước ga Mahoro giùm được không?"

"Không được!"

Lão Oka gạt phăng luôn lời đề nghị. Đúng lúc xe dừng đèn đỏ nên bác tài sốt sắng đề nghị.

"Các bác ơi. Mọi người định lên cao tốc từ ga Mahoro đúng không ạ? Đằng nào cũng đi qua ga Mahoro nên cho ba vị ấy xuống nhé..."

Bác lái xe tầm ngoài 45, trông có vẻ là người đàn ông khá điềm đạm. Chỗ bọc lái có gắn tấm bảng ghi "Nakano Shuji, niềm

nở và lái xe an toàn!"

"Đó, anh Nakano cũng nói thế rồi còn gì!" Gyoten gợi ý.

"Không được!" Lão Oka vẫn không chịu. "Cậu Nakano à, tôi phải nói cho tên này một trận mới được nên cậu dừng xe chỗ nào đó đi."

"Không được đâu thưa quý khách!"

Gyoten và lão Oka thân mật gọi tên như thể người quen lâu năm khiến Nakano ngán ngẩm lắc đầu.

"Có phải như xe nhà nhan nhản ngoài kia đâu nên làm gì có chỗ đậu khời khời ở vệ đường hả bác!"

"Thì thôi. Thế cậu cứ chạy đi!"

Đèn tín hiệu chuyển sang xanh, chiếc xe buýt thẳng tiến trên đường Mahoro. Lão Oka để ông Hayashi ngồi vào chỗ đằng sau mình rồi đứng nguyên quay sang Gyoten nghiêm giọng nói.

"Chúng tôi, đang hành động với mục đích to lớn!"

"Mục đích gì?"

"Sẽ giải thích cho mà hiểu. Nhưng trước tiên, cậu Nakano này!"

"Gì thế ạ?"

Nakano gạt cần số xuống nấc chậm, từ từ phanh lại rồi lướt ánh mắt nhìn trong xe qua gương chiếu hậu.

"Trong xe này có gắn bộ đàm hay GDP không vậy?"

Chắc cụ muốn nói tới GPS, Yuya nghĩ. Nakano cũng có vẻ đoán vậy nên thản nhiên trả lời.

"Không có, có một đạo công ty cũng nhắc đến chuyện này nhưng giờ di động phổ biến rồi mà. Đường phố đông vắng ra sao, nếu cần, thì chỉ việc lấy di động gọi tới trung tâm điều phối là xong. Mà không phải taxi nên trung tâm điều phối thực ra cũng chỉ là phòng hành chính như vẫn thường thấy trong văn phòng kinh doanh ở Mahoro thôi."

"Nghe vậy tôi yên tâm rồi!" Lão Oka xoa cái đầu hói, nét mặt bỗng có gì đó mờ ám. "Trợ lý tiệm bá nghệ nghe đây. Đích đến của bọn này là trụ sở chính của công ty Giao Thông Trung Ương

Yokohama nằm trước ga Yokohama đây!"

"Wow!" Đôi mắt Gyoten đầy nghi ngờ. "Vì sao chứ?"

"Khoan đã!" Người vừa lên tiếng như đang bắt ngờ chính là Nakano. "Theo tôi được biết là các cụ đi Hakone cơ mà."

"Giờ không phải lúc chơi bời ở Hakone!" Lão Oka đột nhiên rất kích động, giọng the thé. "Đương nhiên là tung hỏa diệm sơn chứ còn gì nữa!"

Chắc ý cụ là *tung hỏa mù*, Yuya nghĩ. Mà sao càng lúc càng thấy tầm tối thế này. Lén nhòm cụ bà bánh khảo ngồi bên cạnh thì thấy cụ chẳng mấy may bận tâm gì tới lão Oka đang bị kích động, vẫn đang chơi con Gấu Gấu với Haru. Cả ông Hayashi và mấy cụ già khác ngồi ở ghế sau thì kiểu "Ừm ừm", không chút dao động. Thế này lại càng bất an hơn. Mồ hôi tay túa ra, bánh khảo gói trong tờ giấy ăn lại càng ỉu hơn nữa.

"Thế này khó cho tôi quá!" Nakano bỏ mũ đồng phục, lấy tay áo quạt trán. "Nếu thay đổi địa điểm đi phải báo với văn phòng điều hành!"

"Không cần hỏi cũng biết rồi." Gyoten lấy tay cầm làm điểm tựa xoay người mòng mòng, mắt nhìn lão Oka. "Mà ông đến trụ sở chính của Yokochu để làm gì?"

"Để phản đối lái xe ăn bớt chuyến chứ gì nữa! Không thể bỏ qua kiểu quan liêu của Yokochu được!"

Đốp, đốp, đốp, lác đác tiếng vỗ tay từ các cụ già trong xe.

"Lái xe ăn bớt chuyến? Công ty chúng tôi không bao giờ làm chuyện đó!" Nakano phản pháo song ngay lập tức hối hận vì không nên công kích lão Oka. "Thôi thì bác quyết Hakone hay Yokohama đi! Tôi sẽ không nói gì cả. Trong lúc lái xe công ty cấm nói chuyện."

"Thế có phải hơn không!" Lão Oka kể cả nói. "Tôi không muốn làm hại gì cậu Nakano cả. Cát luôn điện thoại di động mới là khôn ngoan đó."

"Xem nào," Gyoten nghiêng đầu. "Không phải du lịch bằng xe buýt mà là một vụ cướp xe buýt ư?"

"Giờ mới vỡ ra à!" Lão Oka cười lôi tằm vải trông như miếng

trái từ trong túi giấy đặt trên đùi. "Làm cả cờ phản đối và băng rôn rồi đây. Chúng tôi cứng rắn yêu cầu chính nghĩa phải được thực thi. Đích đến là Yokohama!"

"Phải," các cụ già trong xe yếu ớt giơ nắm tay lên.

"Đang kỳ nghỉ Obon, tôi nghĩ không có ai ở trụ sở chính đâu ạ..." Nakano ngập ngừng nói.

"Này, tưởng cậu không được nói cơ mà?" Bị lão Oka nghiêm mặt chặn lại bác ta cuống cuồng ngậm miệng.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Nakano, Gyoten không cách nào khác phải nhận chuyển giao vai trò thuyết phục.

"Ông đã báo cho bà nhà biết vụ hành động này chưa?"

"Còn lâu. Bà già thiếu cận, nói ra chỉ tổ bàn lùi."

"Hửn vậy!" Gyoten thở dài. "Ngần này tuổi rồi ông thôi việc ngớ ngẩn ấy đi được rồi đó! Xe buýt không tới thì đợi chuyến sau có sao!"

Tada, sau đó, khi nghe toàn bộ câu chuyện đã giật mình "không ngờ Gyoten lại nói được câu chuẩn thế!" song vì Yuya vẫn chưa biết rõ chất quái gở của Gyoten nên hắn chỉ dừng lại ở câu: "Đúng quá còn gì!" Cướp xe buýt, nghe mới rùng rợn làm sao. Bị dính vào vụ ồn ào này không biết sẽ ra sao đây. Chỉ còn biết hy vọng dõi theo và cầu cho Gyoten biết làm cách nào đó để xoay chuyển tình thế mà thôi.

"Chính vì ngần này tuổi rồi mà nín nhịn chồng chất nín nhịn nên giờ mới thành hành động đó!" Lão Oka hùng hồn tuyên bố. "Tuổi này rồi có bị bắt cũng chẳng là cái đinh gì. Tử hình đi chẳng nữa thì cũng thọ hết số trước khi thi hành án ấy chứ!"

Nakano dường như đang bất động ở ghế lái nhưng có vẻ là vì choáng váng trước lý lẽ quá mạnh mẽ của lão Oka hơn là cảm thấy hiểm nguy cho bản thân. Tất nhiên, lão Oka hoàn toàn tỉnh táo.

"Cũng tại Yokochu lái xe bớt chuyến mà chúng tôi mất đi đôi chân tới bệnh viện, bắt tiện trăm bề. Không đi lấy thuốc được, chỉ im lặng nhìn sức khỏe yếu đi hay hành động rồi bị bắt, xui xẻo thì nhận án tử, là cậu thì cậu chọn cái nào?"

Trông có thấy sức khỏe có vấn đề gì đâu nhỉ? Tại sao cứ phải lựa chọn cực đoan như thế, Yuya lẩm bẩm trong đầu. Bị lão Oka hỏi hình như Gyoten cũng có suy nghĩ tương tự.

"Ừm..." Gyoten nhăn mặt. "Là tôi thì tôi ở nhà ngủ. Đằng nào cũng chết thì thà sống thảnh thơi đến lúc đó còn hơn."

"Bởi vậy mới nói ý chí được có một mẫu vậy nên cậu chỉ làm trợ lý quèn là phải rồi!" Lão Oka cảm cái. Gyoten cười hềnh hệch, chẳng bận tâm đến lão Oka mà quay sang nhờ vả bác tài.

"Này, cho bọn tôi xuống chỗ nào đó đi!"

"Anh định để tôi lại một mình với đám người này hay sao? Còn lâu tôi mới cho xuống. Xin anh hãy ở lại cùng đi!"

Bấn loạn, bối rối, bất an giằng co trong lòng nên đến cả Nakano cũng thốt ra những lời như mất trí. Mắt rơm rớm nhưng vẫn chuyên tâm vào việc lái xe mới đáng nể làm sao.

"Gay nhỉ!" Gyoten nhìn xuống Yuya và Haru. "Hết cách rồi hay nhảy xuống vậy?"

Không thể nào, Yuya lắc đầu. Tốc độ xe không nhanh lắm nhưng Haru vẫn còn bé mà. Tranh thủ lúc xe dừng đợi đèn đỏ rồi mở cửa bằng chế độ mở bằng tay đi chẳng nữa thì hội cụ già cũng đã cảnh giác ngồi rải rác trong xe theo dõi nhất cử nhất động của nhóm Yuya rồi dù có đang ăn bánh hay uống trà trong bình thủy giữ nhiệt.

Mà sao không thấy căng thẳng gì cả. Chắc giờ cứ để xem tình hình chút nữa coi sao. Biết đâu các cụ lại đổi ý đi du hí ở Hakone hơn là đến biểu tình ở Yokohama thì sao. Yuya đã thoát được việc quảng bá của HHFA rồi nên hôm nay rảnh cả ngày luôn mà.

Oka và Hayashi bắt đầu bàn nhau có nên treo ngay và luôn tấm băng rôn lên thân xe không. Gyoten vắt hai cổ tay lên hai tay vịn, đầu gập về phía trước như tội nhân bị hành hình, thở hắt ra.

"Hồn ma ám, có di động đó không?"

Trong lúc ấy, Tada đang ở khu vực hút thuốc bệnh viện Mahoro.

Bệnh viện quy định thời gian thăm người bệnh vào ngày thường là từ 1 giờ chiều, còn ngày nghỉ từ 11 giờ sáng. Mà cái quy định này cũng chỉ cho có vậy thôi chứ thực tế, ngoài giờ thăm nom vẫn có thể lên vào khu giường nằm thăm người bệnh được. Đặc biệt là nhờ bà cụ Soneda mà Tada quen biết được nhiều y tá. Biết nội tình nên họ thường xuyên mắt nhắm mắt mở cho Tada mỗi lần hần tranh thủ ghé bệnh viện giữa giờ làm.

Nhưng hôm nay, đúng lúc bác sĩ tới phòng bệnh thì người ở cùng phòng với bà cụ lại bị tăng huyết áp. Giữa lúc người ta sắp ngừa truyền dịch rồi ti tử thứ, người ngoài lại hay phớt lờ giờ thăm quy định như Tada sao dám lộ diện. Được cô y tá Suzuki tinh ý rỉ tai "chắc 30 phút nữa là ổn ổn thôi", Tada quyết định hút thuốc giết thời gian.

Khu hút thuốc ở ngay lối ra cổng sau bệnh viện. Trước mặt là bãi đậu xe, nóc những chiếc ô tô của người đến viện phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh. Vẫn đang buổi sáng mà mặt đường nhựa như tan chảy dưới ánh nắng chói chang.

Hay là tranh thủ lúc này đi mua cho bà cụ bánh bông lan bà thích nhỉ? Tada uống cạn lon cà phê lạnh đầu nghĩ mông lung. Thường thì quà vào thăm chuẩn bị từ ngày hôm trước nhưng đúng lần này lại quên mất. Trên đường tới bệnh viện hần đã ghé thử vào mấy hàng bánh dọc đường Mahoro song toàn cửa xếp đóng im ỉm, không hiểu do còn quá sớm, đang do nghỉ lễ Obon hay đã dẹp tiệm rồi nữa.

Không còn cách nào khác hần đành đến tay không nhưng nghĩ tới bà cụ hảo ngọt chắc sẽ thất vọng là lại thấy thật có lỗi. Hay đi ra ga đợi tới giờ trung tâm mua sắm mở cửa, hoặc tìm thứ gì đó ở căng tin bệnh viện nhỉ...

Ném lon đã rỗng vào thùng rác, Tada châm điếu thuốc thứ hai trong khi đầu phơi ra ngoài trời nóng. Nhiệt độ cao quá làm con người ta thấy chần chừ khi đưa ra quyết định nào đó. Vây quanh chiếc gạt tàn giờ có thêm ông cụ mặc áo bệnh nhân và cậu thanh niên chân bó bột đang uể oải phủ khói thuốc.

Không biết Gyoten đã trót lọt kéo được Yuya ra khỏi ruộng

chưa. Nếu thành công thì giờ sắp về đến văn phòng rồi. Đang nghĩ vậy thì điện thoại di động đổ chuông. Màn hình hiển thị số điện thoại của Yuya.

"Ừ, chú Tada đây!"

"Tôi đây, tôi đây!"

Là giọng của Gyoten. Không chỉ vẻ bề ngoài mà cái cách nói chuyện điện thoại cũng giống bọn lừa đảo. Tada bóp trán.

"Ồ, ở đâu rồi?" Hấn hỏi. "Đầu xuôi đuôi lọt chứ?"

"Hồn ma ám thì lôi đi được rồi nhưng lại lên đúng cái xe buýt đang bị cướp!"

Cậu ta nói cái giọng tỉnh queo nên ý nghĩa trôi vèo qua đầu. Định thần vài giây Tada bảo.

"Nói lại cái coi?"

Giọng lớn hơn bình thường khiến mọi người ở đó đổ dồn ánh mắt vào Tada. Hấn rảo bước từ khu hút thuốc ra bãi đậu xe.

"Cướp xe buýt á? Thế thì to chuyện. Trước khi gọi cho tôi thì cậu phải báo cảnh sát chứ. Làm chưa? Bọn chúng trông thế nào?" Tada bồn chồn hỏi dồn dập.

"Ha ha ha," Gyoten phá lên cười. "Bình thường tôi tưởng cậu phải hỏi 'thật không?' chứ nhỉ?"

"Gì vậy, đùa à?"

"Không, là thật. Không biết nên gọi là cướp xe buýt hay là bị vướng vào vụ quyết chiến của đội biểu tình nữa."

"Này này Gyoten. Cậu bé bé cái mồm lại được không hả. Tình hình ra sao rồi? Nhỡ bọn tội phạm nghe thấy thì..."

Từ phía đầu dây bên kia nghe loáng thoáng lời hô hào rời rạc "Tiến lên! Tiến lên!"

"Rốt cuộc là thế nào hả?"

Tada bắt giắc nhìn trân trối vào chiếc điện thoại di động đang để cách xa tai.

"Alô?"

Hình như Gyoten đang trao đổi gì đó với tên tội phạm (?)

cướp xe buýt...

"Đây đây, alô!" Hội thoại được nối lại. "Rách việc quá, ông lão đòi giảng bằng rôn lên cơ chứ. Tôi phải giúp một tay đây, gọi lại sau nhé!"

"Khoan khoan!" Tada cuống quýt ngăn Gyoten đang định tắt điện thoại. "Cậu nói ông lão là ai vậy?"

"Thì lão hói đó. Ở phường Yamashiro ấy!"

"Lão Oka á!?"

"Ừ. Lão kêu 'Đi đến trụ sở chính của Yokochu kiến nghị' rồi thuê nguyên cái xe buýt cùng hội bê lão đi biểu tình đây này!"

Nghe Gyoten giải thích mà Tada vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì sất. Ừm, nói chính xác là hẳn muốn không hiểu gì và mặc kệ luôn. Nhưng không thể nữa rồi.

"Báo cảnh sát đi!" Lần này Tada nói hờ hững.

"Cũng được thôi." Gyoten giọng tỉnh bơ trả lời qua quýt. "Nhỡ mà khách hàng vốn đã ít ỏi của cậu bị bắt thì gay go phết đấy!"

Không hiểu do nắng hay do lo lắng mà thái dương hẳn đau lẩm nhẩm.

Cuộc họp bí mật trong nhà lão Oka. Ánh mắt sáng quắc ẩn chứa quyết tâm gì đó của lão. Giờ có ước giá lúc đó hỏi kỹ chuyện hơn một chút thì cũng đã muộn rồi.

"Thôi được rồi!" Tada đành bỏ cuộc rồi nói trong tiếng thở dài. "Giờ cậu đang ở đâu?"

Chiếc xe buýt được thuê trọn gói chở nhóm bê lão cướp xe cùng nhóm Yuya vẫn đang bon bon trên đường Mahoro hướng về ga Mahoro.

Gyoten sau khi nói chuyện xong với Tada ngay lập tức được lão Oka dú cho tấm vải lòi ra từ trong túi giấy.

"Nào, buộc cái này vào thân xe đi!"

Trả điện thoại cho Yuya, Gyoten đọc dòng chữ viết trên tấm vải. Yuya cũng nhét điện thoại vào túi quần, cầm một đầu miếng vải giúp trải rộng ra.

"Thứ, tha, thể...?"

"Là 'Yokochu đối trá, không thể tha thứ' đó!"

"Ra vậy! Viết ngược chả trách."

Gyoten di chuyển trong xe kéo lê theo tấm vải. Yuya cũng làm theo Gyoten giống như đang nâng chân váy cưới đuôi cá của cô dâu.

Lão Oka đã rời khỏi chỗ ngồi nên Gyoten tì một bên đầu gối lên ghế ngay sau ghế lái, mở cửa sổ thò cổ ra ngoài xe.

"Dừng xe lại được không nhỉ? Ra ngoài treo có lẽ dễ hơn đó!"

Lão Oka không chấp nhận đề nghị của Gyoten.

"Chúng ta chỉ có nước tiến mà thôi!"

Gyoten miễn cưỡng ra chỉ thị cho Yuya.

"Thế thì ma ám đứng sẵn ở cửa sổ giữa xe đi. Rồi rồi, chỗ đó. Chuẩn bị nhé!"

Gyoten đẩy tấm băng rôn lão Oka tự chế ra từ cửa sổ phía trước. Bị gió thổi, tấm vải nhỏ dài bay phấp phới theo dọc thân xe trông như cờ cá chép.

"Hồn ma, tóm lấy cái mép phía đó đi!"

Sao mà liệu thể được chứ? Mép tấm vải bay phần phật hết con cá quẫy khỏe như vâm. Yuya lúng túng không biết làm sao. Trước giờ đã dám thò

người ra ngoài cửa sổ xe đang chạy lần nào đâu. Mẹ với thầy cô vẫn bảo nguy hiểm không được làm thế mà.

Nhưng những người lớn đang có mặt trên xe buýt này thì sao đây hả giới? Gyoten luôn miệng giục "nhanh, nhanh". Còn mấy ông cụ gồm cả lão Oka thì tập trung ở giữa xe, vây quanh thành hình bán nguyệt sau lưng Gyoten và Yuya, thảo nhiên bình luận

Cờ cá chép

Cờ hình cá chép bay phấp phới trong gió tháng Năm, thường được treo cao trước cửa mỗi nhà trong dịp lễ dành cho bé trai.

nào là "Trẻ có khác khỏe như voi!" rồi thì "Kìa nhóc, nhanh giúp chú trợ lý tiệm bá nghệ một tay đi!"

Tấm băng rôn bay phấp phới căng gió nên có vẻ khá nặng. Gyoten bặm môi cau mày giữ lấy mép tấm vải, nhao đến nửa người ra ngoài cửa sổ cố hết sức giữ chặt. Điều bộ như thể đang thả con diều khổng lồ hay câu cá kình. Cái tính nhút nhát bẩm sinh của Yuya bị thôi thúc khiến cậu bé cũng vươn hai tay ra ngoài cửa sổ xe túm luôn lấy vạt vải đang bay phấp phới.

Sức nặng của tấm vải đè nghiêng lên cánh tay. Người ngồi trên xe đi ngược chiều nhìn lên xe buýt không hiểu mô tê gì và lướt qua cái vèo.

"Ô kê, cứ cầm thế nhé!"

Gyoten thụt đầu vào trong xe, buộc dây dính ở mép vải vào tay cầm cửa sổ. Cái tay cầm trông giống cái dập ghim mini. Rồi Gyoten đến chỗ Yuya và cũng cố định sợi dây như thế.

Chiếc xe buýt giờ đây thân bên phải đã giăng băng rôn có hàng chữ "Yokochu đối trá, không thể tha thứ! Phản đối lái xe ăn bớt chuyến!" Phần nửa dưới của tấm băng rôn không được buộc vào đầu nên liên tục bị gió thổi tốc lên chẳng có mấy lúc tĩnh để có thể đọc được rõ con chữ.

Các cụ già túm tụm bên cửa sổ nhìn xuống tấm băng rôn từ trong xe đầy mãn nguyện. Cả Gyoten và Haru cũng cùng nhau ngó mặt ra ngoài cửa sổ.

"Nguy hiểm đấy!" Yuya nắm lấy lưng váy của Haru kéo nhẹ. Haru tươi cười ngược nhìn Yuya.

"Oách quá đi!" Cô bé nói. "Giống ngày hội thể thao quá!"

Ngày hội thể thao à? Cũng phải, kể ra thì cũng giống. Từ giữa các cụ, Yuya nhìn xuống tấm băng rôn đang bay phấp phới. Lão Oka có vẻ đã cố gắng cẩn thận chăm chút phần chữ viết nên trông như chữ in nửa vời. Chính vì thế lại càng tạo cảm giác kinh dị sồn gai ốc như thư đe dọa.

Lái xe Nakano nhìn tấm vải gắn trên xe qua gương chiếu hậu, lắc đầu khó chịu.

"Nguy hiểm lắm, hãy ngồi vào ghế cẩn thận đi ạ!"

Yuya và Haru ngồi vào ghế ưu tiên còn các cụ già thì quay về chỗ cũ. Gyoten đứng nắm lấy tay vịn trước chỗ Yuya và Haru. Bà cụ bánh khảo trong lúc diển ra phi vụ giăng băng rôn vẫn ung dung ngồi yên vị ở ghế ưu tiên.

"Nào, giờ thì ý kiến của chúng ta đã được bày tỏ rõ ràng rồi." Lão Oka quay người xuống phía sau xe. "Cứ đàng hoàng mà tới Yokohama thôi!"

"Không, lão Oka này! Đợi chút đã!"

Người lên tiếng là một ông già ngồi ở hàng ghế dành cho hai người ở phía sau. Mái tóc bạc vẫn còn dày dặn, dáng người trông lịch lãm. Chắc là xung khắc với lão Oka đây, Yuya nghĩ. Hy vọng ông ấy sẽ ngăn kế hoạch này lại.

"Tôi thấy có đến trụ sở chính của Yokochu cũng chỉ tổ nhọc công vô ích thôi!"

"Giờ anh còn nói gì vậy, anh Yamamoto?"

Giơ bàn tay ra trấn an lão Oka đang nổi đóa.

"Thì ông cứ nghe tôi nói đã!" Ông già có tên Yamamoto nói. "Như bác tài Nakano nói thì đang kỳ nghỉ Obon, ở trụ sở không có ai còn gì."

Nakano đang điều khiển vô lăng cũng gật đầu rất mạnh. Yamamoto nói tiếp.

"Mà liên quan đến tuyến xe nên xe ở Mahoro thì chi nhánh Yokochu ở Mahoro là biết rõ nhất."

"Bác ơi... chi nhánh cũng nghỉ Obon đấy ạ!" Nakano thẽ thọt nói.

"Dù thế đi nữa chắc vẫn phải có ai đó. Lịch lái xe chắc chắn là theo ca."

Lão Oka vừa nói với qua tấm bảng sau lưng ghế lái thì Nakano lập tức rụt cổ lại như rùa, chuyên tâm vào nhiệm vụ lái xe.

"Vấn đề là..." Yamamoto nói lớn giọng. "Nơi có chi nhánh của Yokochu và bệnh viện Mahoro là chỗ nào? Có phải thành phố Yokohama không? Không! Là thành phố Mahoro thuộc Tokyo!"

Nơi quản lý chi nhánh lần bệnh viện đều ở thành phố Mahoro! Nên chúng ta có thể đường đường chính chính tới kiến nghị ủy ban thành phố, nơi chúng ta vẫn nộp thuế công dân bao nhiêu năm nay đây!"

"Ủy ban thành phố cũng nghĩ Obon ấy chứ!"

Gyoten đưa ra thắc mắc nhưng bị phớt lờ.

"Nếu thế thì chỉ việc yêu cầu 'Ai là người chịu trách nhiệm thì đến ủy ban ngay. Nếu không sẽ giết từng cụ già đang ở trên xe này' là được!"

Yamamoto tỏ ra quá khích khác hẳn vẻ bề ngoài. Không biết ông ta có nhận ra mình cũng ở cái tuổi được tính là "cụ già" không nữa. Cùng hội với lão Oka có khác, Yuya thất vọng.

Trong xe ồn ào tiếng rì rầm: "Ra vậy, ra là ủy ban à!", "Nghe được đây chứ". Yuya phản bác trong bụng, "Quản lý vận hành xe buýt không phải ủy ban thành phố mà là bộ giao thông, còn bệnh viện thì giờ các công ty tư nhân nhảy vào hết rồi các cụ ạ!" song không nên đại dốt mở miệng trong cái không khí này nên tất nhiên cụ cậu nín thinh.

Chiếc xe buýt vừa mới rẽ ở góc nhà hàng Kitchen Mahoro nằm trên đường Mahoro. Từ đây đến ga là đường rộng với một chiều hai làn xe.

"Thế nào đây?" Lão Oka nhìn một lượt khắp xe. "Tôi muốn mọi người biểu quyết đi trụ sở chính của Yokochu hay ủy ban thành phố Mahoro, đi nơi nào hiệu quả hơn!"

"Ủy ban thành phố!"

Bà cụ ngồi ghế dài sau cùng nói. Chưa lấy biểu quyết mà bà cụ đã tự tiện giơ tay. Cụ người nhỏ nhắn, mái tóc bạc được búi tó củ hành.

"À, tôi là Hanamura. Mong mọi người giúp đỡ!"

Bà cụ đang nói thì lại đột ngột chuyển sang xưng danh. Yuya bất giác cúi đầu đáp lễ còn lão Oka và những người già khác nét mặt tỏ ra "biết rồi". Bởi họ là những người hàng xóm liên kết lại với nhau để biểu tình nên biết mặt nhau là điều đương nhiên.

"Tại sao chị lại chọn ủy ban thành phố, cho chúng tôi nghe ý

kiến đi!"

Bị lão Oka giục, bà Hanamura nhẹ áp tay lên má.

"Vâng. Nếu cần một lý do thì vì ở gần chẳng? Hôm nay thời tiết cũng đẹp phải không ạ. Nên tôi trót phơi quần áo mất rồi. Nếu đi Yokohama đến chiều mới về thì quần áo mất công phơi lại ảm mất."

Trong xe lại rì rầm "Lý do gì vậy trời!", "Nhưng mà đúng là quần áo ảm cũng khó chịu thật". Yuya nhìn bà Hanamura nửa ngán ngẩm, nửa kính nể: "Trước khi đi cướp xe buýt vẫn còn kịp phơi đồ cơ đấy..". Bà Hanamura nghiêng đầu cười tủm tỉm "Các vị thấy sao ạ?"

"Vậy chúng ta sẽ quyết trụ sở Yokochu hay là ủy ban thành phố Mahoro..."

Lão Oka đang nói dở lại lần nữa thì từ phía sau có tiếng còi xe. Nakano đưa ánh mắt qua gương, còn những gương mặt khác thì đồng loạt quay lại.

Một chiếc xe tải nhẹ màu trắng đang trôi chết rượt theo xe buýt.

"Là Tada!"

Gyoten từ nãy vắt vẻo trên tay vịn giờ mới hoàn hồn, chạy lại gần cửa sổ có treo bằng rôn. Cậu ta nhao nửa người qua cửa sổ đang mở, tay thì vẫy "Cứu tôi với!"

Chiếc xe tải nhẹ bám sát bên cạnh xe buýt bắt đầu chạy song song. Vì cửa ghế phụ đóng nên không nhìn thấy gì bên trong song đúng là xe của tiệm bá nghệ Tada.

Điện thoại trong túi quần Yuya rung lên.

"Alô!"

"Yuya à? Chú Tada tiệm bá nghệ đây!"

"Chú Tada, chú đang chạy bên cạnh phải không?"

"Ừ. Nghe Gyoten thì không hiểu nổi chuyện là sao nữa, thế tình hình thế nào rồi? Cháu có bị thương không?"

"Cái đó thì không!" Yuya đứng bên cạnh Gyoten nhìn chiếc xe tải nhẹ từ cửa sổ. "Tổn hại tinh thần mới lớn ạ!"

Biết thế này thà đứng ở quảng trường cửa Nam làm nhiệm vụ quảng bá còn hơn. Yuya bắt đầu thấy hối hận việc lên đứng chiếc xe buýt oái oăm này.

"Bé Haru thì sao?"

Tada hỏi thăm Yuya mới nhìn sang ghế ưu tiên. Haru đang ôm con Gấu Gấu và ăn bánh khảo cùng với bà cụ. Đáng nể thật!

"Đang ngồi yên một chỗ ạ!"

Chỉ có lão Oka là không chịu ngồi yên. Có vẻ lão đoán được từ câu chuyện nên vẫn ngồi mà thò đầu ra ngoài.

"Bá nghệ! Đừng có phá bình! Nhiều sự! Xùy! Xùy!"

"Thế này thì chỉ có nước nhảy xuống thùng xe thôi nhỉ!" Gyoten mặt nghiêm túc gợi ý với Yuya.

"Không được đâu ạ. Có phải phim Hollywood đâu ạ!"

"Phải rồi. Thế thì chúng ta cứ thế này mà xông vào công ty hay ủy ban hả? Việc đó mới ớn ấy, có phải phim đâu cơ chứ!"

"Yuya ơi?"

Tada gọi từ bên kia đầu dây. Bị người lớn xoay như chong chóng khiến Yuya rối bời lên.

"Có sao không thế?"

"À, vâng ạ." Yuya trả lời. "Giờ đúng lúc quyết định theo số đông xem nên chọn nơi để tấn công là ủy ban thành phố hay trụ sở của Yokochu."

"Bảo với lão Oka là không quyết cái nào cả!"

Bảo mà ông ta nghe đã chẳng ra nông nổi này. Trong khi nói qua nói lại thì xe của Tada đã đi vào làn rẽ phải, hướng đi thay đổi so với xe buýt theo làn đi thẳng.

"Chú Tada!"

Lão Oka tóm luôn lấy di động của Yuya đang gọi Tada.

"Được rồi, quyết rồi đó!" Lão Oka nói giọng áp đặt. "Địa điểm đến sẽ là ủy ban thành phố Mahoro! Nghe rõ chưa hả bá nghệ?"

Yuya ghé tai vào di động.

"Có nghe thấy rồi." Có tiếng Tada lọt ra ngoài. "Chú gọi lại

sau!"

Nói xong câu này Tada ngắt luôn điện thoại. Chiếc xe tải nhẹ rẽ ở khúc ngoặt rồi biến mất. Chắc lại đuổi theo xe buýt thôi nhưng Yuya vẫn thấy bất an. Cậu cất cẩn thận chiếc điện thoại lão Oka vừa trả vào túi. Cái thiết bị nhỏ bé này giờ là kết nối duy nhất với thế giới bình thường ngoài kia.

"Đến ủy ban thành phố sao?"

Hayashi hỏi Oka. Lão Oka cười "khắc khặc" bí hiểm.

"Nói vậy thì tên bá nghệ chắc sẽ làm ngược lại là phi tới Yokohama. Nhưng chúng ta cao tay làm ngược thêm lần nữa là tới ủy ban thành phố!"

"Nhiều sự quá đi mất!"

Hayashi bắt mắt với chiến thuật của lão Oka.

"Biết đâu được đây!" Gyoten cũng đồng tình. "Tada tính hẳn đơn giản, bảo đến ủy ban thì tôi nghĩ hẳn tin sai cổ là vậy luôn đó!"

Sao lại ra cái vẻ tự mãn như thế mà tư vấn cho lão Oka cơ chứ? Yuya vội đưa ánh mắt hàm ý "Chú trật tự đi!" về phía Gyoten. Gyoten chẳng mảy may đếm xỉa gì đến ý tứ của Yuya.

"Há? Cái gì? Không được dừng đi vệ sinh đâu!" Gyoten nói một câu vô cùng lạc lõng.

Lão Oka dường như bắt đầu phân vân.

"Thế thì lần này lấy biểu quyết đi thôi!" Lão đề nghị với đồng đội trong xe. "Chọn ủy ban thành phố Mahoro gần nhà, hay chọn trụ sở Yokochu ở Yokohama như kế hoạch ban đầu. Tôi đợi một phút thôi đấy nên mọi người nghĩ cho kỹ đi!"

"Xin lỗi, cho tôi được hủy quyền biểu quyết." Phá vỡ lệnh cấm phát ngôn bừa bãi, Nakano lại nói chen vào. "Trong lựa chọn làm gì có Hakone đâu. Làm khó tôi quá!"

Nakano từ đầu có ở vị trí được tham gia biểu quyết đâu nhỉ? Yuya uể oải quay về chỗ ghé ưu tiên ngồi tựa sâu vào lưng ghế. Haru đang mân mê tai con Gấu Gấu trông có vẻ bồn chồn.

Phớt lờ phát ngôn của Nakano, nhóm các cụ trong xe bắt đầu

tập trung suy nghĩ. Cỡ chừng hơn một phút trôi qua, lão Oka nghiêm nghị lên tiếng.

"Ai nghĩ nên đi ủy ban thành phố giờ tay!"

Bảy người, quá một nửa số các cụ bao gồm cả Oka, Yamamoto, Hanamura giờ tay. May quá, Yuya nghĩ. Xe đã leo lên cao tốc rồi thì đành chịu nhưng điểm đến là ủy ban thành phố Mahoro thì kiểu gì cũng có cơ hội được xuống xe.

Thế nhưng không hiểu sao lão Oka lại tiếp tục.

"Vậy ai nghĩ nên đi trụ sở chính của Yokochu?"

Giờ tay lên ngoài Hayashi và bà cụ bánh khảo còn có ba người già nữa. Và còn cả Gyoten, và Haru cũng tham gia vào biểu quyết a dua theo Gyoten.

"Hừm. Bảy đối bảy à..."

Lão Oka bối rối không biết tính sao còn Yuya thì trong lòng thét lên "Thôi đi!" Vì sao chú Gyoten và Haru lại tỉnh queo giờ tay chứ. Đến mấy cụ già trong xe cũng chấp nhận như thế đó là điều đương nhiên, đã thế tại sao mọi ánh mắt lại dồn vào tui hả?

Chẳng lẽ tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của mình...? Mình bầu Yokohama hay Mahoro thì nơi đó sẽ là đích đến sao?

"Chú Gyoten!" Yuya hét chịu nổi lí nhí phàn nàn. "Sao chú lại giờ tay cơ chứ!"

Quả thực Gyoten chẳng hiểu được ý tứ của Yuya.

"Vì sao á, vì giờ kiểu gì cũng phải giờ tay cho Yokohama chứ sao!" Gyoten thản nhiên trả lời. "Tada làm gì có chuyện đoán được ý nên chắc sẽ tới ủy ban. Cá luôn đấy!"

Cái con người này, theo phe ai vậy hả? Yuya buông xuôi giờ tay bảo.

"Ủy ban thành phố Mahoro ạ. Đi đến ủy ban đi ạ!!"

Như thế xác suất chú Tada tới sẽ cao hơn, mà cũng còn hơn Yokohama, nơi chưa bao giờ đặt chân tới.

"Vậy là quyết nhé! Nơi chúng ta sẽ tới là ủy ban thành phố Mahoro!"

Lão Oka cao giọng tuyên bố, tất cả các cụ già gật gù ra điều

"Thì cứ làm vậy thôi!"

"E hèm. Tôi vẫn thấy Yokohama hơn đó!"

Chỉ có Gyoten không phục song cũng chẳng phản đối mạnh, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Dãy nhà cao tầng trong phố trung tâm dần hiện ra trước mắt. Tim Yuya đập mạnh, má đỏ lừ lên. Vì ở trường lần ở lớp học thêm cậu bé đã bao giờ dám phát ngôn lớn tiếng đâu. Nhưng cũng có cảm giác thật sướng khoái làm sao. Không ngờ ý kiến của mình lại được người lớn lắng nghe, đúng là trải nghiệm lần đầu tiên luôn. Dù đó là những người lớn vô cùng *phi thường thức*, không biết có nên gọi là "người lớn" hay không nhưng vẫn cứ vui. Đồng thời Yuya cũng có nỗi sợ rằng "Lời nói của mình sẽ quyết định điều gì đó". Như thế này liệu mình có bị coi là đồng đảng cướp xe buýt không ta.

"Nào, nào, đổi hướng ủy ban thành phố đi!"

Lão Oka lắc lắc tấm nhựa ngăn ghế lái hỏi Nakano.

"Hakone mùa hè hay thế cơ mà. Vừa mát, cảnh lại đẹp chứ!"

Nakano tỏ vẻ vương vấn với đích đến ban đầu song vẫn bẻ vô lăng. Các khu phố sầm uất ở Mahoro chủ yếu là dành cho người đi bộ và nhiều đường một chiều, đường lại hẹp nên xe buýt cỡ lớn không được vào. Có vẻ bác ta định đi đường vòng qua khu trung tâm để tới ủy ban thành phố nằm ở địa điểm khoảng 10 phút đi bộ từ ga.

Haru sau khi làm tròn nhiệm vụ tham gia vào biểu quyết giờ lại hết buộc rồi gỡ tai Gấu Gấu song mặt đầy tâm trạng, nói.

"Chú ơi, cháu muốn đi tè!"

Ban đầu Gyoten giả bộ không nghe thấy gì. Thế nhưng Haru nói "đi tè, đi tè" nhiều quá khiến cậu ta không thể tảng lờ được nữa.

"Ngay giờ á? Sắp tè ra đây chưa?" Gyoten nhám nhảm hỏi. "Hay tại lúc nãy chú trót nói là dừng lại đi vệ sinh hả? Cái con người này, hễ động nói tới nhà vệ sinh là ngay lập tức buồn tè hay sao ấy nhỉ?"

Đứng khom người trước ghế ưu tiên, Gyoten quàng chuyện sang Yuya: "Gay nhỉ!" Bị lôi vào chuyện này tui mới là người khó

xử đây này. Yuya vừa bối rối vừa thấy lo cho Haru đang sắp khóc nên đưa ánh mắt cầu cứu bà cụ bánh khảo.

Bà cụ không giống Gyoten, ngay lập tức hiểu ý Yuya.

"Ái chà chà, không sao mà!" Bà rướn người lên, nhẹ nhàng xoa vai Haru, "Trước khi tới ủy ban dừng đâu đó nghỉ nhé!" Bà đề xuất.

"Mà lên xe cũng chưa được 30 phút đâu nhỉ," Gyoten thái độ tỏ ra miễn cưỡng đồng tình với bà cụ.

Trẻ con mè nheo hay đột nhiên đòi hỏi là chuyện đương nhiên. Yuya hiểu rõ chuyện ấy vì làm việc cùng với bọn trẻ con lít nhít ở ruộng của HHFA. Haru là em bé biết nghe lời lắm rồi đấy. Thế mà thái độ của Gyoten với Haru hơi lạnh lùng quá. Đôi lúc Yuya thấy khó chịu, làm bố mà thế đấy. Song cụ cậu chỉ im lặng. Bởi vừa nãy bị tổn hao bao khí lực khi phải đưa ra quyết định cuối cùng về nơi đến, rồi cũng bởi ngại khi bệnh Haru nữa, và cũng bởi cậu băn khoăn rằng "biết đâu chỉ tại mẹ mình bao bọc con quá, bố mẹ là phải thế này thì sao."

"Trẻ nhỏ và người già mau buồn tiếu lắm." Lão Oka cũng nhanh chóng đồng ý với việc nghỉ giải lao. "Tiện thể đổi phương hướng. Cậu Nakano, đi chỗ nào có nhà vệ sinh đi!"

"Vâng vâng." Nakano gật đầu cùng tiếng thở dài. "Xe sẽ tới bất cứ đâu quý khách yêu cầu. Vì chúng tôi là 'Giao Thông Trung Ương Yokohama, đôi chân tin cậy của mọi người' mà!"

Nhắc tới Tada lúc đó thì đúng như Gyoten đoán, hắn đang đi tới ủy ban thành phố Mahoro y như lời lão Oka. Khác một điều là sau khi rẽ phải tách sang đường khác với xe buýt thì hắn phát hiện ra cửa hàng bánh kẹo nên đã đỗ luôn chiếc xe tải nhẹ vào lề đường.

Đã rõ thủ phạm cướp xe là lão Oka. Chắc hàng xóm rủ rê nhau nên có vẻ người tham gia còn đông hơn lúc họp bí mật nhưng tại thời điểm này họ vẫn chưa đến mức bị coi là phạm

tội, vả lại Haru với Yuya cũng chưa có gì nguy hiểm nguy cấp lắm. Dù không muốn công nhận chút nào nhưng còn có cả Gyoten với khả năng ứng phó nguy hiểm theo cách hoang dã nữa.

Vậy thì xe buýt tạm thời cứ giao cho Gyoten còn mình nên đi mua bánh bông lan làm quà chứ nhỉ? Tada đưa ra quyết định sau một hồi suy nghĩ trên ghế lái. Ừm, phải rồi. Nên đi mua bánh bông lan rồi đến thăm bà cụ Soneda đã.

Trước đây gặp tình huống này đáng lẽ Tada sẽ cố sống cố chết tiếp tục đuổi theo xe buýt. Phải chăng lòng hấn đã bớt gánh nặng? Không, chắc chỉ đơn giản là phiên phiên mọi thứ đi thôi. Hấn bắt đầu có xu hướng quyết mọi chuyện theo kiểu "Thôi thì kệ" hay "Chắc đâu sẽ có đó!"

Xuống xe bước chân vào tiệm bánh có cửa vào rộng nhưng hơi tối, Tada nhòm vào tủ trưng bày bánh. Bao nhiêu là chủng loại bánh bất kể tây ta, nào là bánh Nhật truyền thống, bánh đậu đỏ trông mát rượi, rồi thì bánh kem dâu, bánh hạt dẻ. Toàn kiểu bánh "cổ lai hi" cỡ bự thô kệch trông không hấp dẫn giới trẻ cho lắm nên Tada bỏ qua vì không có duyên với những thứ ngọt ngào màu mè. Phát hiện hộp bánh bông lan, hấn liền mua ngay. Có vẻ không phải bánh nhà làm mà mua sỉ từ công ty bánh nào đó nhưng Tada hoàn toàn không bận tâm. Không cần giấy bọc lẫn túi xách, hấn cẩn thận cầm nguyên cả hộp quay trở lại xe tải nhẹ.

Tada quay lại đường Mahoro để tới bệnh viện Mahoro, hướng ngược hấn lại với ga và ủy ban thành phố. Phía trước, đã trông thấy cửa sổ của tòa nhà bệnh viện mới xây trắng lấp lóa ánh nắng.

Vừa vào đến bãi đỗ xe bệnh viện thì chuông điện thoại di động reo lên. Tada móc điện thoại ra khỏi túi, cứ nghĩ là điện thoại từ Yuya nên vừa nhìn thấy cái tên trên màn hình, hấn nhú mày.

"Alô, tiệm bá nghệ Tada nghe!"

"Đang ở đâu vậy?"

Hoshi vẫn như mọi khi bập luôn vào chuyện mà không chào hỏi.

"Bệnh viện Mahoro."

"Ông anh nên về văn phòng luôn cái nhỉ!"

"Vì sao vậy?"

Đỗ chiếc xe tải nhẹ vào góc bãi xe để không gây cản trở, Tada bóp trán.

"Tôi có chuyện cần nói."

"Hôm nay bận rồi."

"Tôi đang bảo có chuyện cần nói với anh đó!" Giọng Hoshi pha chút bực bội. "Đừng bắt tôi phải lặp lại lần thứ hai. Tôi đã mất công đến rồi thì ngay lập tức quay về pha trà mời khách đi!"

"Thế nhưng... giờ tôi có việc phải đi mà lại!"

Tiếp theo tiếng thở dài của Hoshi là loáng thoáng giọng nói thều thào.

"Chú Tada, cứu..."

Là tiếng của Yura.

"Cậu mà làm gì nhóc Yura đừng mong tôi để yên, nhá!"

Hắn quát. Hoshi chẳng thèm trả lời mà tắt luôn điện thoại.

Không thể hiểu nổi vì sao Hoshi lại cùng Yura tới văn phòng của Tada nhưng giờ chỉ còn cách làm theo lời Hoshi mà thôi. Tada nhún chân ga nhanh chóng ra khỏi bãi đỗ xe của bệnh viện. Hộp bánh bông lan lắc lư trên ghế phụ.

Đường đến thăm bà cụ Soneda có lẽ còn xa lắm.

Tại văn phòng tiệm bá nghệ Tada lần đầu tiên đặt chân tới, Tamura Yura đang co ro dúm dỏ cả người lại. Ở ghế xô pha đối diện, gã đàn ông trẻ tuổi với vành tai xoắn chỉ chút khuyên đang ngồi rất thoải mái như thể đang ở nhà mình vậy.

"Biết tao là ai không?" Tay tung hứng chiếc di động vừa kết thúc cuộc gọi, gã đàn ông hỏi.

"Không biết ạ!"

"Thế mà tao lại biết mày đấy!" Khóe miệng gã đàn ông hiện

lên nụ cười lạnh lùng. "Thằng lỏi con không bán hết đường ạ!"

Đến đây thì Yura cũng đã đoán ra gã đàn ông là ai. Có vẻ là ông chủ của băng nhóm bán thuốc ở Mahoro. Cậu đã từng nghe Tada nói. Đâu như tên là Hoshi. Trước kia, Yura từng được thuộc hạ của Hoshi rủ rê hợp tác đi đưa thuốc, đổi lại sẽ nhận được 5.000 yên. Giữa chừng cậu sợ quá phải cầu cứu tới Tada.

Sao lại thành ra thế này nhỉ? Bàn tay Yura đầm mồ hôi, mắt len lén nhìn xung quanh phòng. Ngoài cửa là gã đàn ông trông dữ dằn đứng trấn ở đó, khẽ chạm mắt với Yura là lại trợn trừng lên. Thế này có mà trốn đằng trời.

Kể cả hôm nay là nghỉ lễ Obon bố mẹ Yura vẫn tới công ty. Đợi đến cuối tháng 8 lấy được nhiều ngày nghỉ, lúc đó sẽ đi du lịch con nhé. Chứ giờ có đi đâu cũng là lúc đông nhất mà. Bố mẹ bảo vậy rồi ra khỏi nhà sau khi đưa cho Yura 500 yên tiền ăn trưa. Đến cuối tháng 8 chắc lại nói "Bố mẹ lại có việc gấp rồi" thôi. Lúc nào mà chẳng cái kiểu ấy.

Yura đã từ bỏ việc có thể nghỉ hè cùng bố mẹ nên cậu cũng chẳng thấy thất vọng là mấy. Ra khỏi nhà định tới phòng tự học ở lớp học thêm để học bài song vừa đến ga cậu lại thay đổi ý định. Cậu quyết định tới tiệm bá nghệ Tada vì lo không biết Yuya ra sao rồi. Tấm danh thiếp nhận lần trước lúc nào cũng được cất cẩn thận trong ví đựng thẻ. Yura giữ nó như bùa hộ mệnh nên xấu hổ chẳng dám để ai biết. Có một lần đánh rơi mất vì nhưng lúc đó chú Tada cùng tới tận đồn cảnh sát nên may mắn nhận lại được.

Dựa vào địa chỉ trên danh thiếp, Yura tìm ra văn phòng tiệm bá nghệ Tada. Văn phòng nằm trên tầng hai tòa cư xá cũ kỹ trước ga. Vừa bước lên cầu thang cậu vừa tha thần đếm số bậc, bất giác cảm thấy điềm chẳng lành khi số bậc vừa đúng số 13. Đáng lẽ nên quay về luôn thì cậu lại sai lầm rón rén mở cửa ra.

Trong phòng không phải là Tada mà là Hoshi và gã đàn ông hộ pháp.

Đương nhiên, Yura quay đầu a lê hấp 180 độ song đã nhanh chóng bị gã đàn ông hộ pháp tóm lấy cổ. Bị bắt ngồi vào ghế,

cam chịu cảnh khó xử phải ngồi đối diện với Hoshi cho tới giờ.

"Không phải sợ!"

Hoshi nói, giọng hơi khàn khàn nhưng vẫn cảm thấy uy lực len lõi nên càng đáng sợ hơn.

"Có 5.000 yên thôi, giờ ai đòi lại làm gì. Cứ coi như là tiền tiêu vặt đi. Nhá!"

"Vâng."

"Chắc chú mày sẽ cởi mở hơn một chút với người đã cho mình tiền tiêu vặt chứ hả?"

Lần này thì không thể thực lòng đáp "vâng" được. Bối rối với bàn tay đang ướt sũng mồ hôi, Yura cố giữ im lặng tới cùng.

Nhìn thấy Yura như sắp vãi ra quần vì căng thẳng lẫn sợ sệt, Hoshi khịt mũi chán nản.

"Chắc phải cho vào lò rã đông ra quá!"

Gã đàn ông hộ pháp đứng ngoài cửa như tượng bất ngờ di chuyển. Gã tự tiện mở tấm rèm vách ngăn, bắt đầu lục lọi tủ lạnh đặt trong khu sinh hoạt.

"Kanai!" Hoshi ngồi nguyên trên ghế gọi gã đàn ông hộ pháp. "Mày đang tìm cái gì đấy hả?"

"Có mỗi trứng thôi ạ." Gã hộ pháp có tên Kanai trả lời. "Em từng nghe trứng mà quay trong lò vi sóng sẽ nổ toác. Tính sao anh?"

"Tính cái đầu mày. Ngồi xuống!"

Hoshi nắm tay lại dùng gốc xương ngón tay day day thái dương. Tay đeo nhẫn to bự chẳng thể kia day chắc đau lắm. Thế mà Hoshi vẫn ấn rất mạnh. Nhưng cũng chỉ làm vơi bớt cơn đau đầu chứ còn cái sự bực mình này chẳng cách nào không chế được.

Kanai lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Yura. Sức nặng cơ thể làm mặt ghế nghiêng hẳn đi khiến Kanai phải đỡ lấy Yura suýt thì ngã. Không ngờ gã cũng tốt đấy chứ, Yura nghĩ rồi lí nhí cảm ơn. Nhưng nếu là trong "cuộc chiến phân tranh thiên hạ" vẫn thường được tung hô chai cả tai ở lò luyện thi thì coi bộ gã khó

mà thắng nổi.

"Tên bá nghệ lâu thế nhờ!"

Mới có 5 phút trôi qua từ lúc gọi điện mà Hoshi đã lại ngó điện thoại xem giờ. Có vẻ như gã đang đọc thoại nên cả Yura lẫn Kanai đều giữ im lặng. Chắc Hoshi nhận thấy ở đây không có ai đáng để nói chuyện. Sự im lặng vô cùng ngọt ngào kéo dài thêm chừng 2 phút. Còn trong lòng Yura thì cầu khẩn khoảng ba trăm mười hai lần "Bớ chú Tada mau về đi!"

"Này, thằng nhỏ!"

Dường như Hoshi lại muốn thử đổi thoại. Đặt tay lên đầu gối, gã nói trong tư thế gập người.

"Có biết HHFA không? Cái hội trồng rau ấy!"

Không biết bẫy gì đây, Yura nghĩ. Sao mà trùng hợp quá thế này. Nhưng giờ mà nói đổi sau lại phiền toái, nên cậu đáp.

"Biết ạ! Vì bạn em có vào hội đó."

"Vậy sao!" Ánh mắt Hoshi lóe lên tinh quái. "Bạn đó giờ ở đâu?"

"Em cũng tới đây để gặp Yuya mà."

Hoshi lại bắt đầu day day thái dương nên Yura cuống quýt nói thêm.

"Yuya là tên của bạn đó. Yuya cực ghét việc phải đứng ở quảng trường cửa Nam. Vì thế mà cậu ấy mới nhờ chú Tada cứu cậu ấy thoát khỏi ruộng."

"Gã tiệm bá nghệ cứu bạn mà thoát khỏi ruộng ấy hả? Hôm nay á?"

"Chắc thế. Đêm hôm qua Yuya có gọi điện nói thế."

"Đó thấy chưa!" Hoshi nhìn Kanai đắc ý nói. "Không nói gì thì ông bá nghệ vẫn cứ dính vào mấy vụ phiền toái thôi."

"Anh Hoshi lúc nào nói cũng như thần!" Kanai gật gù kiểu kính nể tột độ.

Hoshi thì nghe cho qua dù có là lời khen ngợi thật lòng. Gã tiếp tục nói chuyện với Yura như thể phát ngôn của Kanai chẳng hề tồn tại.

"Thế chắc bạn của chú mày cũng sắp tới đây cùng với Tada phải không? Bảo với bạn thế này nhé. Phụ huynh có nói gì cũng nên giữ khoảng cách với HHFA."

"... Vì sao ạ?"

"Vì đó không đơn thuần chỉ là hội tròng với bán rau đâu!"

Đúng lúc đó có tiếng bước chân vội vã đang chạy lên cầu thang. Kanai đứng dậy thủ thế. Cửa văn phòng mở, Tada ào vào.

"Nhóc Yura, có sao không?"

"Chú Tada!"

Yura nhảy lên vui mừng, chạy vòng qua Kanai đến gần cạnh Tada.

"Này này, coi bọn này là loại bắt lương lắm hả?" Hoshi mỉm cười ngồi dựa lưng khoan khoái vào tựa ghế xô pha. "Bọn này không làm hại gì tới nhóc tí đâu."

"Hy vọng là như thế." Tada cảnh giác che chắn cho Yura phía sau lưng, đối mặt với Hoshi. "Làm sao các cậu vào được đây?"

"Cửa mở mà."

Gyoten trời đánh, tiếng nghiền răng của Tada lọt vào tai Yura.

"Thế có việc gì?"

"Bạn của thằng nhỏ đâu anh bá nghệ? Không phải ông anh dắt nó về cùng sao?"

Đây cũng là điều Yura đang quan tâm. Cậu ngược nhìn Tada. Trông Tada có vẻ bối rối.

"Cho Gyoten đi đón rồi nhưng lại xảy ra chuyện ngoài dự kiến nên chắc về muộn một chút."

"Chuyện ngoài dự kiến là gì vậy?"

"Ừm... không tiện nói lắm." Tada giữ mồm giữ miệng. "Cậu có việc gì với Yuya?"

"Cũng không có gì. Nếu đi cùng với cạ của ông anh thì được rồi. Chắc nó sẽ được an toàn."

Hoshi nhắc mông khỏi ghế xô pha từ từ tiến tới trước mặt Tada.

"Tôi nhận được thông tin hôm nay bọn HHFA sẽ tổ chức buổi tụ tập quy mô lớn ở quảng trường cửa Nam."

"Nghe nói họ làm hoạt động quảng bá mà."

"Nghe đầu làm lớn hơn mọi khi. Nên tới nhờ anh đây. Phá đám hội đó cho tôi."

Tada không khỏi kinh ngạc.

"Vì sao chứ? Và bằng cách nào?" Hân nói.

"Tôi đã gọi mấy tên chuyên cầm biển quảng cáo kiểu tiệm cho thuê băng đĩa xem tại chỗ rồi. Nên ông anh cũng đến quảng trường cửa Nam cầm đại cái biển rồi đứng ở đó đi. Bọn HHFA có đến cũng không được nhường chỗ."

"Thôi. Tôi bận rồi." Tada giọng thẳng thừng tuyên bố. "Thứ nhất, quảng trường cửa Nam vốn dĩ cấm tụ tập, quảng cáo đúng không? Bình thường cảnh sát còn mắt nhắm mắt mở cho qua chứ cầm biển rồi gây hấn với HHFA thì chắc chắn họ sẽ ra tay. Tôi chả dại gì mà dính đến pháp luật!"

Cổ lên, chú Tada. Yura cất tiếng trong lòng cổ vũ Tada. Cậu muốn bằng cách nào đó làm sụp đổ cái thái độ điềm nhiên kia của Hoshi.

"Ông anh bá nghệ à. Đạo này có vẻ thân thiết với nữ giám đốc Kitchen Mahoro nhỉ!"

Người Tada khẽ rung rinh. Hoshi vẫn giọng đều đều liên tục đưa ra những cú đấm vô hình.

"Đàn bà con gái một thân một mình trong cái nhà to kiểu gì chả có chuyện."

Yura không hiểu họ đang nói tới chuyện gì nhưng rõ là Tada đang trong thế bất lợi.

"Chơi bản quá đấy!" Tada nói với giọng như đang tổng khứ cặn bã trong cơ thể ra ngoài.

"Tôi là loại bất lương bản thủ mà. Ông anh bá nghệ thừa biết còn gì."

Hoshi cười rất khoái trá. Đó chính là thời khắc quyết định Tada phải tới quảng trường cửa Nam.

Yura thở dài. Phải đồng ý dù không muốn khiến chú Tada trông ỉu xiù. Để động viên chú ấy chắc chỉ còn cách mình cũng phải đi cùng thôi. Không biết khi nào mới gặp được Yuya đây.

Mùa hè của lớp 6 là "Cuộc chiến phân tranh thiên hạ" vậy mà Yura ngày hôm nay khó lòng tới được lớp tự ôn luyện của lò luyện thi.

"Hội thay trời xử Yukochu bát nháo", tiền thân của đội cướp xe buýt do lão Oka dẫn đầu đang nghỉ giải lao đi vệ sinh.

Công viên rừng tự nhiên Mahoro cách ga JR Mahoro chừng 15 phút đi bộ. Hai quả đồi được bao phủ một màu xanh thẫm, giữa thung lũng là dòng sông nhỏ vắt qua. Bên trong khuôn viên có xây bảo tàng mỹ thuật thành phố, bãi đỗ xe cũng có thể đậu tới vài chiếc xe buýt cỡ lớn.

Ngồi ở thềm đá bãi đỗ xe, Yuya cùng Gyoten và Haru đang uống nước trà đóng chai. Ông Yamamoto thương hại mua cho họ, vì Yuya chỉ có mỗi cái điện thoại di động, Gyoten chỉ đủ tiền đi xe buýt còn Haru thì cầm mỗi con Gấu Gấu.

Các cụ già thay phiên lũ lượt vào nhà vệ sinh công cộng trong bãi đỗ xe. Giải quyết xong, người thì quay hai tay tập bài thể dục tự chế, người thì trải khăn tay ngồi ăn bánh kẹo, mỗi người nghỉ một kiểu. Tài xế Nakano bị lão Oka thu mất điện thoại đang bắt máy đi vòng quanh xe buýt, lâu lâu lại dừng lại vuốt cho phẳng tấm băng rôn. Dù là một mảnh vải không được chào đón nhưng đã thành một phần của xe buýt thì nom cũng phải đâu ra đấy một chút.

Bãi đỗ xe được bao bọc trong cây xanh và tiếng ve. Bên kia rặng cây thấp thoáng mô hình mô phỏng cối xay nước với hai ống nước khổng lồ màu bạc quay tròn, lúc hình chữ thập, lúc chồng lên nhau hút nước suối lên.

Bên cạnh Yuya, Gyoten phì phèo điếu thuốc lá. Cũng may Yuya và Haru đang ngồi ngược hướng gió nhưng có thể đó chỉ là tình cờ. Yuya ngó chăm chú vì vốn gia đình không có người lớn nào hút thuốc.

Làn khói trắng như linh hồn từ miệng Gyoten bay lên trời.

Đầu điều thuốc cháy lập lòe màu cam như ma trời.

Cái này cũng được làm từ thực vật đây, Yuya thoáng nghĩ. Không biết mẹ và người của HHFA giờ đang làm gì nhỉ, đã di chuyển tới quảng trường cửa Nam chưa?

"Tranh thủ giờ chạy trốn đi ạ!" Yuya nói với Gyoten.

"Nóng, ngại lắm!"

Gyoten tắt thuốc lá, phân vân một hồi rồi dúm đầu mẫu thuốc vào giữa khe bao thuốc và lớp nilon bọc ngoài.

"Chú Tada chắc cũng đang lo lắm, mình về văn phòng đi."

"Tada ấy à..." Gyoten thở dài. "Chắc bỏ rơi chúng ta rồi."

"Vì sao chứ?"

"Thì có thấy gọi điện thoại tới đâu. Ép chú trông trẻ rồi không biết đang ngồi một đồng đờ ở ủy ban thành phố, hay lại tranh thủ đi làm việc khác rồi."

"Chú Tada bảo không cần chúng ta nữa sao?" Haru lo lắng hỏi.

Cô bé hơi rơm rớm nước mắt. Yuya cuống cuống.

"Chắc chắn không có chuyện đó đâu!"

Cậu nói với Gyoten.

"Để cháu thử gọi điện nhé!"

"Thôi. Kệ đi!"

Gyoten buông một câu lạnh te. Chú ấy nói kệ đi không hiểu ám chỉ Tada hay Haru ta. Yuya giật mình nhìn Gyoten thăm dò. Nhận thấy ánh mắt của Yuya, Gyoten hiềm hoi nói thêm vào như để biện minh.

"Có Tada chắc gì tình hình đã khá lên."

Chỉ có tiếng ve văng vẳng. Mặt đường bê tông bốc hơi nước nên trông cử động của các cụ già lại càng chậm rãi hơn. Haru cắn chặt môi, mắt nhìn xuống con Gấu Gấu nhưng miệng thờ hắt ra.

"Gyoten ghét cháu phải không?"

"Không yêu không ghét!"

"Chú!" Yuya không chịu nổi nữa mới cự nự lại Gyoten. "Chú không nên nói thế chú!"

"Vì sao?"

"Thì chú là bố của con bé còn gì."

"Đừng có nói vớ vẩn." Liếc sang Yuya, Gyoten nhếch miệng cười nhạt. "Bố của con bé này là người khác. Chỉ là Tada nhận trông đợc hè thôi."

Thật sao? Yuya nhìn Haru và Gyoten so sánh. Có cảm giác họ cực kỳ giống nhau mà, thật là không liên quan huyết thống gì sao?

Không biết có phải nhớ ra mẹ đang ở xa hay không mà Haru bắt đầu khóc không thành tiếng. Yuya bối rối không biết phải làm sao nhưng cũng xoa lưng Haru. Nhờ thế mà tâm trạng cũng đỡ hơn, Haru lấy tai con Gấu Gấu lau nước mắt.

"Hồn ma ám này," Gyoten bắt đầu hút điếu thứ hai. "Chú mà vẫn tin bố mẹ à?"

"Ý chú là sao?"

"Bị bắt ép làm việc chú mà thấy bố mẹ mình có vấn đề đúng không? Thế mà chú vừa tỏ ra lạnh nhạt với cái người này thì chú mà lại bảo 'không đáng mặt làm bố.'"

Chỉ là cháu thấy khó chịu thôi. Yuya nghĩ vậy song không thể diễn đạt trôi chảy nên cậu im lặng. Gyoten được thể khuấy động không thương tiếc vào tâm trạng của Yuya.

"Thực chất chú mà muốn chạy khỏi đây không phải để tới văn phòng của Tada mà tới xem tình hình ở quảng trường cửa Nam đúng không?"

Vì bị nói trúng tim đen nên phần nộ cùng nỗi buồn bất thành linh cuộn trào lên trong lòng Yuya. Đúng là cậu muốn đến quảng trường cửa Nam. Bởi cậu lo tại mình không tham gia hoạt động quảng bá không biết mẹ sẽ bị xung quanh nghĩ sao, rồi cả mẹ nghĩ về mình thế nào nữa. Cậu sợ mẹ sẽ thất vọng vì đưa con quay lưng lại với kỳ vọng của bà. Vì cậu rất thương mẹ. Vì cậu mong mẹ cũng yêu mình.

Không, chưa đúng lắm, Yuya nghĩ. Bây giờ mẹ vẫn yêu thương mình. Lúc nào cũng lo cho sức khỏe của mình, mẹ bảo có phải ra ruộng lao động thì cũng không được để thành tích thụt lùi, tất cả cũng là vì mẹ nghĩ cho mình. Mình biết vậy. Nhưng không phải là như thế... Yuya lục lọi trong tim mình để tìm ra câu từ chuẩn xác.

Mình muốn được mẹ yêu theo cách bình thường. Nhưng "bình thường" là như thế nào chứ?

"Đúng vậy!" Dù cay cú vì bị Gyoten soi rõ tâm can song Yuya vẫn gật đầu. "Đi tới quảng trường cửa Nam đi ạ. Dù không thích HHFA nhưng mà... Nếu cứ thế này không ra được ruộng nữa chắc cháu không còn chôn nường thân. Ở trường đã thuộc dạng cá biệt rồi, mẹ cháu chắc cũng thất vọng."

"Ngày xưa chú cũng nghĩ giống thế đấy." Gyoten phả một hơi khói thuốc dứt khoát. "Khốn khổ, không có chỗ nào dành cho mình, chẳng biết phải làm sao. Nhưng rồi sẽ đâu vào đấy thôi."

"Bằng cách nào, chú đã làm gì sao?"

Yuya rướn người lên đầy mong mỏi. Có người lớn nào đó đã giúp chú ấy chăng? Liệu có tới cái ngày bố mẹ nhận ra sai lầm và nói "trước giờ cho bố mẹ xin lỗi. Từ mai con không cần ra ruộng lẫn tham gia hoạt động quảng bá nữa"?

"Ừm... Chẳng làm gì đặc biệt cả." Gyoten trả lời mắt nhìn xuống điều thuốc đang cháy dở kẹp giữa hai ngón tay. "Vì chú đã đầu hàng. Trong khoảng thời gian đầu hàng thì thành người lớn nên có thể ra khỏi nhà sống tự lập, kết quả là rất ổn!"

Yuya thất vọng. Đợi đến lúc thành người lớn còn phải mất bao năm nữa đây. Cảm giác như ngày tháng dài dằng dặc gần như vĩnh cửu. Đã thế trông chú Gyoten có ổn chút nào đâu. Hình như sống cùng chú Tada tiệm bá nghệ nhưng lần nào gặp cũng chỉ thấy trông trẻ, mà trông trẻ cũng khá là lầy lẹ. Như thế này mà gọi là "người lớn có thể sống tự lập" sao?

Như nhận ra được sự thất vọng của Yuya, Gyoten nhoẻn cười rít một hơi thuốc.

"Quan trọng là phải luôn tỉnh táo. Nếu thấy bất bình thường

cũng không để bị lôi kéo, không quá hy vọng và luôn nghi ngờ sự tỉnh táo của mình."

"Sự tỉnh táo của mình ấy ạ?"

"Phải. Tức là cảm thấy mình đúng. Nhưng phải nghi ngờ cả bản thân đang cảm thấy đúng có thực sự là đúng hay không?"

Chẳng hiểu Gyoten đang nói gì nữa. Kết quả của việc cảm thấy mình đúng là hớn ha hớn hở gắn băng rôn lên xe buýt sao, Yuya nghĩ. Nhưng cậu bé cũng thấy hiểu phần nào nên ngồi bó gối ngược nhìn lên trời.

Ánh nắng hè chói chang rọi xuống qua kẽ lá. Trên quần áo và làn da của Yuya, Gyoten và Haru đang ngồi dàn hàng ngang, bóng lá cây màu đen rung rinh tan trong ánh nắng rồi lại lần nữa hiện lên từ trong nắng.

"Bố mẹ của chú Gyoten là người như thế nào vậy?"

Yuya hỏi lí nhí. "Có bắt chú làm việc ngoài ruộng giống cháu không?"

Cậu mong câu trả lời là có. Yuya cứ cảm thấy xấu hổ suốt, vì cậu bé có cảm giác đa phần bố mẹ nhà khác không giống với bố mẹ mình. Cậu lờ mờ nhận ra sự khác biệt song cứ ở đó, không thể ngăn được bản thân luôn hy vọng, không thôi mong mỏi.

"Cái đó thì không."

Gyoten đáp gọn lỏn. Thế cũng phải thôi. Yuya cắn chặt môi. Làm gì có cha mẹ nào không phải nhà nông mà bắt con làm việc đồng áng ngập đầu ngập cổ dị thường thế đâu. Lại còn toàn phải làm chân tay, không được phun thuốc sâu, rồi phải tham gia cả hoạt động quảng bá trước ga thì rõ ràng là kỳ cục mà. Chắc cũng chẳng ai hiểu được tâm tư khi có cha mẹ như thế.

Yuya thường nghĩ, nếu mình lại rơi vào hoàn cảnh cha mẹ có sở thích giết người hay không cực đoan đến mức ấy nhưng ngày nào cũng bị cho ăn đòn thì sao nhỉ? Sẽ khôn khổ lắm nhưng chắc người khác còn tỏ ra thông cảm kiểu như "rõ là quái gở mà!" "khổ thân thằng nhỏ!", "nên chạy trốn càng sớm càng tốt". Nhưng nói "cháu bị bố mẹ bắt làm ruộng" thì nghe chẳng mấy ấn tượng. Ngược lại người ta còn bảo "cho con trải nghiệm

nhiều thứ thế mới là cha mẹ tốt". Xung quanh vẫn không biết gia đình Yuya đang vướng vào cái tổ chức HHFA lẫn cái cảm giác ngọt ngào tức thở như khi tắm khăn bông đội trên đầu ướt đầm không biết do mồ hôi hay do chất lỏng gì, càng lúc càng nặng rồi lạnh toát. Từ trước tới giờ người duy nhất hiểu ngay và nói "bọn mình đều khổ như nhau" chỉ có Yura.

Mình hiểu rồi, Yuya nghĩ. Mình muốn mẹ nghĩ hoặc hỏi xem mình mong muốn điều gì dù chỉ một chút thôi cũng được. Dù có làm bao nhiêu việc mà mẹ cho là "tốt" nhưng mình vẫn thấy mệt mỏi vô cùng tận. Không phải như thế, mình chỉ muốn mẹ biết mình ước bà làm gì đó cho mình mà thôi.

Phải biết hình dung, hỏi han, biết điều đối phương mong mỗi là gì và đáp ứng nó. "Yêu theo cách bình thường" chẳng phải là như thế hay sao? Yuya cuối cùng cũng hiểu ra rõ ràng tâm tư vẫn khuấy động trong mình bấy lâu.

Gyoten im lặng một hồi lâu. Làn khói trắng tỏa ra từ điều thuốc lá đã ngấm đi nhiều. Khói ứ lên rồi tràn đi đâu đó như ký ức không bao giờ biến mất, như lời nói nuốt lại tích tụ trong lòng. Yuya lần đầu tiên nhận ra trên ngón út tay phải Gyoten có một vết sẹo. Trông nó giống chiếc nhẫn bao một đường màu trắng quanh gốc ngón tay.

Haru ấn mũi con Gấu Gấu, hình như cô bé đang một mình nói gì đó rồi lại lấy hai tay chậm rãi cầm lấy bình nước đặt sẵn đó, ngửa cổ ra sau uống ừng ực. Ngồi bên cạnh liếc mắt quan sát, Yuya khẽ phì cười vì cô bé trông thật chẳng khác gì đàn ông.

"Bố mẹ chú ấy mà.." Mãi Gyoten cũng cất giọng khe khẽ. "Họ tin rằng chú là con của Chúa trời đấy!"

"Là sao?"

Nghĩa là rất được nâng niu chẳng? Yuya nghĩ vậy nhưng ánh mắt của Gyoten lại đang nói lên rằng "không phải".

"Bà mẹ chú luôn tin như thế và trong nhà đã từng có không biết bao nhiêu tục lệ hay thói quen kỳ quái của riêng bà ấy."

"Ví dụ ạ?"

"Thức ăn của chú thì nhiều hơn của bố một món. Thế nhưng

ông già cũng chẳng phàn nàn gì. Chắc tại vị bà nấu mặn quá chẳng? Trước khi ăn thì hưởng vào chú hoặc bàn thờ đặt đằng sau lưng chú làm bầm một tràng dài khó hiểu như thần chú."

Đúng là thói quen kỳ dị thật. Yuya bối rối không biết nên cười hay nên đồng cảm nữa.

"Cứ mỗi lần đổi lớp ở trường là bà ấy lại đến chỗ giáo chủ chìa danh sách lớp ra cậy cục 'hãy chỉ cho con biết những người bạn phù hợp với con trai mà Chúa trời gửi gắm tới đi ạ'. Ông lão giáo chủ chắc cứ chỉ bừa cái tên nào đó. Chú thì đương nhiên chẳng thân thiết với ai, dù có thực sự hợp nhau đi chẳng nữa chú cũng ghét cái kiểu phải làm theo lời người khác, rồi nhớ mà làm trái lời thì thời gian đọc thần chú lại dài thêm, phiền phức lắm."

Gyoten lại nhét điều thuốc cuối cùng cũng đã cháy hết vào khe giữa vỏ bao và lớp nilon, thở dài nói thêm.

"Vả lại cũng chẳng đứa nào có ý định chơi thân với chú cả. Vì hàng xóm xung quanh ai cũng biết nhà chú hơi kỳ dị rồi."

"Giống cháu!" Yuya co đầu gối gần lại ngực cuộn tròn lưng lại.

"Mà nó lại cũng khác với kiểu bao bọc thái quá." Đầu ngón tay Gyoten run giần giật. "Vừa mới được chiều chuộng tới mức khi ăn cũng chẳng phải tự mình động đũa nhưng ngay lập tức một giây sau lại có thể bị ghẻ lạnh, hà khắc. Vì việc nhỏ xíu thôi cũng bị làm đau. Tất cả phụ thuộc vào tâm trạng của mẹ. Chú nào có phải con của Chúa trời, cũng chẳng muốn trở thành giáo chủ. Chú hay tưởng tượng ra rằng 'đây là cách nuôi dưỡng người thứ nhất thừa kế vương vị được gia giảm thêm chút kích động và quá khích chẳng'."

"Bị làm đau là như thế nào ạ?"

"Nhiều lắm, bằng cách mà không thể nói cho trẻ con nghe được." Gyoten hơi nhoẻn miệng. "Đến khi vào cấp ba thì đêm cũng không còn yên tâm mà ngủ nữa. Dù ở trong căn nhà của mình đấy. Chú khóa mấy lớp khóa từ bên trong cửa phòng mình. Nếu không làm vậy mẹ chú sẽ xông vào."

Được Gyoten hỏi có hiểu không, Yuya gật đầu dù chẳng hiểu lắm. Chỉ biết rằng Gyoten đã phải chặt vật bảo vệ bản thân khỏi những điều đáng sợ.

"Đại loại là như thế."

Gyoten lại lôi từ trong bao thuốc ra một điều mới như để che đậy đi ngón tay đang run lên. Lần này không châm lửa ngay mà ngậm vào mép rồi vẩy vẩy.

"Sao chú lại kể chuyện cho cháu vậy?"

Có vẻ không phải với ai Gyoten cũng đem chuyện ngày bé ra kể. Không lẽ mình trông đáng thương đến thế sao, Yuya bỗng cảm thấy xấu hổ lẫn bực tức.

"Vì sao nhỉ?" Gyoten nghiêng đầu, mắt nhìn đăm đăm vào không gian suy nghĩ. "Với chú thì ma ám là người dưng thôi. Tuổi cũng cách xa nhau nên xong việc chắc sẽ không gặp nhau mấy nữa."

Câu nói này cũng lại làm Yuya phát bực. Cảm giác mình chẳng khác gì cái chum để hoàng đế giấu kín bí mật trong đó và chôn xuống đất.

"Mà có thể vì bị lây vi khuẩn ôm rơm rặm bụng của Tada cũng nên." Gyoten nói. "Con này lây lan khủng khiếp lắm. Nó giống như vệt nước cáu bẩn hay rắm xịt ấy, chỉ cần lơ là là lan bùng ra."

Gyoten cố tình rùng mình ra cái điều "rùng rợn" kinh khủng lắm khiến Yuya bật cười. Cậu phần nào hiểu được Gyoten không thương hại cũng chẳng khinh khi gì mình cả.

Vì người nghe là mình nên chú Gyoten mới tâm sự. Dù không rõ là vì thấy có mùi giống chú ấy, vì muốn giúp tâm trạng mình vui bớt hay chỉ đơn giản là theo cảm hứng.

"Cháu quyết rồi!"

Yuya đứng dậy, phủi mông quần rồi quay sang đối diện với Gyoten và Haru vẫn còn đang ngồi.

"Cháu sẽ đến quảng trường cửa Nam. Không phải để tham gia hoạt động quảng bá mà vì lo cho mẹ. Cháu phải đi xem mẹ

thế nào."

"Đợi đã!"

Gyoten tóm lấy cổ tay Yuya đang toan bước đi, vừa lấy làm điểm tựa vừa nói "ây da" vừa đứng lên.

"Để chú đi cùng!"

"Thế thì cháu cũng đi cùng!" Haru cũng đứng phất lên.

"Cháu đi một mình được mà!"

Dù Yuya có cự tuyệt thì Gyoten cũng bỏ ngoài tai.

"Đi bộ đến ga khá xa đấy. Đi xe buýt đi. Lại còn nóng nữa."

Nói rồi Gyoten bước thoăn thoắt ra giữa bãi đỗ xe. Yuya thì bối rối. Gần đây làm gì có bến xe buýt nào cơ chứ.

"Ý chú là cái xe buýt kia á?"

"Đương nhiên!"

Gyoten dùng tay phải kính cẩn chỉ vào chiếc xe buýt thuê riêng có treo tấm băng rôn.

"Chúng ta hãy thẳng tiến tới quảng trường cửa Nam bằng con xe 'Không tha cho Yokochu gian lận' này đi!"

Thôi thôi. Yuya muốn nói vậy song Gyoten đã nhanh nhẩu chạy đến chỗ lão Oka. Cái kiểu chạy tưng tưng trông mới kỳ cục làm sao.

"Cụ cụ, có việc này nói chuyện chút!"

Lão Oka đang đứng nói chuyện với đồng đội bên cạnh xe buýt.

"Gì?" Lão quay lại. "Đang định cho xe xuất phát đây. Lên đi!"

"Ừm, chính là việc đó đó. Hay đổi địa điểm đi?"

"Vớ vẩn!"

Cứ hờ ra là muốn cà khía mới lạ chứ. Vừa để mắt đến Haru vừa lẻo đẻo chạy theo Gyoten, Yuya lấy làm lạ với cái kiểu không biết nên gọi là cấm cản hay hống hách vô nghĩa của lão Oka.

"Cậu bé này này, bảo rằng muốn đi gặp mẹ!"

Gyoten đặt nhẹ tay lên vai Yuya đứng bên cạnh, ra vẻ mặt coi bộ sốt sắng lắm.

"Ông bố thì là loại cặn bã cờ bạc rượu chè gái gú, còn bắt mẹ nó lao động ngoài ruộng kiếm tiền trả nợ. Mà đó là ruộng thuê của cụ đây. Của hội HHFA ấy!"

"Cái gì cơ?" Cái đầu hỏi của lão Oka bóng lên. "Đó là tổ chức trồng rau sạch không thuốc cơ mà. Mẹ nó chắc tự nguyện lao động để kiếm sống chứ hả?"

Câu cuối là câu hỏi dành cho Yuya. Lao động nhưng nào có nhận được tiền đâu, còn tự nguyện thì nhầm to rồi. Gyoten trượt bàn tay đang đặt trên vai giữ chặt lấy cổ Yuya đang định gật đầu.

"Vấn đề là, đứng sau HHFA có xã hội đen chống lưng."

Chuyện này mới nghe à nha.

"Tada đã điều tra rồi nên không nhầm đâu. Cả ma ám lẫn mẹ của ma ám đều bị bắt lao động tới đờ đẫn cả ra đó!"

"Trời, ra là thế ư..."

Lão Oka nhìn Yuya đầy thương cảm. Lão lơ luôn từ "ma ám" và tự hiểu ra vấn đề. Yuya với nhiều lý do muốn lắc đầu "không phải vậy!" song không tài nào nhúc nhích.

"Khi này mới chỉ giải cứu được ma ám ra khỏi ruộng. Còn mẹ nó thì đang bị bắt đi quảng bá cho HHFA ở quảng trường cửa Nam. Chắc cụ cũng từng thấy rồi đúng không?"

"À à. Có thấy họ dựng phướn, cầm loa làm gì đó."

"Chính nó chính nó. Ma ám đang lo cho mẹ bị mắc lại đó. Đến ủy ban thành phố thì ghé qua quảng trường cửa Nam một chút thôi cũng được chứ sao."

"Nếu thế thì được." Lão Oka chấp thuận đổi hướng đi. "Xe buýt cũng đã thuê trọn ngày rồi."

Hayashi và Yamamoto đứng cạnh Oka cũng gật gù "được được!"

Các cụ có vẻ hơi lãng tai nên hò hét tập trung được tất cả đang đứng rải rác trong bãi đỗ xe phải mất một lúc. Nakano ngồi vào ghế lái, khởi động máy lạnh.

"Thế là lại đổi hướng đi, lần này là quảng trường cửa Nam

phải không?"

"Phải, phiền anh!"

Gyoten thoăn thoắt leo lên xe, đu người vào tay vịn trước ghế ưu tiên. Mặt hứng lấy làn gió mát lạnh thổi ra, mắt lim dim ra chiều khoan khoái. Mái tóc bóng mượt sáng nay giờ đã rối tung, chia ra tứ phía.

Cả Yuya và Haru đều nhanh chân ngồi vào ghế ưu tiên. Bà cụ bánh khảo cũng ngồi cùng. Lúc bà cụ bước chân lên ô tô, Yuya khéo léo ưỡn mông bà lên.

Qua ô cửa sổ xe nghe rõ tiếng gọi điểm danh của lão Oka trong bãi đỗ xe.

"Quân số đủ cả chưa?"

"Đợi chút, còn bà Hanamura đang gọi điện thoại!"

"Xin lỗi các ông các bà nhé, tôi phải hỏi xem tình hình quần áo phơi ở nhà khô đến đâu rồi. Con dâu tôi nó đoảng nên lo lo à."

Chẳng thà đi bộ ra ga còn nhanh hơn, Yuya nghĩ. Bỗng dưng cảm thấy nặng nặng, nhìn sang bên cạnh thì Haru đã ngủ, người dựa vào Yuya. Muốn ngủ là ngủ. Tự do tự tại.

Bà cụ bánh khảo lôi từ trong túi ra chiếc áo len mỏng đắp cho Haru. Cũng giống với bánh khảo, nó có mùi tử quần áo ngày xưa.

Lại nhắc tới Tada và Yura thì đang bị gã trai hộ pháp có tên Kanai áp giải đi tới quảng trường cửa Nam.

"Thế nhé, giao cho chúng mày đây!" Lúc đi xuống cầu thang văn phòng tiệm bá nghệ Tada, Hoshi nói rồi biến mất vào biển người trên đường lớn Mahoro.

"Đi đâu vậy? Đợi đã Hoshi!"

Mặc Tada gọi Hoshi vẫn không dừng bước, chỉ giơ tay phải lên vẫy vẫy. Tada bị bỏ lại liền quay sang Kanai phàn nàn.

"Bảo ông chủ của các cậu đi mà cầm biển. Trời thì như chảo lửa thế này mà nghĩ con người ta là giống gì không biết!"

Kanai hơi nhún vai.

"Anh Hoshi bận lắm!"

"Tôi cũng bận đây này!"

Nói thế nhưng cũng chỉ còn cách để mặc Kanai tóm tay lôi đi. Yura lê bước chân nặng nề, nét mặt trông hoàn toàn buông xuôi.

Quảng trường cửa Nam nằm ngay trước ga JR Mahoro. Từ quảng trường hình tròn có đường dẫn tới ga Hakokyu-Mahoro, các cửa hàng cửa hiệu bao quanh đều trở cửa quay mặt ra quảng trường. Chính vì thế mà quảng trường cửa Nam lúc nào cũng nhộn nhịp người mua hàng, người đi học, đi làm.

Chính giữa quảng trường là tượng đài khổng lồ có hàng rào bao quanh. Đó là một chiếc vòng kim loại có hình trông hao hao giọt nước méo mó, ngày xưa nó thường quay chậm chậm giống như trò vòng quay ngựa gỗ. Nhưng tất nhiên thiết kế không phải để cho con người chơi, mà chêm chệ trên đó là lũ bò câu. Lũ bò câu không hiểu sao lại rất mê cái tượng đài khổng lồ này, chúng khéo léo đậu trên bề mặt kim loại trơn bóng, tạo thành vòng tròn để mặc cho thân mình quay vòng vòng.

Thế rồi một ngày nọ, nhân viên thành phố hay ai đó nhận ra rằng, "Cũng chẳng cần thiết phải cho nó quay!" Thế là tượng đài ngừng quay và có mỗi việc đứng sừng sững ở đó. Song dù vậy nó vẫn thu hút lũ bò câu về bu kín đặc, và thường được mọi người dùng làm địa điểm hẹn gặp nhau trước ga.

Tada và Yura bị Kanai "dẫn độ" tới quảng trường cửa Nam. Không có bất cứ một bóng mát tránh nắng nào nhưng hôm nay quảng trường cũng vẫn nhộn nhịp người qua lại. Quả nhiên lũ bò câu vẫn đang đậu trên tượng đài ánh lên màu bạc tọ tạc ngay trung tâm quảng trường.

Gã đàn ông đứng cạnh hàng rào quanh tượng đài nhìn thấy Kanai thì khễ giơ tay lên. Hình như gã tên Ito, trước đây từng gặp ở Thần điện cà phê Apollon rồi.

"Lâu rồi mới gặp!" Ito chào. "Đây là mấy anh giai cầm bảng!"

Bên cạnh Ito là hai người đàn ông trung niên trông không khác người vô gia cư là mấy. Cả hai đều một tay cầm bảng cho thuê phòng xem băng đĩa còn tay kia cầm bảng quảng cáo bia

ôm. Yura hơi sợ nên đứng nép sau lưng Tada trong khi đó Tada nhận ra một trong hai người đã từng gặp đầu đó. Chính là người đàn ông đã chỉ cho Gyoten cách cầm bảng và từng vừa cho chim ăn vừa tán gẫu trước đây.

Tada cúi nhẹ đầu chào thì người đàn ông cầm bảng cũng gật đầu.

"Được cậu Hoshi triệu tập nên tôi cứ mang bảng cầm tay này tới đây. Như thế này được không?"

Hai người đàn ông đưa cho Tada và Kanai mỗi người một tấm biển cho thuê phòng xem băng đĩa trong sắp biển đang cầm trên tay.

"Quá ổn!" Ito nói rồi nhìn tất cả ra lệnh. "Chắc HHFA sắp tới rồi. Nhiệm vụ của mọi người là nói 'đang làm việc' và không nhường chỗ cho bọn họ. Phải làm sao để bọn họ không tổ chức tụ họp được ở quảng trường cửa Nam!"

"Rõ!"

Đáp vậy rồi hai người đàn ông cầm bảng vòng sang phía bên kia của tượng đài. Còn Tada và Kanai đứng trước hàng rào cầm bảng cho thuê phòng xem băng đĩa. Yura đứng cạnh Tada xấu hổ ngó lơ đi chỗ khác. Ito vừa nói chuyện với Kanai vừa quan sát tình hình khu quảng trường.

"Haizzz! Kiểu này mà bị tụi bạn trông thấy thì coi như đeo mặt mo!" Liếc nhìn lên Tada, Yura thở dài. "Phòng cho thuê xem video... Thà tham gia vào hoạt động của HHFA còn hơn."

Nghĩ thẳng nhóc nói cũng phải, Tada gợi ý.

"Thôi nhóc Yura về đi! Chú sẽ nhắn với Yuya rằng nhóc Yura cũng lo cho bạn ấy!"

"Không cần!" Yura ưỡng bướng lắc đầu bắt chước kiểu người lớn. "Để chú Tada lại một mình thì sự thể lại càng xấu hơn thôi. Cháu phải đi cùng chứ!"

Để một đứa nhóc tiểu học phải lo cho thế này mới thật bẽ bàng làm sao nhưng Tada dùng bên tay không cầm biển xoa đầu Yura đầy cảm kích.

"Gì vậy, thôi đi!" Yura vùng vằng né tránh bàn tay Tada.

"Phải rồi, gọi điện cho Yuya là được!"

Đứng cách Tada một chút, Yura móc điện thoại di động từ trong túi quần ra.

"Để cháu hỏi xem cậu ta đang ở đâu!"

Đang lúc bị cướp xe không biết có nên gọi điện. Tada hơi lẩn cuồn nhưng giờ chắc họ đã đến ủy ban thành phố rồi, mà hẳn cũng muốn nắm tình hình của nhóm Gyoten nên cứ để cho Yura làm gì thì làm.

Vẫn để mắt tới Yura bắt đầu gọi điện, Tada quay sang hỏi Ito chuyện thắc mắc từ đầu.

"Sao lại phải phá buổi tập trung của HHFA vậy?"

"Vì quảng trường của Nam là chỗ bảo kê của băng Okayama!" Ito tủm tủm trả lời. "Không quét sạch bọn hoạt động kiếm lời vô phép thì còn mặt mũi nào nữa. Đó là mệnh lệnh từ tổ chức!"

"Thế nhưng, trước giờ vẫn mắt nhắm mắt mở cho họ, sao giờ lại...?"

"Nhờ anh Tada điều tra giúp nên mới biết HHFA làm giả chất lượng rau. Chính vì thế mà băng Okayama mới nổi giận đấy. Dù là súng hay thuốc, buôn bán gian dối hàng kém chất lượng là sự phản bội lớn trong giới xã hội đen!"

"HHFA nào có phải xã hội đen, mà họ bán rau chứ có phải bán thuốc đâu!"

"Thì biết là như thế nhưng cháu gái ông chủ suýt thì bị ảnh hưởng tới tính mạng đấy!"

Tada nghiêng đầu ngờ vực. HHFA quảng cáo là "không thuốc trừ sâu", "trồng hữu cơ" nhưng cũng chỉ lén lút dùng trộm thuốc trừ sâu và phân hóa học mà chắc chắn không phải lượng và chủng loại ảnh hưởng xấu tới cơ thể người.

"Ảnh hưởng là ảnh hưởng như thế nào? Rau của HHFA nguy hiểm tới mức đó sao?"

"Không phải thế, chắc do bữa trưa ở trường thì đúng hơn..."

"Bữa trưa ở trường?"

"Lý do vớ vẩn ấy mà!" Ito cười kết thúc câu chuyện.

Giờ đã qua trưa. Vận động từ sáng sớm nên Tada cảm thấy đói bụng. Mặt trời thì chói chang khiến cổ họng khát khô muốn ngất đến nơi. Hắn hơi di chuyển vị trí để núp vào bóng Kanai đang nín thình đứng sừng sững ở đó. Không biết Haru thế nào rồi, Tada lo lắng. Hy vọng Gyoten để ý cho con bé uống nước, ăn trưa nhưng cũng chẳng trông mong gì lắm!

"Hoshi đang làm gì vậy hả?" Tada không kìm được lại bèn chồn hỏi Ito. "Mỗi mình cậu ta bỏ đi đâu còn các cậu thì bị bắt đứng dưới trời nắng như đổ lửa thế này mà không thấy bất mãn à?"

"Bôi kem chống nắng cẩn thận rồi!"

Ito thái độ tỉnh bơ. Kanai thì có vẻ không chần chừ bôi kem chống nắng này kia nên vai đã chuyển sang màu như tôm luộc. Thế nhưng không phải với Hoshi mà dường như gã đang khó chịu với Tada, người đã chỉ trích Hoshi, nên lừ mắt nhìn Tada. Trông như muốn dùng tấm bảng mà bổ vỡ toang đầu hắn ra.

Thật là một đám nô bộc trung thành. Tada thở dài ngao ngán.

"Anh Hoshi cũng vất vả lắm chứ bộ!" Ito nói. "Hình như hôm nay bị mẹ triệu tập. Nghe đâu bảo 'Nghỉ Obon phải cùng mẹ đi tảo mộ!' Cho nên anh ấy đang đến nghĩa trang thành phố!"

Trong giây lát Tada suyt mắt đi định nghĩa từ tảo mộ. Bởi có mơ cũng chẳng nghĩ Hoshi lại là típ người coi trọng việc thờ cúng tổ tiên hay lời của thân mẫu.

"Đi tảo mộ trong cái bộ dạng đeo khuyên tai như để làm vũ khí vậy á?"

"Một điều lạ lùng là cha mẹ của anh Hoshi luôn tin tưởng tuyệt đối con trai mình là người đáng hoàng!" Nét mặt Ito như đang cố kìm để không bật cười. "Vì anh Hoshi cũng luôn tỏ ra ngoan ngoãn với mẹ mình!"

Bất giác hình dung ra một Hoshi ngoan ngoãn khiến Tada rùng mình.

"Tự dừng mắt thế chứ!"

"Thích nhé!"

"Anh Hoshi ấy mà..." Kanai nãy giờ im lặng nghe cũng tham gia vào câu chuyện. "Tôi nghĩ anh ấy không muốn ai biết mình thương mẹ đâu."

"Ừm, cũng có vẻ thế nhỉ!" Ito đồng tình.

"Cũng có chút đáng yêu đấy chứ!"

Kết bằng một câu bình luận như vậy rồi Kanai lại quay về tư thế "tượng điêu khắc cầm băng cho thuê phòng xem băng đĩa". Tada ngã ngửa vì không hiểu nổi gu cảm thụ của Kanai khi đánh giá Hoshi là "đáng yêu" và cũng không lý giải nổi một con người không có gì ngoài sự cục mịch như Kanai lại thốt ra được từ "đáng yêu".

"Mày nói thế anh Hoshi mà biết là khôn đốn đấy!" Ito vui vẻ huých nhẹ vào tay Kanai.

Nói gì thì nói thuộc hạ của Hoshi đều hòa thuận và yêu quý Hoshi. Tada mãi mới hoàn hồn sau cú sốc, chỉnh đốn lại xương sống đang cong ra sau về vị trí cũ.

"Anh Hoshi có động thái trong vụ lần này không phải chỉ vì theo lệnh của băng Okayama thôi đâu." Ito thấp giọng nói thêm. "Trong ban cốt cán của HHFA có người từng là tín đồ của giáo phái có tên 'Đạo lắng nghe'. Giờ thoáng rồi chứ trước từng là hội có chút vấn đề vì nào là những quy tắc thái quá, nào là bắt ép trẻ em tham gia hoạt động truyền đạo."

Trong đầu Tada hiện lên ngay hình ảnh của Gyoten. Hội tôn giáo mà cha mẹ Gyoten gia nhập phải chẳng chính là "Đạo lắng nghe"?

Gyoten từng nói về Sawamura của HHFA rằng "có cảm giác từng gặp ở đâu đó rồi". Biết đâu điều này hoàn toàn không phải làm tưởng. Nếu ngày nhỏ Gyoten và Sawamura từng chạm mặt nhau tại những lần tụ họp của "Đạo lắng nghe" thì sao?

May mà hôm nay hoạt động biệt lập với Gyoten. Rất may nữa là Gyoten không có mặt ở đây. Khả năng cao Sawamura sẽ tham gia vào "buổi tập trung quy mô lớn" dự định diễn ra ở quảng trường cửa Nam.

Người mẹ u mê với tôn giáo. Người cha nhu nhược nhắm mắt làm ngơ. Dù Gyoten ít nhắc đến nhưng chắc chắn thời trẻ thơ sống cùng họ khó có thể nói là hạnh phúc được. Không rõ thực sự Gyoten và Sawamura có biết mặt nhau không nhưng có cảm giác họ không chạm mặt là lý tưởng nhất.

"Cũng vì có lý do như thế..." Ito giải thích tiếp. "Nên anh Hoshi định nhân dịp này tiết chế bớt uy thế của HHFA. Vì anh ấy ghét loại bố mẹ áp đặt con cái."

Ra vậy. Chắc Hoshi cũng bị cha mẹ làm khó chằng, Tada tự suy đoán.

"HHFA đến rồi đây!" Một gã trông dáng đô vật xuất hiện trên quảng trường với giọng nói oang oang. Ito quay lại gật đầu, giới thiệu nhanh gọn với Tada.

"Người anh em của chúng ta, Tsutsui!" Bắt đầu thấy thấp thoáng lá cờ của HHFA đằng sau lưng Tsutsui. Một đoàn người đang tiến lại gần nhằm hướng quảng trường cửa Nam.

Tada quay lại vì bị giật tay áo.

Yura đã gọi điện xong đang ngược nhìn Tada đầy vẻ khó xử.

"Cháu vừa nói chuyện với Yuya xong!" Yura báo cáo. "Cậu ấy bảo đang trên đường đến quảng trường cửa Nam. Với Gyoten và đứa bé tên Haru phải không nhỉ? Cả con bé đó cũng đi cùng, họ sắp tới nơi rồi."

Sao lại đến cơ chứ! Tada bóp thái dương. Yura nghiêng đầu.

"Cậu ấy còn nói cái gì mà tên cướp xe buýt cũng đi cùng!"

"Cướp xe buýt thực ra là mấy cụ già trong phố thôi!"

Câu "Gyoten đang đổ thêm dầu vào lửa" chạy xoẹt qua trong đầu Tada nên giờ chỉ có thể trả lời như vậy.

Thành viên của HHFA có vẻ đang hát Tsutsui ra để tập kết trong góc quảng trường. Tada nhìn lướt một lượt thì có vẻ không có Sawamura. Thấy có chút may mắn nhỏ nhoi trong lúc cơn bão mang tên Gyoten đang tiếp cận quảng trường cửa Nam. Tada khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lá cờ phấp phới trong gió nóng hầm hập. Từ chiếc đài cát xét

đời cũ được thành viên của HHFA cầm trên tay lặp đi lặp lại giọng nói đều đều.

"Ăn món ăn tự tay nấu tại nhà để gia đình mạnh khỏe, tươi vui. HHFA, hiệp hội gia đình và thực phẩm sức khỏe."

Chuyến xe mang tên "Quyết chiến với Yokochu gian lận" xuất phát từ công viên rừng tự nhiên Mahoro đang dừng bên vệ đường nối từ đường xe buýt sang đường lớn Mahoro. Đã trông thấy quảng trường cửa Nam cách khoảng năm mươi mét phía trước. Vẫn như mọi khi, quảng trường đông đúc người qua lại.

"Đến nước này rồi sao không tuyên bố luôn lập trường của chúng ta ở đây?"

Chắc nhìn thấy biển người lão Oka càng hưng phấn nên đề nghị.

"Được đấy. Có khi còn hiệu quả hơn đến ủy ban thành phố giữa lúc nghỉ Obon thế này." Ông Yamamoto nghiêm nghị đồng ý.

"Thế mà từ đầu không nghĩ ra ngay cho rồi!" Hayashi cầm câu băng quơ không nhằm vào ai. "Càng già đầu óc suy nghĩ càng kém."

"Trước 3 giờ có về được không nhỉ?" Bà Hanamura vẫn lo lắng chuyện quần áo phơi ở nhà.

Nhận được sự đồng tình của các chiến hữu, lão Oka lại lôi từ trong túi giấy ra một tấm vải. Đón lấy chiếc cần câu cá Hayashi đưa cho, kéo dài ra rồi buộc tấm vải lên chóp. Cờ cũng tự biên tự diễn lấy.

Cầm cần câu trên tay, lão Oka xuống khỏi xe buýt. Tấm vải gắn trên mũi cần bay phấp phới trong gió. Trên lá cờ là dòng chữ to đậm "Nghiêm chỉnh tuân thủ giờ xe!"

"Anh em đâu theo ta! Hãy cho mọi người biết sự phẫn nộ và suy nghĩ của chúng ta!"

Các cụ già trong xe người thì nhanh nhẹn, người thì nén chịu chỗ khớp đau rục rịch di chuyển. Từng người một xuống xe gỡ tấm băng rôn gắn trên thân xe. Có vẻ các cụ định xếp thành hàng ngang cầm tấm băng rôn để diễu hành.

Yuya giúp Haru và bà cụ bánh khảo xuống xe. Bên trong xe bật điều hòa mát rượi bao nhiêu thì bên ngoài bao trùm một bầu không khí oi nóng bấy nhiêu. Haru lóng ngóng gấp áo len lại đưa trả cho bà cụ. Là người xuống cuối cùng, Gyoten từ cửa xe thò mặt ra hỏi lão Oka.

"Anh Nakano tính sao nhỉ?"

"Tất nhiên là cùng đi chứ sao!"

"Tôi không đi!" Bác lái xe Nakano lên tiếng phản đối. "Tôi là nhân viên của công ty Giao Thông Trung Ương Yokohama thì làm sao mà tham gia đội biểu tình đó được!"

Rất tiếc chẳng ai thèm nghe lời biện bạch của Nakano. Nhận cái hắt hàm từ lão Oka, Gyoten tháo thanh ngăn ghế lái để lùi bằng được Nakano ra ngoài.

Ở đây người phẫn nộ và có nỗi niềm nhất phải là bác tài Nakano ấy chứ. Nhìn hội phụ lão đang hùng hùng hổ hổ và Nakano ỉu xìu xìu, Yuya thở dài.

"Bỏ mũ ra thì ai mà biết là lái xe của Yokochu đâu!"

Gyoten khẳng định một câu vô trách nhiệm rồi ném cái mũ lột từ trên đầu Nakano vào trong chiếc xe chẳng còn ai.

Thế rồi "Hội không tha cho Yokochu gian lận" bắt đầu điều hành. Cầm băng rôn đằng trước, các cụ già ùn ùn bước đi. Ngay bên cạnh Yuya, lão Oka đung đưa lá cờ gắn trên cần câu cá, miệng gào lớn.

"Phản đối chạy xe bốt chuyển! Giao Thông Trung Ương Yokohama không được bỏ rơi người già, phải cam kết tuân thủ giờ chạy xe!"

Ánh mắt người đi trên đường nhìn không biết chuyện gì đang xảy ra. Yuya thu người lại. Haru chắc cũng cảm nhận được độ kích động của các cụ già, nắm lấy tay bà cụ bánh khảo và tiến từng bước nhất gừng. Còn Gyoten thì một tay túm lấy ngực áo để lùa gió vào trong, tay kia châm thuốc lá. Tham gia vào hội biểu tình gàn dở là thế nhưng Gyoten chẳng hề thấy bối rối lẫn xấu hổ mà vẫn giữ tác phong như mọi khi.

Đi theo lão Oka đang đồng dục hô to, đoàn người bắt đầu tiến

vào quảng trường cửa Nam. Tháp thoáng phía xa là lá cờ của HHFA.

Các mẹ đã bắt đầu công việc quảng bá rồi. Yuya nuốt khan nước miếng. Đáng lẽ đang phải ở lớp học thêm mà lại thấy mình xuất hiện ở quảng trường cùng nhóm người già bí hiểm này chắc mẹ ngỡ ngàng và giận lắm. Phải nấp vào đâu để mẹ không nhìn thấy mới được. Yuya ẩn mình vào sau Gyoten nghe ngóng tình hình xung quanh.

Quang cảnh ngoài dự đoán đang diễn ra trên quảng trường cửa Nam. Vài người đàn ông cầm bảng quảng cáo cho thuê phòng xem băng đĩa và quán bia ôm đứng xây lưng vào hàng rào quây ở chính giữa quảng trường. Thành viên của HHFA hình như đang yêu cầu họ tránh ra nhưng họ vẫn cố thủ không chịu nhường.

Bức tượng đài có hàng rào quây quanh diềm nhiên dỗi theo trận tranh chấp nhỏ đang xảy ra. Lũ chim bồ câu đậu trên tượng đài như cảm nhận được không khí căng thẳng nên cũng đập cánh khó chịu.

Một người đàn ông cầm bảng không hiểu sao lại là Tada. Tada trông như đang bối rối vì bị thành viên của HHFA sấn sỏ tới. Bị khoảng mười người lớn tuy không ồn ào nhưng cứ sấn tới với giọng điệu "Đây là hoạt động vì sức khỏe!" "Chúng tôi muốn mọi người biết tới ưu điểm của rau xanh!" mà không cần biết đối phương có nghe hay không thì lúng túng cũng là chuyện đương nhiên. Rồi từ chiếc đài một thành viên khác cầm liên tục đều đều phát ra những câu rao tử của HHFA nghe lại càng đáng sợ.

Yuya tìm thấy mẹ mình giữa các thành viên. Vẫn mặc nguyên đồ bảo hộ lao động nên chắc bà từ ruộng đến thẳng quảng trường cửa Nam. Những người tham gia đi từ nhà thì trong trang phục giản dị nhưng gọn gàng. HHFA đã có quy định trang phục khi làm hoạt động quảng bá "phải mặc trang phục tạo ấn tượng cần cù lao động hoặc trang phục không diêm dúa" để làm đẹp hình ảnh.

Cũng có vài đứa trẻ được cha mẹ dắt theo. Có cả đứa nhỏ học

tiểu học từng làm việc ngoài ruộng với Yuya. Bọn trẻ con trông lẫn bần, đứng hơi tách ra dõi theo vụ lộn xộn từ xa. Mẹ Yuya lôi một đứa trong đám đó ra đẩy đến trước mặt Tada.

"Đây này, cả trẻ con cũng đang tham gia hoạt động giữa cái nóng này đây!"

"Chúng tôi cũng đang làm việc mà!"

Tada ôn tồn trả lời. Yuya xấu hổ giấu mặt đi. Mình mới là con của mẹ thế mà mẹ lại lợi dụng con nhà người khác để được nhường chỗ. Thật buồn và xấu hổ không để đâu cho hết.

Ngoài Tada còn có người đàn ông cơ bắp lực lưỡng đứng cầm bảng. Có bị huých nhẹ cũng không hề nhúc nhích, mặt không biến sắc. Bên cạnh đó còn một người đàn ông trông rất chi hồ báo. Gã gầm gừ như con mãnh thú nhìn các thành viên của HHFA, vừa mới giờ nắm đám ra hiệu "biến đi chỗ khác!" thì đã bị Tada cuống cuống ngăn lại.

"Tập nập gồm nhĩ!" Dẫn đầu đoàn biểu tình, lão Oka nhìn quanh quảng trường nói. "Chúng ta cũng không thể chịu thua. Đi thôi!"

"Hội không tha cho Yokochu gian dối" vẫy cờ, giơ cao băng rôn tiến thẳng vào trung tâm quảng trường có Tada và thành viên HHFA đứng.

Giống Gyoten, chú Tada cũng là người quen với lão Oka thì phải. Nhận ra lão Oka và Yuya đang lết từng bước như bị lão Oka lôi đi nét mặt Tada như vừa ăn phải miếng ô mai mơ muối quá tay. Thành viên của HHFA thì rúm lại "Gì đây? Các người là ai?" khi nhìn thấy đoàn người già đang áp sát lại gần. Các ông bà già đang hợp ca bài "Phản đối lái xe cắt chuyến!" Lão Oka thì gào lên khẩu hiệu mì ăn liền vừa sáng tác tức thì "Giãn luống rau, không giãn chuyến!"

Cuộc chiến tay ba giành chỗ bắt đầu, tình hình càng lúc càng trở nên hỗn loạn hơn.

Người qua lại ở quảng trường cửa Nam cũng nhận ra vụ lộn xộn, tất nhiên là có người dừng chân lại. Họ đứng từ xa theo dõi diễn biến giằng co giữa ba bên kỳ dị là hội cầm bảng quảng cáo,

hội bán rau và hội các cụ già bí hiểm.

Gyoten nhanh nhẹn dắt Yuya và Haru ra góc quảng trường.

"Muốn ra sao thì ra nhưng Tada có mặt ở đây không ta?"

Gyoten làm bầm rồi ném đầu mẩu thuốc lá vào gạt tàn đặt sẵn ở đó.

"Chim chích cần cố điều hâu thì mới lộn giữa ủy ban thành phố với quảng trường cửa Nam!"

Tầm nhìn thoáng hơn một chút nên có thể thấy mấy người đàn ông cầm bảng đứng cách đều nhau men theo hàng rào hình tròn. Người đàn ông trung niên tóc bù xù nhận ra Gyoten thì tươi cười vẫy tay. Gyoten cũng khẽ giơ tay chào đáp lại ông ta.

Cứ tưởng chỉ biết trông trẻ hóa ra chú Gyoten cũng quen biết rộng gồm. Đang cảm thán thì Yuya đột nhiên suy đoán. Những người đàn ông cầm bảng này không phải ngẫu nhiên mà đứng ở đó. Ai đó đã sắp đặt họ để cản trở hoạt động quảng bá của HHFA.

Bất an cùng sợ hãi dâng lên. Rõ ràng là có người khó chịu với tổ chức mà mẹ Yuya nhiệt tình tham gia và bản thân Yuya cũng bị lôi đi làm ruộng. Giá như hôm này mẹ bỏ đó rồi lẳng lặng ra về có phải hơn không.

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, Yuya ngẩng đầu lên vì có cảm giác ai đó vừa gọi mình. Là Yura đang đi vòng tránh trung tâm vụ ồn ào, vừa vẫy tay vừa tiến lại gần.

Vui quá Yuya cũng vẫy đáp lại. Phía sau Yura một người đàn ông đeo kính cũng bước theo. Người đàn ông di chuyển bên trong quảng trường cửa Nam tranh thủ nhanh tay phát luôn tờ rơi cho những người đứng lại xem.

"Nghe cướp xe buýt làm tớ lo quá!"

Yura má đỏ lựng nói. Yuya bối rối không biết nên giải thích với Yura thế nào. Không dám nói thực ra chỉ là mấy cụ già nhiều sự thôi.

"Ừ, tớ không sao!" Nên cậu chỉ trả lời có thế. "Sao cậu lại ở đây, Tamura?"

Lần này thì đến lượt Yura bối rối đưa ánh nhìn ra phía sau.

Người đàn ông đeo kính tiến lại gần, nhìn Gyoten xưng tên.

"Trước đây từng gặp nhau rồi nhỉ. Tôi là Ito!"

Gyoten khẽ gật đầu.

"Vụ lùm xùm này chắc là âm mưu của thằng bán đường?"

Ito cười không trả lời, tiếp tục phát tờ rơi cho người qua đường. Yuya liếc qua thì thấy nội dung chỉ trích HHFA.

Hãy bảo vệ sức khỏe và bữa ăn của trẻ em khỏi thuốc bảo vệ thực vật.

Rau của HHFA không an toàn, đáng tin. Theo điều tra của hiệp hội nhân dân thành phố chúng tôi cho thấy 80% ruộng do HHFA gieo trồng có sử dụng thuốc bảo vệ thực vật.

Thật thế sao, Yuya nghĩ. Thực ra trong đám trẻ con của HHFA có khác nhau rằng "nhìn thấy túi đựng phân hóa học", rằng "hình như nửa đêm lãnh đạo phun thuốc vào rau". Nếu điều đó là thật thì ước gì họ phun thật nhiều không cần nhẹ tay. Làm thế thì mình cũng đỡ phải nhổ cỏ với bắt sâu.

Phát xong tờ rơi, lần này Ito hỏi Gyoten.

"Mấy bác cao tuổi kia là thế nào đấy?"

"Mấy cụ già thiện lành đang đi picnic ấy mà, không cần để ý!"

"Sao mà làm phiền HHFA đúng lúc thế cơ chứ!" Ito nhìn vào trung tâm quảng trường. "Chắc cảnh sát sẽ tới sớm hơn dự tính thôi. Lúc rút lui cẩn thận đừng nhìn nhầm đấy!"

"Vô tư đi, tụi này liên quan gì đâu. Chỉ hóng thôi!"

Nói rồi Gyoten lại rít một hơi thuốc.

Đúng lúc đó có tiếng lao xao không rõ là reo hò hay kêu la vang lên giữa đám đông đang đứng xem.

Một thanh niên của HHFA cuối cùng cũng ra tay hành động. Cậu ta chụp lấy tấm bảng từ Tada, đập liên hồi lên đui rồi bẻ làm đôi. Các thành viên khác đứng xung quanh khe khẽ vỗ tay còn Tada lên tiếng phản đối.

"Làm cái gì vậy, đồ tôi đi mượn đó!"

Thay cho Tada, người đàn ông trông bặm trợn từ đâu túm

lấy ngực áo cậu thanh niên vừa bẻ đôi cái bảng.

"Không được Tsutsui! Kanai, ngăn nó lại!"

Ito hét lên. Người tên Tsutsui khựng lại do dự nhưng vẫn tóm nguyên ngực áo đối phương. Chớp lấy thời cơ, người đàn ông lực lưỡng cầm bảng tóm lấy gáy Tsutsui tách gã ra khỏi cậu thanh niên của HHFA.

Cứ tưởng thế là vụ lộn xộn sẽ lắng xuống nhưng bầu không khí như thể có bom nổ chậm vẫn không hề dịu bớt. Lần này lão Oka ra hiệu cho đội người già đồng loạt chen luôn vào giữa nhóm của Tada và HHFA.

"Rau với video thế nào mà chả được! Nghe chúng tôi nói đây này!"

"Xe buýt, xe buýt không tới bà con ạ!"

Đám người hiếu kỳ tập trung ở quảng trường cửa Nam người nhíu mày, người bắt đầu khích tướng "Gì, ỳnh lộn à?" "Làm tới nữa đi chứ!" Có người còn chăm chú đọc tờ rơi nhận từ tay Ito. Yuya và Yura nép người vào nhau hồi hộp dõi theo diễn biến tình hình.

Mẹ của Yuya đang sấn sổ vào Tsutsui đã bị mấy ông bà già đẩy ra. Bị lão Oka phát hiện ra, Tada đang chật vật chống cự lại còn bị lão ép cầm lá cờ tự chế, đã thế còn bị thành viên của HHFA cố khều chân cho ngã.

Một trận hỗn chiến rối bòng bong đôi co, đá đẩy nhau giữa những người lớn tuổi chẳng còn trẻ trung gì.

"Chú Tada, đằng sau đằng sau!"

"Tới luôn đi chú!"

Yuya và Yura càng lúc càng hưng phấn, vỗ tay hò reo cổ vũ.

"Đâu, đâu? Em xem với!"

Haru ôm con Gấu Gấu nhảy tưng tưng để nhìn xuyên qua phía bên kia hàng rào người.

Tiếng ve kêu. Mùi khói xe hơi chạy trên đường. Mây trắng ùn ùn cuộn trên khung trời mùa hạ. Lũ bồ câu đậu dưới nắng ngó bộ mặt chán ngán xuống xem vụ ồn ào dưới mặt đất. Không

hiếu sao Yuya lại cảm thấy khoái trá, quay sang nhìn Yura cười.

"Tsutsui, Tsutsui! Xong việc rồi rút thôi!"

Ito giục giã nhưng cả Tsutsui lẫn Kanai đang bị cuốn vào trận đấu nên có vẻ không nghe thấy gì.

Gyoten thì nhe nhớn nhìn Tada bị thành viên của HHFA và các cụ già giằng co.

"Úi, chết dở!" Gyoten đột nhiên ngồi thụp xuống.

"Chú sao thế, thiếu máu chóng mặt ạ?"

Yuya lo lắng giơ tay ra đỡ Gyoten. Vì cậu bé cũng thường bị hoa mắt chóng mặt ở sân trường trong lễ chào cờ buổi sáng.

"Không không!"

Gyoten vẫn lom khom tay nắm lấy tay Yuya, lắc lắc lên xuống rồi buông ra. Nhìn từ xa chắc trông cả hai như "đang bắt tay thăm thiết".

"Ma ám, có biết gã kia không?"

Yuya quay sang hướng Gyoten chỉ. Đúng lúc người đàn ông mặc đồ bảo hộ lao động của HHFA vừa chạy vào quảng trường cửa Nam.

"Lâu lâu cũng làm việc cùng ngoài ruộng ạ." Yuya lục lại trí nhớ. "Hình như là chú Sawamura trong ban điều hành."

"Ừ phải rồi. Là Sawamura!" Gyoten vươn cánh tay ném thuốc lá vào gạt tàn. "Rõ là cảm giác gặp ở đâu đó rồi. Tại khuôn mặt chẳng ấn tượng mấy nên không nhớ ra."

"Mà sao gặp chú Sawamura lại chết dở ạ?"

"Không hiểu sao cứ nhìn thấy mặt Sawamura là có cảm giác u u mờ mờ."

"Thiếu máu còn gì ạ!" Yuya trong lòng vừa bực vừa lo nhắc nhở.

"Hơ, thật á? Đã bao giờ bị thiếu máu đâu nên có bao giờ biết thế là thiếu máu."

Gyoten phát ngôn một câu làm người nghe xoắn hết cả não.

Trong lúc nói qua nói lại thì Sawamura đã nhảy vào giữa vụ lộn xộn nói điều gì đó với thành viên của HHFA. Có vẻ như là

"cảnh sát tới!" để thuyết phục mọi người rút lui khỏi đó.

Nghe chừng vụ việc sắp lắng xuống, Ito ton tót chạy vào trung tâm quảng trường. Chắc để lôi Tsutsui và Kanai nhanh chóng chuẩn cho lẹ.

Hội cầm bảng, HHFA, nhóm người già vừa gằm gừ nhìn đối phương vừa giãn dần khoảng cách.

Nhưng nhiệt huyết chiến đấu dường như vẫn còn âm ỉ trong lòng. Bị Ito tóm lấy vai nhưng Tsutsui vẫn cố nói gì đó với thành viên của HHFA. Tất nhiên bên HHFA cũng không chịu im lặng. Ba bên lại lồng lên, lời bác bay qua tiếng chì bay lại. Ito và Sawamura có can đến mấy cũng chẳng ích gì.

Bà cụ bánh khảo vấp chân ngã dúm dúm xuống mặt đường. Tada đang bị dúm cho bẹp gì định chạy ra giúp thì lại bị gã thanh niên trẻ tuổi của HHFA dòn vào hàng rào. Chính là người khi nãy bẻ tấm bảng Tada cầm.

"Chú Tada!"

Haru hét lên rồi chạy vọt thẳng hướng trung tâm quảng trường. Yuya cũng bất giác xoay người, chạy đuổi theo Haru. Yura cũng chạy luôn theo sau.

"Mấy đứa kia, quay lại ngay!"

Giọng Gyoten đánh lại song không thể dừng lại được nữa. Quên luôn cả nỗi hãi bị mẹ phát hiện ra, Yuya chạy theo Haru tới cúi xuống bên cạnh bà cụ bánh khảo.

"Bà có sao không?"

Ghé vai cho cụ vịn rồi cũng nâng được cụ đứng lên. Yura cũng nhặt túi của bà cụ lên, cầm lấy tay đỡ người bà cụ.

"Lộn xộn kinh quá!" Bà cụ lắc đầu nhìn Yuya cười bối rối. "Chân bà hình như bị tẹo rồi!"

Ở bên cạnh, Haru chăm chăm nhìn về phía Tada. Đôi bên không còn là huých cùi chỏ nhau nữa mà đã chuyển sang dùng nắm đấm nên có muốn lại gần Tada cũng không được.

"Chú Tada! Chú Tada!"

Haru như sắp khóc lạc giọng gọi. Cô bé ghì chặt lấy con Gấu

Gấu.

"Haru, nguy hiểm lắm tránh xa ra!" Tada cố tránh được cú đâm của gã thanh niên HHFA. "Chú không sao đâu!"

Những người đứng xem lao xao.

"Cảnh sát kia!" Chắc ai đó đã báo nên cảnh sát từ bột canh ập tới. Cảm giác rất dài nhưng từ lúc trận ẩu đả lên đến cao trào và rơi vào tình trạng hỗn chiến cũng chưa đến 5 phút.

Tất cả đều bất động rồi ngay một giây sau mỗi người một ngã.

Ito, Isutsui, Kanai chuẩn thật lẹ khỏi quảng trường cửa Nam, người đàn ông trung niên cầm bảng thì chĩnh tấm bảng quảng cáo quán bia ôm lại ngay ngắn như không hề có chuyện gì xảy ra.

Mấy cụ già thì tìm cách rời khỏi trung tâm quảng trường, giả bộ như những người qua đường lương thiện. Lão Oka thì khỏi phải bàn, lão là người chạy trốn vào góc quảng trường đầu tiên.

Thành viên của HHFA có người thì ôm con chạy, có người bị cảnh sát chặn lại hỏi thăm sự tình, trông mất hết cả tổ chức. Gã trai trẻ khi này ép Tada vào hàng rào để giáng một cú đâm giờ cũng quay về phía Haru đang gọi "Chú Tada!"

"Oắt con ồn ào quá đi! Mà cũng cùng hội với lão này và mấy ông bà già kia hả!"

Gã trai trẻ mặc bộ bảo hộ lao động lấm lem bùn đất. Bằng chứng của việc chăm chỉ đồng áng. Thế mà hoạt động quảng bá lại bị phá bĩnh nên có lẽ không chỉ HHFA mà bản thân anh ta cũng cảm thấy bị phủ nhận. Trông anh ta vô cùng giận dữ song điều bất bình thường là anh ta bỗng rút ra một chiếc liềm nhỏ giắt ở thắt lưng.

Chiếc liềm được mài cẩn thận, lóe sáng dưới ánh mặt trời mùa hè.

"Oki!" Sawamura thận trọng gọi gã trai trẻ từ phía sau. "Lôi thứ đó ra làm gì chứ! Cắt nó đi!"

Oki không đáp còn huơ huơ lưỡi liềm.

"Bọn này lúc nào cũng làm việc cật lực thế mà luôn bị mọi người xem như một lũ lừa đảo!"

Anh mắt gã vẫn đỏ. Từ trận ẩu đả khi nãy Oki vẫn trong trạng thái hưng phấn. Mọi người lùi ra sau tạo thành một khoảng trống tròn quanh Oki. Yuya hợp sức cùng Yura kéo được bà cụ bánh khảo tách xa khỏi Oki. Haru thì quá bất ngờ nên đứng như trời trồng trước mặt gã.

Yuya giao bà cụ cho Yura để đi lôi Haru ra. Oki đang khua khoảng cái liềm loạn xạ. Ngay phía dưới là Haru.

Không kịp mắt...! Tay Yuya vươn về phía Haru, cậu bé bất giác nhắm tịt mắt lại.

Có tia nước âm âm bắn lên má. Chắc lưỡi liềm của Oki đã cắm vào đỉnh đầu Haru rồi. Yuya cố kìm tiếng thét lại. Cũng không đủ dũng cảm để mở mắt ra. *Mình ngất ra đây mất thôi.*

"Gyoten!"

Có tiếng Tada quát lên. Yuya rón rén nâng dần mí mắt lên.

Đập vào mắt đầu tiên là con Gấu Gấu nằm lăn lóc trên mặt đất. Trên mặt con Gấu Gấu ngơ ngác vương lấm tẩm màu máu đỏ.

Yuya từ từ đưa ánh mắt lên trên.

Gyoten đang ở đó lấy lưng che cho Haru. Người hơi khom về phía trước, nét mặt như đang cố chịu con đau. Vùng bụng áo sơ mi trắng ướm đẫm máu. *Chú Gyoten bị đâm rồi sao? Yuya lão đảo tiến gần lại Gyoten.*

Tay trái của Gyoten cầm như bọc lấy tay phải. Máu nhỏ tong tong từ ngón út. Nói chính xác thì từ chỗ từng có ngón tay út.

Yuya một lần nữa nhìn xuống mặt đất, ánh mắt như bị cái gì đó hút lấy. Có gì đó trông như con sâu bướm màu trắng. Con sâu có cái mắt màu đỏ. *Không, không phải.* Đó là ngón út dính máu của Gyoten.

Quang cảnh trước mặt Yuya đột ngột tối sầm lại.

"Yuya!"

Yura vừa hét lên vừa tóm lấy cánh tay Yuya song Yuya đã xây

xăm hết mặt mày, hai đầu gối khụy xuống ngã vật ra đất.

Chứng kiến từ đầu đến cuối nhưng Tada không thể nào tin nổi quang cảnh đang xảy ra trước mắt nên chết lặng trong giây lát.

Ngón út tay phải của Gyoten bay trên không trung.

"Gyoten...!"

Tiếng gọi nửa như vô thức của Tada và tiếng Haru hét lên không rõ là "Á" hay "Í!" gần như cùng lúc.

Tiếng hét thấu gan mòng như sợi chỉ đập vào tai khiến cơ thể Tada cuối cùng cũng chịu nhúc nhích. Đẩy đám người già và thành viên của HHFA ra, Tada chạy về phía Gyoten và Haru. Đến bên cạnh, không hiểu sao việc đầu tiên hắn làm không phải là bế Haru lên hay đỡ lấy Gyoten mà lại là nhặt ngón tay của Gyoten từ dưới đất lên. Ngón tay vẫn còn chút ít hơi ấm nhưng đã cứng lại với hình thù lúc bị đứt lìa.

"Gọi xe cấp cứu!" Tada quát lên không nhằm vào ai. "Lấy nước đá nữa! Nhanh lên!"

Những người có mặt ở quảng trường cửa Nam nhất loạt di chuyển. Thành viên của HHFA mà dẫn đầu là Sawamura cùng hai viên cảnh sát đến từ bộ phận nhảy bổ tới bế quạt cánh tay Oki ra sau. Oki với chiếc liềm dính máu trên tay cũng không còn khua loạn lên được nữa mà nằm im chịu trận.

Tada thì không hề hay biết để tránh bị dính vào vụ lộn xộn tài xế Nakano ngay từ đầu chỉ đứng ngoài rìa quảng trường cửa Nam nghe ngóng tình hình. Đó lại là một may mắn. Anh ta đứng ngay lối ra vào trung tâm mua sắm sát cạnh quảng trường. Nên khi nghe tiếng kêu cần đá lạnh Nakano đã chạy ngay tới cửa quầy bán thực phẩm chế biến sẵn.

Chật vật mãi Yura mới lật Yuya vừa ngất nằm ngửa lại. Bà cụ bán bánh khảo được Yuya và Yura giúp lật chân lại gần Haru, ôm vai cô bé vỗ về "không sao đâu!", tay còn lại lục tìm trong túi lôi ra chiếc áo len mỏng.

"Dùng cái này cầm máu đi!"

Quên cả cảm ơn Tada đón lấy chiếc áo được giơ ra rồi ngồi

quỳ xuống bên cạnh Gyoten. Gyoten thì ngồi bệt mông xuống đất. Mồ hôi dầu lấm tẩm trên trán.

"Đau thấy ông bà ông vải!" Gyoten bảo.

"Chứ còn gì nữa!"

Không biết để ngón út vừa nhặt lên vào đâu Tada tạm nhét nó vào túi áo. Còn hơn là để nó trên mặt đất bỏng rát. Tiện thể nhẹ nhàng tóm lấy tay Gyoten. Như gỡ từng ngón từng ngón một, Tada mở bàn tay trái đang ôm chặt lấy tay phải của Gyoten. Bàn tay phải dần lộ ra của Gyoten be bét máu nhìn không còn nhận ra nữa. Da thì lạnh ngắt. Gyoten run lẩy bẩy chắc do bắt đầu thiếu máu.

Ấn áo len vào chỗ trông giống gốc ngón út, Tada cố thử cầm máu.

"Ai mà ngờ đau tới mức này!" Gyoten nói hai hàm răng va lập cập. "Có nhớ nữa đâu. Ngày xưa bay mất ngón út cũng cả hai chục năm rồi còn gì!"

"Làm gì có ai đứt lìa cùng một ngón tay tới hai lần như cậu chứ!"

Tada ra vẻ tươi tỉnh đáp lại để Gyoten quên đau.

"Dù là để bảo vệ Haru chẳng nữa tại sao lại đi đứng chặn đầu mũi dao như thế!"

"Đừng có nghĩ mà hãy cảm nhận!" Gyoten nói.

Đang lúc cấp bách song Tada cũng phải phì cười.

"Cậu bắt chước ai vậy hả?"

"Chẳng bắt chước ai cả, là cảm xúc thực lòng của tôi thôi. Cơ thể đột nhiên hành động như vậy đó!"

Sawamura tiến lại gần. Oki đã hoàn toàn bình tĩnh, tra tay vào còng của cảnh sát, mặt cúi gầm đứng yên tại chỗ khi này. Tada đỡ vai Gyoten rồi nhìn lên Sawamura.

"Xin lỗi vì hành động bạo lực của thành viên chúng tôi!"

Sawamura nói giọng thản nhiên. Có xin lỗi thì ngón út của Gyoten cũng chẳng mọc lại được. Tada giữ im lặng. Cũng như Tada từ trước dần để ý tới vai trò của Sawamura thì nhìn ánh

mắt không bối rối kia cũng có thể hiểu Sawamura nắm rõ hoàn cảnh của bên Tada.

Nhận câu trả lời là sự lặng thinh từ Tada.

"Lâu lắm rồi mới gặp nhỉ!"

Sawamura thốt ra một câu nghe không ăn nhập vào đâu cả. Tada nhún vai giả tảng.

"Chúng ta gặp nhau ở đâu rồi sao?"

"Tôi không nói với anh, anh bá nghệ ạ!"

Sawamura mỉm cười nhìn Gyoten.

"Tôi chào đứa con của Chúa trời mà!"

Bàn tay của Tada cảm nhận được Gyoten vừa rùng mình rất mạnh trong tích tắc. Gyoten đưa bộ mặt xanh xao vì thiếu máu ngược nhìn Sawamura.

"Có nhớ tôi không?"

"Không nhớ!" Gyoten thẳng thừng nói.

"Cũng phải thôi!" Sawamura cười lớn hơn. "Anh luôn là trung tâm của mọi người. Được người lớn nâng niu vì là con của Chúa trời, được giáo chủ chiều chuộng thì những đứa trẻ con khác đâu có lọt vào tầm mắt của anh chứ!"

"Chẳng có gì lọt vào tầm mắt của tôi cả chứ chẳng có gì anh!" Gyoten thở nhẹ. "Vì tôi toàn nhắm mắt cho xong."

"Tôi vẫn luôn mong gặp được anh. Đứa con của Chúa trời lúc trưởng thành!"

Sawamura nhìn xuống Gyoten đang be bét máu với ánh mắt của người quan sát điềm đạm.

"Anh không thấy thế giới bên ngoài khó sống sao?"

"Cũng có. Nhưng bù lại có thể luôn mở to mắt. Đỡ sợ bị thương!"

Trời, cậu đang bị thương nặng đó. Tada nghĩ vậy nhưng đương nhiên hẳn im lặng. Dồn nhẹ lực vào tay đang đỡ lấy vai Gyoten. Như để giữ lấy cậu ta. Như để chia sẻ hơi ấm của mình cho Gyoten.

"Sawamura!" Gyoten gọi. Giọng thều thào như đang dần mất

hết sinh lực, "Nơi đó đúng là chốn nạn nhĩ? Nhưng tôi không muốn nói chuyện ngày xưa ngày xưa với anh. Tôi đã quên hết rồi. Tôi quyết định mình phải quên. Từ cái đêm tôi về Mahoro rồi tới bám lấy Tada tôi đã quyết thế rồi!"

"Thật đáng tiếc!"

"Rất tiếc!" Gyoten hơi nhoẻn cười. "Anh cứ bán rau đi. Còn tôi học Tada sống phá sức khỏe."

Này, từ trước khi bám vào tôi cậu đã sống bê tha rượu chè rồi. Sao tự dưng tôi lại bị biến thành "bàn tay hắc ám hủy hoại đứa con của Chúa trời" thế này hả giờ? Tada nghĩ song tất nhiên lần này hẳn cũng im lặng.

Sawamura với vẻ mặt vừa thương hại vừa đồng cảm nhìn Gyoten đang thở khó nhọc, sau đó không nói gì mà quay lưng đi về chỗ thành viên của HHFA.

Gyoten có vẻ ngồi không vững nữa nên dựa hẳn người vào Tada. Tada giữ chặt lấy Gyoten. Máu vẫn thấm ri rỉ vào chiếc áo len. Gyoten bắt đầu rơi vào tình trạng mê man vì đau, gọi cũng không phản ứng gì, chỉ thở khe khẽ.

Vai đỡ lấy cảm Gyoten, Tada ngược nhìn lên trời. Mây trắng lửng lơ trôi.

Tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu thương lẫn vào nhau vang vọng một góc phố. Người đàn ông mặc đồng phục của Yokochu chạy lại đưa cốc đựng đá. Tada vẫn ôm lấy Gyoten, tay lục tìm trong túi áo ngực ngón tay út. Một hồi loay hoay Tada nói "đây đây" rồi thả ngón út vào giữa những viên đá trong cốc.

Kỳ lạ thay hẳn không hề cảm thấy ghê sợ gì. Phải gắn một phần cơ thể của Gyoten lại như cũ. Tada chỉ nghĩ đến duy nhất điều đó.

Oki bị cảnh sát đến tiếp viện giải đi trên ô tô. Sawamura bắt taxi đuổi theo xe cảnh sát chở Oki. Những thành viên còn lại của HHFA kẻ thất thủ ở lại quảng trường, kẻ rời đi nhanh như điện xẹt.

Yuya đã tỉnh lại. Bà mẹ cũng đã nhận ra con trai nên đang đưa Yuya và cả Yura vào trong bóng mát ngồi.

Ito, Tsutsui, Kanai đứng lấp trong bóng râm tòa nhà nghe ngóng tình hình của Gyoten. Tada vẫy tay ra hiệu "không sao cả" thì Ito gật đầu đầy biết ơn rồi thúc Tsutsui và Kanai nhanh chóng rời đi.

"Anh ta sao vậy?" Được nhân viên cấp cứu vừa tới hỏi, Tada giơ cốc có ngón út bên trong ra. "Bị gã đàn ông cảnh sát vừa giải đi cắt lìa ngón út bằng liềm. Nó nằm bên trong này."

Anh nhân viên Yokochu tái mét mặt nhưng vẫn ở bên cạnh Tada cho phải phép. Tada hỏi nhỏ anh.

"Anh là lái xe buýt bị ông Oka cướp đó hả?"

"Dù đã cự tuyệt."

"Ở đây ổn rồi nên nhờ anh giúp bà cụ. Rồi nhấn luôn giùm ông Oka cứ rời khỏi quảng trường cửa Nam như không có chuyện gì xảy ra nhé!"

"Vâng. Tôi sẽ có trách nhiệm đưa các cụ già về nhà bằng xe buýt!" Anh lái xe của Yokochu còn hãnh diện để thêm. "Vì chúng tôi là 'Công ty Giao Thông Trung Ương Yokohama, đôi chân tin cậy của mọi người!'"

Đỡ lấy bà cụ bị treo chân, anh lái xe đi cắt ngang quảng trường cửa Nam. Nhóm lão Oka đứng ở góc quảng trường cũng nhập hội cùng đi ra xe buýt đỗ ở lề đường. Lão Oka rời khỏi quảng trường cửa Nam mà đầu ngoái lại không biết bao lần nhìn Tada và Gyoten đầy lo lắng.

Cảnh sát đến chỗ Tada kiểm tra vết máu vương trên mặt đất. Được hỏi gì Tada cũng trả lời: "Tôi chỉ đứng đây cầm bảng, còn Gyoten thì tình cờ gặp thôi." Cảnh sát cũng muốn hỏi Gyoten sự tình song cậu ta đã hoàn toàn bất tỉnh nên đành chịu.

Sơ cứu xong nhân viên cấp cứu đặt cốc đựng ngón út cùng Gyoten lên cang chở đi.

"Chúng tôi sẽ đưa anh ấy tới bệnh viện Mahoro. Anh có đi cùng không?" Nhân viên cấp cứu hỏi.

"Tôi sẽ đi theo bằng ô tô." Tada trả lời. "Tôi còn cháu bé nữa, rồi cũng muốn mang quần áo thay cho cậu ta nữa."

Đề phòng khả năng thay đổi bệnh viện chuyển đến đột ngột, Tada đưa cho nhân viên cấp cứu số điện thoại di động của mình cho chắc ăn. Cảnh sát cũng muốn biết số điện thoại liên lạc của Tada. Không muốn cho họ số điện thoại nhưng cũng đành phải đưa bằng lái xe ra. Đây không phải là lần đầu tiên phải dính líu đến cảnh sát vì Gyoten bị thương. Với Tada, chuyện này không hề dễ dàng chút nào.

Xe cấp cứu hụ còi rời đi, quảng trường cửa Nam lại nhộn nhịp dòng người qua lại như vốn có.

Tada nhặt con Gấu Gấu cúi xuống trước Haru.

"Chú xin lỗi để cháu phải sợ thế này."

Haru mặt rúm ró ôm chầm lấy Tada. Tada cũng ôm chặt lấy lưng Haru bằng cánh tay đang cầm con Gấu Gấu.

"Xin lỗi cháu, Haru!"

Tada xin lỗi một lần nữa rồi dùng ngón tay còn lại lau sạch nước mắt cho Haru.

"Chú Gyoten bị chảy nhiều máu lắm!"

"Giờ chú sẽ tới bệnh viện. Haru cũng đi cùng luôn không?"

"Có ạ."

Haru tèm lem nước mắt nước mũi gật đầu thật mạnh.

Tada nắm tay Haru bước đi về văn phòng. Haru không chút ngần ngại nắm như níu lấy bàn tay dính máu của Tada.

Kẹp giữa bàn tay của hai người, máu của Gyoten đã khô chà lạo xạo.

Chương 7

Nhét quần áo vào túi giấy, đặt Haru lên ghế cho trẻ em gắn ở ghế phụ, Tada lái chiếc xe tải nhẹ tới bệnh viện. Haru ôm hộp bánh bông lan mua cho bà cụ Soneda và con Gấu Gấu trong lòng, mặt nghiêm túc nhìn ra phía trước.

Làm xong thủ tục nhập viện rồi mà Gyoten vẫn chưa phẫu thuật xong. Tada lòng lo lắng ngồi xuống xô pha trong hành lang, cùng Haru đợi cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra.

"Chú Gyoten ghét cháu phải không?"

Haru đột nhiên hỏi khiến Tada ngỡ ngàng hỏi lại.

"Sao cháu lại nghĩ thế?"

"Cháu không biết..."

Haru im lặng, chắc cô bé không biết giải thích sao cho dễ hiểu.

"Nếu ghét thì đã không cứu Haru rồi."

"Chú Gyoten đã cứu cháu sao?"

"Đúng rồi. Lúc này chẳng phải chú ấy đã cứu cháu còn gì!"

"Cháu không thấy. Sợ quá nên cháu nhắm tịt mắt lại."

"Chú thì thấy. Gyoten lao đến trước Haru không một giây đắn đo đấy!"

Rồi từ bàn tay giơ lên trước mặt Oki, ngón út bay lên không trung.

"Sao chú ấy lại cứu cháu nhỉ?"

Vì cháu là con gái của Gyoten. Suýt thì nói ra như vậy nên Tada vội bịt miệng lại. Hắn có cảm giác với Gyoten chẳng cần lý do là con gái hay gì cả.

Không được suy nghĩ, hãy cảm nhận.

Cuối cùng câu trả lời Tada đưa ra lại là: "Vì Gyoten là người như thế."

Bình thường Gyoten cứ lê rề, tỏ ra hờ hững với cảm xúc của người khác. Thế nhưng, thực sự không phải vậy. Cậu ta im lặng quan sát, đôi khi ăn nói hành động bất cần, nhưng tuyệt đối không bỏ mặc người đang phải đối mặt với nguy hiểm. Gyoten đặt sự an toàn của bản thân sang một bên, sẵn sàng bảo vệ một ai đó khi gặp chuyện.

Gyoten Haruhiko là người đàn ông như thế.

"Ngón tay của chú Gyoten có liền lại không?"

Vùi chóp mũi vào đầu con Gấu Gấu, Haru thì thầm.

"Có chứ!" Tada ôm vai Haru lại gần như động viên cô bé.
"Ngày xưa đã có lần liền rồi. Thêm lần nữa vẫn được chứ!"

"Ngày xưa chú ấy cũng bị đứt ngón tay rồi ạ?"

"Ừ. Hồi học cấp ba. Ngón tay bay vút một cái."

"Sợ thế!"

"Đã có kinh nghiệm lần đó nên hôm nay chú mới ngậm ngay ngón tay bị đứt vào nước đá. Nên chắc chắn sẽ liền thôi!"

Nghĩ bụng ai lại đi nói chuyện máu me kinh dị với một cô bé song Haru gật đầu có vẻ quan tâm lắm.

"Chắc là sẽ không sao chú nhỉ!"

Nói rồi cô bé dựa người vào Tada. Cảm nhận hơi ấm từ Haru, Tada chột nhận ra.

Người được động viên hóa ra lại là mình.

Mang quần áo thay cho Gyoten mà lại quên mất của mình. Máu của Gyoten dính trên áo Tada đã chuyển thành vết màu đen. Tada lồng hai bàn tay đang run lên vào nhau. Dù không theo đạo nhưng giờ đây hắn không thể thôi cầu nguyện.

Ca phẫu thuật kéo dài hơn dự kiến.

Cái bụng rỗng của Tada rên rỉ, chẳng còn đủ sức để cầu nguyện lẫn lo lắng nữa. Hắn cùng Haru đi lên nhà ăn trên tầng cao nhất của bệnh viện Mahoro.

Mua phiếu ăn, Tada ăn một suất cơm cà ri cỡ lớn còn Haru thì ăn cơm trứng đúc thịt gà. Nhà ăn có ba phía tường kính nên tầm nhìn khá đẹp. Bầu trời đang nhuộm một màu cam nhạt.

Dãy núi Tanzawa hiện ra rõ nét. Chiếc ô tô mini bật đèn pha đang chạy trên con đường phía xa xa.

Ăn xong bữa tối chưa đến 30 phút, cả hai quay lại hành lang trước phòng phẫu thuật. Ngóng lên ngóng xuống mà Gyoten vẫn chưa được ra.

Cứ tưởng lần này sẽ nhẹ hơn lần bị đâm vào bụng trước đây cơ chứ, không lẽ trong lúc mình ăn món cơm cà ri thì độ xuất huyết quá nhiều mà cậu ta đã... Tada nghĩ quẩn. Chẳng phải trong phim thường hay có cảnh "Bệnh nhân cần truyền máu, yêu cầu người nhà hỗ trợ còn gì. Biết thế thì đã ráng nhịn mà đợi rồi. Dù rằng mình không phải người nhà của cậu ta, quan trọng hơn là cũng không biết cậu ta nhóm máu gì. Haru có thể hợp nhóm máu với Gyoten nhưng chắc không ai lấy máu từ một đứa trẻ con cả...

Cô y tá đi ngang qua ngớ người "Ô kìa".

"Bệnh nhân ghép ngón út đã phẫu thuật xong về phòng bệnh rồi ạ!"

Vậy là ngón út của Gyoten đã được nối lại rồi. Nhưng mạch máu chỗ nối có thể bị tắc nên đêm nay cần phải có sự theo dõi nghiêm ngặt của bác sĩ. Gyoten phải nhập viện một tuần để truyền dịch tránh máu bị vón cục.

"Thật tôi chưa gặp ai bị đứt lìa hai lần cùng một ngón tay đấy!"

Mặt bác sĩ phẫu thuật cho Gyoten ngán ngẩm nói. Nghe nói phải mài một chút xương, nối thật cẩn thận dây thần kinh và mạch máu, sau đó thì kéo da rồi khâu lại.

Sau cuộc vi phẫu mắt bác sĩ có vẻ mệt. Vừa giải thích cho Tada bác vừa xoa bóp mí mắt.

"Bệnh nhân có hút thuốc không?"

"Có. Như ống khói nhà máy luôn ạ."

"Thế thì hơi khó liền đấy. Vì tuần hoàn máu kém."

"Tôi có thể mát xa hay làm gì cũng được ạ!"

Tada nhìn Gyoten nằm trên giường. Cậu ta đang ngủ với bàn

tay phải nhằng nhịt nẹp với băng y tế.

Không hiểu do thuốc mê chưa hết hay chỉ đơn giản là vì quá buồn ngủ nhưng trông nét mặt cậu ta không chút ưu tư, đến mức có thể gọi là vô tư.

"Không được chạm vào chỗ nổi cho đến khi chúng tôi kiểm tra thấy ngón tay đã liền anh ạ!" Vị bác sĩ chừng ngoài 40 trông có vẻ mệt mỏi lắc đầu. "Bệnh nhân được chăm sóc toàn diện nên hai người có thể về được rồi."

Nói rồi vị bác sĩ ra khỏi phòng sau khi nhắc nhở y tá điều gì đó.

Tada và Haru đưa mắt nhìn nhau. Có thể cảm nhận hơi thở của màn đêm đang đến gần từ bên kia tấm rèm cửa sổ. Trong phòng bệnh được đặt 8 giường. Giường của Gyoten nằm ở phía hành lang. Trên giường bên cạnh là cậu thanh niên cùng cái chân bó bột bị treo lên đang đọc tạp chí manga giết thời gian.

"Ở lại tẹo nữa đi ạ!"

Haru bảo. Tada gật đầu. Hắn cất quần áo thay của Gyoten vào tủ nhỏ đầu giường. Haru đặt hai tay lên giường vịn cả nửa thân trên lên đó. Rồi cứ thế cho cơ thể bật từng từng, làm lò xo giường rung rinh lắc lư.

Gyoten vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy. Haru chán quá tì má lên hai cánh tay. Cô bé xoay mặt hưởng ánh mắt đúng cảm Gyoten.

"Lỡ mũi kìa!"

"Ừ! Trong bệnh viện thì giữ trật tự nha!"

"Vâng ạ!"

Haru nói với con Gấu Gấu bị dính máu của Gyoten: "Trật tự nha!"

Tada đứng bên cạnh Haru nhìn xuống Gyoten. Thật may ca phẫu thuật đã thành công. Trút được tảng đá ở ngực thì cơn mệt cũng đổ ập tới. Không ngờ lại có kỳ nghỉ Obon kinh hoàng thế này. Mà trời xui quỉ khiến sao bọn Gyoten lại xuất hiện ở đó nhỉ?

"Haru, hôm nay cháu làm những gì?"

"Ừm... đi xe buýt. Với chú Gyoten và anh ma ám."

"Gì nữa?"

"Đến công viên rất to này. Rồi được ăn bánh nữa."

Haru nói miệng cười tủm tủm. Không thể tin nổi hôm nay lại là một ngày khá vui với con bé. Nếu thế thì thôi khỏi cần truy cứu gì nữa. Tada nghĩ.

"Chắc Gyoten chưa dậy đâu, mình về thôi."

Nghe Tada bảo Haru ngoan ngoãn gật đầu. Nắm lấy tay Haru đang ôm con Gấu Gấu, Tada cầm hộp bánh bông lan bước ra ngoài hành lang. Lúc lái xe đến bệnh viện, rồi quá nên hẳn cầm theo luôn cùng quần áo cho Gyoten.

Trước khi rảo bước đi Tada một lần nữa quay lại nhìn vào phòng bệnh. Gyoten vẫn đang ngủ thiêm thiếp.

"Chú phải đi thăm một người nữa. Đi cùng chú nhé?"

"Vâng ạ."

Đi xuyên qua hành lang không một bóng người, Tada đi sang một tòa nhà khác là tòa buồng bệnh nội khoa.

Bà cụ Soneda đã ăn hết veo bữa tối nên đang ngồi ngay ngắn trên giường trong buồng bệnh dành cho 6 người. Lưng bà cụ cuộn tròn trông vừa như đang ngủ gật, vừa như đang lắng tai nghe tiếng nói của thế giới tâm linh.

Không biết trí nhớ hôm nay của bà cụ ở phong độ nào đây. Hoàn toàn không thể nào đoán trước được bà sẽ nhận ra Tada của tiệm bá nghệ hay lại lẫn lộn thành con trai bà, hoặc Tada lại phải đóng vai thành ông bác sĩ tên Sasaki.

"Bác Soneda!"

Sau một hồi lưỡng lự Tada gọi đồng dục.

Bà cụ liền ngẩng mặt lên. Ngoài bà ra thì ba ông bà cụ khác cũng nhìn lên. Còn hai người nữa thì đã ngáy đều đều dù chưa tới giờ tắt đèn.

"Ô, bác sĩ Sasaki. Bác phải trực đêm vất vả quá nhỉ!"

Phải hóa thân thành bác sĩ Sasaki bằng tám thân đã kiệt sức

này ư? Thấy Tada tiu ngửu bà Soneda phá lên cười.

"Đùa đây, đùa đây. Ta nhận ra cậu Tada ngay mà."

"Cháu xin bác đây!" Tada cũng cười rồi kéo chiếc ghế inox lại gần bên cạnh giường của bà cụ. "Đau tim lắm ạ."

Đưa cho bà cụ túi đựng hộp bánh bông lan, Tada bế Haru vào lòng rồi ngồi xuống ghế. Bà cụ cầm túi bánh, mắt tò mò nhìn Haru.

"Con của cậu Tada hả?"

"Dạ không, con người quen ạ. Bé Mitsumine Haru."

Bị Tada thúc, Haru lỏn lẻn chào, "Cháu chào bà."

"Ừ, chào cháu." Bà cụ Soneda nhìn Haru lịch sự cúi đầu chào. "Hôm nay lại không có cậu trợ lý nhỉ?"

"Cậu ta bị thương nên đêm nay cũng nằm viện này đây bác."

"Có nặng không?"

"Chỉ là đứt tay thôi nên không sao đâu ạ?" Tada truyền đạt sự việc một cách nhẹ nhàng.

"Vì chú Gyoten đã cứu cháu đây bà!" Haru lên tiếng. "Nó bay véo đi!"

"Bay ư? Cái gì bay?"

Bà cụ Soneda nhú mày lo lắng. Tada cuống cuống chặn từ "ngón tay" Haru suýt bật ra bằng chiến thuật thọc lét. Haru uốn éo người trên đùi Tada. Muốn cười lắm nhưng nhớ lời dặn "phải trật tự" khi nãy nên cô bé mặt đỏ lựng cố nén lại.

"Mà không sao là tốt rồi." Bà cụ thôi gặng hỏi quay sang nhìn hộp bánh bông lan. "Trợ lý của cậu nói sẽ luôn nhớ đến ta mà. Làm sao mà chết trước ta được chứ!"

"Chắc không chết đâu ạ." Tada nói, nhớ lại nét mặt vô tư của Gyoten khi ngủ. "Bác Soneda, bánh bông lan để ngày mai đi ạ."

"Cảm thấy ục ịch mới là hạnh phúc mà..." Bà cụ bao biện rồi miễn cưỡng đặt túi bánh bông lan xuống giường. "Rồi rồi, không ăn thì không ăn."

Bỗng thấy âm âm từ phần cơ thể của Haru chạm vào đầu gối. Có vẻ cô bé đã buồn ngủ nên áp mặt vào ngực Tada. Tada bế

Haru chỉnh lại tư thế cho thoải mái. Bà cụ Soneda ngấm nghĩa Tada, bồm bồm cái miệng nhăn nheo nói.

"Hình như cậu Tada lớn lên nhiều thì phải."

"Thế ạ?"

Chắc hẳn mình không béo lên, cũng qua cái thời dậy thì lâu rồi mà.

"Khó khăn và thị phi giúp con người ta trưởng thành."

Bà cụ nghiêm nghị nói một câu tựa như "lời răn vàng ngọc của tổ nghiệp". Tada chỉ biết cười gượng gạo.

Suốt mùa hè phải làm cái việc không quen là trông trẻ, rồi nhũn nã vì vụ cướp xe buýt, đen đủi dính vào vụ đánh lộn dưới trời nắng như đổ lửa, kết cục bi thảm là chứng kiến ngón tay của kẻ cùng nhà bay trên không trung. Rắc ròi liên tục rơi trúng đầu như thế thì cũng sáng mắt sáng lòng ra là phải.

Giờ đây tâm trạng Tada vẫn đang chùng xuống.

Còn có Gyoten bên cạnh ngày nào thì còn không yên ngày đó. Thôi thì coi như sống chung với lũ. Giống như việc cũng chỉ vô ích khi van vãn hồn ma trẻ con ám nhà siêu thoát đi ấy mà. Bất chợt nhận ra thì nó đã ở đó, muốn đi lúc nào thì đi, đâu có hiểu lý lẽ hay đạo lý của thế giới con người. Tada thì hài lòng với tình trạng này, "vâng, xin mời cứ tự nhiên" rồi tài trợ chỗ ở, còn cậu ta cũng thích gì làm nấy.

Cứ cho là con ma quái gỡ mê mình quá đi thì cũng dễ buông xuôi. Vừa vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Haru, Tada vừa nhoẻn miệng cười.

"Chuyến du ngoạn của cậu Tada chắc sắp kết thúc rồi nhỉ?"

"Ý bác là sao ạ?" Tada cảm thấy hơi rợn người nên hỏi. "Cháu sắp chết sao ạ?"

"Ấy không không!" Bà cụ lắc đầu. "Là cậu đã đến được nơi mình muốn đến ấy. Rồi lại đến lúc cậu muốn bắt đầu cuộc phiêu du mới, cho tới lúc đó thì hãy thông thả tản bộ quanh đó thôi."

Không hiểu lắm nhưng Tada vẫn gật đầu. Ôm lấy cơ thể ấm áp của Haru, hắn đứng lên khỏi ghế.

"Muộn rồi cho cháu xin phép. Lần sau cháu lại tới!"

"Vâng, cậu về nghỉ nhé. Cám ơn cậu vì món bánh bông lan!"

Bà cụ Soneda lịch sự cúi đầu cảm ơn, ngồi ngay ngắn trên giường vẫy tay tiễn Tada và Haru.

Trong bãi đỗ xe của bệnh viện Mahoro hầu như không còn thấy xe nào nữa. Chiếc xe tải nhẹ của Tada trắng sáng lên dưới ánh đèn đường.

Đặt Haru đã ngủ say vào ghế cho trẻ em, Tada điều chỉnh ô thổi gió điều hòa. Trong lúc đợi nhiệt độ trong xe dịu xuống, Tada lấy điện thoại di động gọi điện cho Kashiwagi Asako.

Chuông kêu tới tiếng thứ hai thì Asako bắt máy.

"Anh Tada đây. Giờ em nói chuyện được chứ?"

"Vâng. Em vừa từ nhà chồng..." Nói rồi Asako lại chĩnh lại. "Em vừa về từ nhà bố mẹ của anh Kashiwagi."

"Hôm nay anh không tới được nữa. Xin lỗi em!"

"VẬY SAO..."

Có một khoảng lặng ngắn. Tình cảm của Tada đã thay đổi rồi sao. Mới thanh minh đầu tiên của chồng mà đã hẹn hò với người đàn ông khác. Chắc ít người có ấn tượng tốt với kiểu phụ nữ như thế. Hẳn là Asako đang suy nghĩ lung tung như thế. Tada vội vàng định nói tiếp song không kịp vì Asako lại nói với giọng tươi tỉnh.

"Tiếc quá thế hẹn anh lần sau nhé!"

Hẳn cô không muốn Tada cảm thấy nặng nề. Cô đang cố động viên mình rằng chắc anh ấy bận, anh ấy đang mệt thôi. Tada đột nhiên cảm thấy "Không được rút lui ở đây!"

Asako là người mạnh mẽ. Từ trước tới giờ cô phải nuốt vào trong biết bao bất mãn, muộn phiền để hoàn thành xuất sắc vai trò của mình ở công ty cũng như trong gia đình.

Nhưng đâu cần phải hoàn hảo cơ chứ. Đâu cần phải giữ mối quan hệ tỏ ra biết điều, rồi chỉ gặp nhau khi có thể. Mà hẳn cũng không muốn thế.

"Một chút thôi cũng được, anh muốn gặp em."

Tada thật lòng nói với Asako đang định ngắt máy.

"Muộn rồi nhưng em có thể tới văn phòng của anh được không?"

"Vâng!"

Asako đáp. Dường như cô trả lời theo phản xạ vì bị Tada hỏi quá gấp gáp. Hắn cảm thấy ở cô sự bối rối, lưỡng lự.

"Gyoten bị thương nên đang phải nhập viện." Tada cuống cuống giải thích. "Cho nên tối nay anh phải ở văn phòng. Còn có cả bé Haru nữa."

"Em sẽ đến." Asako nói dứt khoát rồi lại lo lắng hỏi thêm. "Anh Gyoten bị thương có nặng không ạ?"

"Không nguy hiểm tới tính mạng đâu. Gặp rồi anh sẽ kể cụ thể."

Tada định chỉ địa điểm văn phòng thì Asako đã chặn lại.

"Anh yên tâm. Em cũng là dân Mahoro mà. Trước ga thì chỉ cần có địa chỉ là đoán được ra thôi."

Nói mới nhớ lúc gặp lại hắn, Gyoten cũng nói câu tương tự. Tada bồi hồi nhớ lại.

Ngón tay của Gyoten chắc chắn sẽ liền lại. Trực giác lần thứ hai trong đêm nay khiến Tada lại tự nhiên mỉm cười.

Trên ghế phụ Haru đang ngủ say và thở đều đều. Sắp được gặp Asako rồi. Vừa điều khiển chiếc xe tải nhẹ nhằm hướng văn phòng, Tada vừa nhận ra bản thân đang cảm thấy thật hạnh phúc.

Bé Haru, Tada bước trên đoạn đường chỉ có một quăng từ bãi gửi xe theo thẳng đến văn phòng. Giữa đường hắn ghé cửa hàng tiện lợi mua đồ uống. Vì không rõ sở thích của Asako nên Tada mua khá nhiều nào nước trà đóng chai, cà phê lon không đường, ít đường, cà phê sữa và bia.

Trước khi Asako tới chắc cũng phải dọn dẹp qua văn phòng. Haru cùng túi đồ uống nặng trĩu cũng không làm khó bước chân Tada thoăn thoắt tiến về phía trước. Cố kìm lại tâm trạng đang muốn nhảy chân sáo khiến bước chân hắn hơi loạng

choạng.

Nhưng bước chân chỉ được lằng lằng cho tới lúc nhìn thấy Hoshi và Kanai đứng trước tòa cư xá nơi có văn phòng của Tada.

Bên vách cầu thang, Hoshi đứng khoanh tay tựa người vào tường. Kanai thì đứng án ngữ chặn lối lên cầu thang, trông như một cặp lực sĩ Kim Cang khập khiễng.

Ngoài tiệm bá nghệ Tada còn nhiều cư dân khác sống trong tòa cư xá này. Không quen biết hàng xóm song Tada cũng lờ mờ đoán được họ khá cảnh giác với tiệm bá nghệ vì liên tục có đủ các thành phần già trẻ gái trai không rõ nguồn gốc ra vào. Ấy thế mà lần này còn xuất hiện cả lực sĩ Kim Cang án ngữ lối đi của cư dân.

Bình thường thì tự tiện vào nhà người khác sao đúng tối nay lại mặt mày bặm trợn đứng ngay lối ra vào cư xá thế này. Tada chau mày tiến lại gần Hoshi và Kanai. Nhận ra dáng Tada, Hoshi đứng thẳng người lên.

"Chào anh bá nghệ. Ngón tay người đồng chí của anh liền lại chưa?"

"Phẫu thuật xong rồi. Chưa chủ quan được nhưng chắc là không sao."

"Thế tốt rồi!"

Không ngờ Hoshi lại lo lắng thật lòng chứ không phải làm ra vẻ. Với Tada thì chỉ cần vậy thôi cũng đủ mềm lòng rồi nhưng "không được không được, giờ mà tỏ ra dễ dãi là lại bị lợi dụng như mọi khi thôi!" Tada nghĩ lại.

"Cậu Hoshi hôm nay cũng đôn đáo cả ngày rồi nhỉ!" Hấn cố nói giọng mỉa mai. "Đi tảo mộ với phụ mẫu thuận lợi cả chứ?"

"Đừng có xù lông lên vậy chứ!" Hoshi cười méo xệch. "Trong lúc vắng tôi, ở đó biến thành cuộc hỗn loạn ngoài dự kiến nên cũng thấy không phải với anh lắm."

Hoshi giơ một tay lên ra hiệu lập tức Kanai chìa ra tấm phong bì màu nâu.

"Gì thế này?"

Mặc kệ Tada đang khá bối rối, Kanai chẳng nói chẳng rằng dúm thật mạnh chiếc phong bì. Tada đành chịu thua, đặt túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi xuống đất, phong bì nhận được khá dày. Để chừng phải 500 nghìn yên.

"Tiền thăm hỏi thôi." Hoshi bảo. *Mắc nợ Hoshi sau rắc rối lắm.* Tada vội vàng định trả lại phong bì thì Kanai đã siết chặt nắm đấm ra điều cấm trả lại.

"Cứ cầm lấy đi!" Giọng Hoshi không cho đối phương được trả lời có hay không. "Chiến hữu của ông anh mà không đến quảng trường cửa Nam trên cái xe buýt quái gở đó thì đã không xảy ra chuyện âm ỉ thế, nhưng thôi cứ cầm lấy đi."

Cái kiểu nói như người khác phải chịu ơn gã. Tada đang mệt mà động vào vụ xe buýt cũng bất lợi nên hắn quyết định giờ phải ngoan ngoãn nhận tiền thăm hỏi thôi.

Nhìn Tada nhét phong bì vào túi quần, Hoshi gật đầu hài lòng.

"HHFA từ giờ sẽ im ắng hơn đúng như kế hoạch của chúng ta. Nghi vấn rau sạch cũng đang bị đồn thổi nhiều lên rồi giờ lại thêm vụ ồn ào này nữa. Cái nghề buôn bán cần giữ gìn hình ảnh thế mà lại bị một cú đòn khó đỡ như vậy."

"Tên chém ngón tay Gyoten thế nào rồi?"

"Vẫn đang bị giữ ở sở cảnh sát Mahoro. Lãnh đạo của HHFA đang cuống lên đi lo lót. Nó bị bắt tại trận lại khu vực khoảng cái liềm loạn xạ nên chắc chắn không thoát được bị khởi tố đâu. Cảnh sát chắc cũng sẽ tới chỗ chiến hữu của anh để thẩm tra nên cứ trả lời 'tình cờ ở đó rồi bị liên lụy' thôi đấy!"

"Nghề bá nghệ như tôi mà tình cờ nhận việc cầm bằng sao?"

"Bá nghệ cho nên làm việc gì mà chẳng được." Hoshi cười. "Anh cứ nói tên tôi ra không sao cả. Môi giới người cầm bằng cũng là một phần công việc nhưng luôn thiếu nhân lực mãn tính nên cũng có lúc phải thuê tiệm bá nghệ."

Cũng phải. Ghi nhớ câu chuyện, Tada gật đầu. Mỗi quan hệ giữa các cụ già và Gyoten trong vụ cướp xe buýt cũng cứ giải thích "do tình cờ lên nhầm xe buýt người quen thuê trọn gói rồi

đi cùng luôn đến quảng trường cửa Nam" là ổn.

Tada và Hoshi trao nhau nụ cười và cái nhếch mép. Không hề muốn làm tòng phạm với Hoshi nhưng cả hai rõ ràng đều đang cảm thấy toại nguyện vì "đã trót lọt".

Tada cầm túi đồ mua ở cửa hàng tiện lợi lên, hỏi thăm việc vốn vẫn đau đầu.

"Nghe nói tổ chức mẹ của HHFA là giáo phái có tên 'Đạo lắng nghe' phải không?"

"Sao tự dưng ông anh lại hỏi chuyện đó?"

"Cha mẹ của Gyoten có thể trước đây đã từng tham gia."

Hoshi suy nghĩ một chốc cuối cùng nói.

"Tin hay không tin là tự do của mỗi người. Vấn đề là có tồn tại một thứ niềm tin đến mức phải làm tổn thương ai đó hay không thôi. Chiến hữu của anh có đang áp đặt lời răn của 'Đạo lắng nghe' cho ai đó không? Đứa nhóc kia chẳng hạn."

Hoshi hát hàm chỉ Haru đang ngủ say.

"Không!" Tada trả lời. "Chẳng ai vô thần vô đạo bằng Gyoten đâu. Tuyệt đối không có chuyện cậu ta ép uống cái gì cho ai đó."

"Thế thì chẳng vấn đề gì cả!" Hoshi nhún vai. "Đạo lắng nghe đã dừng hoạt động như một giáo hội. Chỉ là trong ban điều hành HHFA có vài người từng là tín đồ thôi. Thứ có thể đe dọa chiến hữu của ông anh không còn tồn tại trên đời này nữa đâu."

Ngoại trừ ký ức đau đớn trong trái tim Gyoten. Gyoten nói với Sawamura rằng "quyết định sẽ quên" nhưng Tada biết có một chút nói dối trong đó. Chính vì có thứ không thể nào quên nên Gyoten mới có thể nói với bà cụ Soneda rằng "luôn nhớ". Những người xung quanh, điển hình là Tada có thể dõi theo, hỗ trợ và lắng nghe chuyện của Gyoten nhưng trái tim và ký ức của Gyoten thì chẳng thể có cách nào cả. Mà quan trọng là còn chẳng rõ bản thân Gyoten có mong được dõi theo, hỗ trợ hay lắng nghe không ấy chứ.

Cảm xúc và trải nghiệm đã đi qua một lần thì khó có thể xóa bỏ. Chỉ có giữ chặt trong lòng mà sống thôi. Gyoten đang điem nhiên thực hiện điều đó và thỏa mãn với quỹ đạo của nó, Tada

thấy vậy. Còn rêu rao về thử nghiệm phải cần nỗ lực và đau đớn tới mức nào chắc không phải phong cách của Gyoten.

Asako bước xuống từ chiếc taxi màu đen đỗ ở góc đường. Nhận ra Tada cô bước đi thật nhanh về phía tòa cư xá có văn phòng tiệm bá nghệ. Rõ ràng là Hoshi và Kanai với cái tướng bắt hảo cũng lọt vào tầm mắt Asako song cô không hề tỏ ra sợ sệt.

"Ông anh kinh nhỉ!"

Hoshi liếc nhanh về phía Asako, rồi đưa ánh mắt quay lại nhìn Tada. "Chiến hữu năm viện là lô gái về nhà ngay."

Lô gái về nhà, ăn với chả nói. Chỉ là cô Kashiwagi đến chơi thôi... Trong khi Tada còn lúng búng biện bạch thì Hoshi đã bỏ đi theo sau là Kanai.

"Thôi cứ vui vẻ nhé. Thiếu tiền báo tôi một câu."

Cuộc viếng thăm của Hoshi hóa ra là để xin lỗi về vết thương của Gyoten. Chính vì thế mà gã ngại, không xông xộc xông vào văn phòng mà đứng đây, thật không giống gã chút nào.

Tada lắc đầu lấy lại tinh thần, đón Asako dưới cầu thang.

"Em đến có sớm quá không?" Đứng trước mặt Tada, Asako có chút ngại ngùng hỏi. "Vừa nãy là ai vậy? Họ có việc gì sao?"

"Xong rồi, em không cần để ý đâu!"

Tada giục Asako lên cầu thang. Hoshi được hôm thể hiện lòng tốt thì cũng kỳ đà cản mũi gì đâu, giờ còn dọn dẹp gì nữa nhưng thôi đành vậy.

"Phòng hơi bừa bộn, hy vọng em không để ý."

Vào bếp rửa tay xong Asako thích thú quan sát bên trong văn phòng. Cô ngồi xuống ghế xô pha tiếp khách thử độ đàn hồi lò xo, nhòm vào bên trong gạt tàn đầy ắp đầu mẩu thuốc lá, ngắm nghía giá sách xếp các tập tài liệu hay tám bản đồ đang xem dở còn nguyên trên bàn. Trông như một cô mèo vừa được dẫn về nơi ở mới.

Mở toang tấm rèm ngăn giữa khu tiếp khách và không gian ở, Tada vỗ cho Haru ngủ. Trong lúc thay bộ đồ ngủ hần tranh thủ lau qua người cho cô bé bằng khăn bông ướt. Haru hơi nhột

nhưng được lau sạch mồ hôi con bé có vẻ thoải mái hơn. Cô bé tự nằm xuống tấm đệm được trải bên cạnh giường của Tada rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Haru không hề nhận ra sự có mặt của Asako. Nếu biết có khách chắc cô bé lại phải nô một chập mới chịu.

Thật may là Haru đã ngủ ngoan. Trong bếp, Tada vừa lục túi nilon đồ mới mua vừa để ý động thái sau lưng. Từ lúc nào Asako đã ngồi xuống bên cạnh đệm ngắm khuôn mặt đang say ngủ của Haru.

Con Gấu Gấu cũng đang ngủ bên cạnh Haru. Bị dính mấy vết máu nhưng nét mặt Gấu Gấu vẫn rất đáng yêu. Không chịu kém cạnh Gấu Gấu, Haru với khuôn mặt ngây thơ dễ thương cũng đang tung tăng trong thế giới giấc mơ.

Asako chỉnh nhẹ vị trí con Gấu Gấu cho sát vào với Haru. Đặt hai tay lên gối đang ngồi quỳ xuống, Asako nghiêng đầu khẽ mỉm cười.

"Em uống gì không?"

Asako ngẩng mặt lên nhìn dãy đồ uống xếp hàng trên bộ nấu nướng chật hẹp, đáp lại lời Tada, cô nói.

"Cho em bia đi!"

Tada cầm hai lon bia rồi ngồi xuống giường. Asako đứng lên ngại ngần di chuyển đến bên cạnh Tada.

Hai người ngồi cạnh nhau cùng uống bia. Dưới chân là Haru và con Gấu Gấu đang ngủ say sưa. Chỉ nghe thấy tiếng ô tô đi ngoài đường còn lại trong phòng khá im ắng. Không gian tràn ngập sự tĩnh lặng.

"Chắc anh đã có một ngày dài nhỉ!"

Asako nói nhỏ. Có lẽ nhìn thấy máu dính trên con Gấu Gấu nên cô cũng đoán ra được phần nào. Tada kể lại những việc mà hẳn biết. Nhắc lại mới thấy đúng là một ngày dài.

Haru và Gyoten bị dính vào vụ cướp xe buýt. Quảng trường cửa Nam hỗn loạn, ngón tay út của Gyoten bay trên không trung. Qua lần này chắc tầm ảnh hưởng của HHFA sẽ bị hao hụt đi nhiều. Asako lúc sửng sốt, lúc lại lo lắng hỏi mấy câu và cuối

cùng cũng chịu đồng tình.

"Anh Gyoten bị vậy cũng không dám nói là mừng nhưng cũng may mọi việc đã ổn."

Tada phì cười vì cách nói trịnh trọng và vô cùng nghiêm túc của cô.

"Có chuyện này em thắc mắc từ lâu..." Ngắm Haru ngủ, Asako nói tiếp. "Anh nói nhận trông Haru, vậy anh và mẹ bé chắc là cũng khá thân thiết phải không?"

"Hoàn toàn không."

Tada cuống cuống nói. Chưa kịp giải thích kỹ hơn.

"Ra là thế!" Asako đã gạt gù. "Nhìn thế này mới thấy giống anh Gyoten."

Lần bản một hồi, Tada trả lời.

"Không, cũng không phải! Bố mẹ của bé Haru đang làm việc ở nước ngoài nên họ gửi đọt hè thôi. Còn hai tuần nữa là họ tới đón."

Nói ra miệng như thế Tada mới thấy đó mới là sự thực. Bố mẹ của Haru, thương yêu nuôi nấng Haru là Mitsumine Nagiko và bạn đời của cô.

Asako cũng không tra hỏi hơn nữa. Song, cô chỉ thì thầm với âm lượng gần như nhỏ nhất.

"Nói thật là em có hơi ghen đấy. Lúc nhìn thấy anh và họ ở quán cà phê trên đường lớn Mahoro."

Tada cố kiềm chế tâm trạng đang muốn nhảy cẫng lên.

"Cám ơn em!" Hấn trả lời, cố ra vẻ một gã đàn ông điềm đạm.

Tada và Asako uống sang lon bia thứ hai. Không có đồ nhắm nhưng do trong phòng oi nóng nên bia cứ thế trôi tuột qua cổ như nước.

"Anh uống được không?"

"Cũng bình thường. Vì công việc liên tục nên anh cố gắng không uống nhiều ở nhà."

"Thế người ta gọi là uống được đấy!"

Cứ thế cả hai thì thào những câu chuyện vô thưởng vô phạt.

Không phải những chuyện nghiêm túc, khoảng cách giữa hai người cũng không đột nhiên xích gần lại nhưng thật dễ chịu làm sao. Asako cũng cảm thấy như thế nên trông cô khá thoải mái.

Khoảng thời gian yên bình bị phá hỏng khi cửa văn phòng đột nhiên mở ra. Vì rèm ngăn vẫn mở nên từ giường có thể trông rõ ra ngoài cửa.

Gyoten đang đứng sững lại trong tư thế lúc mở cửa. Tada và Asako đang ngồi cạnh nhau cùng chạm mặt chính diện với Gyoten.

"Ô kìa!"

Asako nói, còn Tada chỉ thảng thốt đứng bật dậy. Gyoten mặt xanh như quả dưa chuột khiến Tada tưởng sức khỏe cậu ta diễn biến xấu, hóa ma về đây chứ.

"Xin lỗi vì làm phiền nhé!"

Gyoten lịch sự nói, tay trái thẽ thọt đóng cửa lại. Tay phải vẫn quán băng trắng giống như lúc gặp ở bệnh viện.

Lúc bóng Gyoten biến mất sau cửa Tada mới nhận ra người mình vừa nhìn thấy không phải là hồn ma. Nếu là ma thì đã chẳng cần mất công đóng mở cửa làm gì rồi.

"Này, Gyoten!"

Tada gọi nhưng chỉ nghe thấy tiếng bước chân đi xuống cầu thang. "Đợi anh chút!", hắn xin phép Asako rồi vội vàng lao ra khỏi phòng. Vì cuống quá nên cầm luôn theo cả lon bia đang uống dở.

Chạy xuống cầu thang ra đến ngoài cư xá thì đuổi kịp Gyoten. Gyoten đang chân bước loạng choạng đi về phía đường lớn.

"Gyoten, cậu sao thế?"

Tada đi vòng ra trước mặt Gyoten chặn bước cậu ta lại.

"Cậu phải nằm yên tĩnh cơ mà."

"Ừm... thì đúng là thế..."

Chắc do thiếu máu nên giờ sắc mặt của Gyoten trông giống

trái cà tím.

"Tôi chợt nhớ ra hôm nay cậu có hẹn gặp giám đốc, tôi sợ không có ai trông nhà nên..."

Câu nói của Gyoten nghe ấm lòng thế nhỉ, thật tréo ngoe với hoàn cảnh đang bị thương của cậu ta nhưng Tada lại để ý tới chi tiết khác.

Khi này do bất ngờ quá nên không nhìn thấy trên ngực áo phong Gyoten có in dòng chữ khá lớn "Viva ♥ Mahoro!" Đã thế phong chữ kiểu viết bằng bút lông chắc nịch.

"Ô kìa, cái gì thế hả?"

Tada không kìm lại được. Lần theo ánh mắt của Tada, Gyoten nhìn xuống ngực mình.

"Không phải đồ cậu mang đến cho tôi à?"

"Ô thế hả, tôi xin lỗi!"

Định mang cái áo phong trắng bình thường thôi nhưng cuống quá lại nhầm. Nhưng không biết từ khi nào trong tủ quần áo lại lẫn chiếc áo gấm ghiếc đó chứ.

"... Cái đó bán ở đâu vậy?"

"Là của em người Columbia cho ngày xưa đó mà!"

Gu thẩm mỹ quần áo của Lulu ở tận chân trời nào mà người thường khó có thể đoán được. Tada hối hận vì đã lôi nó ra khỏi tủ mà không kiểm tra kỹ.

Thứ dính trên áo phong có là vết máu hay vết mực với Gyoten cũng chẳng đáng quan tâm. Cậu ta ưỡn cái ngực áo có dòng chữ ngớ ngẩn, thái độ thản nhiên hỏi.

"Còn điều nào không?"

"Còn, mà ai cho cậu hút!"

"Tại sao?"

"Bác sĩ bảo máu lưu thông không tốt sẽ khiến ngón tay bác sĩ mất bao công gắn lại cho cậu rụng ra ấy!"

Mà nói đâu xa, giờ đang thiếu máu rồi ấy chứ. Tada cương quyết không đáp ứng yêu cầu nhưng Gyoten vẫn cười đáp trả.

"Yên tâm, tôi làm máu lưu thông tốt đây."

Nói dứt câu cậu ta cướp luôn lấy lon bia Tada đang cầm, ừng ực uống cạn. Ấn trả lại cái lon rỗng cho Tada đang ngớ người ra, Gyoten quẹt miệng bằng bên tay đang băng bó.

"Còn sẽ làm mạch máu giãn nở nên xong rồi nhé. Cho tôi một điếu đi!"

Tada đành chịu thua lôi từ trong túi ra bao Lucky Strike, lắc một cái rồi chìa ra cho Gyoten. Châm cho mình trước rồi lấy bật lửa châm vào điếu thuốc Gyoten đang ngậm trên môi.

"Khà... đã quá!" Gyoten sung sướng phả ra một hơi khói thuốc. "Ở bệnh viện được chăm sóc tới tận chân răng cũng sướng nhưng khổ cái là lúc thèm lại không được hút!"

"Xém chút nữa thì cậu được miễn hút cả đời luôn rồi đó. Ở đó mà phàn nàn!"

Tada nói, nhớ lại những vết máu của Gyoten rơi rớt ở quảng trường cửa Nam.

"Cậu về bệnh viện đi tôi trả tiền taxi!"

"Trông có vẻ không cần người trông nhà nữa nhỉ!"

Gyoten nhe nhớn. Tada xấu hổ vội bao biện.

"Cô Kashiwagi chỉ ghé vào chút thôi. Có cả bé Haru nữa mà, ai làm gì đâu..."

"Rồi rồi!"

Gyoten càng nhe nhớn hơn, trông cái mặt giống hệt một con chó Shiba ngốc nghếch. Biết có biện bạch sao cũng vô ích nên Tada im lặng.

Hai làn khói tan vào trong màn trời đêm oi ả. Cảm xúc nhẹ nhàng tràn ngập con tim Tada. Chắc Gyoten cũng cảm thấy như thế. Hẳn im lặng ngấm đờng đi của làn khói cho tới khi hút hết điếu thuốc.

Một lúc sau thì Gyoten lên tiếng.

"Thế nhé!"

Dụi đầu mẩu thuốc lá vào cái lon rỗng Tada đang cầm, cậu ta đi bộ ra phía đường lớn Mahoro.

"Đợi tí đợi tí, tiền taxi nữa này!"

Định rút ví ra thì Tada sực nhớ tới khoản tiền nhận từ Hoshi. Đúng lúc có chiếc taxi đi ngang qua, Gyoten giơ tay chậm rãi vẫy lại. Vội quá Tada đưa luôn cho Gyoten phong bì nhét nãy giờ trong túi quần.

"Ý cậu bảo tôi đi taxi tới tận Nekkanai luôn hả?"

Cầm cái phong bì dày bự trên tay, Gyoten thắc mắc.

"Tới bệnh viện. Đừng có phung phí đây!"

Tada khom người nói với Gyoten đã ngồi vào hàng ghế sau taxi. Cửa xe đóng lại.

"Lấy chỗ này trả tiền phẫu thuật và viện phí đây!"

Tada nhắc thêm cho chắc thì Gyoten hạ cửa kính xe xuống.

"Đợi chút ạ!" Gyoten nói với lái xe đồng thời quay sang Tada. "Cậu vừa nói gì?"

Thôi được rồi. Cũng chẳng phải tiền sạch sẽ gì cho cam. Tiêu thoải mái đi.

"Mai tôi lại vào thăm."

Tada chỉ nói có vậy.

Gyoten mỉm cười. Tada cảm thấy bất an với nét mặt trong vắt này.

"Không cần đến đâu!"

Gác khuỷu tay lên cửa sổ xe đã hạ hết kính, Gyoten ngược nhìn Tada đang đứng sát cạnh taxi.

"Tada, cảm ơn cậu nhiều!"

"Gì vậy hả giờ?"

"Có lẽ cậu nói đúng, phải cảm ơn cậu vì đã nhận trông Haru."

Tada giật mình tới mức dự cảm vừa rồi tan biến mất tiêu khi Gyoten nhắc tới tên Haru.

"Tôi biết nói thế này thật dở hơi nhưng..." Gyoten nói tiếp. "Lúc có chuyện xảy ra, cơ thể tôi phản ứng không phải để làm

Nekkanai

Thành phố nằm ở cực Bắc của tỉnh Hokkaido.

đau Haru mà là để bảo vệ con bé. Sao tôi cảm thấy..."

Hạnh phúc quá.

Dù nói rất nhỏ nhưng vẫn tới được tai Tada. Tada nhìn Gyoten. Gyoten cười có chút ngượng nghịu rồi kéo kính cửa sổ lên.

"Chứ còn gì nữa!"

Tada nói thầm theo chiếc taxi vừa rời đi. Lời thì thầm dần lớn hơn. Thành lời nói trào dâng lên từ tâm khảm.

"Từ đầu tôi đã biết rồi mà. Cũng đã nói rất nhiều lần rồi. Cậu sẽ không bao giờ làm tổn thương ai. Chắc chắn thế. Vì tôi biết cậu là một gã như thế mà."

Đám thanh niên say xỉn vừa đi qua vừa nhìn Tada sợ sệt nhưng hấn cũng không để ý. Bóng đèn hậu màu đỏ lẩn vào với dòng xe cộ uốn lượn như sông rồi rẽ ở góc phố.

Lòng nhẹ tênh tiễn chiếc xe đi khuất, Tada mỉm cười.

Sáng hôm sau, Haru nhìn thấy Asako ngủ trên giường, liền hỏi.

"Ai vậy? Khách ạ?"

Cô bé vô cùng phấn khích. Ngủ trên ghế xô pha khiến Tada mình mẩy đau ê ẩm nhưng hấn vẫn làm món trứng ốp la cho Haru đang rất tươi tỉnh và Asako.

Chia tay Asako trước ga để cô về nhà, Tada cùng Haru đi đến bệnh viện.

Nhìn giường bệnh trống không, Tada đứng chôn chân trong phòng mất một lúc.

Gyoten đã biến mất không để lại vết tích gì.

Chương 8

"Thật sai lầm khi đưa tiền cho cậu ta!" Tada rên rỉ. "Dù bác sĩ đã ngăn lại nhưng cậu ta không nghe, vẫn bỏ đi sau khi thanh toán viện phí."

"Cậu ấy đi đâu không biết?" Nghe xong đầu đuôi câu chuyện Mitsumine Nagiko mặt buồn rầu thở dài. "Haru-chan lại gây phiền toái cho anh rồi."

Hai tuần sau khi Gyoten biến mất. Vào một buổi chiều cuối tháng Tám, vừa về nước là Nagiko tới ngay tiệm bá nghệ Tada. Vali to cô gửi chuyển phát thẳng từ sân bay Narita về nhà rồi vừa kịp nhảy lên chuyến xe buýt còn trống chỗ đến Mahoro. Haru nãy giờ ngồi trên đùi Nagiko, ôm chặt lấy mẹ không rời hết con gấu koala.

"Chính vì thế mà giờ không có Gyoten ở đây. Rất xin lỗi chị vì lại vào đúng lúc quan trọng này."

"Anh đừng xin lỗi. Cám ơn anh đã chăm sóc bé Haru suốt thời gian qua."

Tada và Nagiko ngồi đối diện với nhau ở ghế xô pha tiếp khách trong văn phòng. Đồ đạc của Haru cũng đã sắp hết vào thùng các tông. Đêm qua, vừa nghe hơi thở đều đều của Haru đang ngủ say sau lưng, Tada vừa xếp vào thùng từng thứ một nào là khung ảnh, truyện tranh rồi quần áo đã tăng lên đáng kể nhờ Lulu và Hicy.

Nagiko ghi địa chỉ nhà riêng vào phiếu chuyển phát rồi đưa cho Tada.

"Gửi giúp tôi để tôi mai nhận được nhé."

Tada nhận phiếu rồi dán lên thùng các tông đặt dưới chân.

"Chắc chú sẽ buồn lắm đây!"

Trái ngược với Tada rầu rĩ thì Haru đang đầy hạnh phúc vì lâu rồi mới được gặp mẹ.

"Mami đâu?" Cô bé hỏi Nagiko. Không hề để ý gì tới Tada.

"Ngày kia mami sẽ về con ạ."

Ra là vậy. Tada nghĩ. Đúng như hần đoán, Haru gọi Nagiko là "mẹ" và gọi bạn đời của Nagiko là "mami". Từ ngày kia, tuy có hơi khác biệt nhưng cuộc sống thường ngày của ba người yêu thương nhau sẽ bắt đầu trở lại.

Nagiko âu yếm nhìn Haru rồi ngẩng mặt lên.

"Khi nào Haru-chan quay về báo với tôi một câu được không? Tôi cũng thấy lo cho vết thương của cậu ấy."

"Tất nhiên rồi, tôi sẽ gọi." Tada hứa.

Chắc Nagiko cũng mệt sau chuyến đi dài. Không thể lần bản níu Haru mãi được. Tada dứt khoát đứng lên khỏi ghế xô pha.

"Tôi muốn tiễn hai mẹ con ra đến ga nhưng cho phép tôi chỉ xuống đến dưới tầng một thôi nhé!"

Tada bưng thùng các tông đặt dưới đất lên.

"Cửa hàng tiện lợi gần đây nhận chuyển phát đến 6 giờ chiều thôi."

Tất nhiên là Tada nói dối. Nếu muốn chiều tối mai tới thì đêm gửi cũng vẫn kịp. Chỉ vì Tada không nỡ chia tay Haru, hần muốn tránh cảnh phải khóc nức lên ở ngoài ga.

Như đoán được ý Tada, Nagiko giục Haru.

"Mình về nhà thôi nào!"

Haru ôm con Gấu Gấu, đứng lên trước và bắt đầu đi xuống cầu thang văn phòng. Vẫn bộ váy và dép xăng đan giống với lúc đến tiệm bá nghệ Tada. Mái tóc cũng là do Tada sáng nay vất vả buộc lại. Vừa chải đầu cho Haru hần vừa bảo "Hôm nay mẹ sẽ tới đón cháu đấy!" thì Haru sung sướng nhảy cẫng lên.

Đứng trước tòa cư xá, Nagiko cùng Haru ngược nhìn Tada.

"Haru, nói cảm ơn chú Tada đi!"

"Cảm ơn chú!"

Haru nói. Do chưa hiểu chuyện hay quá vui vì được về nhà mà cô bé cứ tùm ta tùm tùm.

"Chú cũng cảm ơn cháu nhé!" Tada nói. "Được ở cùng cháu chú vui lắm!"

Tức thì mặt Haru hiện lên dòng chữ "Ơ kìa?"

"Chú Tada cũng về cùng cháu đúng không?"

"Không, nhà của chú ở đây mà."

Có vẻ cô bé đang dần hiểu ra vấn đề. Haru bắt đầu mếu máo.

"Chú Gyoten đâu?"

Từ lúc Gyoten mất tấm mắt tích thì câu hỏi này một ngày lặp đi lặp lại cỡ mười lần. Tada không biết trả lời sao với Haru đang lo lắng cho Gyoten nên chỉ giả lả lúc thì "Chú ấy ra ngoài một chút thôi", lúc thì "Sắp về rồi!"

Nhưng hôm nay thì khác. Tada đã có được câu trả lời chính xác cho câu hỏi của Haru.

"Nhà của chú Gyoten cũng ở đây."

"Thế thì chú Gyoten cũng không đi cùng cháu được sao?"

Giờ thì nước mắt Haru lăn chã rơi. Tada khom người đặt thùng các tông xuống đất. Bàn tay không cầm gì lau má cho Haru.

"Haru đừng khóc nào. Lúc nào cháu đến đây chơi cũng được. Cả chú và chú Gyoten luôn đợi cháu."

Tada ôm lại thùng các tông rồi đứng lên. Nagiko nhẹ nhàng nắm lấy tay Haru, cúi đầu chào Tada.

Nagiko và Haru bước đi nhằm hướng ra ga Hakokyu Mahoro.

"Giữ gìn sức khỏe nhé!" Tada nói với theo tâm lưng bé nhỏ của Haru. "Nhớ nghe lời mẹ và mami đấy!"

Haru ngoảnh đầu lại. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt nước mũi song cô bé vẫn nở nụ cười. Tay nắm lấy tay Nagiko, cô bé vẫy rít bên tay ôm con Gấu Gấu ngang bụng. Đó là lời chào tạm biệt dành cho Tada.

Tada cũng vẫy tay đáp lại. Mí mắt hấn nóng rục, tầm nhìn mờ đi nhưng vẫn cố kìm nước mắt lại, vì nhận ra khóc trước cửa văn phòng còn đỡ tệ hơn ngoài ga. Nhớ bị mấy bà hàng xóm

đồn thổi lên "Anh tiệm bá nghệ kia vợ con bỏ đi rồi. Trông túng thiếu nên cũng phải thôi" thì sao mà chịu thấu.

Nagiko và Haru băng qua ngã tư đèn tín hiệu giao thông rồi biến mất vào đám đông trên phố.

Mai đã sang tháng Chín rồi mà trời chiều vẫn nóng oi ả quá. Tada quệt tay áo lên đuôi mắt và mũi vờ như lau mồ hôi. Họ khan khoảng hai lần để xốc lại tinh thần.

Gửi đồ ở cửa hàng tiện lợi xong Tada bước lên cầu thang về văn phòng. Vừa mở cửa ra là vô tình buông một tiếng thở dài.

Văn phòng không còn quần áo và đồ chơi của Haru giờ trông chỉ còn là một không gian cực kỳ vô vị.

Không buồn làm món ăn đơn giản mà mãi mới nghĩ ra được, Tada ngồi xuống ghế uống whisky. Trên ghế đối diện đặt tấm chăn chiên Gyoten vẫn dùng đã được gấp gọn gàng. Hộp bánh Gyoten dùng để tích tiền xu cũng vẫn còn nguyên dưới xô pha.

Chắc cậu ta ngại mối quan hệ giữa Asako và mình thôi. Tada lắc lắc thứ nước màu nâu trong cốc. Không biết giờ đang lang bạt nơi nào nữa. Ngón út của cậu có thói, có rụng tôi cũng kệ xác cậu đấy.

Văn phòng giờ chỉ còn một mình sao mà rộng và yên ắng. Hồi Gyoten chưa đến hẳn đã giết thời gian bằng cách nào nhỉ?

Lần hỏi lại miễn ký ức nhưng cũng chẳng thể nào nhớ ra nổi.

Tâm trạng giờ thê thảm giống hệt chú chó đang đợi chủ về.

Những ngày bình thường đã quay trở lại. Ngày bình thường của Tada trước khi Gyoten tới ăn nhờ ở đậu.

Cuộc sống độc thân xa rời bấy lâu ban đầu dễ chịu hơn hẳn tưởng. Phòng ốc không bừa bộn, không cần phải để ý trước sau nhắc ai đó đi cắt tóc đi, đi tắm rửa. Cuộc sống theo nhịp của bản thân, chỉ cần nghĩ tới bản thân giúp Tada giảm bớt được khá nhiều căng thẳng.

Thế nhưng hẳn cũng ít nói chuyện hẳn đi. Câu nói ra trong

một ngày đa phần chỉ là "Xin chào, tiệm bá nghệ Tada xin nghe" và "Công việc đã hoàn thành. Quý khách vui lòng chuyển khoản vào đây. Xin cảm ơn quý khách!", và Tada chú ý khi ăn cơm hộp của tiệm Irori thì nhai thật kỹ, vì hàm và cơ lưỡi hắn sắp lão hóa đến nơi rồi.

Cho đến giờ Gyoten đã vài lần bỏ đi. Chẳng cần phải lo lắng chắc lần này cậu ta cũng lại thò mặt về thôi. Tada cứ chủ quan đoán vậy. Đâu đó trong lòng hắn có lẽ cũng mong như thế.

Thế nhưng qua đợt nóng còn sót lại của mùa hè, rồi sang thu rất lâu rồi mà Gyoten vẫn không xuất hiện trước mặt Tada. Không một cánh thư hay điện thoại cho biết cậu ta đang ở đâu, ra sao.

Ít ra cũng phải báo xem ngón út có liền lại hay chưa chứ. Cho ăn nhờ ở đậu hơn hai năm rưỡi mà hành xử lạnh nhạt thế bao giờ. Cuối cùng Tada lại đâm ra bực bội. Cứ nghĩ chỉ có một mình mình ở đây đau đầu đau còn Gyoten chắc đang tung tẩy ở nơi nào đó là hắn lại càng thấy hậm hực hơn.

Với Asako thì suôn sẻ không ngờ. Có lúc Tada đến nhà Asako, đôi khi Asako cũng đến văn phòng của Tada.

Ban đầu, hôm nào gặp Asako, Tada cũng thấp thỏm lo lắng lúc nào đó cửa sẽ mở và Gyoten có thể xuất hiện thành linh. Dần dà hắn cũng quen. Giống như nước thấm vào vải, Tada chấp nhận rằng có thể Gyoten sẽ không bao giờ quay về nữa.

Miếng vải ướt sẽ đậm màu hơn, nhìn giống như những vết ố. Càng chấp nhận Tada lại càng thấy thấm tận vào sâu trong lòng, Asako tinh ý nhận ra điều đó.

"Anh lo cho anh Gyoten phải không?"

Cô vuốt nhẹ bờ vai trần của Tada.

"Gyoten có khả năng sống ngang với động vật hoang dã nên chắc đang khôn khéo sống khỏe re ở nơi nào đó thôi."

Dù Tada có cố nói giọng tỏ ra tươi tỉnh Asako vẫn trầm ngâm.

"Em nghĩ khỏe thì chắc chắn rồi..."

Chỉ nói thế rồi cô lại cuộn tròn trong chăn.

Có lẽ Asako suy nghĩ vì cô mà Gyoten thấy thừa thãi ở tiệm bá nghệ Tada. Vì thế Tada biết ý không đề cập tới chuyện Gyoten trước mặt Asako. Hắn cũng cố tỏ ra phấn chấn để không giống như đang có ưu tư. Kết quả là có lúc hành xử chẳng khác gì một tên cà tửng nhưng Asako cũng chỉ cười ý như "cũng đành chịu vậy anh nhỉ." Cũng không hẳn Tada không thấy như đang bị thương hại "Cứ cố tỏ ra tươi tỉnh làm gì... Rõ là anh buồn mà", nhưng mối quan hệ của cả hai vẫn rất êm đẹp.

Để mà nói điều đáng bận tâm thì đến bây giờ rồi mà mỗi lần tới nhà Asako cô vẫn dẫn ngay hắn lên phòng ngủ. Tada chưa từng được nhìn thấy phòng khách và nhà bếp ở tầng một. Nhưng Asako luôn bảo "vì không hay nấu ăn nên xấu hổ" song vẫn pha trà rồi lóng ngóng bưng lên tận phòng ngủ khác hẳn với phong độ lúc ở ngoài tiệm nên đâm ra Tada lại nghĩ "thôi kệ vậy!"

Quen nhau mới được vài tháng. Không còn ở cái độ tuổi vồ vập, cũng chẳng đặt mục tiêu phải sống chung hay kết hôn gì. Tada chỉ muốn cứ từ từ xích lại gần nhau trong yên bình như thế này.

Nhà của Asako cũng luôn yên ắng không chịu kém cạnh gì tiệm bá nghệ Tada.

"Cậu bá nghệ, là tôi đây. Oka ở phường Yamashiro. Đến dọn vườn giúp cái nhé!"

Lâu rồi mới lại có điện thoại yêu cầu từ lão Oka dạo này thu mình ở ẩn, cũng là lúc tiết trời vừa chớm sang độ cây trút lá.

Phóng ngay tới nơi trên chiếc xe tải nhẹ thì thấy lão Oka đã tay cầm cái hót rác đứng đợi ngoài vườn.

"Trợ lý đâu rồi?"

"Ngay sau vụ lộn xộn ở quảng trường cửa Nam cậu ta bỏ đi rồi."

"Vết thương thì sao?"

"Đã phẫu thuật gắn ngón tay lại nhưng sau đó thế nào cậu ta không liên lạc lại nên cháu cũng không biết."

Nghe Tada trả lời chắc lão Oka cũng phần nào cảm thấy áy náy.

"Thôi thì cậu ta cũng là người lớn rồi. Cậu đâu phải có trách nhiệm chăm sóc mãi."

Lão húng hắng ho, ánh mắt nhìn lơ đãng vào không trung.

"Hôm nay quét lá rồi đốt thôi."

"Không cần kiểm tra giờ chạy xe buýt sao ạ?"

"Đừng có chọc ngoáy mà!" Lão Oka bối rối. "Tôi bị bà nhà rầy la không ngớt, nên tạm thời dừng hoạt động phản đối Yokochu."

Theo lời kể của lão Oka thì chẳng bao lâu sau ngày mùa hạ đó cảnh sát Mahoro đã tìm tới lão.

"Tên là gì ấy nhỉ? Hình như là Hayakawa gì đó."

Là Hayasaka. Trước đây Tada từng bị Hayasaka để mắt tới, tất nhiên sau vụ lộn xộn lần này anh ta cũng xông tới văn phòng để hỏi han sự việc. Giải thích giống như đã khớp thoai với Hoshi thì cũng được yên ổn tới giờ không bị truy cứu gì thêm nữa.

Nghe nói lão Oka cũng khai rằng "thuê xe buýt để đi du lịch Hakone, đến lúc ghé vào quảng trường cửa Nam thì bị cuốn vào vụ lộn xộn". Lão cũng bị hỏi về tấm băng rôn lên án Yokochu nhưng đã một mực chối rằng "chỉ viết ý kiến của bản thân ra tấm vải mà thôi!" thì anh ta cũng rút lui.

"Nhưng cái cảnh sát họ quan tâm lại là hội bán rau ấy" Lão Oka nói. "Cứ vặn vẹo hỏi miết 'tại sao lại cho thuê đất?' 'ông có tham gia vào hoạt động của hội không' nên tôi trả lời cho biết tay luôn 'việc của tôi là có ai hỏi thuê đất thì cho thuê', 'tôi thích ăn thịt hơn ăn rau. Cho nên mới lập toàn bộ ruộng xây nhà chung cư cho thuê đấy!'"

Hayasaka đành bó tay hoặc nhận thấy Oka và HHFA không có liên hệ gì nên chỉ tới một lần đó.

"Nhưng biết việc tôi làm thì mù nhà này nổi đóa lên. Chỉ cần thở ra từ 'xe buýt' thì mắt mù lại lóe như đèn pin như sợ tôi lại định giở trò gì vậy."

Lão Oka cố gắng không ra ngoài, hằng ngày vào vai cụ ông

tốt bụng để lấy lại niềm tin của vợ.

Đón lấy cái hót rác từ lão Oka, Tada bắt đầu dọn vườn. Mỗi lần quét lá rụng lại nghe như tiếng vo viên tờ giấy khô.

Tada bất giác nhìn sang bên kia đường, phía ruộng của HHFA. Chắc đã qua đợt thu hoạch rau nên chỉ toàn thấy lơ thơ cành khô đã chuyển màu nâu không rõ là cà tím hay cà chua. Đất đóng khô cứng lại, trên mặt cỏ rậm rì lá khô phủ đầy. Dĩ nhiên ở đó không một bóng người.

Lão Oka hiềm hoi ra giúp, lão đang gom lá khô trong vườn thành một ụ nhỏ nhưng nhìn theo ánh mắt Tada lão hồi tưởng lại.

"Hội trồng rau đó từ sau hè là không thấy xuất hiện." Lão Oka nói. "Thấy bảo doanh thu không tốt nên rút cuộc tháng trước không thấy chuyển khoản tiền thuê đất nữa. Trông thấy chúng làm cậu trợ lý của cậu bị thương, rồi cảnh sát cũng tới đây nên tôi đã định mời họ đi không cần đợi tới kỳ gia hạn."

"Thế có khi lại tốt ấy nhỉ!" Tada trả lời một câu vô thưởng vô phạt.

Nếu không có vụ ở quảng trường cửa Nam chắc HHFA cũng phải thu gọn quy mô hoạt động. Vì lời đồn rau của họ làm ra không phải rau sạch đã lan rộng, lại thêm một số trường học dùng rau của HHFA cho bữa trưa ở trường mà chủ yếu là hội phụ huynh đang có động thái điều tra thực trạng. Đã thế nghe nói còn có cả trẻ con phải cầu cứu tới phòng tư vấn trẻ em vì "bị bắt lao động quá sức".

Không hiểu liên quan đến những việc này Hoshi dính dáng bao nhiêu phần. Nhưng rõ là cậu ta ngấm ngầm đằng sau nhằm hủy hoại HHFA. Mới hôm trước Tada tình cờ chạm mặt Hoshi ở đường lớn Mahoro.

"Dạo này yên ắng hẳn đúng không?" Gã cất tiếng tự mãn. "Khi nào tôi còn ở Mahoro này thì mấy hội nhóm mờ ám đừng mong tự do lộ hành!"

Bụng nghĩ còn có hội nhóm nào mờ ám hơn xã hội đen và đồng bọn của Hoshi nữa sao nhưng Tada giữ im lặng. Đúng như

lời Hoshi nói, sự thật là HHFA đã không còn làm hoạt động quảng bá ở quảng trường cửa Nam nữa.

Trong lúc đốt đám lá khô đã gom lại, Tada ngồi xuống bờ hiên nhà ngắm khoảng vườn nhà Oka. Lão Oka cũng ngồi xuống bên cạnh, canh cho lửa không bén ra ngoài. Vợ lão Oka thì bưng trà và bánh tới. Bà ngồi xếp chân ngay ngắn trong góc nhà đằng sau Tada và lão Oka, nhìn ra đám cây cối ngoài vườn đang bước từng bước vào đông.

Một con chim cánh cạch bay tới mổ quả hồng còn sót lại trên cây. Nó hót vang rồi bay sang mái nhà bên cạnh.

"Chuyện đó ấy mà. Đừng có buồn quá." Lão Oka ngúc ngắc nói một câu an ủi. "Cậu trợ lý chắc sẽ về thôi."

Trông mình giống đang buồn lắm sao? Tada từng cảm thấy có một chút tuyệt vọng. Thế nhưng hẳn cũng cảm nhận chút hy vọng mong manh trong câu nói của lão Oka.

"Bác nghĩ thế sao?" Tada hỏi như chết đuối vớ được cọc.

"Chứ sao. Vì chắc cậu ta làm gì còn chỗ nào để đi nữa."

Bằng chứng thật mông lung, đã thế lại chỉ có lý do tiêu cực Gyoten mới quay trở về. Tada thất vọng. Đồng thời không thể phủ nhận bản thân cũng mong dù thế nào thì Gyoten cũng hãy quay về đi.

Xong công việc của một ngày, Tada giao cái túi giấy của trung tâm mua sắm Hakokyu mang theo này giờ cho lão Oka. Bên trong là chiếc áo len mới mua. Chiếc áo của bà cụ trong đội cướp xe buýt bị dính đầy máu Gyoten không thể dùng được nữa. Tada đã chạy khắp nơi tìm bằng được chiếc áo có chất liệu và thiết kế giống như thế. Lão Oka cầm lấy túi giấy, vui vẻ nhận lời sẽ trao tận tay bà cụ.

Tada mua cơm hộp tiệm Irori rồi mới về. Trên đường lớn Mahoro hẳn đi lướt qua một người mang khuôn mặt quen quen. Là Tsuyama vụ "chăn bông bay". Anh ta không nhận ra Tada, mặt rạng ngời đi bộ ra phía ga cùng vợ và con gái Tada từng nhìn thấy trong bức ảnh. Tada đợi một lúc mới khéo léo quay đầu lại. Cứ tưởng họ đã đi lẫn vào đám đông thì cả nhà Tsuyama

lại dừng chân trước cửa công ty môi giới bất động sản. Chắc đã tìm được việc ở Tokyo nên quay về Mahoro để tìm nhà cho cả gia đình. Thế thì còn gì bằng. Tada vừa bước đi vừa vung vẩy túi cơm hộp.

Một chiếc xe tải loại nhỏ đậu trước tòa cư xá. Người đàn ông trông giống nhân viên chuyển nhà chất nào tử nào giương lên thùng xe. Ở trên tầng hai cùng với tiệm bá nghệ Tada còn có tiệm mát xa châm cứu tên Nguyên Khí Đường. Trông không được đông khách lắm, chẳng lẽ họ phải đóng cửa tiệm hoặc chuyển đi chỗ khác rồi sao.

Canh giữa lúc chuyển đồ xuống, Tada đi lên lối cầu thang hẹp. Cánh cửa Nguyên Khí Đường mở toang nên lần đầu tiên Tada có thể nhìn vào bên trong nhà hàng xóm.

Diện tích còn hẹp hơn cả tiệm bá nghệ Tada. Nhưng còn có cả bồn rửa mặt, nhà vệ sinh, bếp gas cho thấy chủ của Nguyên Khí Đường không những kinh doanh mà còn đang sống ở đây. Chiếc bàn chải đánh răng cắm trong cốc nhựa. Hộp đựng thức ăn sẵn. Chiếc khăn mặt cũ sờn.

Người hàng xóm chưa từng một lần chào hỏi và hầu như không thấy có động tĩnh gì. Về phần mình, Tada cũng cố gắng tạo khoảng cách. Vì người phím với Hayasaka cảnh sát Mahoro vụ bọn Hoshi hay lui tới tiệm bá nghệ Tada ngày xưa chắc có lẽ là ông hàng xóm này. Tada vốn vẫn hoài nghi thế.

Nhưng giờ khi biết người đó sẽ đi mất thì hẳn bỗng dừng lại thấy buồn. Cứ nghĩ những hình ảnh thân quen rồi cả những con người quen thuộc cứ từng chút một rời xa mình như thế này lại cảm thấy bản thân không có thay đổi gì đặc sắc và hiện tại cũng giậm chân tại chỗ, thật trống rỗng làm sao. Giống như chiếc khăn bông cũ sờn bị bỏ lại trong căn phòng trống hoác.

Yura và Yuya tìm đến văn phòng rất đúng thời điểm như đoán được Tada đang rất ử dột. Đúng vào ngày Chủ nhật, lâu lắm mới không có yêu cầu công việc gì, Tada ngủ dậy muộn định bụng ra ngoài ăn trưa.

Còn Yura và Yuya thì vừa xong lớp học thêm buổi trưa, đang

định ngó nghiêng ở hiệu sách trước ga rồi về.

"Thế là bọn cháu thắc mắc không biết chú Tada giờ ra sao nên mới ghé qua ạ."

Yura nói. Yuya cũng mỉm cười gật đầu. Tada hơi bối rối khi thấy được mấy đứa nhóc cấp một lo lắng cho như thế này, hấn rửa mặt rồi rời khỏi văn phòng.

Yura lần Yuya đều đã ăn cơm hộp ở lớp học thêm. Tada nói sẽ đưa hai đứa đến hiệu sách nên cả ba đi bộ ra quảng trường cửa Nam.

"Dạo này cơm hộp của Yuya có thịt rồi."

Yura thông báo cho Tada. Cái kiểu nói đầy tự hào mới thật cá tính và đáng yêu làm sao.

"Tốt rồi!" Tada nhìn xuống Yuya đang đi bên cạnh. "Tâm lý của mẹ cháu có gì thay đổi không?"

"Cháu cũng chịu. Cảm giác chỉ như đang chán với hoạt động của HHFA thôi ạ."

Yuya ngượng nghịu nói thêm.

"Nhưng hầu như không đi ra ruộng nữa nên cháu có thêm nhiều thời gian nói chuyện với mẹ hơn trước. Phải tiếp chuyện thôi cũng đủ mệt rồi."

"Còn làm bộ xấu hổ nữa!" Yura coi bộ hào hứng. "Tập trung vào học hành nên thành tích cũng lên hạng này, được ăn thịt nên sắc mặt cũng tươi hấn ra còn gì."

"Đợt hè vừa rồi thật làm phiền các chú ạ." Yuya cúi đầu tỏ ý xin lỗi. "Muốn tới trực tiếp cảm ơn các chú nhưng mãi không đi được. Cháu có cái tật cứ lúc quan trọng là lại lên cơn thiếu máu..."

Tada đã từng nhận được lời cảm ơn và xin lỗi từ Yuya và Yura. Ngay ngày hôm sau vụ hỗn loạn, bọn trẻ lần lượt gọi điện cho Tada. Hai đứa áy náy vì không thể giúp Haru ở quảng trường cửa Nam và cứ thế lạc mất nhau. Tada thông báo Haru không bị thương gì để hai đứa yên tâm, thay vào đó hấn hỏi tới chân tơ kẽ tóc chuyện gì đã xảy ra lúc mình không có mặt cùng. Giấu chuyện Gyoten đã chạy trốn khỏi bệnh viện, hấn cũng

thông báo cả việc ngón tay Gyoten đã được gắn liền.

"Hai đứa không phải suy nghĩ gì nữa nhé!" Tada bảo. "Kết cục chú cũng chẳng giúp được gì. Nhưng cũng may mọi việc đã ổn nên cũng an tâm."

"Bé Haru có khỏe không ạ? Ngón tay chú Gyoten thế nào rồi ạ?"

Tới đây thì Tada nói Haru đã quay về nhà còn Gyoten thì mãi vẫn chưa về lại văn phòng.

"Chú ấy đi đâu được nhỉ?"

"Thoắt ẩn thoắt hiện như ma rùng ý nhỉ!"

Yura và Yuya nhìn nhau nét mặt lo lắng.

"Phải rồi!" Yura bất chợt nhìn lên Tada. "Cháu từng nhìn thấy chú Gyoten trước ga Mahoro!"

"Khi nào?"

Tada giật mình hỏi.

"Hình như hồi tháng Mười. Lúc ra khỏi lớp học thêm thì cháu thấy chú Gyoten đang đi ở chỗ thanh chắn đường tàu số 1. Cháu định gọi nhưng đúng lúc xe buýt sắp chạy nên thôi."

Vậy là đã rõ, sau khi rời khỏi văn phòng ít nhất Gyoten vẫn còn ở lại Mahoro một thời gian.

Quảng trường cửa Nam vẫn đông người qua lại như mọi khi, đám bò câu cũng len lỏi trong từng khoảng trống. Bà cụ ngồi trên ghế băng ném từng mẩu bánh mì cho lũ bò câu.

Yuya nhìn chăm chú xuống mặt đất nơi ngón tay Gyoten từng lăn lóc rồi nhìn Tada nói.

"Cứ nghĩ không bao giờ gặp lại những người đã từng ngồi chung xe buýt cháu lại có cảm giác thật khó tả."

"Vì sao chú?"

Tada hỏi. Yuya nghĩ một lúc rồi nói.

"Vì đã rất thú vị ạ." Cậu bé cười. "Nhưng sẽ không gặp lại được nữa. Vì không có địa chỉ liên lạc, mà cũng tại HHFA mới có vụ ồn ào đó."

Vụ hỗn loạn không chỉ lỗi tại HHFA mà cũng tại cả lão Oka

cướp xe buýt và Gyoten thì cho ngón tay bay như rốc két. Nếu Yuya muốn gặp ít nhất Tada có thể cho địa chỉ liên lạc của lão Oka song hẳn chỉ im lặng gật đầu. Không hiểu đã xảy ra biến đổi hóa học như thế nào nhưng với Yuya, ngày hè hôm đó đã trở thành một kỷ ức đẹp. Giờ yên ổn rồi mà gặp lại lão Oka thì giá trị của kỷ ức mùa hè ấy có nguy cơ rớt sà thảm hại.

Giữ bọn trẻ tránh xa những người quái dị và bảo vệ giấc mơ của chúng là nghĩa vụ của người lớn. Yuya tiếp tục không để ý tới Tada đang một mình gật gù tâm đắc.

"Tất nhiên bé Haru chắc sẽ lại đến chơi, còn chú Gyoten cũng sẽ về thôi."

Lần này thì Yura gật gù tâm đắc. Lại được bọn trẻ xốc lại tinh thần cho rồi. Tada chỉ biết im lặng cười ngượng nghịu.

"Nhưng dù có không còn gặp lại đi chăng nữa." Yuya nói. "Cháu chắc chắn vẫn sẽ nhớ chú Gyoten. Cháu sẽ không bao giờ quên lời chú Gyoten nói, việc chú ấy đã làm cho cháu."

Lời nói thì thâm nhưng mạnh mẽ. Tada bất giác dừng chân nhìn xuống Yuya.

"Gyoten nói gì với cháu?"

"Chú ấy bảo cứ làm việc gì cảm thấy đúng. Nhưng chú ấy cũng nói luôn phải nghi ngờ bản thân đang cảm thấy đúng đã đúng chưa."

"Tới đây được rồi ạ," Yuya nói rồi vẫy tay chào Tada. Cậu bé cùng với Yura biến mất vào khu mua sắm có cửa hiệu sách bên trong.

Tada đứng chôn chân tại chỗ một lúc giữa đám đông trên quảng trường cửa Nam.

Nhưng cháu sẽ cố gắng nhớ về bà. Dù bà có chết. Nhớ đến khi cháu chết ấy.

Kỳ lạ là Yuya nói giống với điều Gyoten đã nói với bà cụ Soneda.

Này Gyoten, cậu có nghe thấy không? Thằng bé nói sẽ không bao giờ quên cậu đấy. Cậu thì nói không muốn một ai nhớ đến

mình cả. Nhưng điều đó là không thể.

Không thể nào không đọng lại trong ký ức của ai đó và chìm xuống hồ sâu thăm thẳm chỉ với ký ức đen tối của bản thân. Cho dù Gyoten có cầu mong thế nào đi chăng nữa.

Bởi vì Gyoten đang sống và liên quan tới biết bao nhiêu người. Không thể nào hất hết mọi người ra để chỉ còn lại một mình, mà làm thế thì cũng quá là ngạo mạn.

Muốn chuyển những lời của Yuya cho Gyoten quá. Tada nghĩ.

Cậu không bao giờ cô đơn. Có lẽ, tôi cũng thế. Ở thành phố này, chắc chắn sẽ có mối liên kết với một ai đó không phải là gia đình cũng không phải bạn bè. Chỉ cần còn tồn tại. Không! Chắc chắn kể cả sau khi chết đi rồi bóng hình của chúng ta vẫn còn đọng lại đâu đó trong ký ức của Yura, Yuya và Haru. Giống như cái bóng quen thuộc hiện lên trong buổi chiều tà. Rồi tới ngày chúng đi hết cuộc đời, ký ức về chúng ta mới hoàn toàn hòa vào cùng màn đêm.

Thế nhưng, nhớ về Yura, Yuya và Haru khi đó lại là những người khác. Cứ như thế, sinh mệnh con người được tiếp nối. Ký ức xoay quanh sự sống và cái chết được phó thác cho đời sau.

Không vì cái chết của một cá thể mà niềm vui và nỗi buồn, hạnh phúc và khổ đau, tất cả tan thành thanh không. Giống như ký ức về cậu con trai đã mất đến giờ vẫn còn sống trong tôi. Dù niềm vui, niềm hạnh phúc lớn lao và nỗi buồn, niềm đau tột đỉnh mà cậu bé mang tới có dần mờ nhạt đi chăng nữa thì nó vẫn sống trong trái tim này. Dù tôi có chết đi thì hẳn ai đó sẽ nhớ, dù mờ lung, đến một con người mang trong lòng nỗi đau lẫn hạnh phúc là tôi đây.

Mỗi loài sinh vật sống đều sở hữu điều gì đó mà ngay cả cái chết cũng không thể nào hoàn toàn cướp đi được. Chính vì thế mà một khi đã sinh ra thì tất cả mọi sinh vật đều cố gắng tồn tại, kết nối với nhau. Để chống lại điều tàn khốc là cái chết. Để chứng minh sinh mệnh không phải thứ chỉ sống và chết đi một cách vô nghĩa.

Gyoten. Cả cậu và tôi dường như đã thất bại trong việc chìm đắm vào bóng tối bên trong chính mình rồi đây. Niềm vui trào dâng khiến Tada mỉm cười. Thế mà mình lại mong không dính dáng tới ai, muốn được ở một mình. Làm cái nghề bá nghệ rồi sống lẩn lóc ở cái thành phố này thì từ khi nào lại không còn được một mình nữa.

Tada ngược nhìn bầu trời Mahoro. Có lẽ lũ chim bồ câu đứng đĩnh ở quảng trường cửa Nam sắp vỗ cánh bay đến sau những tòa nhà bao quanh quảng trường, nơi có trời mây xa xôi le lói ánh mặt trời.

Chiều ba mươi Tết tới mà Gyoten vẫn chưa về.

Tada tháo chiếc chuông gió màu đỏ vẫn treo trên ô cửa sổ, cẩn thận lau lớp bụi bám bằng khăn vải. Trong bàn tay Tada chiếc chuông phát ra tiếng leng keng khe khẽ. Suy nghĩ một hồi xem nên cất nó vào đâu, Tada lôi từ trong gầm giường ra chiếc nồi cơm điện. Năm chiếc tất sẽ thành miếng lót.

Chiều tối thì Lulu và Hicy tới. Tada chẳng có hứng chuẩn bị Tết nên đang nằm dài trên xô pha uống whisky liền vội vàng bật dậy.

"Trời ơi, thế này sao được anh bá nghệ. Nào nào, phải đâu ra đây chứ!!"

"Bọn em mang mì soba, mấy món Tết với món zoni tới đây!"

Cả Lulu và Hicy đều khệ nệ túi to túi bé. Vừa bước vào văn phòng, Lulu nhanh tay dọn dẹp mặt bàn tiếp khách còn Hicy thì bắt đầu đun sôi nước bằng cái nồi cỡ đại vừa mang tới. Con chihuahua Hana bắt đầu hưng phấn chạy vòng vòng trên sàn nhà, nó kéo cái chặn của Gyoten từ xô pha xuống hít ngửi.

Trong lúc Tada vẫn đần người ra đó thì Hicy luộc mì soba và hâm nóng lại món zoni. Hai cô nàng còn mang luôn cả bát tô tới. Lulu bày hộp đựng món ăn ngày Tết lên mặt bàn tiếp khách chật chội. Tất nhiên có cả món nộm củ cải muối đầy ắp.

Nhìn mặt bàn xuất hiện kết hợp cả món ăn tất niên lẫn năm mới, Tada hỏi.

"Lại làm quá tay à?"

"Dạ đúng rồi!" Lulu uốn éo người ra chiều bồi rồi. "Người em giờ không được băm với thái là bứt rứt anh ạ."

"Mà con Hana có chịu ăn đồ chua đâu."

Hicy nói giọng tỉnh queo nhưng Tada hiểu rõ hai cô nàng đến vì lo lắng cho mình đang phải sống một mình.

Ba người ngồi quây quần quanh bàn nạp thức ăn và rượu vào bụng.

"Em hiểu tâm trạng của anh bá nghệ lắm!" Lulu thở dài. "Không được gặp bé Haru nữa em cũng chán chẳng muốn làm gì mà."

"Anh Tada buồn là phải." Hicy nói đầy lo lắng.

"Có sao đâu. Âm lên con bé bảo lại đến chơi mà." Tada tỏ ra như không có chuyện gì. Hăn cũng vội vàng khăng định thêm. "Mà nói cho hai em biết, Haru không phải con rơi của anh đâu đây!"

"Thì bọn em biết mà..." Lulu quay sang nhìn Hicy, lấy hết quyết tâm mở lời.

"Bạn anh không có liên lạc gì sao?"

"Không hề."

"Không biết anh ấy thế nào rồi. Ai lại để anh bá nghệ ử rữ ra thế này, thật chẳng đáng làm bạn."

Tôi nào có ử rữ gì đâu chứ. Men rượu bắt đầu ngấm nên Tada lơ đễnh buột miệng.

"Giờ tôi đang có bạn gái nên Gyoten giữ ý đấy thôi."

Lulu và Hicy đương nhiên rất khoái chủ đề như thế này.

"Từ khi nào vợ? Cô ấy thế nào?"

"Ôi đồ tồi. Em cứ tưởng anh sẽ lấy em chứ!"

Cả hai cùng rướn người lên. Tada rúm người lại.

"Ai hứa hẹn hồi nào chứ?"

Hăn nói song Lulu cau có.

"Không hứa. Nhưng người ta gọi là thần giao cách cảm đó..."

Sao mà có thứ thần giao cách cảm đáng sợ thế.

Cả hai cùng hỏi dồn dập bắt Tada phải khai bằng sách tiểu sử của Asako. Kể cả chuyện hẳn ướm hỏi cô hôm nay có tới được văn phòng thì bị từ chối khéo rằng "Xin lỗi anh hôm nay em kẹt rồi."

Thời khắc chuyển giao năm cũ và năm mới nên chắc Asako về nhà bố mẹ. Tada nghĩ vậy để tự an ủi bản thân song cứ nghĩ biết đâu cô ấy lại tới nhà người chồng đã mất thì con sâu ghen tuông nhỏ nhen trong người lại ngo ngoạ. Chính vì cả chuyện đó mà từ chiều hẳn đã lôi rượu ra uống rồi.

"Ừm, xinh đẹp lại làm giám đốc à? Anh bá nghệ này, liệu anh có đang bị người ta chơi bởi qua đường không vậy?"

"Lulu, ai lại nói thế."

"Không biết có phải không nữa."

"Anh Tada đừng có nghe Lulu nói nhảm!"

Hicy giục Tada đang nuôi con sâu ghen tuông và Lulu uống tiếp.

"Hai người đừng có nghĩ vớ vẩn nữa. Đã thế càng phải uống nào!"

Đêm đã khuya nhưng bữa rượu vẫn vô cùng rôm rả, gần đến thời khắc chuẩn bị sang năm mới thì bên ngoài văn phòng nghe loáng thoáng có tiếng ồn ào. Tiếng người đi lên rồi đi xuống cầu thang rồi còn nghe cả thấy tiếng cái gì đó va vào tường.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

Lulu đưa đôi mắt đờ đẫn vì say ra phía cửa.

"Chắc chuyển nhà chẳng?" Tada nghiêng đầu nói. "Phòng bên cạnh đang trống mà."

"Ai mà chuyển nhà vào đêm hôm khuya khoát thế này, lại còn đêm tất niên nữa chứ." Hicy còn lại chút lý tính ít ỏi, gạt phăng lời của Tada.

Cửa văn phòng mở tung, một giọng nói vang lên.

"Tôi là người vừa chuyển tới phòng bên!" Gyoten bước vào. "À, xin mời. Có chút mì soba ra mắt hàng xóm đây!"

Lulu và Hicy há hốc mồm nhìn Gyoten. Tada cũng bất ngờ

đến mức không thể đứng lên khỏi xô pha. Gắng lắm mới nói được câu: "Mì soba thì ăn xong rồi!"

"Thì ăn nữa cũng có sao! Happy New Year!" Gyoten đặt gói mì và cây thông nhỏ xuống bàn.

Ngón út trên bàn tay phải vẫn còn rõ mồn một vết sẹo nhưng có vẻ đã liền lại. Một đường màu đỏ nhỏ chạy vòng quanh gốc ngón tay.

"Vẫn còn chút nữa mới sang năm mới!" Tada thất thần ngược nhìn Gyoten nói. "Ngày tất niên mà trưng cây thông là xui lắm đó."

"Chả sao!" Gyoten cười. "Vận xui của cậu để tôi đuổi đi hết cho!"

Nhìn Gyoten cười, trong lòng Tada vừa muốn cho cậu ta ăn đấm vì dám để mọi người phải lo lắng, vừa muốn ôm chầm lấy vì cuối cùng cậu ta đã quay trở về. Có bao nhiêu điều muốn nói với Gyoten. Thế nhưng Tada chẳng thể biến suy nghĩ nào thành hành động. Chỉ biết ngồi như thằng ngốc trên xô pha mà hỏi.

"Này cậu, bao lâu nay cậu ở đâu thế hả?"

"Nhà em!"

Có tiếng phụ nữ từ phía cửa. Là Asako đang mặc trên người bộ đồ nỉ. Sau lưng là Hoshi đứng đầu rồi cả Ito, Tsutsui, Kanai đang nhăn nhó.

"Anh Gyoten ngủ trong góc phòng khách nhà em mà. Anh Tada không hề nhận ra sao?"

Nào có để ý cơ chứ? Phát hiện ra sự thật động trời, Tada chỉ biết hét đóng lại mở miệng một cách vô nghĩa.

"Thành thật xin lỗi anh!" Asako cúi đầu thật thấp. "Em đã định nói với anh mấy lần nhưng cứ định thì anh Gyoten lại van vỉ 'giữ bí mật' giùm."

Như Asako kể thì hôm sau ngày xảy ra vụ lộn xộn ở quảng trường cửa Nam, Gyoten với bàn tay phải chẳng chịt băng y tế đã loạng choạng tới nhà cô với khuôn mặt xanh lét. Asako đang trong kỳ nghỉ lễ Obon đã quá ngạc nhiên trước vị khách không ngờ tới ngay giữa buổi ban ngày. Cô tạm thời mời Gyoten vào

bên trong, chỗ cậu ta ngồi xuống ngay bậc thềm bước lên nhà, vì trông bộ dạng Gyoten như sắp ngã lăn ra vì thiếu máu.

Gyoten xin Asako cho ở một thời gian. Gyoten không muốn Tada phải chịu thêm chi phí điều trị nội trú dài ngày trong viện. Chỉ cần cho cậu ta sử dụng không gian đủ để ngủ là cậu ta sẽ biết điều im lặng không làm phiền gì cả.

Ngay cả khi Asako đưa ra gợi ý giúp nộp thay tiền viện phí thì Gyoten cũng kiên quyết không nhận.

"Biết khi nào mới trả nổi! Tôi không muốn nợ nần ai cả."

Nghe nói Gyoten đã nói vậy.

"Tôi cũng muốn sớm gom đủ tiền để rời khỏi văn phòng của Tada. Tôi còn ở chỗ Tada thì cô Asako cũng không dám tới chơi đúng không?"

"Ôi không..." Bị bóng gió nhắc tới chuyện với Tada, Asako có chút xấu hổ. "Nếu thế bọn em có thể gặp nhau ở chỗ khác cũng được mà."

"Không không, thế thì tôi đáng tội cầu đầu trăm mắt!"

Gyoten cởi giày, bước nhanh dọc hành lang rồi nhòm vào phòng khách. Dừng mắt trước chiếc ghế xô pha bọc da khá lớn, cậu ta ngồi xuống thử độ nhún.

"À, hay là cô lo chuyện kia? Yên tâm! Tôi thực sự là hiền lành vô hại."

Không để ý tới Asako đang "cạn lời", Gyoten một mình nói tiếp.

"Cho nên cô có thể cắt phăng nó cũng được! Rồi cho vào ngăn đá thì kiểu gì cũng gắn lại được, mà vốn dĩ của tôi cũng cỡ ngón út thôi nên cô cứ yên tâm!"

Gyoten mặt nghiêm túc rờ tay vào khóa quần.

"Không cần, không cần!" Asako cuống cuống ngăn lại. "Tôi hiểu rồi, nên anh cứ ở đây tới khi nào lành hẳn vết thương đi!"

Sau khi Asako trình bày ngọn nguồn, bầu không khí im lặng bao trùm khắp tiệm bá nghệ Tada một lúc lâu.

Mãi thì Lulu và Hicy cùng đồng thanh rên lên.

"Không thể tin nổi!"

"Vẫn cái kiểu bất chấp, vô duyên mà!"

Lulu cười xen lẫn bồi rối.

"Tại sao lại không tới chỗ bọn em cơ chứ?"

"Chỗ người Columbia thì lộ với Tada ngay!" Gyoten trả lời tỉnh queo.

Lời chỉ trích của Hicy hướng vào Asako.

"Làm giám đốc mà bị ép là xếp luôn được sao? Thế thì kinh doanh sao nổi?"

"Cũng tạm tạm." Asako e ngại nói. "Tại cũng không quen với kiểu nói chuyện của anh Gyoten nên..."

"Túm lại là!" Gyoten chen vào giữa Hicy và Asako. "Cũng tại chẳng còn chỗ nào mà đi thôi. Nhưng không có gì với Asako đâu đây."

Có thì đừng mong yên được với tôi. Chẳng phải cậu ngại mối quan hệ giữa tôi và Asako à? Vì ngại mà lại lặn đến nhà Asako, đến giờ tôi vẫn không tài nào hiểu nổi lối tư duy này. Muốn xả vào mặt Gyoten như vậy song Tada vẫn như mọi khi, chỉ mấp máy miệng như con cá vàng.

"Vì thế mà tôi đã được cho ở nhờ chỗ Asako."

Lần này tới lượt Gyoten kể về cuộc sống ở dinh thự nhà Kashiwagi.

"Cô Asako đi làm có ở nhà đâu nên đêm tôi rảnh thôi cả người ra. Chỉ thỉnh thoảng dọn dẹp, đến bệnh viện, rồi một mình đi đâu đó kiếm cái bỏ vào mồm, mỗi thế. Rảnh quá nên ban ngày đột nhập vào dinh thự nhà hàng xóm cô Asako đứng giả làm tượng đá điêu khắc."

Tinh thần của Tada vẫn chưa hồi lại để có thể nói thành tiếng nên chỉ biết rủa sả trong lòng "Đồ ba toác!"

"Đang tính không biết tiếp theo nên làm gì thì thằng cu bán đường nó chỉ cho phòng bên cạnh văn phòng đang trống." Gyoten nói tiếp, "Nó xúi 'hay là mở văn phòng thám tử' rồi giúp luôn cả khâu chuyển nhà."

Thanh quản của Tada cuối cùng cũng phục hồi chức năng.

"Tiền vốn khởi nghiệp cậu tính sao?"

"Để thuê văn phòng cũng tốn kha khá tiền đặt cọc. Chỗ 50 vạn yên cậu đưa còn một ít nhưng chỗ đó thôi hơi hẻo nên bán đường có hỗ trợ chút đỉnh."

"Cậu đùa đấy à?" Mãi Tada cũng đứng lên được khỏi ghế xô pha. "Lo tôi phải tiền viện phí này nọ mà sao tiêu vèo cái hết 50 vạn rồi hả!"

Giữ ý với Hoshi đang đứng ở cửa, Tada vẫn tiếp tục nhỏ giọng vắn vẹo Gyoten.

"Vậy ý cậu là sẽ làm thám tử có xã hội đen chống lưng cho à? Rồi không đoán được bị chúng bắt làm việc gì đâu!"

"Nói bao lần anh giai mới thông đây. Tôi không phải xã hội đen. Tôi tính tới nước thu hồi được vốn nên mới đầu tư thôi!"

Hoshi tai thính nghe chán rồi nói.

"Công việc của ông anh cũng đến lúc nên mở rộng thêm đi chứ. Tóm lại là, ông chiến hữu này sẽ thuộc bộ phận thám tử, một chi nhánh của tiệm bá nghệ Tada."

Thật tự tiện hết sức... Tada xụi vai ử rữ song sau đó lại thấy buồn cười. Cái nghề thám tử chắc cũng chẳng có việc mấy. Chắc chắn Gyoten lại chỉ làm việc cầm chừng đủ để trả tiền nhà. Thế có nghĩa là từ giờ về sau Tada sẽ phải tiếp tục gồng mình mà gánh thêm của nợ.

"Yên tâm, kiểu gì cũng ổn!"

Không một chút mảy may cảm thấy bất an hay lo sợ gì cho tương lai, Gyoten nói giọng hết sức vô tư. Đến mức Tada cười lên thành tiếng. Lulu và Hicy ngồi trên xô pha. Gyoten đứng chôn chân bên cạnh bàn tiếp khách. Asako, Hoshi và đám thuộc hạ đứng chen chúc ngoài cửa. Thấy Tada đột nhiên bật cười, ai cũng lo lắng nhưng cũng cười theo.

Đành vậy thôi chứ biết sao. Ôm đồm những việc phiền toái và tồn tại trong cuộc sống của mọi người mới đúng là nghề bá nghệ.

Tada vỗ nhẹ vào vai Gyoten rồi nhìn ra cửa nói.

"Asako và nhóm Hoshi vào trong đi. Phải nâng ly chúc mừng năm mới và khởi đầu mới của Gyoten thôi!"

Con Hana ngó nghiêng mừng rỡ khi vẫn phòng bồng tăng mật độ dân số. Nước trong nồi to được đun sôi lại, dưa gỏi và đĩa giấy được phát cho tất cả, những ly rượu được chuyền tay nhau.

Khắp nơi trong thành phố Mahoro vang lên tiếng chuông chùa đón năm mới. Bầu trời đêm mùa đông lấp lánh ánh sao như càng trong vắt hơn.

"Gyoten, mừng cậu trở về!"

"Tôi về rồi đây!"

Tiệm bá nghệ Tada lại đón một năm mới cùng tiếng cười nói xôn xao.

**Cặp cạ cứng
Santa và Tuần lộc**

Tháng Chạp là tháng bận nhất trong năm của nghề bá nghệ.

Ởn giờ, tiệm bá nghệ Tada trong thành phố Mahoro nằm về phía Tây Nam Tokyo cũng bận bịu với những yêu cầu công việc đến từ khắp nơi như dọn dẹp hay lau cửa sổ. Tada Keisuke cùng với kẻ ăn nhờ ở đậu phiền phức Gyoten Haruhiko liên tục chạy quanh thành phố trên con xe tải nhẹ chiến hữu.

Lau chùi quạt thông gió bám đầy dầu mỡ cứng đầu, thu dọn giấy rác tích trong nhà kho, quét dọn lá rụng trong vườn, rồi cả công việc dất chó (giống sục bò) đi dạo bắt cháp ngày tất niên cuối năm. Quay cuồng với công việc chính là thế này đây.

Trong khi Tada làm trôi chết cho hết các yêu cầu thì Gyoten đang làm gì, cậu ta vừa phì phèo điều thuốc vừa quan sát quá trình lấy lại độ bóng cho máy hút mùi, lôi quyển *Tuần san Morning* từ trong chồng tạp chí cao như núi mà thốt lên "Ôi ôi! Shima Kosaku kết hôn với Omachi Kumiko này! Choáng quá!", lấy túi rác ních đầy lá khô làm gói để đánh một giấc ngủ trưa trong vườn nhà người ta, cho con chó sục bò ăn xúc xích cá rồi còn nhặng xị "Ái đau ái đau. Đó là ngón tay của tao đây!" Túm lại là vẫn trốn việc và vô dụng như mọi khi.

Tada đã dặn lòng không mong chờ hay kỳ vọng chút xíu nào vào Gyoten. Hắn cố hết sức lơ đi. Tất nhiên, cũng có những khoảnh khắc lòng dậy sóng "Tại sao chỉ có mình tôi là phải chạy ngược chạy xuôi như con kiến thế này". Thế nhưng vì vậy mà thuyết giáo Gyoten "làm việc đi!" thì chỉ có thua. Vì Gyoten chưa bao giờ chịu nghe đề xuất từ Tada cả. Nhìn Gyoten đáp "biết rồi!" nhưng rút cuộc chẳng nhúc nhích gì chỉ tổ bực bội thêm.

Tada âm thầm chấp nhận sự hiện diện của Gyoten là tai họa từ trên trời rơi xuống, hoặc là một ông bạn cùng nhà tệ hại nhất do ác quỷ phái tới, để tu tập sức chịu đựng của Tada.

Liệu có tới cái ngày không còn khó chịu, hết thấy bực bội, có thể từ bi hỷ xả với tất cả lời nói lẫn hành động của Gyoten bằng lòng bao dung bao la như biển lớn dịu êm không nhỉ? Chỉ có gia

nhập vào thế giới người chết để không còn cảm nhận bất cứ điều gì hay từ bỏ cõi tục thành bậc cao tăng được tôn bái thì may ra, Tada ngẫm. Song Tada vẫn đang cố gắng giữ cho tâm mình thật ôn hòa hòng mong đạt được cảnh giới đó. Cũng có nhiều khi cảm giác bất lực ập tới, hấn tự hỏi tại sao mình chỉ là một tên bá nghệ mà phải rơi vào cảnh như tu hành thế này, rồi lại chăm chú niệm "Tôi ơi, hư không!" Thuật đối kháng lại với con người vô tổ chức như Gyoten thì chẳng có gì khác ngoài "hư không!"

Lúc quay cuồng với công việc mà nhìn thấy Gyoten ngồi thần ra đó tinh thần hấn cũng không bị kích động, Tada đã luyện được tinh thần đạt tới mức đó. Thế nhưng không biết trò đùa của ma quỷ còn tới bao giờ. Thật đáng buồn tiem bá nghệ Tada không nhận được một yêu cầu công việc nào vào ngày 24 tháng Mười hai năm nay.

Chính vì thế mà Tada phải chạm mặt Gyoten từ sáng, lơ dờ ngồi trên xô pha trong văn phòng giết thời gian. Gyoten mãi mới bình minh thì nằm trên xô pha đối diện cách chiếc bàn tiếp khách, vẫn quán nguyên cái chăn trên người mà vươn vai với ngáp ngủ.

"Chào cậu!"

"Cũng sắp trưa rồi đây!"

Tada ăn xong cốc mì ăn liền vừa là bữa sáng kiêm luôn bữa trưa rồi đặt chiếc cốc lên bàn.

"Lạnh thế nhỉ!" Gyoten vùi cằm vào chăn, cuộn tròn người ngồi trên xô pha. "Ở trong nhà mà cũng thở ra khói được. Bật máy sưởi đi!"

"Không được lãng phí tiền điện và tiền dầu!"

"Tôi sắp chết cóng đây này nên có gì mà lãng phí!" Gyoten lôi trong túi ra bao thuốc lá bẹp gí. Cậu ta châm lửa vào điếu Marlboro Menthol rồi phả ra một hơi thật mạnh. Chắc muốn che đậy màu trắng của hơi thở được chùng nào hay chùng đó và quên đi cái lạnh trong phòng.

"Hôm nay kế hoạch sao?"

"Nhìn thì biết. Chẳng có việc gì cả!"

"Tuyệt vọng!" Gyoten nói. "Đúng lúc này ư? Khi cuộc sống eo hẹp có đồng nào đốt đồng đó cùng mấy điều thuốc lá ít ỏi còn lại này? Hôm nay là đêm Chúa giáng sinh cơ mà? Bộ cậu không rủ giám đốc à?"

"Khoan đã. Đúng là chúng ta đang trong tình trạng nghèo rớt mùng tơi nhưng câu cuối thì có liên quan quá nhỉ!"

"Thế cậu không rủ à?" Gyoten khúm núm.

"Rủ gì mà rủ!" Tada ngó lơ đi chỗ khác. "Tôi với cô Kashiwagi không phải như cậu nghĩ đâu!"

"Hừm!" Gyoten ngửa mặt lên trần nhà liên tục nhả những vòng khói tròn ra từ miệng trông chẳng khác gì tàu hỏa.

"Giám đốc" mà Gyoten nhắc tới là Kashiwagi Asako, giám đốc chuỗi nhà hàng Kitchen Mahoro. Trước đây tiệm Tada từng nhận việc sắp xếp lại di vật của chồng cô.

Nếu nói Tada không để ý tới Asako thì là nói dối. Nhưng cả hai đều là người lớn và chẳng trẻ trung gì nữa, cũng không chỉ có một mà có tới hai ba bốn ký ức buồn trong quá khứ. Vì thế mà Tada đóng chặt cửa trái tim vừa mới nhen nhóm chút tình cảm. Hắn cố tình không thu ngắn khoảng cách với Asako. Vả lại Asako vốn là giám đốc chuỗi nhà hàng trong thành phố nên vô cùng bận rộn. Được một gã bá nghệ đến tiền điều hòa còn tiếc rẻ như Tada siêu lòng chắc cô cũng chỉ thấy khó xử. Suy nghĩ tự ti như thế ít nhiều xuất hiện trong đầu Tada.

Nhưng Gyoten thì chẳng có một chút tinh tế nào dù bằng cái móng tay với sự nhạy cảm của Tada. Vừa đánh hơi thấy mùi yêu đương cậu ta đã lải nhải nào là "Cho tôi hai nghìn tôi sẽ ra khỏi văn phòng hai tiếng cho", hay "You, tỏ tình luôn đi!", giống hệt một con chó ngốc nghếch hay một thằng nhóc học sinh cấp hai. Mỗi lần như thế Tada muốn phát khùng mà báng bổ "Đừng đi hai tiếng hãy đi vĩnh viễn luôn đi", hay "cậu là giám đốc văn phòng nào thế hả?" Con đường tu luyện tới "hư không" e chừng còn xa lắm.

Tada lừ mắt nhìn Gyoten, Gyoten thì vờ như không thấy gì

dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

Đúng lúc đó, cửa văn phòng mở ra mà không hề được gõ trước, Lulu và Hicy ào vào.

"May quá, hai anh bá nghệ ở đây rồi!"

"Bọn em có việc này muốn nhờ đây!"

Lulu và Hicy, hai cô gái buôn phần bán hương sau ga Mahoro liền thoáng nói. Hicy ăn vận đúng trong phạm trù thường thức của các cô gái trẻ nhưng Lulu thì vẫn như mọi khi lòe loẹt hết con chim vùng nhiệt đới.

Lulu và Hicy cố ngồi vào xô pha kẹp Tada ở giữa.

"Phòng này lạnh thế nhỉ!" Hicy xoa xoa hai cánh tay.

"Nghe nói đang túng tiền!" Gyoten vẫn quần nguyên cái chần như con kén nói. "Nên có việc gì là nhận luôn đó!"

Đừng có tự tiện quyết. Tada chỉ mấp máy môi nhắc nhở Gyoten. Nhận yêu cầu công việc của Lulu và Hicy chẳng khác nào đánh lô tô. Mở ra rồi mới thấy "gì thế này, phí cả tiền" và lại còn không trả lại được nên không thể dễ dàng nhận làm.

"May quá đi! Em biết thế nào các anh bá nghệ cũng giúp mà!"

Lulu cười với Gyoten còn bộ ngực thì cứ ép sát vào tay Tada. Không phải cứ là ngực phụ nữ thì kiểu gì tôi cũng thích đâu nha, Tada phớt lờ cú công kích bằng ngực bằng cách giữ nguyên tâm "tĩnh" trong cảnh giới giải thoát.

"Ừm, phải nghe xem nội dung thế nào thì mới... Tháng này nhiều việc lắm, mà từ ngày mai cũng kín lịch hẹn rồi!"

"Không sao, là hôm nay luôn mà!" Hicy lạnh lùng chặn luôn đường thoát thân của Tada. "Thực ra là hôm nay có buổi tiệc giáng sinh ở nhà trẻ."

"Tôi xin kiếu nhé!" Gyoten đáp nhanh ngang tốc độ ánh sáng. "Hãi bọn nhóc tí lắm!"

Cậu đã nhận luôn còn gì nữa. Tada chỉ mấp máy môi phản đối Gyoten.

"Anh đừng nói thế mà!" Lulu uốn éo người. "Chúng em cần hai anh. Vai Santa và tuần lộc."

"Ừm, tại sao lại là nhà trẻ nhỉ? Cô có con hồi nào?"

Trả lời câu hỏi của Tada, Hicy bắt đầu giải thích. "Thực ra là..." và sự tình là như thế này.

Trong hội buôn phân bán hương của Lulu và Hicy có cô tên là Cedes (*năng khiếu đặt tên của gã tú ông thật có vấn đề*, Tada nghĩ thế nhưng tất nhiên là im lặng). Cedes gửi con trai 8 tháng tuổi vào nhà trẻ để ngày ngày hăng say lao động.

Nhà trẻ là một phòng trong chung cư sau ga trông 24/24 những đứa trẻ chưa vào tiểu học. Dù là nhà trẻ chưa được chứng nhận nhưng đội ngũ giáo viên đều rất nhiệt tình và tốt bụng nên Cedes cũng như những ông bố bà mẹ phải đi làm có thể an tâm gửi gắm con mình.

Hôm nay là đêm Chúa giáng sinh. Nhà trẻ dự định mở tiệc giáng sinh vào giờ ăn bữa xế. Thế nhưng lại phát sinh chút vấn đề. Một ông bố có gửi con ở nhà trẻ đáng lẽ sẽ đóng vai Santa nhưng họ hàng có tin buồn nên cả nhà phải về quê gấp. Họ vô đơn chí, bà mẹ nhận vai tuần lộc cũng lăn ra sốt cao vì bị cúm mùa.

Vả lại, số lượng giáo viên có thể thế vai lại có hạn. Cắt cử người đóng vai Santa và tuần lộc thì lại không đủ người coi sóc bọn trẻ. Những phụ huynh khác cũng không ai có thể nghỉ làm vào ngày hôm nay nên cứ thế này thì khả năng cao tiệc giáng sinh sẽ không có Santa và tuần lộc tới.

"Đầu giờ trưa hôm nay Cedes và bọn em đều phải đi làm nữa chứ!"

"Giáng sinh là lúc cao điểm mà!"

Lulu và Hicy bắt lực nói.

"Đang có dịch cúm mùa mà!"

Tada đã hoàn toàn đồng cảm và đồng ý nhận yêu cầu. Nhưng Gyoten thì kiên quyết.

"Tôi nhất quyết không đi đâu đấy!"

"Vì sao chứ? Công việc này đơn giản mà!" Cục diện thay đổi hoàn toàn so với khi nãy, Tada giờ vào vai thuyết phục. "Cho cậu

chọn vai nào cậu thích đấy, Santa hay tuần lộc gì cũng được."

"Không. Đến chỗ bọn nhóc thì khóc ti tỉ ti tỉ là tôi bị tào tháo đuổi!"

"Bụng cậu tào tháo đuổi theo cơ chế gì thế hả? Ăn bánh đậu quá đát cả tháng mà vẫn khỏe như vâm đấy thôi!"

"Bánh đậu trong túi màu bạc thực ra vẫn ăn tốt dù quá đát nhé!"

"Thôi dẹp cái mớ kiến thức vô căn cứ của cậu đi!"

Để ứng cứu cho Tada đang vào thế bí, Lulu và Hicy nói chen vào.

"Chi phí bên nhà trẻ sẽ trả đầy đủ ạ. Cedes đã gửi em đây rồi!"

"Không cần phải chơi với bọn trẻ đâu ạ. Ông già Santa và tuần lộc mà lại."

"Chỉ cần tự nhiên xuất hiện, chia quà bánh rồi rút lui ngay thôi."

Tada biết Gyoten đã rung rinh chút ít. Thời cơ là đây, Tada bồi thêm một cú quyết định.

"Có thu nhập đột xuất thế này chắc bật được lò sưởi đấy!"

"Ô kê. Vai ông già hay vai quái thú gì cũng chơi tới bên!"

Gyoten hất tung chăn, đứng lên từ ghế xô pha đầy quyết tâm.

"Đã làm là hết mình, quyết xả tấm thân này, trước mặt bọn nhóc thì...!"

Gồm làm gì mà lên gân lên cốt. Tada thở dài nhìn Lulu rồi lại nhìn Hicy.

"Thế trang phục của Santa và tuần lộc thì sao? Nhà trẻ có luôn không?"

"Vụ đó thì lại thế này..." Lulu ngập ngừng như đang khó nói lắm. "Trưa đã định mua rồi đấy chứ ạ, mà nghe nói vẫn chưa chuẩn bị được."

"Dạ đây!" Hicy rút trong túi ra tờ 10 nghìn yên được gấp gọn. "Chi phí Cedes gửi đây. Bao gồm tất cả các loại chi phí khác."

Đoán thế nào cũng có chuyện này mà. Tada bóp trán, nhận tờ 10 nghìn yên rồi chìa ra trước mặt Gyoten vẫn đang đứng

chống nạnh hừng hực khí thế.

"Gyoten. Ra hiệu Donki mua đồ hóa trang Santa và tuần lộc đi này!"

"Ơ..."

Tada nhỏ giọng nói thêm.

"Vun vén sao trong 2.000 yên thôi không lò sưởi sẽ bị giới hạn thời gian đấy nhé!"

"Ơ kìa..."

Chuẩn bị xong xuôi, Tada và Gyoten rời khỏi văn phòng đến nhà trẻ mà Lulu và Hicy đã chỉ. Ngay gần nên cả hai đi bộ chứ không dùng đến ô tô. Nhưng Tada ngay lập tức thấy hối hận.

Vì ngại cầm túi đồ trang phục nên Tada đã trong bộ dạng Santa còn Gyoten cũng đã hóa thành tuần lộc. Dù gì hôm nay cũng là ngày giáng sinh, có hóa trang chắc cũng chẳng bị xung quanh chú ý. Mà thực tế thì trên quảng trường cửa Nam có tới hai ông già Santa đang phát tờ rơi.

Phải, biết thế hóa trang thật bình thường. Tada cảm ơn Thượng đế vì khuôn mặt mình đã được ẩn sau bộ râu trắng.

Gyoten làm theo đúng lời Tada dặn, mua trang phục ông già Santa tại cửa hàng bách hóa giá rẻ.

"Quần áo ông già nhiều lắm cơ!" Gyoten vừa nói vừa bày ra bàn đồng chiến lợi phẩm. "Nhưng quái thú thì chán. Chả có mấy bộ giá trong ngân sách cả."

"Thế rồi sao? Chỗ này là thế nào?"

Tada nhìn chăm chăm lên bàn hỏi.

"Đây, đầu hươu đấy. Tuyệt chưa!"

Gyoten cầm đầu hươu thuộc da giơ lên đắc ý. Một cái đầu hươu đực với bộ sừng vĩ đại.

"Cậu kiếm đâu ra vậy? Thời gian ngắn vậy mà đã kịp đi săn sao?"

"Cứ đùa! Mượn ở Apollon về đó!"

Thần điện cà phê Apollon là quán giải khát nằm trên đường lớn Mahoro. Bên trong quán đang ngày càng giống thời hỗn

mang với kiểu trang trí tạp nham, nào là bộ áo giáp kiểu Tây Âu, kính màu ghép mô phỏng, rồi thì những đồ vật trang trí khó hiểu và cây cảnh không biết theo trường phái nghệ thuật rococo kiểu Pháp hay rừng nhiệt đới nữa. Tada cũng lảng máng nhớ đúng là có cái đầu hươu thuộc da treo trên tường.

"Này Gyoten! Kéo xe cho ông già Santa là tuần lộc chứ không phải hươu!"

"Giống nhau cả thôi. Bọn nhóc thì chẳng để ý đâu!"

Gyoten móc từ trong xó văn phòng ra cái mũ bảo hộ lao động màu trắng cùng một tấm vải. Phải cho bột bụi rồi bắt đầu gắn phần chóp mũ bảo hộ vào phần cổ cái đầu hươu. Cậu ta loay hoay với băng dính và dây buộc, vừa làm vừa ngâm nga hát.

"Trông lỏng là lỏng lẻo..."

"Vô tư, vô tư. Bị lộ mặt thì tôi nên phải quấn miếng vải vào."

Gyoten lại dùng băng dính quấn miếng vải trắng xung quanh viền mũ.

"Đây, xong!"

Và thế là đằng sau Tada trong bộ dạng Santa đi tới nhà trẻ, hiện tại đang có một con hươu dị dạng loạng choạng đi theo. Ánh mắt người qua đường tập trung hết vào nó.

Lại chẳng không nhìn. Tada len lén ngó ra sau.

Vì đội cái mũ có thêm cái đầu hươu ở trên nên toàn thân Gyoten phải cao hơn hai mét. Cặp sừng chia sang hai bên trái phải rộng hơn vai. Rõ là một loại vũ khí di động. Cậu thanh niên vừa mới đi ngang qua né người mồm há hốc "wow!" xem chút nữa thì mắc vào bộ sừng.

Gyoten không nhìn thấy đằng trước vì miếng vải thông lòng từ mũ xuống đến ngực. Cậu ta thò hai tay ra bước đi ngật ngưỡng trông như zombie. Cả cái mũ lẫn miếng vải đều màu trắng nên trông chẳng khác gì "con ma khổng lồ có đầu hươu mọc trên đỉnh đầu."

Tốp nữ sinh cấp ba vừa né ra xa vừa cười rúc rích.

"Gì vậy hả trời?"

"Trông hài chưa kìa!"

Tada chỉ muốn gắn tên lửa vào mông mà thoát nhanh khỏi chỗ này nhưng bỏ mặc Gyoten đầu đội sừng hươu lắc lư, bước đi lệt đệt như zombie thì mất nhân tính quá. Chẳng còn cách nào khác hẳn đành quay gót đi ngang hàng bên cạnh Gyoten.

"Này Gyoten. Đến đó rồi cậu hãy đội cái mũ vào lại chả hơn à!"

"Sao... Nhưng tháo ra đội vào nhiều cái đầu hươu nó long ra mắt. Tôi sẽ cứ thế này mà đi thật rón rén. Cứ kệ tôi, cậu đi trước đi!"

"Hướng đó là ra bến xe buýt, không phải ra sau ga."

Tada tóm lấy tay Gyoten đang toan đi về hướng hoàn toàn khác lại.

"Cậu không nhìn thấy gì sao hả?"

"Ừ. Chỉ cảm thấy có ánh sáng thôi."

"Sao không khoét cái lỗ ở miêng vải?"

Tada vẫn tóm lấy tay Gyoten đi xuyên qua nhà ga JR Mahoro hướng về khu sau ga.

"Cám ơn ông già Santa tốt bụng!"

"Trật tự đi! Nào, xuống bậc thang đây!"

"Vì sao ánh sáng dẫn lối cho người bị lạc trong bóng tối đều là màu đỏ bất kể ta tây tàu nhĩ?"

"Hả?"

"Thì đó, cái mũi đỏ của con tuần lộc này, đèn lồng quán nhậu này!"

"... Chịu!"

Đằng sau ga Mahoro trải dài một phố nhà nghỉ. Có cả dãy nhà nghỉ là nơi Lulu và Hicy vẫn tiếp khách. Đang giờ mở cửa nhưng là ban ngày nên xung quanh người qua lại lác đác. Nhưng trên ghế ngồi đợi khách đặt dưới mái hiên không thấy bóng dáng Lulu và Hicy đâu cả. Chắc hai cô nàng đang làm việc bên trong chẳng? Tada dắt Gyoten đi qua trước dãy nhà nghỉ.

Địa chỉ Lulu và Hicy cho là một tòa chung cư bảy tầng mỏng

dính. Tường bao bên ngoài ốp gạch màu ngọc trai lấp lánh ánh sáng ngày mùa đông trông như vảy rắn. Phong cách tòa nhà lai giữa chung cư và nhà phức hợp.

Cả hai đi lên tầng 5 bằng thang máy chỉ ba người vào là chật ních. Mỗi tầng chỉ có hai phòng, ra khỏi thang máy là thấy ngay cánh cửa có dán tấm bảng phối màu pastel "Nhà trẻ Ông Mặt Trời".

Ấn chuông cửa rồi đợi. Cánh cửa được mở ra không ngờ lại là cánh cửa phòng cuối hành lang. Có vẻ như "Nhà trẻ Ông Mặt Trời" đập bỏ tường ngăn để dùng cả hai phòng tầng 5.

"Các anh từ tiệm bá nghệ Tada hả?"

Ngó mặt ra là một người phụ nữ nom thân thiện chừng ngoài 40.

"Chào chị, tôi là Tada." Tada bỏ mũ tam giác màu đỏ chào.

"Tôi là Fukumura, hiệu trưởng ở đây. Cám ơn các anh đã nhận lời đề nghị gấp gáp thế này."

Cô Fukumura bước ra ngoài hành lang, tiến lại gần nhìn thấy con hươu quái vật thì có hơi khựng lại.

"Ừm... Đây là chú tuần lộc hả?"

"Vâng, tuần lộc xịn xò không lẫn vào đâu được ạ!" Gyoten nói nhấn mạnh qua miếng vải. "Trải qua bao trận chiến giữa đồng loại tuần lộc, cặp sừng có mòn đi đôi chút, nhỏ và sắc hơn nhưng là một chiến binh mạnh nhất, tên tuổi nhất trong giới tuần lộc, tuần lộc Gyoten ạ!"

Tuần lộc tuần lộc cái nổi gì. Tada huých cùi chỏ vào sườn Gyoten, miệng tươi cười nhìn cô Fukumura.

"Chúng tôi vẫn chưa rõ kế hoạch như nào, thế chúng tôi phải làm gì ạ?"

"Anh cầm lấy cái này!"

Nói rồi Fukumura chìa ra một túi vải to màu trắng đang ôm trên tay.

"Bên trong là bóng bay và bánh kẹo. Có tám cháu bao gồm cả trẻ sơ sinh nên cứ chia mỗi cháu một phần."

"Lúc nào thì vào được nhỉ?"

"Lối này!"

Fukumura chỉ ngón tay vào cánh cửa có gắn biển.

"Tôi sẽ mở sẵn bên trong. Lúc ấy thì các anh bước vào nhé!"

"Tôi hiểu rồi!"

Fukumura quay lại vào trong từ cánh cửa cuối hành lang. Trước khi đóng cửa còn đưa ánh mắt đầy tình quái về phía Tada. Tada gật đầu, chỉnh lại mũ. Qua cánh cửa trước mặt có thể cảm nhận được không khí bên trong phòng.

"Ông già Santa và chú tuần lộc đã tới rồi các con ơi!"

Loáng thoáng nghe thấy giọng của cô Fukumura. Bài hát "Jingle Bell" vang lên. Chắc bọn trẻ và các cô giáo đang hát. Giọng hát vui tươi, tràn đầy hy vọng.

Tada vác cái túi màu trắng lên vai chuẩn bị sẵn sàng.

"Đi thôi Gyoten!"

"Ok ok!"

Cửa mở, Fukumura vẫy vẫy tay. Tràng pháo tay vang lên. Không có bậc thềm nên chắc cứ đi giày lên phần sàn không trải thảm cũng được. Tada đi nguyên đôi ủng Santa màu đen bước vào phòng.

Giáo viên ba người bao gồm cả Fukumura cùng tám đứa trẻ đứng đón Tada. Trong tám đứa thì có hai đứa vẫn phải bế ngửa nên không hiểu ông già Noel là như thế nào. Được cô giáo bế trên tay, chúng tròn mắt nhìn Tada. Những đứa trẻ khác đang độ tuổi bắt đầu hiểu chuyện nên tất cả đều tươi rói. Chúng hưng phấn nhảy tưng tưng, miệng gào lên "Ông Santa!"

Mặt bị che mắt quá nửa bởi bộ râu song Tada vẫn nhiệt tình nở nụ cười hiền từ, nắm lấy tay bọn trẻ. Tiếng vỗ tay lại càng lớn hơn.

Ngay sau đó một âm thanh nặng nề kêu cái rầm ngay sau lưng Tada. Cuồng cuồng ngoảnh lại thì đúng lúc Gyoten (chính xác thì là cái đầu hươu đội trên đầu Gyoten) vừa va mạnh vào phần khung cửa. Cặp sừng chìa ra bị mắc vào đó khiến Gyoten

chơi với không vào được phòng.

"Gyoten! Cái sừng, cái sừng!" Tada hạ giọng thì thào nhắc. "Cúi xuống, xoay ngang người rồi vào đi!"

Tiếng vỗ tay lắng xuống. Gyoten xuất hiện trong phòng với dáng đi cua bò đúng như được nhắc. Cú va đập làm cái đầu hươu lẩn mũ bảo hiểm vẹo hẳn sang một bên. Khó lấy được thăng bằng nên nửa thân trên của Gyoten lắc lư lúc lỉu cùng với cái đầu hươu.

"Kinh quá..."

Bé gái chừng 5 tuổi thì thào. Cậu bé 3 tuổi (chắc vậy) ngồi bên cạnh cũng sợ hãi lao vào lòng cô giáo trẻ. Đứa bé cô giáo đang bế trên tay ré lên khóc ngằn ngặt như thể ngày tận thế.

Không khéo đứa trẻ đó lại là con của Cedès cũng nên. Trong lúc Tada mải nghĩ thì bọn trẻ bắt chước nhau lần lượt khóc, nỗi kinh sợ con hươu quái vật trong nháy mắt lan rộng, dàn hợp xướng "Sợ quá!" "Kinh quá!" vang dội lạnh lạnh như chuông vỡ.

Gyoten lật miếng vải thòng lòng lên để chỉnh lại cho đúng vị trí đầu hươu cùng cái mũ bảo hiểm. Đặt túi quà xuống sàn nhà, Tada chán chường nói.

"Này... tại cậu cả đây. Tính sao với vụ hỗn loạn này đi!"

Đứa bé tí gào khóc mặt đỏ lựng, đứa lớn hơn thì bám rịt lấy cô giáo cứ như đang lên cơn co giật. Nhìn tận mắt thảm cảnh, Gyoten lại rủ tấm vải xuống mặt như đóng tấm rèm lại.

"Tôi chịu. Rặt trẻ con. Lại còn khóc nữa. Tôi lên niết bàn đây!"

"Cậu lắm nhảm cái gì vậy hả?"

Thế rồi Gyoten đứng đơ ra trong bộ dạng hươu quái vật, không trả lời bất cứ câu nào của Tada.

Làm sao bây giờ, này! Tada chỉ biết lúng ta lúng túng song Fukumura cùng các giáo viên khác thì đã quá quen với cảnh này.

"Ôi cha cha, sao khóc to thế nhỉ!"

"Ông Santa và chú hươu... à chú tuần lộc kia. Không có gì

phải sợ cả, không sao cả các con ạ!"

"Kìa các con. Ông Santa mang quà đến cho chúng ta đây!"

Nhờ lời nói của Fukumura mà Tada lấy lại được bình tĩnh. Phải rồi, mình có vũ khí vô cùng đáng tin cậy có tên bánh kẹo mà.

"Nào, các cháu bé ngoan!" Tada đồng dục nói. "Ông sẽ phát quà nên tất cả đứng thành một hàng nào!"

Không một ai nghe lời Tada nói. Đứa thì khóc, đứa thì thò lò nước mũi. Tada quyết định tự mình tiến đến phát quà. Hấn tháo đôi ủng đen bước vào tầm thẳm. Bọn trẻ con lùi lại nhưng khi nhìn thấy bóng bay và túi bánh kẹo nhỏ Tada lấy từ trong túi ra thì tiếng khóc dần lắng xuống.

Tada vừa lôi quà ra vừa nhìn những trái bóng bay và thốt lên cảm thán. Bởi những quả bóng bay thon dài như xúc xích nhiều màu sắc được uốn vặn thành hình gấu, thỏ dễ thương. Không ngờ lại là những quả bóng bay tinh tế thế này. Chắc hẳn là các cô giáo làm rồi. Túi bánh kẹo cũng được buộc nơ hồng ở miệng túi trong suốt và gắn cả một quả chuông màu vàng.

Bé gái đầu tiên nói "Kinh quá!" hạ quyết tâm tiến lại gần. Tada quỳ xuống, chìa ra túi bánh.

"Của cháu đây! Cháu thích bóng bay nào?"

"Con thỏ ạ!"

Bé gái cẩn thận nhận bánh và bóng bay rồi nói "Cám ơn ông Santa". Đúng là chuẩn câu giòn cười tươi khóc.

Những đứa trẻ khác cũng tập trung quanh Tada để tranh nhau nhận quà trước, đón lấy bánh kẹo và bóng bay mà mình thích. Hai em bé được cô giáo bế cũng đang mút mát quả bóng bay. Không thấy đáng sao, Tada có chút lo lắng.

"Nào, chúng ta cùng hát bài 'Đêm thánh vô cùng' nhé!"

Fukumura nói rồi bắt đầu chơi đàn organ nhỏ xinh. Cả bọn trẻ và giáo viên cùng đồng thanh cất tiếng hát.

Tada không kịp tranh thủ ra về nên cầm cái túi vải trắng đã trống trơn trên tay, đi đôi ủng và lại đứng bên cạnh Gyoten,

trông bộ dạng như đang đứng để được bọn trẻ hát tặng. Vừa xấu hổ vừa thừa thãi chân tay nhưng Tada vẫn lắng tai nghe tiếng hát trong trẻo.

Sai con hiến thân để cứu nhân loại. Hang chiêm máng rêu tạm trú... Quang cảnh hiện lên trong đầu không biết từ khi nào lại biến đổi thành khuôn mặt đứa con của chính mình đang ngủ ngon giấc trong nôi. Đứa con trai đã mất của Tada.

Không muốn nhớ tới chuyện đó. Vì nó quá buồn. Vì đau muốn nghẹn thở. Luống cuống cố đuổi hoài niệm ra khỏi não thì một cơn đau nhói giội xuống đỉnh đầu. Giật mình nhìn sang bên cạnh hóa ra Gyoten đang nhịp nhàng lắc lư người sang trái rồi lại phải theo nhịp điệu bài hát. Mỗi lần cơ thể của Gyoten nghiêng đi thì cái đầu hươu cũng nghiêng theo khiến cặp sừng áp sát trước mặt Tada. Tada đứng cách Gyoten thêm một bước, gật gù "Hóa ra xiên vào đầu mình khi này là sừng của cậu ta!" Lúc nào cũng cà khịa được.

Hicy bảo "Phát bánh kẹo xong là các anh có thể đi." Nhưng bài hát kết thúc mà Tada và Gyoten vẫn chưa được thả cho đi vì còn bị bọn trẻ con đặt câu hỏi không ngớt.

"Ông Santa sống ở đâu vậy?" Cậu bé thò lò nước mũi hỏi với ánh mắt đầy tò mò.

"Ở Phần Lan!" Tada trả lời. *Ừm, ở Na Uy mới đúng nhỉ?* Hẳn hơi bất an không biết mình có chỉ cho bọn trẻ kiến thức sai không nữa.

"Chỗ đó là nơi như thế nào ạ?"

Lần này là cô bé giòn cười tươi khóc hỏi.

"Lạnh!"

Người trả lời không phải là Tada. Ánh mắt tất cả mọi người có ở trong phòng đồng loạt dồn vào Gyoten. Con hươu quái vật đang đứng thẳng đơ như khúc gỗ. Hoàn toàn không thể thấy được nét mặt Gyoten đằng sau tấm vải đang ra sao.

"Ừm... chú tuần lộc phải không ạ?"

Cô giáo đang bế một em bé buột miệng hỏi vì dường như không thể tìm lại được nữa.

"Đúng!" Bên kia tấm vải đáp lại. "Ta kéo xe chở ông già này từ đất nước Phần Lan xa xôi tới đây. Đang mệt muốn xỉu đây!"

"Này, Gyoten!" Tada nhỏ giọng nhắc nhở nhưng, Gyoten vừa mới nghiêng đầu thì cặp sừng lại động xuống đỉnh đầu hẳn một lần nữa, Tada thua trận chóng vánh. Bọn trẻ chẳng đoái hoài gì tới Tada đang xuýt xoa ôm đầu, màn hỏi đáp với tuần lộc tiếp tục.

"Xe kéo? Xe kéo đang ở đâu rồi ạ?"

"Phần Lan và Mahoro cách xa nhau cỡ mặt trăng và trái đất ấy. Vừa tới đây là nó hỏng luôn nên ta vứt đi rồi. Lúc về sẽ về bằng xe tải nhẹ thôi!"

"Ông Santa và chú tuần lộc thân thiết lắm phải không ạ?"

"Ai bảo thế đấy?"

"Trong sách viết thế mà. Hai người sống cùng với nhau này. Không phải sao ạ?"

"Đúng rồi. Thân thiết thì vừa vừa thôi. Phần ta thì luôn dốc hết lòng đấy nhưng ở với nhau mãi rồi cũng có lúc thấy chán ấy mà."

"Đừng có nhồi vào đầu trẻ con chuyện vợ vắn đi!"

Thây kệ Tada cự nự, Gyoten vẫn cứ nói tiếp.

"Còn câu hỏi gì nữa không?"

"Chú tuần lộc đã xin quà ông Santa chưa ạ?"

Cô bé giòn cười tươi khóc lại hỏi. Đôi mắt hồn nhiên, trong veo.

"Chẳng xin gì cả!" Gyoten nói. "Ông già này á, không xin cũng cho tất tần tật những gì ta muốn. Chỗ ăn rồi cả chỗ ngủ. Lúc nào ta muốn nói chuyện với ai đó một chút thì cũng chịu nghe ta nói. Dù lúc nào cũng toàn chuyện chán phèo ra."

Cậu *biến đi đâu giùm đi*. Tada tạm thời gác lại việc tu luyện "hư không", chỉ muốn lao vào con hươu vô ơn.

"Thế chắc chú tuần lộc hạnh phúc lắm nhỉ!"

Bé gái tươi tỉnh nói. Mắt khoảng mấy giây, cái đầu hươu mới lắc lư ra trước và sau.

"Ừ, cũng tạm cho là như thế đi!"

Tada từ bỏ ý định lao vào túm lấy Gyoten. Hắn bắn khoăn không biết giờ nét mặt Gyoten đang như thế nào.

Tada và Gyoten rời nhà trẻ trong tiếng hát bài "Jingle Bell" tiến chân. Mặc dù xảy ra sự cố đẩy lũ trẻ vào nỗi khiếp sợ nhưng cuối cùng cũng hoàn thành xong công việc.

"Mệt thật!"

Trả lại cái bị trắng cho Fukumura ở hành lang, Tada ra khỏi chung cư mới tháo mũ tam giác màu đỏ.

"Cứ bảo không biết chơi với trẻ con thế mà cậu nói lảm thế!"

"Nhiệm vụ của quái thú là hỗ trợ ông già mà!"

Gyoten cuối cùng cũng tháo cái mũ bảo hiểm có gắn đầu hươu ra.

"Nhờ miếng vải mà không phải nhìn bọn nhóc tôi mới trụ được đây. Tôi cứ phải cố mà nhắc bản thân là 'đang nói chuyện với mình là vật thể X đến từ hành tinh khác' đấy!"

"Nếu bị bắt chuyện thì là trẻ con chẳng phải vẫn hơn sao?"

Tada nhét chiếc mũ vào túi áo Santa, Gyoten thì kẹp cái mũ bảo hiểm đầu hươu vào cạnh sườn, cả hai cùng song song bước trên con đường sau ga. Bóng chiều tà đã bắt đầu nhanh chóng bao phủ xung quanh, ô cửa sổ nhà nghỉ đã sáng đèn. Buổi ban ngày không để ý thấy trên kính cửa sổ có dán băng dính màu đỏ, viền cửa sổ thì chẳng lá thường xuân giả. Tất yếu, ánh sáng lọt ra ngoài đường cũng bị nhuộm đỏ, chắc họ định tạo màu giáng sinh nhưng lại tỏa ra không khí như ngôi nhà ma ám.

"Muốn báo cho Lulu và Hicy nhưng không trông thấy đâu nhỉ!"

"Chắc đang bận rồi. Đêm giáng sinh mà!"

Dù là nghề gì thì đắt khách vẫn hơn. Tada chọn cách nghĩ như thế.

"Từ ngày mai đến cuối năm chúng ta cũng lại bận đấy nhé!"

"Giá mà được thanh thoi thêm chút nữa nhỉ!"

"Cậu thì lúc nào mà chẳng thanh thoi quá ấy chứ. Không

giúp việc cho cẩn thận lần này tôi cho biết tay!"

"Biết rồi biết rồi!"

Tada và Gyoten bước lên cầu thang, đi xuyên qua nhà ga ra tới quảng trường cửa Nam. Tức thì luồng gió lạnh tạt tới.

"Ui lạnh quá! Tada, cho mượn cái mũ đi!"

"Cậu có cái mũ đầu hươu rồi còn gì!"

"Thôi đi, nổi thấy ớn!"

Thì nổi suốt rồi giờ còn bày đặt. Chẳng đoái hoài gì tới Tada đang chán ngán, Gyoten tự tiện lôi mũ Santa từ trong túi áo ra, chỉ dùng một tay chụp sâu xuống tận mắt.

Rất đông người qua lại trên quảng trường cửa Nam. Cả gia đình đi ăn đêm giáng sinh, đôi nam nữ mỉm cười khi nhìn thấy người mình đang đợi, cụ già một tay cầm túi có lẽ đựng đồ ăn đang ngược mắt lên nhìn cây thông Noel trong trung tâm thương mại. Ai trông cũng có một chút buồn nhưng nét mặt thì mãn nguyện.

"A...!" Gyoten đột nhiên rên rĩ.

"Sao đây?"

"Đau bụng quá. Xì trét vì phải tiếp xúc với bọn nhóc tí giờ thành tào tháo đuổi rồi!"

"Cậu mà xì trét á? Lảm nhảm vừa thôi!"

"Ôi, chịu hết nổi rồi. Tôi phải hỏa tốc ngay về văn phòng đây!"

Gyoten dúm mũ bảo hiểm đầu hươu cho Tada, thoăn thoắt len lỏi trong đám đông, chạy trốn chết. Tada ngẩn người nhìn theo bóng cái mũ tam giác đỏ đang xa dần.

Ánh sáng dẫn đường cho người lạc lối trong bóng đêm tại sao ở bất cứ nơi đâu cũng là màu đỏ nhỉ?

Vì màu đỏ là màu của máu, Gyoten ạ. Nó chảy bên trong người sống, đập từng nhịp, là khởi nguồn khơi dậy sức mạnh và hơi ấm.

Chúng ta lần tìm trong bóng tối, theo cách của mỗi người và đang dần tiến gần đến hạnh phúc của riêng mỗi chúng ta.

Mong là được như thế. Và mong là sẽ như thế.

Dù dẫn đường chỉ lối cho chúng ta vốn dĩ cũng chỉ là màu máu tanh.

Tada cười thâm, chịu đựng những ánh nhìn vào cái đầu hươu ôm trên tay, sải bước chân đuổi theo sau Gyoten.

Ngôi sao đầu tiên hiện lên tỏa ánh sáng như những mũi kim vàng lên bầu trời chạng vạng.

Mục lục

Copyright

Thông tin Ebook □ Giới thiệu Tác giả □ Giới thiệu Sách

Khúc ngẫu hứng trước ga Mahoro

Chương 1 □ Chương 2 □ Chương 3 □ Chương 4 □ Chương 5 □
Chương 6 □ Chương 7 □ Chương 8

Cặp cạ cứng Santa và Tuần lộc